

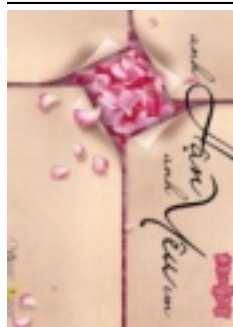
Anh Hận Anh Yêu Em

Contents

Anh Hận Anh Yêu Em	2
1. Chương 01 _ 02	2
2. Chương 03	9
3. Chương 04	13
4. Chương 05	17
5. Chương 06	21
6. Chương 07	25
7. Chương 08	29
8. Chương 09	34
9. Chương 10	38
10. Chương 11	42
11. Chương 12	46
12. Chương 13	51
13. Chương 14	55
14. Chương 15	60
15. Chương 16	65
16. Chương 17	69
17. Chương 18	74
18. Chương 19	80
19. Chương 20	84
20. Chương 21	90
21. Chương 22 Part 1	93
22. Chương 22 Part 2	97
23. Chương 23	101
24. Chương 24	105
25. Chương 25	109
26. Chương 26	110
27. Chương 27	113
28. Chương 28	117
29. Chương 29	122
30. Chương 30	127
31. Chương 31	132
32. Chương 32	135
33. Chương 33	138
34. Chương 34	141
35. Chương 35	147
36. Chương 36	150
37. Chương 37	153
38. Chương 38	156
39. Chương 39	160
40. Chương 40	164
41. Chương 41	168

42. Chương 42	175
43. Chương Ngoại Truyện 1	179
44. Chương Ngoại Truyện 2 Part 1	183
45. Chương Ngoại Truyện 2 Part 2	189

Anh Hận Anh Yêu Em

Giới thiệu

17 tuổi thì anh trịnh trọng nói cho cô biết, cô là người phụ nữ của anh suốt đời; Cô cầm tay anh cúi g

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/anh-han-anh-yeu-em>

1. Chương 01 __ 02

Chương 1: ngày 20 tháng 3 năm 1995

Một vị phu nhân dẫn theo cô con gái đang mang thai đi tới trước mặt Thượng tướng Lục quân Hình Phục Quốc thì ông liền hiểu rõ, ông biết rằng không thể quản được đứa con trai ngang bướng của mình.

Sinh ra trong gia đình quân nhân, vả lại mồ côi mẹ từ nhỏ, lại rất là phản nghịch đến không ai nói nổi.

Thời điểm lúc hấn 11 tuổi: đùa giỡn cố ý tháo vấy bạn học nữ, dẫn đến người nhà của đứa bé gái làm náo động lên tổng viện Lục quân.

Lúc hấn 12 tuổi: thì trong lúc Hình Phục Quốc thay xong quân trang chuẩn bị lúc ra cửa, lại phát hiện lá cờ trên xe bị dao gọt bút chì chà xát được thê thảm không nổi nhìn.

Năm 13 tuổi: hấn kéo bè kéo cánh cả lũ đánh nhau, đem mấy người trung niên 30 mấy tuổi đánh ngã người ta, khiến mấy gã người thì gãy xương chân thương sọ não.

Năm 14 tuổi: thì hấn ở nhà hút thuốc uống rượu, dẫn tới nhà bị hỏa hoạn, khiến cho bộ đội chữa cháy và người dân xung quanh phải hoảng hốt.

Năm 15 tuổi: thì hấn bắt đầu tò mò về thân thể người khác phái, trong phòng ngủ của hấn thì ở dưới giường thì giấu 1 thùng giấy toàn là đĩa phim AV (tự hiểu nha), tạp chí người lớn thì chồng chất bên gối... (anh này tư tưởng BT từ hồi nhỏ, không biết lớn lên sẽ sao đây)

Mà giờ đây, khi hấn 16 tuổi lại làm cho con gái người ta 18 tuổi có thai!!!!

Là tướng chỉ huy cao nhất, thế nhưng Hình Phục Quốc lại không quản nổi được thằng con trai duy nhất của ông

Tiền có thể giải quyết rất nhiều vấn đề, nhưng không cách nào làm cho thằng con trai này hiểu tâm lý vấn đề này.

Vì vậy, sau khi đã suy tính, Hình Phục Quốc dẫn 1 cô gái ốm yếu bé nhỏ từ bên ngoài về. Giới thiệu cô bé cho Hình Khải biết. Cô là cô nhi, cha mẹ đều là quân nhân nhưng đã qua đời khi làm nhiệm vụ. Cô bé năm nay 15 tuổi, Hình Phục Quốc đã đặt tên mới cho cô là Hình Dục. Hình Dục chính thức vào ở Hình Gia và cũng là vợ tương lai của Hình Khải.

Trong nhà đều có nhiều cô giúp việc chăm sóc, Hình Phục Quốc cũng yên tâm mà làm việc hơn.

Đừng xem Hình Dục số tuổi không lớn, từ nhỏ cô đã chịu sự giáo dục trong quân đội, cuộc sống rất có quy luật, thành tích học học tập thì rất giỏi, mọi việc gì đều cũng không làm khó cô.

Hình Phục Quốc tin tưởng năng lực của cô có thể trị được Hình Khải dẫn dắt hẳn về con đường tốt. Ông cũng không hiểu vì sao có lòng tin nhất định cô bé sẽ làm được. Chắc có lẽ là câu nói của cô, khi chứng kiến thấy thi thể của cha mẹ cô, thì có lẽ trên giới này sẽ không có chuyện nào sẽ làm cô thấy sợ hãi nữa.

.....

Hình Khải không có can đảm để chống đối mệnh lệnh của ông, chỉ có thể lựa cách trầm mặc mà thôi.

Kể từ ngày hôm đó, Hình Phục Quốc an bài cho Hình Dục và Hình Khải học cùng một trường. Đối với danh phận vị hôn thê này, thì Hình Phục Quốc nói gì cô đều nghe lời. Thậm chí, Hình Phục Quốc còn đem việc quản lý kinh tế trong nhà giao cho cô. Hình Dục không nói nhiều, công việc hằng ngày chính của cô là giám sát việc học hành của Hình Khải, chăm sóc việc ăn uống hằng ngày của hắn, theo hắn suốt ngày như hình với bóng.

Rồi cũng có một ngày, Hình Khải thường ngày vùng tay quá trán, giờ trên người một xu dính túi cũng không có. (đáng đời HK)

Cũng không thể nói, Hình Dục là một cô gái rất xinh đẹp, có khuôn mặt rất thanh tú và đôi mắt to long lanh. Nhưng trong đôi mắt lộ ra nét ưu sầu, cô rất ít cười, có đôi môi rất đẹp nhưng hay khép lại thành một đường thẳng, cô rất là trầm lặng như sớm đã mất đi vẻ hoạt bát của một thiếu nữ. Cô luôn mang đôi giày trắng đã cũ kỹ để chơi bóng, mặc những bộ đồ màu xanh lá quê mùa, luôn trầm lặng đi theo sau Hình Khải, vô luận Hình Khải nói có bao nhiêu từ khó nghe, nhục mạ cô, cô cũng chỉ biết cúi đầu, nhắm mắt mà theo sau.

Hình Khải rất ghét Hình Dục, nói chính xác, cực kỳ ghét.

※

Ngày nào cũng vậy, sau khi tan học, Hình Khải cùng bạn thân cùng lớp là Đặng Dương Minh, đứng ở ngõ vừa hút thuốc nói chuyện luyện thuyền.

Hình Dục ôm cặp sách ba người bọn họ, đứng ở ngõ chờ đợi.

“Cút!”

“Bảy giờ rưỡi trước phải về nhà.”

“Nghe không hiểu tiếng người? Tôi kêu cô cút a!”

“Bác Hình hôm nay sẽ về nhà ăn cơm. Nếu như anh không muốn phải bị đánh, thì lập tức về nhà”. Hình Dục trước sau vẫn giữ thái độ bình tĩnh.

Hình Khải phiên nhất Hình Dục dùng ông để áp chế hắn, hắn ném cái bật lửa trong tay về phía Hình Dục. Hình Dục nhanh nhẹn đem cặp sách lên chống đỡ, dường như đã đoán trước hành động của hắn.

“Hình Khải, cùng nhau trở về đi thôi, ba người nổi giận cũng không phải là chuyện đùa.” Đặng Dương Minh đập tắt tàn thuốc, đi về phía Hình Dục lấy cặp, hướng về khu đại viện quân đội mà đi.

Đặng Dương Minh có cha đang là Bộ trưởng bộ binh hậu cần, cấp bậc cùng Thượng tướng chênh lệch kém ba cấp. Hình Phục Quốc kiêm là ủy viên Quốc hội, còn cha Dương Minh là Phó thư ký cấp tỉnh ủy. Hai vị đều có chức vị cao, được mọi gọi là “cán bộ cấp cao”.

Đặng Dương Minh so Hình Khải ra đời sớm mấy ngày, hai người từ nhỏ sống cùng khu đại viện. Trong khu đại viện toàn là những căn biệt thự riêng biệt, mặt ngoài thì cổ kính, nhưng bên trong thì nội thất rất là

hiện đại. Có sân bóng rổ, phòng hồ bơi, phòng tập Gym, không thiếu thứ gì... Có thể ví Bắc Kinh xa hoa với khu biệt thự này. Binh lính thì tuần tra 24h. Con cái Con cái cán bộ cấp cao từ khi ra đời, cũng biết mình cùng bình thường đứa bé có khác nhau. Bọn họ ở trên cao tiểu học trước, căn bản không thể rời đi trụ sở quân đội. Kể từ lên tiểu học, con cái cán bộ do quân nhân hộ tống, trừ lên đại học, học lên không cần điền bảng nguyện vọng, trực tiếp tiến vào bộ binh bộ lệ thuộc trường học. Một ngày ba bữa cũng từ quân đội ban cấp dưỡng xử lý. Nếu như muốn gặp ba mẹ, còn phải được bí thư trưởng cho phép.

Hình Khải thường xuyên gây chuyện thị phi, chính là kìm nén đến quá khó chịu.

Chỉ là, phải nói Hình Khải rất không nghe lời, Hình Phục Quốc tính khí lại rất nóng, một câu không hợp giờ tay lên liền đánh, mấy năm nay thỉnh thoảng đánh cho Hình Khải chạy trời chết. Lại nói Hình Khải từ khi ba tuổi thì trở thành đề tài nói chuyện trong đại viện.

Nếu như nhà ai con cái không nghe lời, các gia trưởng cũng sẽ lôi chuyện Hình Khải ra mà nói, biết Hình Khải tại sao ngày ngày bị cũng bị ba hắt đuổi theo đánh ra sao không? Cũng là bởi vì hắt không hảo hảo ăn cơm; cũng là bởi vì hắt cuộc thi rớt; cũng là bởi vì hắt bài tập không có làm xong. Nếu như các con cũng không nghe lời nói, chú Hình lãnh đạo tối cao mà biết thì cũng chấp hành hình phạt giống tên tiểu tử ấy, dạy dỗ không thương tiếc!

Cho nên, trong viện bọn nhỏ nhìn thấy Hình Phục Quốc như là gặp sói xám lớn. Cũng không nguyện cùng Hình Khải cùng nhau chơi đùa, chỉ sợ chú Hình sẽ giáng cho một cái tát.

Đặng Dương Minh là người duy nhất chịu làm bạn với Hình Khải làm bằng, có lẽ là tính khí giống nhau đi, điều không tốt. Hai nhà trưởng bối thường đi ra ngoài công tác, mặc dù ban cấp dưỡng sẽ đưa cơm và đúng giờ quét dọn vệ sinh, nhưng hai thiếu gia của hai nhà này nhìn thấy tờ giấy lịch trình của một ngày đến thấy chán, cũng không đúng giờ rời giường, cũng không đúng giờ ăn cơm, đánh điện tử đánh cho đến khuya thì mới đi nằm ngủ, cũng không phân nhà người nhà ta, hai người giống như hai anh em không sai biệt lắm.

Chỉ là, kể từ Hình Dục vào ở Hình gia, Đặng Dương Minh cùng Hình Khải đi học ít lại trở đến. Hình Dục đánh thức Hình Khải đồng thời, cũng sẽ thuận tiện đánh thức Đặng Dương Minh, khi hắt hai rửa mặt xong rồi, bánh tiêu cháo đã sớm đặt ở trên bàn ăn. Rất nhiều người ngộ nhận là có cuộc sống như là Hoang Thái Tử thời xưa, nói như vậy thôi, chứ tiền tiêu vật của bọn họ cũng chỉ nhiều hơn người ta một chút. Nhưng so với con của những gia đình bình, bọn họ cơ hồ không chiếm được tình thương của cha mẹ, thiếu hụt sự quan tâm.

Đặng Dương Minh đại khái biết rõ thân phận của Hình Dục, anh có lúc cũng rất đồng tình với cô bé này, ở cùng lứa cô gái đi dạo shopping, thì Hình Dục lại muốn chui vào ban cấp dưỡng trong chọn món ăn chọn cho họ, chuẩn bị thực đơn ba bữa cơm cho Hình Khải. Không chỉ có như thế, còn phải giúp Hình Khải giặt quần áo xếp chăn, tóm lại, tất cả các việc một vai cô ôm hết. Phụ trách chăm sóc Hình Khải là những người giúp việc của ngược lại cảm thấy nhẹ nhõm.

Lúc này, Hình Khải một choàng vai Đặng Dương Minh ôm cổ của anh, cắt đứt Đặng Dương Minh ý nghĩ.

“Cậu đang suy nghĩ cái gì đấy?” Hình Khải hướng anh huyết sáo.

“Đối với cô vợ nhỏ tốt một chút.” Đặng Dương Minh ít phớt tỉnh nói.

Hình Khải một hồi lạnh đến buồn nôn: “Cậu thật là ghê tởm, người khác không biết chẳng lẽ cậu còn không biết? Cô ấy nhiều nhất cũng chỉ là bảo mẫu của tớ.”

“Vậy cậu dám làm trái với ba cậu là không lấy cô ấy sao?” Đặng Dương Minh hếch lên mày đắc ý nói.

“Này.” Hình Khải xoay người trợn mắt nhìn Hình Dục một cái, hướng về Hình Dục nói cho cô có thể nghe thấy, nói: “Tổ điều tra rồi, pháp luật quy định kết hôn số là khi được 20 tuổi, tối ít nhất còn có thời gian sáu năm để ép cô ấy đi!”

Hình Khải lại quay đầu lại bổ túc một câu: “Này! Cách chúng ta xa một chút, nhìn cô giống tên nhà què chết đi được!”

Hình Dục đi chậm vài bước, vuốt vuốt tóc rũ xuống vai trước bím tóc.

Đặng Dương Minh than thở một tiếng, càng ngày càng đồng tình cô bé này.

Chương 2: ngày 26 tháng 9 năm 1995

Hình Phục Quốc mỗi lần về nhà đều rất náo nhiệt, có quân đội đi trước sau hộ tống, vào viện sau, bọn lính đứng hai bên hành lễ, đồng loạt chào quân lễ, giống như chào đón những người lãnh đạo quốc gia.

Hình Khải nằm ở hai lầu ban công trước hút thuốc lá, kinh thấy ông đã đi vào cửa chính, lập tức dập tắt tàn thuốc nhét vào chậu hoa.

Quan hệ của hai người bọn họ, giống như chuột với mèo.

Hình Dục đứng ở trước cửa nghênh đón Hình Phục Quốc, nhận lấy áo khoác của Hình Phục Quốc , khom người lấy dép đưa cho ông.

Hình Phục Quốc mỉm cười với Hình Dục, ông từ trong đáy lòng rất thích đứa nhỏ này, con bé thật hiểu chuyện.

“Hình Khải đâu?”

Vừa dứt lời, Hình Khải hùng hùng hổ hổ chạy phía hướng lầu, tiếng hô “Ba” , một cái tay mất tự nhiên bảo vệ lỗ tai.

“Để tay xuống.” Hình Phục Quốc vừa thấy Hình Khải bị thương.

Hình Dục biết Hình Khải lén xỏ lỗ tai, nên cô không nhìn Hình Khải.

Hình Khải theo bản năng lui về phía Hình Dục sau, khẽ đá gót chân cô.

” Chú Hình, ăn cơm trước đi.” Hình Dục chỉ hướng phòng bếp, đối với Hình Khải nói: “Còn có một tô canh, anh tự đi bưng ra.”

Hình Khải đáp một tiếng, nhanh chạy đi, lần này coi là cô thông minh, nếu như dám tố cáo anh, thì anh sẽ để con chuột trong túi sách của cô!

Hình Phục Quốc lên tiếng, đối với Hình Dục ân cần dạy bảo nói: “Chú hi vọng con không nên dung túng nó.”

Hình Dục khom người tạ lỗi: “Tuần sau có cuộc thi, chú khoan hãy đánh anh ấy.”

Hình Phục Quốc ngớ ngẩn, vỗ vai Hình Dục, thấy buồn cười: “Bộ chú đáng sợ như vậy sao?”

Hình Dục chậm rãi nói: “Không đáng sợ, là con không biết ăn nói.”

.

Trước bàn cơm, Hình Phục Quốc ngồi ngay trước Hình Khải và trước mặt Hình Dục nói: “Con là ta nuôi dưỡng, cũng là con dâu tương lai của Hình gia , con không phải người giúp việc của Hình Khải, không cần chuyện gì cũng nuông chiều hần, việc nên dạy thì dạy.”

Hình Dục gật đầu một cái, không nhìn nhìn mặt Hình Khải một cái, cô đứng dậy bới cơm cho Hình Phục Quốc . Hình Khải thâm oán khinh thường, ba thật là khôi hài, nghĩ sao mà một cô gái mới có mười lăm tuổi mà có thể quản được mình?

“Hình Khải, chờ cơm nước xong, đem các bảng điểm của con đến thư phòng cho ba.”

“.” Hình Khải cúi đầu ăn cơm, anh hoài nghi nếu ba không đánh mình thì một phần khẳng định là ngủ không ngon giấc.

Quả nhiên, Hình Khải cuối cùng không thể tránh được một kiếp, trong thư phòng truyền đến tiếng thét thất thanh, Hình dục đứng ở phòng bếp, vừa rửa bát vừa nghe lầu hai bên trong thư phòng, tiếp theo là truyền đến tiếng dây lưng quật vang lên.

Hình Phục Quốc đang “dạy dỗ” thì nhận điện thoại của thư ký gọi tới, bởi vì là một cú điện thoại, Hình Phục Quốc chỉ đành phải trở về phòng làm việc xử lý công vụ, Hình Khải rất may mắn, chỉ bị có mấy lần bị đánh.

Mà Hình Khải cơ hồ là trở lại phòng ngủ, cảm thấy phần lưng đau rất, chỉ là, anh phát hiện mình năng lực kháng đòn càng ngày càng mạnh, cứ nhiên một giọt nước mắt cũng không chảy.

Hình Khải đáng thương nằm lỳ ở trên giường, khổ sở cầm cuốn tập chí lên đọc cho đỡ buồn.

Hình Dục là bưng một chậu nước nóng đi vào, ngồi ở mép giường, đem một chai thuốc trị bầm máu đặt ở tủ đầu giường, vén lên áo sơ mi Hình Khải lên, vắt khăn lông nóng, lau sạch nhè nhẹ ở lưng đang sưng đỏ mà anh bị đánh.

“Á! Đừng đụng tôi!” Hình Khải ném khăn lông trong tay Hình Dục.

“Thành tích học tập khá hơn một chút cũng sẽ không bị đánh.”

“Biết tôi là bị nguyên nhân gì đánh sao? ! Tất cả đều là cô làm hại, thành tích học tập của cô kém một chút là không được hay sao? ! Cút, thấy cô là tôi liền phiền!” Hình Khải vốn là vì mặt mũi không muốn nói chuyện này, nhưng Hình Dục hiển nhiên là được tiện nghi còn ra vẻ.

“Thuốc ở trên bàn.” Hình Dục nhặt lên trên đất khăn lông, bưng lên chậu nước rời đi.

Hình Khải uất ức trừng mắt nhìn về phía bóng lưng, kể từ cô vào nhà của anh, cô tựa như là một người làm anh lúc nào cũng gặp xui xẻo, làm rối loạn cuộc sống của anh!

Anh không muốn ở cùng với cô cả đời này, tuyệt đối không được!

※ ※ ※

Ngày thứ hai, đi học trong lúc Hình Khải nhận được một thư tỏ tình —— anh theo đuổi thật một nữ sinh qua thư từ và hẹn anh gặp mặt. (cái niên đại gì mà còn lưu hành thư từ liên lạc trời!!)

Nhưng mà anh trong túi không có tiền, chỉ có thể tìm Hình Dục xin tiền, cơm trưa thì Hình Dục mang tới bãi tập cho anh.

“Cho tôi ít tiền.”

“Bao nhiêu?”

“1000.”

“Dùng làm gì?”

Hình Khải gờ gờ nắm đấm trước mặt: “Ai cần cô lo, mau đem tới.”

“Anh không nói rõ ràng thì tôi không thể cho anh.” Nói xong, Hình Dục xoay người rời đi.

Hình Khải kéo lấy khuỷu tay cô, nói: “Có một người bạn sắp sinh nhật, tôi thế nào cũng phải mua chút quà tặng người ta chứ?”

Hình Dục nghi ngờ nhìn anh, từ trong ví tiền lấy ra 100 tệ đưa cho anh: “Anh chỉ là học sinh, không cần thiết mua đồ mắc tiền để tặng quà.” Cô lại từ trong túi móc ra một quyển vở nhỏ, để quyển sổ nhỏ trên vách tường ghi rõ nguyên nhân trích tiền, nói: “Ký tên nữa rồi mới đưa tiền.”

Hình Khải vô lực thở dài: “Cô phải không phải phụ nữ, tôi sớm đã đánh cô rồi!”

Hình Dục nghiêm túc trở về: “Anh chưa chắc đánh thắng được tôi.”

Hình Khải liếc mắt xem thường, giơ hai tay lên hướng tới: “Tôi cũng thấy các bạn tôi tặng quà, cô cho tôi 100 tệ không phải để cho tôi mất mặt sao?”

“Nam hay nữ vậy?”

“Nữ.” Hình Khải chà xát chà xát tay, quỷ dị cười một tiếng.

Hình Dục nhìn không chớp mắt hắn, Hình Khải nhếch đôi chân mày: “Này! Cô cho là cô là vợ của tôi hả? Tôi muốn tìm ai thì kệ tôi, cô còn muốn quản lý cuộc sông riêng của tôi sao?”

Hình Dục đem quyển vở nhỏ bỏ vào trong túi: “Tiền có thể cho anh, nhưng là anh phải dẫn tôi cùng đi.”

“Tại sao? Cô...cô đừng có quá đáng!”

“Tôi sẽ không làm hỏng chuyện phiếm của anh đâu.” Hình Dục cho là mình có nghĩa vụ bảo vệ Hình Khải, Hình Khải thân phận của đặc biệt, vừa con trai duy nhất của chú Hình, không thể để cho hấn ra cái gì ngoài ý muốn.

Hình Khải quả thật hết cách với cô, dù sao Hình Dục nắm quyền kinh tế trong tay, xem ra phải làm sao khiến cho Hình Dục không đi theo.

.

Bạn nữ trong thư, dùng tên giả Coco, trong thư nói là mình 18 tuổi, hẹn Hình Khải ở MacDonald gặp mặt.

Hình Khải tính tìm vị trí gần cửa sổ ngồi xuống, thấy Coco còn chưa tới, xoay người nhìn về phía bàn ở ngoài cửa Hình Dục, chỉ thấy Hình Dục đang đi mua chút thức ăn.

Hình Dục từ nhỏ cuộc sống ở vắng vẻ quân đội, chưa từng trải qua tiệm ăn nhanh, cô đi tới quầy thu ngân phía trước, nhìn về phía thực đơn có món Khoái Xan (mình ko hiểu từ này lắm), vừa nhìn về phía Hình Khải: “Anh muốn ăn cái gì?”

“Tùy tiện.” Hình Khải nhìn đều lười phải nhìn cô, một đôi mắt dán chặt ngoài cửa sổ.

Hình Dục chỉ đành phải hướng nhân viên phục vụ mượn thực đơn, để ở trước bàn Hình Khải : “Anh chỉ cần chọn, tôi sẽ không nói.”

Đến giờ này, Hình Khải không tin còn có người không biết dương Khoái Xan là cái gì, hấn bắt mãn ngừng đầu lên: “Cố tình quấy rối?”

Đang lúc này, một vị vóc người nóng bỏng cô gái hướng tới bọn hấn bên này đến gần, cô gái hướng Hình Khải ngoắc ngoắc tay, thần thái đầy nhiệt tình.

Hình Khải vừa nhìn Coco cùng gửi tới hình không sai biệt lắm, vóc người lại đẹp, hấn đẩy ra Hình Dục, đứng dậy nghênh đón.

Coco lười biếng ngồi xuống thân, chống cằm xem kỹ Hình Khải, mặc dù Hình Khải chưa đủ kinh nghiệm, nhưng nhìn ra được, nàng rất hài lòng Hình Khải bộ dáng.

“Ồ ơ, so với trong tấm hình , thì ở ngoài nhìn đẹp trai đáng yêu hơn” Coco duỗi ra ngón tay, vừa muốn đụng cằm Hình Khải, lại bị Hình Dục một tay chặn lại.

Coco ngớ ngẩn, chậm rãi ngừng đầu lên, nhìn về phía bên cạnh dân hai lúa chính gốc, Coco ghét bỏ rút tay về, không vui hỏi Hình Khải: “Cô gái này người nào vậy?”

“.” Hình Khải rất không muốn dính dáng đến Hình Dục, nhưng Hình Dục cứ bảo vệ cậu đứng cũng không đi.

“Em gái anh.”

“Em gái anh? Anh thấy có ai gặp bạn qua thư từ còn mang theo em gái không? Các người đáng dập cũng không giống anh em lắm.” Coco thái độ hơi có hòa hoãn, chỉ cần không phải là bạn gái là được.

Hình Khải thở phào một cái, một tay lấy Hình Dục kéo đến chỗ ngồi, im lặng hỏi ông trời.

Hình Dục là nhìn thẳng Coco, không mang theo vẻ tươi cười nhìn tới đối phương.

Coco chưa từng gặp qua như vậy một loại ánh mắt, không hề có ý định khác nhưng làm kẻ khác rợn cả tóc gáy, nói trắng ra là, có điểm giống người Bệnh thần kinh ... Phục hồi trạng thái, cô xoa xoa đôi bàn tay cánh tay: “Em gái anh là tự nhiên sao lại muốn đi chung vậy?”

“.” Hình Khải một tay nâng trán, mắt hết cả mặt mũi đi.

Bỗng chốc, Hình Dục đem bữa ăn đơn hướng Coco mà đưa, hờ hững nói: “Ăn cái gì, tôi đi mua.”

Coco cảm thấy không khí quỷ dị, cô cũng không muốn tham dự cái gì cổ quái ba người ước hẹn: “Không cần, tôi lập tức đi ngay.”

“A, cũng tốt.” Hình Dục rút về bữa ăn đơn, vừa bày ở Hình Khải trước mặt: “bạn anh qua thư có chuyện muốn rời khỏi, anh còn ăn sao?”

Hình Khải nhìn chăm chú Hình Dục với vẻ mặt căm phẫn, tức đến tê dại da đầu, nhặt cặp sách lên, bỏ đi ra ngoài.

Hình Dục không hề nóng lòng đuổi theo, bởi vì Hình Khải đã lên xe taxi, trên người anh không có tiền, chỉ có thể kêu taxi lái về đại viện, đến cửa thì vệ binh tự sẽ giúp anh giao tiền xe. Cho nên, Hình Dục mặt hướng Coco nhàn nhạt cười một tiếng: “Thật xin lỗi, anh ấy tính khí không tốt lắm.”

“” Coco khoát khoát tay, lần sau hẹn bạn qua thư từ gặp mặt thì còn phải thêm một cái, xin chớ mang theo người thân!

※※※

Tiến bạn nữ sinh kia đi xong, Hình Dục một mình ngồi lên xe buýt trở về đại viện, dọc theo đường thường thức cảnh đêm Bắc Kinh, ở Trường An Nhai hai bên đường đều tỏa ra ánh sáng lung linh, phồn hoa lại không mất Trang Nghiêm —— chốn thành thị này đều trở thành quê hương thứ hai của cô.

Mà khi cô mở cửa khóa, phát hiện trong phòng khách đen kịt, cô bên cạnh cửa lục lợi chốt mở đèn, lại bị một lực đánh ngã gục trên mặt đất.

Hình Dục lung lay mờ mịt nhìn, thấy rõ bóng người người đè mình .

Hình Khải cười Hình Dục trên người, đột nhiên lại đè cổ tay Hình Dục , dùng lực kéo đồng phục của cô ra, Hình Dục nhẹ hô một tiếng, phản ứng chống đỡ không cho Hình Khải đánh lên.

Thật ra thì Hình Khải cũng không có ý định gì đối với Hình Dục, chỉ là hi vọng cô không vướng chân vướng tay là được rồi.

Vậy mà, Hình Khải ở một bên hôn cô, một bên định sờ soạn, thì Hình Dục lại nói một tiếng “Thật xin lỗi.”

Hình Khải còn chưa có phản ứng gì, Hình Dục đã nắm một bên tay nện ở sau ót Hình Khải , Hình Khải chẳng qua là cảm thấy có hồ như đánh trúng não bộ, nhưng liền cảm giác đau cũng chưa kịp nhận thấy được. Trong nháy mắt té xỉu trên đất.

.

Chờ anh khi tỉnh lại, người đã nằm ở trong phòng cứu thương, anh rên lên một tiếng muốn đứng lên, y tá lập tức đi tới đè lại bả vai anh.

“Mới khâu 6 mũi, chớ lộn xộn.”

“” Hình Khải sờ sờ cái trán, quả nhiên bằng bó một vòng băng gạc. Anh liếc hạ con người, trên ghế treo hẳn đồng phục học sinh, áo sơ mi trắng đã bị máu tươi nhuộm đỏ.

“Chú nói cháu biết, nếu để cho ba con biết con lại đi đánh nhau, chú xem con còn phải đi vào lần nữa.” Trưởng khoa Ngoại cùng Hình Dục đi vào phòng bệnh. Hình Khải là “Khách quen” phòng cấp cứu, nơi này không ai không biết anh.

Hình Khải biết lần này hôn mê, chính Hình Dục là kẻ đầu sỏ. Một chữ cũng không dám nói ra.

.

Thông qua chuyện này, anh biết cô nàng này chọc không được, xuống tay quá mạnh. Hơn nữa, anh rút cuộc cam tâm tình nguyện chạy đi luyện quyền đạo, nắng mưa cũng phải học.

1 năm sau, Hình Khải mười bảy tuổi một năm này, trong đời nhận được chiếc cúp đầu tiên của môn quyền đạo.

Hình Phục Quốc biết được con giành giải thưởng, vui vẻ kiêu ngạo cười.

Khi Hình Khải lên phát biểu cảm nghĩ được giải: “tôi muốn cảm ơn một người, là người đó cho tôi biết giáo huấn đến sức đầu chảy máu, để cho tôi hiểu có loại võ thuật có thể chống lại “kẻ địch” mới là vũ khí mạnh nhất!

Hình Dục là ngồi ở dưới đài võ tay anh, hướng phía anh nhếch lên ngón tay cái, thật lòng thay anh vui mừng.

Hình Khải trợn mắt nhìn Hình Dục một cái, ghét vẫn như cũ.

=====

2. Chương 03

Chương 3

Ông bà hay nói, mọi việc phải có kia tính hai mặt. Kể từ Hình Khải biết quyền đạo, đánh nhau nhiều càng thêm nghiện, một người quật ngã ba người không thành vấn đề, chỉ là đả thương đối phương thì chiếm đa số, đánh tàn phế thì không có.

Thường thì có những người bất đồng hay nói: con cái cán bộ đánh người bộ không người cai quản rồi hả ? Cảnh sát làm sao lại có thể làm như không thấy đây? Thật ra thì không phải là không có người trông nom, thật sự là có nguyên nhân con cái cán bộ cấp cao thường có vệ binh che chở, chủ yếu là bọn cảnh sát thấy tình huống không nghiêm trọng, cũng không các đại lãnh đạo thêm phiền phức, có thể giúp vội giải quyết liền giải quyết, chuyện lớn biến thành chuyện nhỏ, vậy cũng là trợ giúp quốc gia xây dựng thôi. Còn nữa nói 16, 17 tuổi, nhà nào bé trai không phải chiêu mèo chọc chó?

Đến mùa hè, ngoài cửa nhiệt độ nóng bức, vừa chủ nhật, Hình Khải lười phải đi ra ngoài gây chuyện, hẹn Đặng Dương Minh chơi điện tử.

Máy điều hòa tỏa hơi mát lạnh, hai người lại chơi game đến mồ hôi đầm đìa.

“Nghe nói cậu đem cháu ruột của hiệu trưởng đánh?” Đặng Dương Minh gần đây không có đi học, lý do đặc biệt đơn giản, trời nóng.

Hình Khải hết sức chuyên chú nhìn chăm chăm màn ảnh, nói: “Còn không phải là vì cái đứa hoa khôi lớp, tiểu tử kia ở trong trường học chơi nổi, cùng tớ giành người sao? Hắn có mắt như mù mà.”

Đặng Dương Minh mắt liếc ngoài cửa, nhỏ giọng hỏi: “Cậu vì nữ sinh mà cùng hắn đánh nhau, Hình Dục sẽ nghĩ sao?”

“Tớ mặc kệ cô ta nghĩ như thế nào? Không thích thì cậu đi đi.” Hình Khải khinh thường cười một tiếng.

Đặng Dương Minh suy nghĩ một chút, Hình Dục thật không giống như người hiện đại, càng giống như thời cổ đại nhà con dâu nuôi từ bé, mặc cho trong nhà các lão gia trên hoa gheo nguyệt, chúng chị em gái hãy coi như không có chuyện gì.

“Hình Khải, anh Dương Minh, xuống ăn dưa hấu.” Hình Dục đứng ở cửa cầu thang kêu to.

Thấy không trả lời, cô cắt miếng dưa hấu ăn cho bớt nóng.

Hình Dục mới vừa tắm xong, trên sợi tóc vẫn còn đọng nước. Cô mặc chiếc áo hoa nhỏ áo tay ngắn, quần cụt, vải là loại thoải mái nhất, không dính người vô cùng thoải mái. Trên thị trường gọi loại vải này là sợi tổng hợp tê-ri-len.

Cô đem dưa hấu đặt ở trước khay trà, cầm lên một miếng, vừa ăn vừa nhìn TV.

Hình Khải cùng Đặng Dương Minh một trước một sau đi xuống lầu, Hình Khải lười biếng ngáp một cái, ánh mắt trong lúc vô tình rơi vào bóng lưng Hình Dục, tóc còn ướt lầy lầy cô mặc áo tay ngắn, rõ ràng là có thể nhìn thấy nội y bên trong.

Hình Khải không có ý tốt cười một tiếng, dùng cùi chỏ đâm Đặng Dương Minh: “Cô ấy ngực cũng không có, còn có mặt mũi mặc nội y bên trong.”

Đặng Dương Minh theo bản năng nhìn sang, lại không ý tứ liếc về anh nhìn: “Cậu nha nói với tớ chuyện này làm gì?”

Hình Khải xem thường, nhanh nhẹn đi tới phòng khách, nhảy lên chân ngồi lên ghế sa lon, lấy tay quơ quơ trước mặt Hình Dục.

Anh thấy Hình Dục không có phản ứng, bắt chéo chân, bên gặm dưa hấu bên nghiêng đầu quan sát phần ngực Hình Dục.

Hình Dục cũng không sấy tóc, vùi ảm ướt tóc rủ xuống qua đầu vai, ở trước ngực vị trí hiện lên một đường cong.

Hình Khải chép chép miệng, thỉnh thoảng kêu Hình Dục một tiếng, Hình Dục bên quay đầu chờ anh mở miệng, nhưng thấy anh không nói gì, cho nên Hình Dục vừa nhìn về phía TV.

Đừng nói, năm ngoái còn nhìn giống cái phi trường, mà giờ đây còn đã hé lộ hai ngọn đồi nhỏ.

Mà Đặng Dương Minh trong tình cảnh cũng hơi lúng túng, anh cũng là quân tử, chỉ vì cô nàng này không thể nào nhìn ung tung được, nhưng Hình Khải làm chuyển sự chú ý của anh không nên nhìn những thứ kia, làm cho anh thỉnh thoảng không nhìn được nhìn vào một cái.

Mười bảy tuổi, con trai chính là đối với thân thể phái nữ có chút hiếu kỳ, Hình Khải giả vờ đưa tay lấy thức ăn, dùng cánh tay đụng nhẹ bộ ngực của Hình Dục (anh này dám ăn đậu hủ nha) , Hình Dục nhạy cảm co bả vai lại, hai đầu gối cong lên ở trước ngực, tiếp tục xem TV.

Hình Khải cười hắc hắc, nhìn về phía trên sofa Đặng Dương Minh đang ngồi, nháy mắt nói: “Đúng là rất mềm đó.”

“” Đặng Dương Minh vùi đầu ăn dưa hấu, Hình Khải quả thật là đồ quý mà, mà anh không biết nó có thật sự rất mềm hay không nữa? !

“Thứ gì rất mềm?” Hình Dục thuận miệng hỏi.

“À? Ghế sa lon, ghế sa lon mềm!” Hình Khải ngồi chồm hổm cái mông gõ gõ.

Lúc này, điện thoại vang lên, Hình Dục xoa xoa tay, thuận tay bắt máy.

“Tìm anh.” Hình Dục đem ống nghe đưa cho Hình Khải, cô vốn định đứng lên ngồi vào phía bên kia, Hình Khải lại chặn cô nhận điện thoại từ cô, chính là bởi vì dây điện thoại không đủ dài, cho nên Hình Khải thuận tiện nghiêng sang Hình Khải, được nước làm tới.

Hình Dục vừa mới tắm xong, không muốn đụng tới khắp người hôi thối Hình Khải, cô nhắc máy điện thoại đặt ở trên đùi, ý bảo anh ngồi thẳng.

Hình Khải giả bộ đang tập trung nói chuyện, một hồi ngửa đầu cười to, một hồi cúi đầu cười, nhưng thật ra là mượn lúc lên lúc xuống mắt lại nhìn vào “Nội dung” bên trong cổ áo.

Đặng Dương Minh ho khan hai tiếng, che miệng cười, chỉ có anh biết Hình Khải đang dùng con mắt bí ối nhìn Hình Dục.

Rốt cuộc, Hình Dục cảm thấy không thích hợp, cô nhìn vào mắt Hình Khải, Hình Khải giả vờ cười vừa thu lại, lập tức cúp điện thoại.

Hình Dục đứng lên, chạy về phòng ngủ, chỉ chốc lát sau, thay một áo sơ mi tay dài bước vào phòng khách.

“Ngày nóng như vậy, cô mặc kín mít chi vậy?” Hình Khải bắt măn nói.

Hình Dục không để ý tới, đi về phía phòng bếp: “Hai người buổi trưa muốn ăn cái gì?”

“Ăn lẩu cay!” Hình Khải lập tức đề nghị.

Đặng Dương Minh cười khúc khích: “Cậu sảo huyết lắm. Vì để muốn cho cô ấy cởi, mà cậu bắt tội mình phải thử ăn.”

Hình Khải liếc Đặng Dương Minh một cái, chỉ vào vị trí sau ót, nơi đó còn để lại dấu vết mà Hình Dục ban tặng.

“Tớ chính là trong lòng ngứa ngáy, không nhìn mới lạ nha, nhưng không thể bị cô ấy phát hiện, nếu không sẽ bị cô ấy xử không còn đường sống.”

“Cậu xem hoa khô của cậu đi.”

“Sớm xem xong rồi. . . .” Hình Khải nhìn trời huýt gió: “Ai, cây tác thật không thể coi là cây quýt.”

“Vậy mà cậu vẫn còn vì người ta đánh nhau?” Đặng Dương Minh hếch lên mày.

“Mặc dù tớ không muốn cũng không thể để lại cho người khác chứ? Vấn đề này lỡ ảnh hưởng đến mặt mũi của tớ thì sao!” Hình Khải cầm một miếng thuốc, làm vẻ bất đắc dĩ thở dài: “Là tớ xem nhìn chán rồi, không trách được người khác.”

Đặng Dương Minh nhặt lên dép ném anh, mắng anh ghê tởm.

Hình Khải cùng Đặng Dương Minh không có chuyện gì mà không nói, chuyện mất mặt xấu hổ vẫn cũng không gạt Đặng Dương Minh. Mà Đặng Dương Minh cũng không nói chuyện này với người khác. Đây chính là anh em của anh, trừ chuyện vợ ra, cái gì cũng có thể chia sẻ.

Chỉ là, về chuyện Hình Khải giở trò lưu manh bị đánh thì chuyện này ngược lại làm Đặng Dương Minh rất kinh ngạc, anh vẫn cho rằng Hình Dục nhẫn nhục chịu đựng, không nghĩ tới trong lòng còn có điểm cao ngạo như vậy.

Hai người náo loạn một lát, Hình Dục từ trong phòng bếp bưng ra lò vi ba.

Đặng Dương Minh hít một hơi, đặt mông ngồi vào Hình Khải bên cạnh: “Nhà cậu, tớ thấy Hình Dục rất nghe lời, nếu như mà tớ tương lai cưới cô vợ có điểm giống một nửa cô, ba tớ không phải là vui mừng điên khùng sao?”

“Thích mang cô ấy về nhà đi, anh em như tớ thì rất là hào phóng!” Hình Khải vỗ ngực một cái, hướng phòng bếp gọi lên: “Hình Dục, cơm nước xong thì thu dọn đồ đạc, cô được anh Minh thu cô rồi. Ách. Cậu nha dám đánh người!” Hình Khải vuốt vuốt cái ót, cọt nhả đập Đặng Dương Minh.

Hình Dục giữ vững bình tĩnh trước sau như một, đem cắt đồ ăn để sẵn trên bàn, càng không hứng thú tham dự chủ đề nhảm chán của bọn họ.

Chờ cái lẩu chuẩn bị xong, hơi nóng của nồi lẩu tỏa ra, không phải là nóng bình thường, càng làm bụng dạ Hình Khải thất vọng, Hình Dục không có ngồi xuống cùng ăn, cô mút cho mình một chén trà lạnh, đang cầm tô mì trở về phòng.

Đặng Dương Minh nhìn về phía Hình Khải vừa lau mồ hôi, vừa hướng vào trong nồi thịt, vừa cười to: “Trộm gà không được còn mất nắm gạo, ăn đi.”

“.” Hình Khải chọc chọc chiếc đũa nhọn, mắt nhìn xung quanh, lại nghĩ muốn nhìn “thân thể” Hình Dục một chút.

Trong mắt anh xẹt qua một ý nghĩa đen tối, phòng khách và phòng tắm chỉ cách nhau có cái cửa, anh tính toán làm hư khóa cửa, sau đó chờ thời điểm Hình Dục tắm, anh làm bộ ngủ mơ mơ màng màng, liền kéo cửa vào!

Lại nói đây thật là thói hư tật xấu của cánh đàn ông, chủ động đưa tới cửa là không hiểm, càng không cho đụng càng muốn nhìn.

Hình Khải nghĩ đến cái gì lập tức liền thi hành, lấy tới búa, tua-vít phá hư ổ khóa, lại xảy ra sợ Hình Dục đột nhiên đi ra từ phòng ngủ, còn nói Đặng Dương Minh giúp anh canh cửa dùm. (HK biến quá đi)

Đặng Dương Minh phát hiện hấn càng ngày càng trầm, không nhịn được cười một tiếng.

Chín giờ rưỡi tối

Hình Khải đứng bên cạnh ở khe cửa ngồi suốt mấy tiếng đồng hồ, rốt cuộc đợi đến Hình Dục đi vào phòng tắm.

Hình Dục rất nhanh phát hiện khóa cửa đã hư, cô đứng ở bên cửa thử một chút, xác định khóa nổi cửa, theo bản năng nhìn về cửa phòng ngủ của Hình Khải, mà Hình Khải đã sớm tắt đèn, giả bộ ngủ để che mắt cô.

Hình Khải thuận mở khe cửa thấy cô đi ra, làm đầu tóc rối tung, bày ra một bộ mặt mới vừa tỉnh ngủ, rồi sau đó, anh cởi giày, rón ra rón rén đi xuống cầu thang, đứng ở sau lưng sofa chờ đợi thời cơ.

Hơi nóng bốc ra làm cho kính mờ nhưng cũng đủ thấy được dáng vẻ thân hình mảnh, anh thấy động tác cởi áo ra, khom người cởi quần của cô, thấy phải rất rõ ràng.

Hình Khải nuốt nước miếng một cái, kích thích! Thật không phải bàn cãi gì hết.

Trong phòng tắm, truyền đến “Rầm rầm” tiếng nước chảy.

Xuyên thấu qua lớp kính mờ mờ, có thể thấy được Hình Dục đang gội đầu, gội đầu thì phải nhắm mắt, cũng sẽ không kịp phòng hộ thân thể, đương nhiên là Hình Khải vọt vào vì đó là thời gian tốt nhất!

Vì vậy, Hình Khải bốn chân chạm đất bò đến bên cạnh phòng tắm, đứng ở trên khung cửa, hít sâu một hơi, lại hít một hơi, đem tóc làm rối tung, dùng sức xoa xoa mí mắt, há to mồm cố gắng ngáp. Xong rồi, mọi chuyện sẵn sàng chỉ thiếu cái kéo cửa!

“Két!” Anh thành công áp dụng bước đầu tiên.

Nhưng anh đã tính sai chính là, Hình Dục gội đầu. TM vì cái gì muốn ở trên người quần khăn tắm? !

Hình Dục đầu đầy bọt, híp mắt nhìn về phía cửa Hình Khải. “Đi ra ngoài.”

“ ” Hình Khải khẩn trương quá độ quên lời kịch đã định nói gì—— ai nha, thật xin lỗi, tôi mới ngủ dậy mơ mơ màng màng không phát hiện là cô đang tắm.

Hình Dục thấy anh không nhúc nhích, vội vàng kéo thêm một cái khăn tắm choàng vào người, cô không nói gì, có lẽ là hù sợ, có lẽ đoán được anh không có ý tốt, cô bình tĩnh nhìn anh, nắm lên tay cái ghế ngồi, hiển nhiên là đang cảnh cáo anh rời đi nhanh lên một chút.

Hình Khải liếc một cái trong tay “Hung khí” của cô. Chắc chắc, lực sát thương không nhỏ đâu?

Hình Khải đồng thời thấy tâm tình trong mắt cô, khinh thường cùng cười nhạo.

Cổ anh như bị cái gì chặn không nói được, dù sao đều như vậy rồi, đành liều luôn vậy!

Hình Dục thấy anh xoắn bước nhích lại gần mình, phản chân nhảy vào bồn tắm, lần này không đợi Hình Dục nâng ghế ngồi đánh tới hướng Hình Khải, Hình Khải đánh đòn phủ đầu, một cước đá bay cái ghế trong tay cô, nắm cổ tay cô đặt tại bên tường. Bả vai anh run lên, đặc chí nói: “Không nên dùng cái loại ánh mắt tức giận đó nhìn tôi, tôi cũng biết rõ cô nhất định sẽ trả thù tôi, nhưng ít ra tôi xem xong rồi, hắc hắc.”

Anh nói xong, định lấy tay kéo khăn tắm của cô xuống, khi khăn tắm vừa rơi theo Hình Dục thì Hình Dục chợt nâng lên đầu gối hướng tới chỗ hiểm của anh mà đánh tới.

“A a a!” Hình Khải thiếu chút nữa phun ra nước mắt, hai chân mềm nhũn ngã lệch trên mặt đất, che chỗ ấy. Thân thể đau đến phải co quắp. (đáng đời ai kêu anh BT)

HìnhD nhanh chóng kéo khăn tắm lên, trực tiếp dẫm lên lồng ngực anh, mà thoát khỏi phòng tắm.

Tuy chỉ có một giây, nhưng anh vẫn còn là thấy được, thấy được.

Tiểu mật đào thậ đáng yêu, ha ha.

Chỉ là Hình Khải là một giây này mà ở trong phòng tắm ước chừng khoảng hơn hai tiếng, cuối cùng vẫn là phải gượng chống lấy cây lau nhà mà đi ra.

Khi anh bước chân tập tễnh trở lại phòng ngủ thì phát hiện trên cửa dán một tờ giấy.

— nếu như cuối kỳ cuộc thi anh thi đạt trên 85 điểm, tôi sẽ cưới hết cho anh xem.

Hình Khải khoe miệng giật giật, cặp cách không còn sai biệt lắm, 85 điểm đối với anh mà nói quả thực là lời nói vô căn cứ, hơn nữa cách thi cuối kỳ chỉ có hơn năm tháng!

Vì để cho cô cam tâm tình nguyện cưới quần áo buộc mình phải lao đầu vào học? Thật không đáng giá không đáng giá.

Anh lấy tay gạt tờ giấy, khập khểnh trở về phòng.

3. Chương 04

Chương 4: ngày 15 tháng 7 năm 1996

Một quả bóng từ đâu bay tới ban công lầu hai biệt thự Cao Kiều, chủ yếu là gây sự chú ý tới Hình Khải.

“Hình Khải, xuống chơi bóng đi!”

“Không đi, tớ đi xem sách đây.”

“Sách gì vậy, sách cầm à? !”

“Cút một bên chơi đi! không thấy tớ đang bận à.”

Hình Khải gãi gãi đầu, đang cầm quyển sách trên lớp trở về phòng ngủ.

Anh nghiêng người nằm lại bên giường, nhìn về phía tủ đầu giường, bên cạnh chồng chất sách giáo khoa mới tinh. . . . Nhắc tới cũng lạ, kể từ khi Hình Dục cầm sổ tiền để đánh cuộc Hình Khải luôn không tự chủ lật xem các dạng bài thi, có thể là do bản tính tự tôn của nam nhi trời dấy, dù sao cũng không muốn một đứa con gái xem thường, nhất là người đó lại là Hình Dục, bại bởi ai cũng không thể làm trò cười trước mặt cô ấy được, lòng tự ái khiến anh nhớ tới Hình Dục một chút, bất quá không phải là bởi nhớ thương cô nàng, nghĩ thoáng một chút.. (chep ..chep...)

Nghe tiếng bước chân lên lầu, Hình Khải vội vàng đem bài thi nhét vào dưới gối, thuận tay nhặt lên một quyển manga để ngay trước mắt.

“Tôi đi lấy đồ uống lạnh, anh vẫn ăn mấy món lần trước không?”- Hình Dục gõ cửa phòng một cái, căn bản không có ý định đi vào.

“Tùy! Sao cũng được, mấy cái đó cô tự quyết định đi, hỏi tôi làm gì? !” Hình Khải liền phát hiện một chuyện, chỉ cần không giở trò lưu manh với Hình Dục, kiểu gì cũng không có cơ mắng cô. Thật ra nói chuyện thì không thể mang chữ thô tục, nhưng mà có nói vài chữ thô tục cũng không có gì, Hình Dục cũng sẽ không mạnh miệng, nhưng cô luôn bày ra bộ mặt đen kịt tựa như người nào đó thiếu nợ cô nàng 300 tệ vậy. Cho nên để tâm tình vui vẻ và giữ hình tượng, anh cố gắng hạn chế không nói ra lời thô tục.

Tiếng bước chân Hình Dục biến mất ở chỗ rẽ cầu thang, ở khu biệt thự Cao Kiều có một chút đặc biệt, mặc dù tất cả chủ hộ mấy năm không trở về nhà, nhưng đám con cháu bọn họ cứ tùy tiện ăn uống thoải mái mà không tốn một xu.

Hình Khải xem vài cuốn sách liền khát nước, mở cửa phòng kêu Hình Dục đem nước uống, gọi hai lượt mới phát hiện cô không có trong nhà. Hắn đành phải tự thân vận động.

Lấy tạm lon nước lạnh trong tủ, vừa đi bộ vừa uống tới cửa phòng chợt nghe bên cạnh sân viên thật nóng nực, hần liếc nhanh về mấy khuôn mặt bé nhỏ, trong khuôn viên bọn trẻ đang gõ nhịp “phắc... phắc...”, làm văng hết cả đầu, nghĩ tới chồng sách trong phòng liền cảm thấy khó chịu, đành yên lặng nhăm nháp.

Lúc này lính công vụ đã đẩy xe rác đi tới, đang bận lấy những đồ bỏ đi của từng nhà.

Hình Dục không ở nhà, dưới ánh mặt trời chói chang ở phía dưới phản chiếu lên đủ loại màu sắc. Hình Khải mệt mỏi trở về phòng lấy túi rác. Khi đem túi rác tới cửa liền thấy một đôi giày trắng cũ kĩ, đôi giày chơi bóng này đã theo Hình Dục hơn một năm, ba anh mua cho cô nhiều đôi hàng hiệu mà cô không chịu đi, vẫn cố tình đi đôi giày rách yêu thích này chơi bóng, không chịu bỏ đi, cô luôn cọ rửa nó sạch sẽ, bạn học thấy vậy liền gọi cô là “công chúa giày trắng”, thật mắt mặt cho anh, dù sao cô cũng mang họ “Hình”.

Nghĩ tới đây, Hình Khải đã một cước đá phăng đôi giày trắng ra ngoài, cùng với túi rác ném lun vào xe chở.

Bên kia xe rác vẫn chưa chuyển bánh, Hình Dục đang cầm đồ uống lạnh trở lại. Vào tới nhà liền chạy vào bếp, lo đá tan nhanh thành nước lại mất công.

Cất xong túi đồ uống lạnh, Hình Dục lại bắt đầu rửa bát, ở trong phòng bếp tận hơn nửa giờ sau, cô mới giờ lon nước đá ra phòng khách.

“Tiểu Dục, ra ngoài lấy chuyển phát nhanh.” Lính cần vụ đứng ở ngoài cửa kêu.

Hình Dục đáp một tiếng, ra mở cửa phát hiện đôi giày trắng đã không thấy đâu nữa.

“ Két...két...” một tiếng- cô bực tức đẩy cửa phòng Hình Khải ra.

Hình Khải giật mình, cũng không kịp giấu quyển sách đang đọc.

“Có bệnh à!” Anh giật bắn người lên.

“Giày chơi bóng đâu?”- Hình Dục mang vẻ mặt bình tĩnh nhưng giọng nói có chút run rẩy.

Hình Khải thấy hốc mắt cô ửng đỏ, tâm nhất thời dao động nhưng vẫn bình thản nghiêng người nhìn quyển manga.

Hình Dục tiến tới mấy bước, đem quyển manga trên tay anh ném xuống đất, Hình Khải giờ nắm đấm lên, chợt phát hiện nước mắt Hình Dục đã trào ra từ lúc nào.

Hắn liền giữ nắm đấm giữa không khí, lần đầu tiên hắn thấy cô khócnhưng lại vì một đôi giày rách .

Hình Dục lau đi khóe mắt, túm cánh tay anh, chất vấn: “giày chơi bóng của tôi đâu, đôi giày cũ màu trắng đó”.

Hình Khải không chịu nổi thái độ của cô , gạt tay cô ra : “Ném đi rồi! Một đôi giày rách còn tưởng là bảo bối? Tôi quăng đi rồi”.

“ Ném đi rồi....ném đi rồi, anh nói là ném nó rồi sao?” - Hình Dục siết cổ áo cổ không chế tâm tình, thanh âm càng phát ra run rẩy.

Hình Khải còn chưa kịp mở miệng, ngoài trời bỗng sấm sét chớp nhoáng, liền sau đó mưa trút xuống như thác.

Hình Khải không nhanh không chậm nằm lại bên gối, giễu cợt: “Trời đang đổ mưa, giày đó chắc hỏng...ha ha ha...”

Hình Dục nghe xong lời này, xông nhanh ra ngoài cửa.

Hình Khải liền đứng trên ban công lầu hai xem náo nhiệt, chỉ thấy Hình Dục chạy xuyên vào mưa to, một chốc ở trong sân viện lật tung thùng giấy, rồi lại vội lại chạy tới bồn hoa lật tung tất cả lên, cả người ướt sũng mà cô thì vẫn như nổi điên chạy loạn hết nơi này đến nơi kia.

Hình Khải chưa từng thấy dáng vẻ của cô lúc này, Hình Dục đã mất hết đi vẻ trầm ổn tĩnh táo thường ngày, hiện tại cô giống như một đứa trẻ 15, 16 tuổi mất đi đồ vật yêu thích nhất của mình, xen lẫn tiếng mưa là tiếng khóc của cô, nó đâm thấu vào tai Hình Khải trở thành bộ dáng thê thảm, anh dần dần thu lại nụ cười.

Liên vội vã chạy xuống, cầm cái ô bên cửa nhưng tay cứ trơn tuột, định cho cô dầm mưa một trận cho biết thân nhưng hiện tại có vẻ không ổn. Anh luống cuống bật ô mãi không được tức tối liền đội mưa chạy đến cạnh Hình Dục, kéo tay cô đứng dậy, Hình Dục ngồi bất động trên sân cỏ, người bê bết bùn đất.

Hình Khải lau nước mưa trên mặt, dừng lại một giây, anh không nghĩ tới vết đôi giày đỏ lại khiến cô làm ra bộ dạng điên khùng lúc này.

“cô về nhà trước đi, tôi đi tìm cho cô”. Anh khẽ gặp người xuống nâng Hình Dục đứng dậy, cô liền dầm đá liên tục vào người anh.

“Anh đã ném nó đi mất, tự tôi tìm” -Hình Dục vừa nghĩ tới đôi giày trắng đang nằm ở một góc bồn thỉu nào đó, cơ hồ hồng mắt.

Hình Khải thấy cô trở nên như vậy làm sao có thể để tự cô đi tìm. Anh đỡ Hình Dục ngồi lên ghế sa lon phòng khách, không đợi cô bò dậy, anh cấp tốc chạy ra ngoài khoá cửa phòng.

Hình Dục không ngừng đập cửa gọi cho cô ra ngoài, Hình Khải đập vào vách cửa, gầm hét lên:”tôi nói tìm về thì tìm về cho cô, đợi một chút”.

Nói xong, đang mưa xối xả anh liền chạy như điên sang bên kia đường chỗ lính cần vụ khi nãy.

Họ nói bởi vì trời nóng nực nên người thu mua rác đã trực tiếp đưa đồng đồ bỏ đi ra chỗ đổ rác rồi.

Hình Khải khẽ nguyên rửa một tiếng, lên tiếng hỏi nơi đổ rác ở chỗ nào, liền lấy chiếc xe đạp gần đó phóng thẳng.

Nhưng đến chỗ đổ rác, nhìn về phía đồng rác mênh mông bát ngát, anh mới hiểu rõ cái gì gọi là “Mò kim đáy biển” .

Anh vội lau mặt, chặn lại một người qua đường hỏi: “ cho cháu hỏi, đồ phế thải bên khu Cao Kiều bỏ ở khu nào vậy?”

Cụ ông nói chuyện rất chói tai: ”Đến chỗ đổ rác còn phân Cao Kiều cao cán gì nữa, tất cả đều là là rác. Sao vậy? còn có tài liệu cơ mật à?... ha ha..”

Hình Khải không rảnh ở đây nói chuyện vô nghĩa với ông lão, nhưng có việc cần giúp đỡ cũng không nên quá kiêu ngạo, anh liền hoà hoãn hỏi: “ông nói cho cháu biết, 1 giờ trước đồng đồ bỏ đi đó đổ chỗ nào vậy?”.

Ông cụ nhìn quanh một vòng, chỉ hướng bãi rác lớn nhất, Hình Khải nói cảm ơn liền xoay người chạy tới, mưa càng ngày càng lớn, anh thật không thể lí giải nổi tại sao mình chỉ vì vài giọt nước mắt của cô mà chạy tới đây đi làm cái điều ngu xuẩn này.

Chỉ là nghĩ thì nghĩ, Hình Khải cũng không ngừng lục tung đồng rác tìm kiếm đôi giày, theo mỗi động tác một cỗ mùi hôi thối bốc lên khiến người ta muốn nôn.

.....

Mây đen che kín bầu trời, chỉ chớp mắt trời tối như mực.

“Tự gây ra hoạ quả là không được sống yên ổn, Hình Khải, mày chính là cái đồ cá nằm trên thớt....”- anh không ngừng lặp lại lời này với một trận lửa khí.

Hình Khải mệt mỏi ngồi bệt trên đồng rác, mưa to không ngừng đổ xuống, chân tay mỏi rời không chịu nổi , nhưng vẫn không thấy chút bóng dáng của đôi giày kia.

Lúc này, một cái dù bỗng từ đâu che kín đầu anh, theo bản năng anh quay đầu lại, mãi mới thấy rõ người che dù, liền lao đảo ngã xuống lần nữa.

“Làm sao cô ra ngoài được ?”.

Hình Dục đưa cây dù lên, khôi phục trạng thái bình tĩnh như trước.

“Nhảy từ ban công ra ngoài, về thôi tôi không cần nữa.....” Hình Dục một tay che dù, một tay nâng anh đứng lên, thật ra thì cô đã chạy theo Hình Khải tới đây, nhưng anh đạp xe nhanh quá làm cô đuổi theo một chút hơi, cô cũng đã lật tung mấy đồng rác xung quanh tìm kiếm cũng không thấy gì.

Nếu anh đã cảm thấy có lỗi, lại đội mưa đi tìm hàng mấy giờ, cô còn có thể nói cái gì đây.

Hình Khải cũng không biết nói gì hơn, có lẽ nhìn cũng không chịu nổi cái bộ dáng oán hận của cô hiện tại nên hắn kéo cô lại, trịnh trọng nói: “Đội mưa tạnh, tôi nhất định sẽ mang đôi giày chơi bóng đó về, không phải là tôi không giữ lời”.

Hình Dục chỉ lắc đầu, đem cây dù giơ lên cao che cho Hình Khải khỏi mưa còn mình thì bị mưa dội xối xả.

Hình Khải bỗng thấy trong lòng có một cảm xúc kì quái, mặc dù không hiểu vì sao đôi giày đối với cô quan trọng như vậy, nhưng quả thật anh cảm thấy đau lòng khi nhìn bộ dạng hiện tại của cô.

Anh cứng rắn kéo thân hình nhỏ bé của Hình Dục lại gần, cùng che dù đứng dưới mưa, Hình Dục ngửi thấy mùi kì lạ trên người anh, cười cười, che mũi.

“Cười cái rắm gì, còn không phải là vì cô”. -Hình Khải thấy cuối cùng cô cũng cười thì không khỏi thở phào nhẹ nhõm.

Khi hai người ra khỏi bãi đỗ rác, Hình Khải nhón chân nhảy lên xe đạp, chỉ chỉ vị trí ngồi sau xe, mà Hình Dục bên cạnh thì cứ đứng im, không lên xe mà vẫn giúp anh cầm dù che mưa.

“Chê tôi thôi à, nhanh lên xe đi”. Hình Khải vừa nói vừa túm cô lên xe, Hình Dục một tay nắm xe, một tay cố giơ cao cái ô đến gần anh.

Hình Khải nhanh chóng đạp xe, chợt nhớ tới dạo ban đầu muốn học tập đi xe đạp nguyên do là: trong lúc rảnh rỗi anh có xem một bộ phim điện ảnh gọi là “Mật ngọt tình yêu”, vai nam chính luôn cười một chiếc xe đạp cà tàng chở bạn gái đi khắp nơi, hai người tuy nghèo rớt mùng tơi nhưng nữ chính mỗi lần ngồi lên xe của bạn trai thì luôn cười đến rạn rỡ, về mặt đây thỏa mãn. Vì vậy Hình Khải tập xe đến mức sưng mặt sưng mũi, tổn thương gân cốt cuối cùng cũng học được đi thứ đồ chơi này. Nhưng hiện tại trong nhà lúc nào cũng có xe riêng đưa đi đón về, anh vẫn chưa có cơ hội ném thử một chút cảm giác “nguyên sơ” giống hiện tại thế này.

Nghĩ đi nghĩ lại, anh nghiêng đầu về phía Hình Dục thể hiện chút hưng phấn, nhưng là Hình Dục vẫn cứ nhìn thẳng về phía trước, hơn nữa hiện tại đêm tối như mực mà mưa vẫn không ngừng trút xuống, anh uốn éo cái cổ đau của mình, nhưng giờ đây cảm xúc vui vẻ vẫn rất rõ ràng.

“Nếu như lần này thi cuối kì vượt qua 85 điểm, cô có giữ lời không?”

Hình Dục sống lưng thoáng cứng đờ, cái ót nghiêng lên trước gạt một cái. Hình Khải muốn đập mấy cái vào miệng, nhưng rồi lại tự nhủ “Hoảng cái gì, tùy tiện hỏi một chút thôi.”

Trận mưa to này khiến Hình Khải bị ốm, nằm ở trên giường, miệng ngậm nhiệt kế nhưng trong lòng anh thì luôn lăm lăm. Hình Dục vừa nhỏ vừa yếu dầm mưa thế này mà vẫn không đổ bệnh, một đại lão tử như anh làm sao lại “ngã xuống” trước như thế này kia chứ!.

“Đôi giày đó là của ai cho cô vậy?”

Hình Dục đang ngồi bên giường lấy khăn ướt đắp cho anh, ngón tay bỗng chốc dừng một chút.

“.... Ba mẹ tôi. Ba tôi ở tận sơn khu, giao thông ở đó không tiện, lúc trước ba mẹ đang thi hành nhiệm vụ có hỏi quà sinh nhật muốn cái gì, tôi nói muốn một đôi giày trắng, ba mẹ liền đồng ý, tôi ngóng đợi đôi giày suốt một thời gian dài, cho tới khi nhận được đôi giày trắng đó thì ba mẹ chỉ còn là di ảnh.....”

.....dù cô đã hết sức đè nén nước mắt, nhưng từng giọt vẫn rơi trên mu bàn tay Hình Khải. Lòng anh đau tựa như tự dưng bị cái gì kéo giãn ra vậy.

Lúc này Hình Khải rất muốn nói với cô một lời “thật xin lỗi”.... . đắp khăn xong Hình Dục đập nhiệt kế lại, cười nhạt.

Nụ cười đó hiện lên một cô chưa xót lẫn cay đắng đã hành hạ Hình Khải khiến cả đêm thức trắng.

Sáng sớm ngày hôm sau, mặc cho đang sốt cao Hình Khải liền chạy khắp thành phố Bắc Kinh lần theo trí nhớ đã mua được một đôi giày giống hệt với đôi giày trắng bị mất kia, nhưng anh không thể vội vàng đưa ngay cho Hình Dục được, nhân lúc cô ngủ, anh đóng kín cửa nhà vệ sinh rồi bôi trét đất cát và rửa sạch

đôi giày mới từ trong ra ngoài, làm cho giống hệt đôi giày trắng kia, hy vọng là có thể qua được con mắt của Hình Dục. Mong là cô đừng có khóc thút thít nữa.

4. Chương 05

Chương 5 :Bí mật trong ngăn bàn.

Một tháng sau Hình Khải xách đôi giày kia đứng trước cửa phòng Hình Dục, hiện tại đôi giày này trông có vẻ cũ hơn, càng giống đôi giày chơi bóng trước đây, phòng của Hình Dục bên cạnh thư phòng, bình thường cửa phòng luôn khép chặt, Hình Khải nghĩ cô có thói quen khoá cửa nhưng bây giờ mới biết thì ra cửa không hề khoá. Đây cũng là lần đầu tiên anh vào phòng của Hình Dục.

Đẩy nhẹ cửa phòng, thoáng thấy căn phòng trang trí không khác các phòng là bao, nhưng được cái quét dọn rất sạch sẽ, ga giường bằng phẳng, khăn trải giường gấp cẩn thận vuông vắn.

Dọc theo giường là chồng sách được sắp xếp cẩn thận để trên bàn. Nhìn kĩ lại trông thật không giống như phòng của một cô gái nữ tính, nhìn có cảm giác căn phòng giống như là của một quân nhân.

Hình Khải vốn định để lại đôi giày rồi ra ngoài lại chú ý thấy một cuộn giấy cắm trong một bình hoa gần đó, Hình Khải thuận tay lấy ra liền thấy một huy chương vàng, còn có một tấm bằng đạt giải nhì cuộc thi hội võ thuật, người đạt giải tên An Diêu.

Anh liền nghĩ người này chắc là Hình Dục, có lẽ trước lấy tên An Diêu. Kể từ sau khi Hình Dục vào sống trong Hình gia cô cũng không có giải thích điều gì, anh cũng không hỏi mà chỉ quan tâm lúc nào thì cô biến đi, đối với quá khứ của cô hoàn toàn không biết tí gì.

Vì hiếu kì, anh đi lại gần phía bàn gỗ, giữa hai ngăn nhỏ có một ngăn kéo đã khoá, theo khe hở ở giữa hai ngăn, Hình Khải liền sờ tay vào trong lấy ra được một cái túi nylon mỏng, bên trong có hai tấm chứng thư vinh danh liệt sĩ, một người nam tên là An Quốc Lương, người nữ tên là Diêu Thư Mẫn.

Hình Khải liền thấy bình tĩnh, thảo nào ba anh đã đặt lại tên Hình Dục cho cô, An Diêu là tên cha mẹ cô hợp lại mà thành, ba anh chắc là hi vọng cô có thể quên đi những chuyện cũ không vui kia.

Trên chứng thư có di ảnh của hai người, mẹ của Hình Dục rất đẹp, cô lớn lên đa phần giống bà, khuôn mặt dịu dàng, đường nét rắn rỏi lộ ra vẻ cương nghị của một nữ quân nhân.

Hình Khải không suy nghĩ gì nhiều nữa liền đem hai bản chứng thư để lại trong ngăn kéo, khẽ vươn tay không may đụng phải một quyển sách rất dày, anh cố lấy ra quyển sách trong ngăn bàn ra, nhưng nó vướng vào vách ngăn không rút ra được.

Bỗng nhiên nghe có tiếng cửa mở, anh vội vàng giật mạnh ra, nhanh chóng chạy nép lại gần vào sát cửa phòng.

“Về.... về rồi hả.....” thấy Hình Dục trở về Hình Khải liền thuận tay cầm quyển Thập Đại Nguyên Soái trên bàn, mà cầm ngược cũng không biết.

Hình Dục đáp một tiếng, đẩy cửa phòng ra đặt một chồng sách dày, chưa đầy một phút sau lại ra khỏi phòng.

Hình Khải chợt dạ, cúi đầu nhìn quyển sách vội thấy để ngược vội lật lên cũng không có để ý tới ánh mắt Hình Dục một cái.

Hình Dục yên lặng đi tới trước mặt anh, Hình Khải bỗng có cảm giác tai hoạ sắp đổ xuống người anh, cố gắng tránh ánh mắt của cô. Mà bỗng nhiên, Hình Dục chợt một bước nhảy tới trước mặt anh, đôi mắt mở to run rẩy vui sướng, giơ ngón tay cái lên đánh giá: “Hình Khải anh thật lợi hại, ở chỗ nào lại tìm được đôi giày chơi bóng này vậy?”

“.....” Hình Khải chợt nhớ ra anh chạy vào phòng người ta mục đích là vì đưa lại đôi giày chơi bóng này.

Anh đem lời thoại đã chuẩn bị rõ sẵn sàng, liền lên giọng: “ Cái đó... cái đó tôi đã nói rồi, túi đồ đó bỏ đi chẳng phải chỉ là túi đồ sao? Cái đó nhân viên cần vụ đổ rác hướng lên phía trên núi đã đổ rác, đôi giày lúc đó đã không ở trong túi đó. Vì mưa to quá, họ vội tới Hồ Dã nên quên ném nó vào, cái đó..... không phải..... vừa nãy tôi đi lấy đồ uống phát hiện giày chơi bóng vẫn để ở mái hiên phía dưới nhà..... Mẹ nó! Hại tôi đi lật tung hàng giờ ngoài bãi rác.... hừ..”.

Nghe anh nói xong, Hình Dục khoé mắt cười xinh đẹp tựa hình bán nguyệt, không một chút nghi ngờ.

“ Cảm ơn anh đã giúp tôi tìm giày. Tối nay sẽ làm cho anh món dầu tôm hấp”. Nói xong cô liền cao hứng chạy nhanh xuống nhà bếp, nét cười đọng trên khoé môi như si ngốc.

“.....” Hình Khải nặng nề để quyển sách dày cộm xuống, thở dài một hơi, lần đầu tiên nhìn thấy cô cười ngọt ngào mà lại đẹp đến vậy, cô như vậy mà đối với anh lại tin tưởng vào chuyện đó không một chút nghi ngờ, anh cảm giác một phần tội lỗi đã giảm bớt không ít.

Hình Khải nhắm mắt, ngửa đầu, nắm quả đấm. Suốt cả một tháng rồi, từ nhỏ tới lớn anh chưa từng phải tự mình cơm bưng nước rót cho bản thân, đôi vợ bản tự mình giặt, nửa đêm đói bụng tự ăn mì hoặc gặm bích qui, khát nước liền tự mình xuống lầu lấy nước uống, chân còn phải bước nhẹ nhàng, chỉ sợ đánh thức người “ bị vết thương lòng” như Hình Dục.

Thật là, ông trời không phụ người hiền lành, có công mài sắt có ngày nên kim, đôi giày đó rốt cuộc cũng giống đôi giày cũ có thể qua được cặp mắt vàng ngọc của Hình Dục. Không dễ dàng a, không dễ dàng, cuối cùng anh lại có thể vô tư thẳng thắn sai bảo Hình Dục rồi! ha ha....

Nghĩ tới đây anh liền trở lại bộ dáng lười biếng, nhảy vào ghế so-pha, liếc nhìn thấy hộp điều khiển TV trên khay trà, liền thuận phòng bếp bên kia gọi lên: “ Hình Dục..... đưa cái hộp điều khiển TV tới đây cho tôi.....”

Hình Dục đáp một tiếng, xoa xoa tay đi ra khỏi phòng bếp, từ trên bàn trà cầm lên hộp điều khiển ti vi, quay người lại là có thể đưa tới tay Hình Khải.

Hình Khải giơ chân lên ngoắc ngoắc về phía khay trà, một tay chuẩn bị cầm điều khiển ti vi, một tay vờ giọng nói: “khát khát, nước suối!!”.

“Uống ướp lạnh hay bình thường ??”

“Ngày nóng như vậy, cô còn hỏi tôi không uống nước lạnh hay nóng.....” Hình Khải vui vẻ giơ chân, có chút bất mãn hếch mày lên.

Hình Dục đi tới trước tủ lạnh, lấy ra một chai nước suối cùng một ly thủy tinh đầy đá, định mở nắp chai , mới để ly đá lên khay trà.

“ Được rồi, làm nhanh lên, tối nay làm nhiều thức ăn một chút, tôi định bảo cô là gọi Dương Minh tới ăn cơm cùng chúng ta”.

Hình Dục gật đầu một cái, trở về phòng bếp bận rộn.

Hình Khải nhìn bộ dáng của cô lúc này , trong lòng vui mừng, được sai bảo cũng là một loại thoải mái.

Chỉ một chốc lát sau.

Đặng Dương Minh cúi đầu đang chơi game đi vào cửa Hình gia (lúc ấy đặc biệt lưu hành chơi một trò chơi gọi là “Russia khối vuông (Tetris)” trò chơi nhỏ). Anh vừa vào cửa liền phát hiện Hình Khải ngồi trên ghế sa lon cười khúc khích. Đặng Dương Minh tiện tay tắt máy chơi game, đáp Hình Khải một cái : “Thằng quỷ, một tháng biến đâu thế? Không đi học, cũng còn không mở cửa?”.

Bọn họ tuy ở cùng một khu đại viện quân đội nhưng viện này cùng viện ở giữa cách xa nhau bởi một tấm cửa sắt lớn, chỉ cần vừa đóng cửa thì hai bên viện làm gì cũng không ảnh hưởng tới nhau.

Hình Khải vén vén tóc mái, tự mình nói: “ Ở nhà học nhiều bài tập quá, tớ có thể đi học nữa sao được?”.

“ Ở....a.... thật không tin nổi mặt trời mọc ở hướng tây a, nhất định là ba cậu đặt ra chỉ tiêu rồi chứ gì!”

Hình Khải lười phải giải thích, căn bản anh cũng không biết mình rút cuộc diên khùng trong chỗ đó là vì cái gì đây

“Hình Dục...! không thấy anh Dương Minh tới chơi à, không có lễ phép, ra đây chào anh, rót nước đi”.

Đặng Dương Minh cho Hình Khải một quyền: “Có bệnh à, tự tớ cầm chẳng phải vắn được sao.” Anh đứng lên, đi tới cửa phòng bếp, liền nhận lấy đồ uống trên tay Hình Dục, anh cười với Hình Dục nói : “Đừng để ý đến hần, hần đang cố gây sự đấy mà”.

Hình Dục hơi mím môi, ba người bọn họ học ở cùng trong một khoá lớp, cô cùng Đặng Dương Minh căn bản ngày ngày gặp mặt.

Đặng Dương Minh dựa vào cửa phòng bếp nhìn phía trước Hình Dục đang rửa rau. Anh cảm thấy con gái ở trong phòng bếp bận rộn nhìn phía sau thấy bóng lưng rất là thú vị, tựa như là tuổi thơ lưu lại một đoạn kí ức tốt đẹp. . .Mẹ luôn là vừa hái rau vừa kể chuyện xưa cho anh nghe, nhưng chờ sau khi anh lên tiểu học, mẹ cũng không có rảnh xuống bếp nữa, thậm chí muốn thấy mặt một lần cũng khó khăn.

Đặng Dương Minh đang định ở lại chút nữa, lại bị Hình Khải rống một tiếng nói liền trở lên phòng khách.

“Dương Minh, trường học gần đây có chuyện gì mới chưa?” Hình Khải đem một điều thuốc ném cho Đặng Dương Minh.

Đặng Dương Minh đốt điều thuốc rồi ngồi cạnh xuống, hào hứng nói: “Lớp chúng ta vừa mới chuyển tới một nữ sinh.....”

“ Trông thế nào?”

“ Tạm được”. Đặng Dương Minh để tay trước ngực, làm động tác khiêu ngợi.

Hình Khải vừa nhìn thấy bộ dáng này của anh liền biết chí ít cũng là một tiểu mỹ nhân, vì vậy trong mắt vùn vụt bốc lên vài tia sáng, tiến gần tới Đặng Dương Minh, mắt tròn xoe hỏi: ” có chủ chưa?”

“Không có.., xem ra cô nữ sinh này là một người cũng có hoạt động, mà cũng không biết là tính hướng nội hay còn sợ người lạ. A đúng rồi, chí ít nữ sinh kia cùng với Hình Dục còn có thể có chuyện nói với nhau”.

Hình Khải cắn cắn răng hàm, Hình Dục thật đáng ghét, trong lớp có bạn mới đến mà cũng không thèm báo với anh một tiếng.

.....

Ngày thứ hai, Hình Khải ở trong lớp học nhìn thấy cô nữ sinh lờ đờ trong truyền thuyết, anh nuốt nước miếng một cái, thật đúng là “giống như người đờn” a.

Hình Khải nghe được, nữ sinh này tên là: Phùng Thiên Thiên. Mười bảy tuổi. Máu chốt là, trước mắt hiện tại chưa có bạn trai.

“Xinh đẹp như vậy mà nói là ‘cũng được’? Vậy cậu xem tiêu chuẩn phụ nữ phải là cái dạng gì ?” Hình Khải chọc chọc Đặng Dương Minh.

Đặng Dương Minh theo bản năng nhìn về phía Hình Dục bên kia, sau đó cúi đầu đọc sách.

Hình Khải theo ánh mắt của anh cũng theo mắt liếc theo, nhưng anh cũng không chú ý Hình Dục, mà là liếc mắt nhìn chỗ ngồi bên cạnh Hình Dục liền thấy một nữ sinh mồm mỉm: “Thì ra là cậu thích người mồm mỉm Chỉ là cô này cũng đây đặn quá đi? Ha ha.”

Đặng Dương Minh đâm lao đành phải theo lao, trêu nói : “Cái đó ôm đi lên mới có nhiều cảm giác nha”.

Hình Khải biết Đặng Dương Minh nói toàn thứ lời vô nghĩa, ánh mắt lại liếc về phía Phùng Thiên Thiên. Khuôn mặt trái xoan, da trắng đến là thuần khiết, mắt xéch môi mỏng. Chính là loại hình Hình Khải thích, anh cảm thấy mình đối với người ta vừa thấy đã yêu rồi.

Đến trưa thời gian nghỉ ngơi.

Hình Khải thấy Hình Dục cùng Phùng Thiên Thiên đi ra ngoài cửa phòng học, anh lập tức kéo Đặng Dương Minh lên chen tới làm quen.

“Tiểu Dục, đi ăn à?” Hình Khải thái độ “Hòa ái dễ gần” hỏi thăm, Đặng Dương Minh ôm dạ dày suýt nữa phun ra hết.

Hình Dục đáp một tiếng, mang theo Phùng Thiên Thiên thẳng hướng đi về phía trước.

Hình Khải mặt dày mày dạn đi theo, cố ý đụng rồi lại hạ vào bả vai Phùng Thiên Thiên, Phùng Thiên Thiên liền hướng tới bên cạnh né tránh, bộ dáng lo lắng.

Hình Khải cười gượng hai tiếng: “Cậu là học sinh chuyển trường mới tới ? Tớ đây một tháng không có tới trường học, cho nên chúng ta hôm nay mới gặp mặt, tớ tên là Hình Khải, hoan nghênh gia nhập bản doanh đại tập thể này, hắc hắc.”

Phùng Thiên Thiên thấy anh đưa ra bắt tay hữu nghị xong, chần chờ một giây, xấu hổ cười cười, bình tĩnh tính đưa tay trở về.

Hình Khải cảm giác một luồng dòng điện xuyên thấu da não, liền sưng sốt siết ngón tay Phùng Thiên Thiên lại quên cả buông ra.

Phùng Thiên Thiên thấy thế rất lộ vẻ lúng túng, dần dần đỏ bừng cả mặt.

Hình Khải nhìn Phùng Thiên Thiên thẹn thùng, trái tim đập bùm bùm chỉ trực nhảy ra ngoài.

Anh nghĩ, lần này là yêu thật.

Đặng Dương Minh liếc Hình Dục một cái, Hình Dục không nói gì, đứng ở một bên chờ. Đặng Dương Minh một tay nín qua bả vai Hình Khải: “Chớ ngăn lối đi người ta, có gì thì nói mau đi.”

Khi một nhóm bốn người đi vào biển người trong phạm xá (nhà ăn-căn tin) thì Hình Khải không giống như ngày thường chỉ huy Hình Dục xông về tuyến ngoài cùng tranh đoạt thức ăn ngon, mà xung phong nhận thay hai nữ sinh này mua cơm trưa, dĩ nhiên anh cũng không bỏ qua cho Đặng Dương Minh, phải có có người giúp anh bưng đĩa a.

Phùng Thiên Thiên nhìn về phía bóng dáng Hình Khải “Mồ hôi như mưa”, không khỏi mím môi cười một tiếng.

“Hình Dục, Hình Khải là anh em sao ?”

“Tớ so với anh ấy nhỏ hơn một tuổi.” Hình Dục nhấp một hớp nước lọc, nhìn ra ngoài cửa sổ.

“Tớ còn tưởng rằng anh ta cùng mình là một dạng học sinh chuyển trường, đã hiểu lầm.” Phùng Thiên Thiên trên mặt nở nụ cười, thật ra thì từ khi vào phòng học cô liền chú ý tới Hình Khải. Bình thường những nam sinh cao to đẹp trai một chút luôn rất nhanh hấp dẫn ánh mắt các nữ sinh.

Lúc ăn cơm, Hình Khải đã dùng vũ lực có thể chiếm đoạt một cái bàn ăn cơm để tám người ngồi, đối với bạn học anh trông thật dọa người, còn đối với người mà anh muốn quan tâm thì Hình Khải rất chi là dịu dàng.

17,18 tuổi một nam sinh trẻ tuổi tuần tú lại ở trước mắt nữ sinh biểu diễn dương oai đầu võ một chút thì đối với nữ sinh mà nói đó chính là có thể bảo vệ cô cả đời giống như câu chuyện về một bạch mã hoàng tử vậy. Phùng Thiên Thiên len lén nhìn về phía bên cạnh thân ảnh khôi ngô cao lớn của Hình Khải, trong lòng lặng lẽ dâng lên một cảm xúc vui sướng khó tả.

Đặng Dương Minh thấy Hình Khải vẫn còn cùng Phùng Thiên Thiên gấp lần lượt thức ăn thức uống vào bát cô ta, liền thuận dưới đáy bàn đá cho anh một cước, mà anh lại tựa như vẫn đắm chìm trong bể ái tình ,chung quy thì Hình Khải không có chút nào phản ứng tới cú đá đó.

Đặng Dương Minh lại nhìn sang Hình Dục, thần sắc của cô luôn là điềm nhiên, bình thường, cái cảm giác đó làm cho người khác có thấy lo lắng.

Sau bữa cơm trưa, Hình Khải cư nhiên thành công việc tán tỉnh Phùng Thiên Thiên, hai người cứ như vậy, vai kề vai đi trước.

Đặng Dương Minh khẽ hướng tới Hình Dục thấy cô vẫn nhai kỹ nuốt chậm, cô vẫn ăn được sao?

“Tiểu dục, Hình Khải chỉ là hiện tại đang chơi tâm nặng, chờ cái mới mẻ đó qua là tốt.”

Hình Dục từ từ ngẩng đầu lên, cười cười: “anh Dương Minh, em không sao. Đây cũng không phải là lần đầu tiên.”

Đặng Dương Minh không nói gì nữa, anh cũng có thể nhìn ra, Hình Khải lần này theo đuổi nữ sinh kia với thái độ cùng với mọi lần rất không giống nhau, tựa hồ anh đã đặc biệt để ý tới Phùng Thiên Thiên, anh đã nhận ra còn Hình Dục không biết có cảm nhận được điều ấy.

“Tiểu Dục, em không nói cho Phùng Thiên Thiên, mình và Hình Khải có quan hệ”

Hình Dục đưa ra cử chỉ chặn lời nói của Đặng Dương Minh lại, liền nói một câu làm Đặng Dương Minh không thể tưởng tượng nổi.

“Anh Dương Minh phải biết, người âm hiểm nhất là em. Người xấu không cần được an ủi bình an.”

Đặng Dương Minh yên lặng nhìn cô, một cô gái mười sáu tuổi, trong lòng đến tột cùng cất giấu điều gì mà khiến cô lãnh đạm đến như vậy.

5. Chương 06

Chương 6: ngày 25 tháng 9 năm 1996

Không tới ba ngày, Hình Khải cùng Phùng Thiên Thiên chính thức quen nhau, anh đang ở trong giai đoạn yêu đương , vì vậy bài vở đều bị anh vứt sang một bên hết.

Hình Dục không vì chuyện này mà lạnh nhạt Hình Khải, đối với anh chăm sóc vẫn như cũ, càng sẽ không theo đuổi như lần trước nữa, đúng giờ thì về nhà, làm xong đồ ăn cũng một mình tự ăn, vừa xem ti vi vừa ăn cơm. Đặng Dương Minh thỉnh thoảng đến Hình gia ăn tiệc. Hai người đang dùng cơm trong quá trình cũng ít nói chuyện với nhau, bởi vì Đặng Dương Minh cũng không thể đoán ra cảm xúc của Hình Dục .

“Cũng sắp tới 11 giờ rồi, sao còn chưa thấy Hình Khải về?” Đặng Dương Minh nằm trên ghế sa lon đọc sách, không để ý cũng ngủ thiếp đi.

Hình Dục thấy anh tỉnh lại, rót một chén nước ấm đưa cho anh, nói: “Anh ấy gần đây đều là rất khuya mới về đến nhà, bây giờ mà về thì coi là sớm .”

Đặng Dương Minh ngó ngàng nhìn Hình Dục với vẻ mặt bình thản của cô, hỏi: “Em cứ vậy mà không thấy lo cho nó sao ?”

“Dĩ nhiên không phải.” Hình Dục nghiêng đầu cười cười.

“Tiểu Dục anh muốn nhắc nhở em, đàn ông không thể phóng túng như vậy, càng dễ thả lỏng, thì mai mốt khó quản lý được đấy!” Đặng Dương Minh dụi dụi mắt, là con trai anh hiểu, nếu như không đem giữ chặt lại , thì kết cục này chính là hoàn toàn chạy xa.

“Anh cho là Hình Khải yêu Phùng Thiên Thiên thật lòng rồi hả ?” Hình Dục bình tĩnh giạt giạt môi.

“Không nên yêu thì hơn, nhưng tổng nếu hấn yêu rồi thì đối với em thì làm sao công bằng.”

Hình Dục cười nhạt: “Em thật không quan tâm, và cũng không muốn quan tâm đến. Anh Dương Minh, mau trở về ngủ đi.”

Không biết là cô che đây được quá tốt, còn là quả thật cảm thấy không sao cả, Đặng Dương Minh nhìn trong mắt cô cũng không thấy được điều gì.

Đặng Dương Minh thấy cô vẻ mặt mệt mỏi, lúc này mới nhớ tới giờ Hình Dục ngủ, anh vội vàng đứng lên: “Em trước đi ngủ, nhớ khóa kỹ cửa phòng, anh đợi Hình Khải một lát.”

Hình Dục cũng không có nói gì nữa, nói câu “Ngủ ngon” rồi trở về phòng ngủ, thuận tay khóa lại cửa phòng ngủ.

Đặng Dương Minh nằm trên sofa, không biết tại sao Hình Khải thờ ơ với người con gái như thế, Đặng Dương Minh có chút ủy khuất thay cho Hình Dục. Có lẽ chính là bởi vì Hình Khải biết trong nhà cô sẽ bao dung những gì hắn làm, hắn mới dám như vậy mà làm.

Mười hai giờ rưỡi

Đặng Dương Minh không có ý định đợi, nhưng vừa đi ra cửa chính Hình gia, đúng lúc lại gặp phải Hình Khải.

“Ai nha, hơn nửa đêm cậu tới nơi này làm gì?” Hình Khải miệng nhin cười nói đến muốn đau bụng.

“Không nhìn ra sao? Đương nhiên là thừa dịp cậu không ở nhà tìm cô vợ nhỏ của cậu tâm sự.” Đặng Dương Minh nói giỡn định ra về.

Hình Khải cười khúc khích, nhanh nhận choàng qua vai Đặng Dương Minh, mắt nhú khê hừ: “Về sau ở cùng có cùng với cô ấy thì lựa đúng thời điểm nha, để cho tớ bắt gặp nhiều không tốt nhé.” Nói xong, anh hướng Đặng Dương Minh giơ tay tạm biệt, vặn ổ khóa mở cửa phòng ra.

Đặng Dương Minh bất đắc dĩ thở dài, tiểu tử này chính là đang ở trong phúc mà chẳng biết.

.

Bởi vì một câu nói đùa, không có ai cho là thật, nhưng cho đến ba giờ sáng, Hình Khải thế nào nằm ở trên giường lăn qua lộn lại, cũng không ngủ.

“Hình Dục! Cô mở cửa ra cho tôi!” Hình Khải gõ cửa phòng ngủ Hình Dục. Đặng Dương Minh từ trước đến giờ đối với chuyện tình tình ái ái chuyện không nhiều hứng thú lắm, cố tình đối với Hình Dục lại rất dịu dàng, Hình Khải cảm thấy trong tâm mình trở nên khó chịu. (HK yêu người ta rồi!!)hehehe

Anh gõ chừng mười phút, vừa nghe được tiếng ổ khóa vặn ra, không đợi Hình Dục mở cửa ra, anh đã vội vàng đẩy cửa ra.

Hình Dục nhìn anh tức giận, không rõ chân tướng hỏi: “Thế nào?”

Hình Khải không trả lời, một cước bước vào phòng nàng đồng thời, mở ra đèn. Hình Dục giơ tay che lại mắt chống đỡ ánh sáng, xuyên thấu qua khe hở nhìn, Hình Khải hành động rất tức cười, đến trên giường cô lật gối lật cả chăn, thỉnh thoảng thì ngửi ngửi xem có mùi gì không.

Hình Dục không anh tự nhiên đang tìm cái gì, tiến lên một bước kéo kéo áo Hình Khải đang mặc T T-Shirt, nói: “Anh làm gì thế đây? Chớ mang dép đạp giường của tôi.”

Bỗng chốc, Hình Khải nghiêng đầu trừng cô, sắc bén trừng! Anh không hề tìm được một cái gì khả nghi trên giường Hình Dục hết cả, nhưng cũng không thể chứng minh cô ấy chính là trong sạch!

“Nói! Tóc của cô tại sao loạn như vậy? !” Hình Khải hếch lên mày, nhìn tóc tai bù xù rất khả nghi.

“.” Hình Dục thuận vuốt lại tóc: “Tóc của anh cũng bù xù đấy thôi!”

Hình Khải hừ lạnh một tiếng, cầm cái kiếng trên đầu giường, thật đúng là giống như cái ổ gà.

Hình Khải chìa vào một đầu tóc rối bời, ra lệnh Hình Dục uốn ngược ngẩng đầu đứng ngay ngắn, Hình Dục ngoan ngoãn đứng thẳng, mê mang chậm chạp chớp chớp mí mắt.

“Xem tôi! Tại sao không dám nhìn thẳng vào tôi! Chột dạ? !” Hình Khải bắn người lên, đem Hình Dục bức đến góc tường.

Hình Dục xoa xoa khoe mắt, ngẩng nhìn Hình Khải, hỏi: “Bây giờ là ba giờ rưỡi sáng, anh hi vọng tôi dùng ánh mắt gì xem anh?”

“.....” Hình Khải giận nhưng chột dạ, lời đến miệng lại nuốt trở vào, dù sao chuyện như vậy không thể làm loạn lên, ngộ nhờ Hình Dục chạy đến Đặng Dương Minh này tố cáo, nhất định sẽ thương tổn đến hòa khí của hai người.

Ánh mắt của anh thoáng một nghiêng, trong lúc vô tình thấy ngực của Hình Dục, Phùng Thiên Thiên so Hình Dục lớn hơn, hừ! Có bò sữa lớn ai còn thèm tiểu mật đào? ệnh thần kinh quá? Nghĩ tới đây, Hình Khải buông đôi tay vòng lưng, thấy không có việc gì đi ra khỏi phòng ngủ của Hình Dục.

Nhưng anh vừa bước chân ra khỏi cửa, Hình Dục chân sau liền lại đóng lại cửa phòng, hoàn toàn không hỏi tới anh tại sao làm ầm ĩ.

Chỉ bằng vào cử động này, lại để cho Hình Khải bức bối đến nửa đêm.

Sáng ngày thứ hai

Một đêm không có ngủ Hình Khải, chìa vào mắt gấu mèo ($\leftarrow = \rightarrow$) đi ra phòng ngủ.

“Anh ăn điểm tâm sao?” Hình Dục đang ngồi ở bên cạnh bàn uống sữa đậu nành. Không chuẩn bị cho Hình Khải phần này, chủ yếu là không nghĩ tới anh dậy sớm như thế.

“Không ăn, ta đi đón Phùng Thiên Thiên đi học.” Hình Khải vừa nói vừa chú ý cử chỉ trong mắt cô.

Hình Dục đáp một tiếng, đi vào phòng tắm, chét kem lên bàn chải đánh răng, gác ở súc miệng ly lên, thấy anh ăn mặc là quần tây, vì vậy đi tới giá giày bên cạnh, lấy tới một đôi lau đến khi rất sáng giày da. Sau đó rửa tay, lại trở về trước bàn ăn tiếp tục uống sữa đậu nành.

“.....” Hình Khải gãi gãi đầu, ngay cả bọn họ cũng ghét lẫn nhau, nhưng ít ra là trên danh nghĩa vợ chồng chưa cưới, còn mình bị Hình Dục mắng là ngu? Thế nào một chút phản ứng cũng không có chứ?

“Tôi đã nói với cô chuyện này, tôi ngày hôm qua đã hôn Phùng Thiên Thiên. Cô có ý kiến gì không?”

“Không có.” Hình Dục ngậm bánh tiêu xem báo chí, lưỡi phải chớp mắt.

“.....” Hình Khải khó chịu vuốt cằm, anh tựa hồ chưa từng suy nghĩ về vấn đề này, không biết Hình Dục đến tột cùng xem anh là người như thế nào.

Bỗng chốc, Hình Khải rung mình lắc đầu, anh tại sao muốn quan tâm đến tâm ý Hình Dục? Nếu như anh thật để ý Hình Dục cũng sẽ không ở trước mặt cô nói yêu thương người con gái khác, đây không phải là tự mâu thuẫn với nhau sao? !

※※

Trong mười phút giờ giải lao.

Hình Khải cùng Phùng Thiên Thiên anh anh em em, khi anh thấy Phùng Thiên Thiên khuôn mặt nhỏ bé trắng hồng thì không biết tại sao trong lòng lại rối rắm.

Mắt nhìn thấy sắp hết giờ giải lao, cửa phòng học bỗng nhiên xuất hiện một nam sinh hung hăng, nam sinh lướt một lượt qua phòng học, nói quát lên: “Ai là Hình Dục! Mau ra đây!”

Tiếng nói tên nam sinh này gây đến sự chú ý của Hình Khải, anh thấy Hình Dục đang đi tới, buông tay Phùng Thiên Thiên, tiến lên ba hai bước chắn Hình Dục ở phía sau mình, Hình Khải khoanh tay ôm ngực, cùng tên kia nam sinh đối mặt với nhau.

“Tìm Hình Dục chuyện gì? Nói với tôi.” Hình Khải khề nhếch cằm, trong mắt tràn đầy khiêu khích.

Nam sinh thấy Hình Khải thần sắc ngạo mạn, tiện tay đem một cuốn tập trong tay ra cho Hình Khải xem, nói: “Ở cửa cầu thang nhặt được!”

“” Hình Khải giờ mới hiểu được, tên nam sinh không hề ác ý, chỉ là trời sinh giọng to thôi.

Thấy thế, Hình Dục đi vòng qua trước người Hình Khải, cúi người chào.

Nhưng khi Hình Dục đưa tay nhận cuốn tập thì nam sinh ấy cũng không buông tay, đôi mắt thẳng vào nhìn Hình Dục, tựa hồ như đã si mê rồi. Nam sinh đứng ngay trước lớp của bọn họ, kéo tay Hình Dục, cười nói: “Cậu có đáng đáp thật là xinh đẹp. Tổ tên là Điền Húc, đội trưởng đội banh, muốn kết bạn với cậu có được không?”

Hình Dục còn chưa cự tuyệt, thì tên nam sinh ấy đã bị Hình Khải một cước đá ra cửa phòng học, chuông vào học cũng đồng thời vang lên, trưởng lớp xử sự không sợ hãi, đứng lên bực giảng, ra lệnh mọi người trở về chỗ ngồi.

Phùng Thiên Thiên thấy đối phương người cao lớn, chỉ sợ Hình Khải thua thiệt, khi cô vừa chạy đến cửa phòng học thì lại phát hiện Hình Dục không những không ngăn cản, thậm chí hung hăng một cước đá vào đầu gối tên nam sinh, tên nam sinh chân mềm nhũn nửa quỳ trên mặt đất, Hình Khải là thuận thế nắm tóc tên nam sinh, một quyền đâm đá cạnh tường. Phùng Thiên Thiên chăm chú nhìn hai mắt đỏ ngầu của Hình Khải, giống như muốn giết nam sinh kia vậy, hơn nữa Hình Khải vừa đánh đối phương vừa quát, tiếng quát làm Phùng Thiên Thiên có chút sợ ngây người.

Hình Dục nghe được trong hành lang đang truyền tiếng bước chân đang tới, lôi kéo Hình Khải vào trong phòng học, nhưng lực lượng không đủ, vội vàng kêu Phùng Thiên Thiên giúp một tay: “Thiên Thiên, mau giúp tớ kéo bọn họ ra.”

Phùng Thiên Thiên thu lại suy nghĩ nảy giờ, một người ôm lấy Hình Khải một con cánh tay, nài ép lôi kéo về phòng học.

Ngay lúc này, giáo viên đã đi vào phòng học, thầy giáo thấy có một nam sinh đang dựa vào tường, vốn định hỏi thăm đã xảy ra chuyện gì, Hình Dục lại trước tiên mở miệng, nói với thầy giáo nam sinh thân thể không thoải mái, sau đó cô dìu tên nam sinh ấy, hướng tới phòng cứu thương.

Điền Húc che ngực, khập khểnh đi về phía trước, đối với Hình Dục có hành động không thể hiểu được.

“Cậu không sợ tớ đánh cậu à?”

“Cám ơn vì cậu không có tố cáo với thầy giáo.” Hình Dục hỏi một đằng, trả lời một nẻo.

Điền Húc buồn bực ho một tiếng: “Sẽ có một ngày tớ sẽ tìm hán tính toán nợ nần, dính vào thầy cô sẽ càng phiền phức thêm.”

“A, vậy tớ còn sẽ giúp hán cùng nhau đánh cậu.” Hình Dục cười nhạt một tiếng.

Điền Húc ngớ ngẩn, giận quá hóa cười: “Tiểu tử kia mới vừa rồi nói cái gì? Cậu là người của hán?”

“Tổ tên là Hình Dục, hán gọi Hình Khải, tổ đương nhiên là người của hán.” Hình Dục móc khăn tay ra, đưa cho Điền Húc, còn nói: “Thật xin lỗi, đàn ông các cậu đánh nhau, tớ vốn không nên ở trong bóng tối mà “hạ thủ”, nhưng là cậu đánh một quyền vào ngực Hình Khải, tớ nhưng không nhịn nổi nên mới ra tay.”

“Nha. Thì ra hai người là anh em! Làm anh bảo vệ em gái là chuyện phải làm, nên người nói xin lỗi là tớ, tính tình tớ rất thẳng thắn, nghĩ đến cái gì liền trực tiếp nói ra, nhớ nói anh cậu một tiếng, chuyện này coi như đã qua, ha ha.”

Điền Húc cũng rất khéo hiểu lòng người, thái độ vui vẻ chẳng hề để ý, dĩ nhiên anh cũng chẳng để tâm đến.

Hình Dục giương môi cười yếu ớt, hướng hán giơ ngón tay cái: “Điền Húc, tớ nhớ kỹ cậu. Cảm được thì cũng buông được, như vậy mới đúng là nam tử hán.”

Điền Húc ngại ngần vuốt vuốt mái tóc, lại bởi vì chân đau nên hán trợn mắt cắn răng chịu đựng.

Trong phòng học

Thầy giáo đang tập trung giảng bài, Phùng Thiên Thiên một chữ cũng không nghe vào, cô liếc về phía sau, Hình Khải ngồi ở dãy cuối cùng, đang nằm ngủ ở trên bàn học. Trong tay cô siết lại tờ giấy viết xong, đã bị cô bóp đến nhăn nhúm.

Cuối cùng, cô cũng nhờ các bạn đem tờ giấy truyền tới trước bàn Hình Khải.

Hình Khải đêm không ngủ không được, cộng thêm vừa mới đánh nhau, vào lúc này anh thấy hơi mệt. Nằm trên bàn trên năm phút đồng hồ anh mới tỉnh dậy được.

Anh mơ mơ màng màng mở ra tờ giấy vừa nhìn “Anh nói lời nói thật, Hình Dục quan trọng hay là em quan trọng?”

Phùng Thiên Thiên không cách nào tiếp nhận, Hình Khải đối với Hình Dục vượt quá giới hạn bảo vệ của một người anh, bởi vì cũng có khi vài tên nam sinh lấy lòng ngay trước mặt Hình Khải, dĩ nhiên Hình Khải cũng sẽ chỉ vào mặt đối phương cảnh cáo, cô là bạn gái của anh. Nhưng là Phùng Thiên Thiên thấy khó chịu khi Hình Khải đối đãi quan tâm với người con gái khác hơn mình.

Vậy mà càng làm Phùng Thiên Thiên không nghĩ tới chính là, khi Hình Khải nhìn xong tờ giấy sau, nhìn cũng chưa từng nhìn cô một cái, nằm xuống lại trên bàn ngủ tiếp.

Hình Khải đem gương mặt chôn ở trong cánh tay, người nào quan trọng hẳn không cần biết, Hình Dục ít nhất cũng hiểu chuyện một chút hơn so với Phùng Thiên Thiên, Hình Dục tuyệt đối sẽ không hỏi những vấn đề vô bổ khi hẳn không muốn nói.

6. Chương 07

Normal 0 false false false EN-US X-NONE X-NONE

/* Style Definitions */ table.MsoNormalTable {mso-style-name:“Table Normal”; mso-tstyle-rowband-size:0; mso-tstyle-colband-size:0; mso-style-noshow:yes; mso-style-priority:99; mso-style-qformat:yes; mso-style-parent:“”; mso-padding-alt:0cm 5.4pt 0cm 5.4pt; mso-para-margin-top:0cm; mso-para-margin-right:-42.25pt; mso-para-margin-bottom:10.0pt; mso-para-margin-left:-2.0cm; text-align:justify; text-indent:36.0pt; line-height:50%; mso-pagination:widow-orphan; font-size:11.0pt; font-family:“Calibri”,“sans-serif”; mso-ascii-font-family:Calibri; mso-ascii-theme-font:minor-latin; mso-fareast-font-family:“Times New Roman”; mso-fareast-theme-font:minor-fareast; mso-hansi-font-family:Calibri; mso-hansi-theme-font:minor-latin;}

Chương 7 : 1996 năm 10 tháng 3 ngày

Hình Khải một giấc ngủ đến khi hết tiết học, Phùng Thiên Thiên mấy lần định đánh thức anh, lại bị Hình Dục dùng một loại giọng rất nhỏ nhẹ của ngăn lại.

“Anh ấy tới hôm qua không ngủ sao?” Phùng Thiên Thiên cùng Hình Dục sống vai đi về phía phòng ăn.

“Ừ, này cũng gần đến thi học kỳ rồi, cậu đừng chấp nhất anh ấy!” Hình Dục biết anh tới qua học bài, một hồi thì thấy xuống lầu lấy thức uống, một hồi đi phòng bếp tìm ăn, mà cô cũng ngủ không được yên giấc.

Phùng Thiên Thiên bắt mẫn bữu bữu môi, muốn nói lại thôi, dù sao thì ở trước mặt Hình Dục nói nhiều lời về anh cũng vậy thôi, Hình Khải ở ngoài phòng học la hét làm trong đầu óc cô vẫn luôn quanh quẩn câu nói của anh: “Mày ăn gan hùm mật gấu rồi hả? Dám nhớ thương người của tao!”

“Đúng rồi, các cậu là anh em ruột sao?”

Hình Dục nghiêng đầu cười một tiếng, hỏi ngược lại: “Bộ chúng mình nhìn không giống sao?”

Phùng Thiên Thiên quan sát Hình dục, ngũ quan không giống, nhưng phong cách rất giống, quân nhân con cái đặc hữu một cỗ phong cách.

Phùng Thiên Thiên vừa định nói chút gì, Hình Dục là kéo tay cô chỉ hướng căn tin chạy đi: “Nhanh lên một chút, đi trễ không có thức ăn ngon đó!”

Vào căn tin, đừng xem Hình Dục vóc người nhỏ gầy, giành cơm cũng không thua gì nam sinh, khi cô suýt nữa bị sổng người chen đẹp thì có một đôi cánh tay rắn chắc đỡ của cô.

Hình Dục ngoái đầu nhìn lại vừa nhìn, trêu nói: “anh Dương Minh, mới vừa dậy à?”

Đặng Dương Minh đáp một tiếng, anh chính là ngủ đến khi tỉnh lại mới rời giường, còn chưa có trở về phòng học thì đã tới ăn cơm trước.

Hình Dục ở sau Đặng Dương Minh “Bảo hộ”, thuận lợi chen vào hàng trước nhất, tay cô nâng hai hộp cơm xài một lần: “A Di, một phần Mộc Tu thịt xào, một phần thịt băm hương cá, bốn lượng cơm.”

“Em ăn bốn lượng cơm?” Đặng Dương Minh ngớ ngẩn.

“Không phải, mua cho Hình Khải, anh ấy đang trong phòng học ngủ đấy.” Hình Dục thần nhiên trả lời.

“Tiểu tử kia hay dối xử tệ với em, sao em không để tự hắn đi mua?” Đặng Dương Minh bất đắc dĩ thở dài, cùng người không cùng mạng a, Hình Khải đời trước khẳng định không ít tích đức.

Hình Dục chỉ cười không nói, chỉ lấy lại hai hộp thức ăn đã đầy đồ ăn. Cô nhón chân lên kêu Phùng Thiên Thiên: “Thiên Thiên, đem hộp cơm của cậu cho tớ!”

Phùng Thiên Thiên vào lúc này còn đang xếp hàng, thấy Hình Dục vì để cho Hình Khải có thức ăn để ăn bữa trưa, thà bị một đám như lang như hổ nam sinh chen chúc tranh đoạt, Hình Dục cái gì tiết kiệm giùm anh còn giúp cả cô lấy thức ăn nữa, trong lòng cũng thấy buồn.

“Không cần đâu Hình Dục, cậu cứ lấy trước đi.” Cô buồn bã ỉu xiu đáp lời, chẳng lẽ còn không thấy xấu hổ hay sao mà nhờ Hình Dục giúp mình mua cơm.

“Dù sao cũng chui vào rồi, ăn cái gì nói mau.” Hình Dục có chút nóng nảy, xếp hàng học sinh đã bắt đầu cầu nhàu.

Phùng Thiên Thiên không đáp lại, cúi đầu vờ như không thấy.

Nếu như không phải là Đặng Dương Minh ở một bên che chở Hình Dục, thì Hình Dục lúc đó đã sớm bị đẩy ra khỏi đám người đang xếp hàng.

Đặng Dương Minh nhăn lại mày, giọng nói càng thúc giục: “Phùng Thiên Thiên! Muốn ăn cái gì nói mau, không nhìn thấy Hình Dục đang ở trong này chịu chen à?!”

Phùng Thiên Thiên kể từ vừa vào trường đến giờ, chỉ sợ Đặng Dương Minh cô không giải thích được tại sao lại sợ anh, cô co lại co lại bả vai nói: “Vây. Lấy cho tớ hai cái bánh bao thôi.”

Hình Dục gạt đầu một cái, cầm cả đồng hộp thức ăn xuyên qua đám người, khi cô đem bánh bao giao cho Phùng Thiên Thiên, phát hiện Phùng Thiên Thiên đang khóc.

“Sao thế? Ai khi dễ cậu?” Hình Dục vừa muốn giúp cô lau nước mắt, Phùng Thiên Thiên lại quay đầu bỏ chạy, Hình Dục không rõ chân tướng, vừa cầm hộp cơm vừa đuổi theo cô.

Chờ chạy đến cửa phòng học thì Hình Dục rốt cuộc đuổi theo Phùng Thiên Thiên, cô chiếc chặn Phùng Thiên Thiên trước cửa phòng học, thuận thuận đem hộp cơm hương Phùng Thiên Thiên đưa cho cô nói: “Cậu đưa cho Hình Khải đi, nói với anh ấy là cậu mua.”

“.....” Phùng Thiên Thiên lau khóe mắt nước mắt, thì ra là Hình Dục liều mạng đuổi theo, là vì cho mình một cơ hội lấy lòng anh?

Hình Dục dịu dàng mỉm cười, không nói hai lời liền đem hộp cơm nhét vào trong tay cô, sau đó từ trong tay lấy ra cái hộp đựng hai bánh bao, lại đem hộp đặt vào tay Phùng Thiên Thiên, xoay người hướng cầu thang đi ra xuống.

Phùng Thiên Thiên nhìn cô nhẹ nhàng đi, đau lòng không dứt.

.....

Hình Khải nghe mùi cơm chín thì mở mắt ra, mở ra hộp cơm vừa nhìn, lại nhìn trước bàn học là Phùng Thiên Thiên, khó có thể tin hỏi: “Em đi mua sao?”

Phùng Thiên Thiên biết trái lương tâm nhưng cũng gật đầu, từ trong túi móc ra một hộp thức ăn thức uống, lấy lon nước đặt vào tay Hình Khải.

Hình Khải không nghĩ tới bạn gái hiền dịu như vậy, không khỏi mà cười lên, anh vỗ vỗ gương mặt của Phùng Thiên Thiên, từ trong bàn học lấy ra một đôi đũa khác, kéo thêm cái ghế cho Phùng Thiên Thiên ngồi bên cạnh, một tay ôm bả vai cô, gấp lên một cái thịt nạc đưa đến khóe miệng Phùng Thiên Thiên, miệng lưỡi trơn tru nói: “Nếu không phải là chưa đủ tuổi, anh thật sự nghĩ hiện tại liền cưới em về nhà, ha ha.”

Phùng Thiên Thiên mặt ngượng ngùng, đắm chìm trong lời nói mật ngọt của anh, tạm thời đem những thứ kia không thích chuyện quảng ở sau óc.

Thấy đôi tình nhân kia đang vui vẻ quần quýt với nhau. Hình Dục ngồi xếp bằng phía dưới bóng cây, nhìn về phía sân cỏ đang luyện tập đá banh, trong miệng gặm bánh bao.

Đội trưởng đội banh Điền Húc, chính là người bị “anh em họ Hình” đánh cho tê người, anh sớm đã thấy Hình Dục từ xa đang ăn bánh bao khô cằn, từ trong hộp giấy lấy ra một chai nước suối đưa cho cô.

“Cám ơn.” Hình Dục cũng không khách khí, mở nắp bình uống một ngụm lớn.

“Buổi trưa sao ăn cái này?” Điền Húc lau mồ hôi, ngồi ở gốc cây khô bên cạnh.

“Mục đích ăn cơm chính là sống!” Hình Dục nói thật lòng mình.

Điền Húc héch lên mày, nữ sinh phải có chút ý tứ chứ, nhìn gương mặt cô thấy non nớt vậy thôi, chứ lời nói cô mà nói ra giống như một bà cụ non

Hình Dục ăn no xong lau miệng: “Có thể cho tớ mượn trái banh đá một chút được không?”

“Được tại sao không chứ!” Điền Húc lớn tiếng nói, một đội viên lập tức đá trái banh tới.

Hình Dục gật đầu cảm ơn, ôm trái banh chạy đến các đội viên, nhìn theo bộ dáng của họ, vung về bắt trước theo.

Điền Húc thấy cô trừu nhật bóng thì chả đá được cái nào, lảng lảng cười to: “Cậu cho rằng như vậy là đá banh sao? Muốn đá phải dùng lực vào đôi bàn chân.”

Hình Dục khiêm tốn thụ giáo, ôm quả bóng chạy đến bên tường một mình luyện tập.

“Cậu đối với môn này có hứng thú sao?” Điền Húc chậm rãi tiến lên phía trước nói.

Hình Dục lắc đầu một cái, vẫn như cũ ra sức luyện tập. Cô thấy Hình Khải trong lúc rảnh rỗi sẽ ở nhà đá banh hoặc ném rổ, cô cũng muốn cảm thụ một cái niềm vui gì đó trong môn thể thao này.

“Thứ Bảy có trường trận bóng, Quốc An đối với Đại Liên, ba của tớ được người quen cho hai vé xem, cậu có nghĩ là muốn đi xem cùng tớ không?” Điền Húc lộ ra vẻ mặt kiêu ngạo, là một trận đấu đá banh lớn, đây là cơ hội hiếm có.

Nhưng Hình Dục không hiểu những thứ này, nên từ chối khéo: “Không đi, Chủ nhật có chuyện.”

Điền Húc chán nản đáp một tiếng, vừa nhấc mắt ra chỗ khác, thì thấy đối diện cửa sổ phòng học lầu hai, một đôi nam nữ đang thân mật nói chuyện với nhau, anh nhẹ đung vào người cô, trêu ghẹo nói: “Mau nhìn đi, anh cậu công khai ở trong trường học cùng bạn gái ôm ấp kìa!”

Nghe xong lời này, Hình Dục đứng dậy chạy đến một gốc cây, tiếp tục tập đá banh vào gốc cây.

Điền Húc không có chú ý tới cử chỉ quái lạ của Hình Dục, chà xát cằm nói tiếp: “Tớ thấy anh cậu có bạn gái cũng xinh đẹp, nhưng là vẫn kém xinh hơn cậu nhiều.”

“Ồn lạnh quá, Hình Khải suốt ngày luôn nói tớ gái quê đó!”

“Đó là anh cậu trêu cậu rồi đó, nếu là cậu ăn mặc trang điểm xinh đẹp thì bọn con trai chắc sẽ xếp hàng dài dài đó!” Điền Húc chỉ hướng mình: “Thấy không, tớ là một trong những người xếp hàng đó ha ha.”

Hình Dục nghiêng đầu nhìn Điền Húc một cái, ánh mắt trời rơi xuống khuôn mặt anh, mắt to mày rậm nhìn chung là cũng được, Hình Dục lạnh nhạt cười cười.

※※

Đến buổi chiều tan giờ học thời điểm, Hình Khải buổi trưa hẹn xong Phùng Thiên Thiên cùng đi xem phim.

Nhưng Đặng Dương Minh vừa xuất hiện, làm anh thay đổi chủ ý. Anh móc trong túi ra bốn tờ vé xem phim, lướt qua bả vai Đặng Dương Minh: “Người anh em hôm nay đừng đi học, cho nên tớ mua thêm hai tờ vé xem phim, cùng nhau đi xem phim thôi!”

“Không đi, tớ thà về nhà ăn cơm còn hơn!” Đặng Dương Minh quả quyết cự tuyệt.

Hình Khải mắt diếc tai ngơ, hướng Hình Dục gọi lên: “Tiểu Dục, tới đây một chút.”

Hình Dục gom xong cặp sách đi tới trước mặt Hình Khải, Hình Khải mở tay cô ra, đem hai tờ vé xem phim nhét vào tay cô, làm bộ nói: “Tôi không mời nổi Dương Minh, cô gọi hắn đi!”

Hình Dục xem trong tay vé xem phim vừa nhìn về phía Đặng Dương Minh, giọng nhẹ nhàng hỏi thăm: “anh Dương Minh, không đi xem phim sao?”

Đặng Dương Minh chần chờ chốc lát, nếu Hình Dục cũng đi vậy thì anh không có lý do gì cự tuyệt.

Anh giả bộ làm ngơ lấy vé xem phim cất vào túi quần, cà lơ phát phơ đi về phía cửa phòng học cười nói: “Không nhìn mới lạ, hai bọn mình đi theo làm kỳ đà cản mũi đi.”

Hình Dục đuổi theo Đặng Dương Minh, tới Bắc Kinh hơn một năm, cô thật đúng là chưa từng vào rạp chiếu phim.

Mà Phùng Thiên Thiên đang đứng ở cửa phòng học chờ Hình Khải, nhưng đợi một hồi phát hiện anh còn chưa có đi ra, cho nên hắn dò vào đầu cười híp mắt thúc giục: “Anh đang suy nghĩ cái gì đấy, đi mau nha!”

“Ừ.” Hình Khải trầm thấp ứng tiếng, đem bài thi lung tung ném vào cặp, anh cũng không biết mình tại bị cái gì nữa, nói không ra vẻ này sức lực, giống như là món đồ chơi của mình đang bị người khác lặt lẽ chia cắt.

Dĩ nhiên, Hình Khải càng cảm thấy được mình không có lý do gì nói cả, cảm thấy từ nhỏ đến giờ anh luôn gán ghép người anh em tốt của mình với Hình, không biết đó có phải là tình bạn của anh không? Nhưng anh làm sao lại cảm thấy mình tự chui vào ngõ cụt vậy?

.

Lần đầu đi vào rạp chiếu phim, Hình Dục hiển nhiên đối với những thứ mới lạ cảm thấy mới mẻ, cô nhìn chung quanh từng tờ poster khổng lồ, thấy nhiều đèn đỏ vàng xanh đủ màu, nụ cười ngập tràn ở trong mắt.

Phùng Thiên Thiên đem một thùng Popcorn đưa tới tay Hình Dục, cười khúc khích: “Hình như cậu chưa bao giờ đi xem phim phải không?”

“Ừ, lần đầu tiên tới trần nhà trong đây thật là cao nha.”

Phùng Thiên Thiên cho là cô đang nói đùa, cười trừ.

Mà họ trong lúc nói chuyện với nhau cho truyền vào tai Hình Khải, Hình Khải lúc này mới tỉnh ngộ Hình Dục kể từ vào Hình gia sau thật sự là giống như người bảo mẫu, cuộc sống như là một đường thẳng rất là buồn tẻ.

Phim vừa mở màn, trong tràng một mảnh đen tối.

Hình Khải cùng Phùng Thiên Thiên đổi vị trí ngồi ở cạnh Hình Dục, mà Đặng Dương Minh là ngồi ở bên kia Hình Dục.

Hình Dục tập trung tinh thần nhìn xem phim, ánh mắt đã bị trăm bóng pháp phòng thoáng đã bị bộ phim hấp dẫn.

Mà Hình Khải từ đầu chí cuối không có nhìn trên màn ảnh diễn ra cái gì, tầm mắt thỉnh thoảng nhìn về phía Hình Dục

Khi phim diễn đến cảnh tượng buồn cười thì Hình Dục cười to, nhưng chợt nụ cười của cô lại dừng ở khóe miệng.

Bởi vì, Hình Khải đang nắm chặt tay cô.

Hình Khải nhìn thẳng màn ảnh, vẫn như cũ giữ vững tư thế ngồi của mình.

Hình Dục theo bản năng nhìn về phía Phùng Thiên Thiên bên kia, Phùng Thiên Thiên đang cười đến ngửa tới ngửa lui, không hề chú ý tới bọn họ.

Cô nhỏ nhẹ kéo ra ngón tay nhưng lại bị Hình Khải nắm càng chặt hơn, thậm chí cô còn không có sức phản kháng.

Hình Dục không phản kháng nữa, ngón tay chậm rãi thả lỏng, hai người cứ như vậy nắm tay nhau xem hết cả một bộ phim.

7. Chương 08

Normal 0 false false false EN-US X-NONE X-NONE

/* Style Definitions */ table.MsoNormalTable {mso-style-name:"Table Normal"; mso-tstyle-rowband-size:0; mso-tstyle-colband-size:0; mso-style-noshow:yes; mso-style-priority:99; mso-style-qformat:yes; mso-style-parent:""; mso-padding-alt:0cm 5.4pt 0cm 5.4pt; mso-para-margin-top:0cm; mso-para-margin-right:-42.25pt; mso-para-margin-bottom:10.0pt; mso-para-margin-left:-2.0cm; text-align:justify; text-indent:36.0pt; line-height:50%; mso-pagination:widow-orphan; font-size:11.0pt; font-family:"Calibri","sans-serif"; mso-ascii-font-family:Calibri; mso-ascii-theme-font:minor-latin; mso-fareast-font-family:"Times New Roman"; mso-fareast-theme-font:minor-fareast; mso-hansi-font-family:Calibri; mso-hansi-theme-font:minor-latin;}

Chương 8 : Ngày 10 tháng 12 năm 1996

Đồng đi xuân tới , năm nay lên lớp mười hai, cuộc thi cuối kỳ ngày 18 tháng 1 năm 97, cách thời gian cuộc thi không tới một tháng.

Phùng Thiên Thiên biết rõ nhiệm vụ học tập nặng nề, nhưng đắm chìm trong tình yêu, hiển nhiên không tập trung vào việc học, hơn nữa Hình Khải thường dùng lý do học tập để coi thường sự tồn tại của cô, cho nên tối nay cô hẹn Hình Khải gặp mặt tại tiệm ăn nhanh ở góc đường, để thuận tiện gia bồi đắp tình cảm.

Sau khi tan lớp, Hình Khải đến nơi hẹn, trong tay cầm một quyển sách ngữ văn, cái môn này vẫn luôn là môn yếu nhất của hắn.

Phùng Thiên Thiên đem một ly chocolate nóng đẩy tới trước mặt hắn: “Cho anh này.”

Hình Khải nói tiếng cảm ơn, tầm mắt vẫn hướng vào quyển ngữ văn.

“Hình Khải, anh có cần thiết chăm chỉ như vậy sao? Hiệu trưởng không phải cấp dưới của ba anh sao?” Phùng Thiên Thiên rất khó hiểu hành động Hình Khải, bởi vì theo cô hiểu, trước kia lúc học lớp mười một Hình Khải trừ lúc đánh nhau thì cúp cua, thậm chí ngay cả cuộc thi cuối kì lớp mười một cũng không tham gia.

“Ba em không phải là cán bộ cấp cao sao? Em không phải là tham gia thi cuộc thi này sao!” Hình Khải tức giận khép sách vở . Thật ra thì anh đặc biệt ghét người khác lấy chức vị của ba hắn mà nói chuyện. Lúc làm chuyện xấu, thì người khác nói anh ỷ thế hiếp người; khi có một chút biểu hiện, thì người ta lại một miện nhận định anh dựa vào quan hệ đi cửa sau.

Phùng Thiên Thiên lại ngậm ống hút, không chớp mắt nhìn hấn: “Anh tức giận?”

“Không có. Em nói có chuyện quan trọng tìm anh?” “Chuyện gì, nói đi.” Hình Khải vừa nói vừa lấy điện thoại di động từ trong túi ra, bấm số điện thoại nhà. “Này, tối nay tôi không muốn ăn cơm rang, cà đánh với trứng, ừ, tôi lập tức trở về.” Hấn đóng điện thoại di động lại, nhìn về phía Phùng Thiên Thiên, lúc này mới phát hiện ra Phùng Thiên Thiên sắc mặt khó coi.

Anh còn tưởng rằng có người nào khi dễ Phùng Thiên Thiên, ân cần hỏi: “Sao thế? Người nào chọc giận em mất hứng à?”

Phùng Thiên Thiên chu cái miệng nhỏ nhắn, chỉ hướng Hình Khải, nói: “Chính là anh. Em còn muốn cùng anh đi dạo phố đi, ai cho phép anh về nhà ăn cái gì cà đánh trứng?”

Hình Khải biết gần đây hơi lạnh nhạt với cô, thế nhưng ngoài cửa sổ trời có gió lớn, trời lạnh như thế này, đương nhiên về nhà là thoải mái nhất.

Hình Khải không hiểu mình nghĩ cái gì, ban đầu thích Phùng Thiên Thiên thích đến tột cùng, sau khi tiếp cận với cô một khoảng thời gian sau, anh càng ngày càng không nhận được tính khí Phùng Thiên Thiên, cũng không phải là nói cô rất kiêu ngạo, chính là cô ta rất nhạy cảm, phàm là tám tuổi tới tám mươi tuổi phái nữ cùng anh trò chuyện nhiều mấy câu, là cô lập tức nhăn mặt buồn bực. Hình Khải dự đoán, cũng từ từ đánh mất kiên nhẫn. Mà tình cảm giữa bọn họ, cũng giống như thời tiết bình thường nhanh chóng giảm nhiệt.

“Như vậy đi, chờ thi xong anh cùng em tốt rồi có được hay không?” Hình Khải vỗ vỗ mu bàn tay Phùng Thiên Thiên, cười cợt nhả.

Phùng Thiên Thiên hất tay của anh ra, như thường ngày bày ra một bộ mặt oán phụ, cô chậm rãi nhìn phía ngoài cửa sổ: “Hình Khải, anh mới vừa đuổi theo em, anh còn nhớ rõ đã từng nói qua những gì không? Anh nói bất luận em mấy giờ gọi điện thoại cho anh, anh cũng sẽ trong vòng một tiếng đồng hồ xuất hiện dưới lầu nhà em. Nhưng còn bây giờ thì sao, em chỉ là muốn anh cùng em đi dạo phố một chút anh cũng một mực từ chối, anh phải học thật giỏi cũng được, nhưng căn bản không phải là điều anh muốn. Nói đi, có phải anh thích nữ sinh khác rồi không? Nếu như sớm nói rõ ràng, tránh cho em ngăn cản đến con đường của các người.”

“” Hình Khải thở dài một hơi, anh vẫn buồn bực không biết ohụ nữ trí nhớ cấu tạo tột cùng là cái dạng gì, trí nhớ trình độ chính xác có thể so với máy vi tính ngành bàn (hard disk), còn là sử dụng lâu dài, đều không mang vết tì nào cả.

Anh chỉ muốn khuyên đàn ông của mình một câu: cùng phụ nữ nói chuyện phiếm trước nên cân nhắc một chút, nếu người nào đã từng thề thốt thì những thứ kia sớm muộn cũng có một ngày nghẹn chết thôi!

“Nói đi, em đoán trúng có phải hay không?” Phùng Thiên Thiên hỏi tới.

“Em hi vọng anh nói cái gì?”

“Còn giả bộ ngu? Có phải hay không cái cô nữ sinh nào đó với anh liếc mắt đưa tình nhau?” Phùng Thiên Thiên lộ vẻ mặt rất đáng thương.

Hình Khải thấy Phùng Thiên Thiên sắp khóc, lòng mềm nhũn, ngồi vào bên cạnh nàng, ôm bả vai nàng nắm thật chặt: “Không thể nào, anh chỉ thích một mình em.”

Phùng Thiên Thiên vừa nghe hấn hấn phủ nhận, mặt tự nhiên cười: “Vậy anh gần đây tại sao không để ý em?”

“Thật ra là vì cuộc thi, ba anh làm áp lực cho anh rồi, bắt phải được 85 điểm.”

Phùng Thiên Thiên ho khan một tiếng: “85 điểm? ! Đùa giỡn hay sao? Anh phải vượt qua trong 1 lần ngoại trừ Anh Văn hả?”

Hình Khải học các môn khác không tới 60 điểm, nhưng Anh văn thì luôn đứng trong top 3, vả lại giọng điệu nói thì vô cùng lưu loát, trường lão sư tiếng Anh chỉ thích nhất có Hình Khải, thường xuyên khen hấn là học sinh có ngôn ngữ thiên phú.

“” Hình Khải đập đập vào miệng: “Cho nên anh mới không thể để cho ba anh coi thường anh, không được để ông chửi anh.”

“Nếu không như vậy.” Phùng Thiên Thiên tiến tới Hình Khải bên tai, nói: “Em cầu xin ba em chuẩn bị cho anh đề thi của cuộc thi cuối kì?”

Hình Khải bị động chạm đến lòng tự ái, lập tức cự tuyệt Phùng Thiên Thiên tốt tính, hơn nữa, nếu như hẳn thật có lòng ăn gian, cũng không phải là thi tốt nghiệp trung học, tuyệt đối không coi đó là việc khó.

Phùng Thiên Thiên thuận tiện vòng qua hông của Hình Khải, rúc đầu vào anh vai làm nũng: “Xin anh Hình Khải, theo em đi dạo phố đi, ngày mai là sinh nhật mẹ em, quà sinh nhật em còn không chuẩn bị đấy.”

Hình Khải chần chờ một giây, gật đầu đồng ý. Dù sao mua quà tặng không hao phí quá nhiều thời gian.

.

Vậy mà, Phùng Thiên Thiên vừa vào mua đồ thì chạy thẳng tới nơi bán nữ trang, lựa đồng lựa tây chọn thử một chút, cứ như vậy mà một giờ đã đi qua rồi.

Hình Khải ngồi nghỉ ngơi trên ghế, trong lúc vô tình nhìn ngắm xung quanh, thấy một cái quần thể thao màu xám tro nhạt, anh đi lên trước, nhân viên bán hàng theo sát phía sau giới thiệu: “Tiểu Soái Ca thật tinh mắt, đây là quần mùa đông của nữ kiểu mới nhất, tính chất mềm mại, giữ ấm lại thoải mái.”

Hình Khải vừa muốn nói chút gì, Phùng Thiên Thiên vừa đứng lúc từ phòng thử quần áo đi ra, vui vẻ ở Hình Khải trước mặt quay một vòng: “Như thế nào?”

“Đẹp mắt, em mặc cái gì nhìn cũng đẹp.” Hình Khải theo bản năng giấu quần thể thao sau lưng.

Phùng Thiên Thiên hí mắt cười một tiếng, trở về phòng thay quần áo tiếp tục thử đồ. Hình Khải thở phào một cái, lập tức đem quần thể thao trong tay giao cho nhân viên bán hàng: “Đổi số thể này, chiều cao chừng 160, hơi gầy.”

Nhân viên bán hàng lấy một cái quần thể thao số S, rồi dẫn Hình Khải tới quầy tính tiền. Hình Khải vừa móc thẻ tín dụng vừa chú ý động thái gian thay đồ bên kia. Khi thu ngân viên đang chuẩn bị cho quần thể thao bỏ vào túi giấy thì Hình Khải là một tay lấy quần thể thao nhét vào cặp sách, sau đó như không có việc gì tiến lên Phùng Thiên Thiên, hẳn thấy Phùng Thiên Thiên đã thay y phục của mình, cười hỏi: “Chọn xong rồi hả?”

“Ừ.” Phùng Thiên Thiên đem một đồng quần áo chồng chất trong tay đến nhân viên bán hàng, vừa mới chuẩn bị theo nhân viên bán hàng đi trả tiền, lại bị Hình Khải nắm cổ tay, hẳn nói: “Em ngồi sa lon đợi anh.”

Phùng Thiên Thiên cười ngọt ngào, mặc dù cô cũng không thiếu tiền, nhưng cô đúng là đang hưởng thụ cùng Hình Khải cùng nhau tận hưởng niềm vui thú mua đồ. Con gái mua đồ con trai tính tiền, tương đối có mặt mũi đây nè.

.

Gần ba giờ, Hình Khải cuối cùng cũng đưa Phùng Thiên Thiên đến cửa nhà.

Anh nắm một chồng hoá đơn tiền nước, tiêu phí 4000 tệ, vấn đề ở đây không phải là tiền, mà là anh phải liệt kê cho Hình Dục báo cáo sổ sách. Là ba hẳn đã quy định.

Hình Khải đi tới trước cửa thì Hình Dục đã ra mở cửa, vẫn như cũ không hỏi hẳn nguyên nhân về muộn, nhận lấy từ hẳn cặp sách cùng áo khoác, một đôi dép đặt ở bên chân Hình Khải.

“Em đi nấu mì, chờ mấy phút.” Hình Dục xoay người đi tới nhà bếp.

Hình Khải lần nữa cảm thán, có người thì nhạy bén thì ung, cũng có một số người lại có đàn độn như đá.

Khi Hình Dục bưng ra bát mì nóng hổi cùng với cà đánh trứng đặt ở trên bàn ăn thì phát hiện trên mặt bàn để một cái quần thể thao.

Hình Khải quay qua tô mì, mở ti vi, thuận miệng nói: “Mua cho em.”

Hình Dục xoa xoa nước còn đọng lại trên tạp dề, cẩn thận từng li từng tí mở túi trong suốt ra, còn chưa xem kiểu dáng trước nhìn yết giá, cô hiển nhiên khó có thể tiếp nhận loại giá này: “Có một cái quần thể thao mà. 398?”

“Vậy sao? Anh không có chú ý.” Hình Khải miệng to ăn mì, Hình Dục nấu rất ngon.

Hình Dục ấp a ấp úng, đẩy quần về phái Hình Khải, nói “Em không muốn, trả lại đi.”

Hình Khải lườm cô một cái, từ trong túi áo rút ra một xấp hoá đơn nước, ra lệnh: “Cầm quần của em ký sổ đi.”

“.” Hình Dục cầm các hóa đơn lên, số tiền cao đến mức làm cô tức nói lắp bắp: “Anh mới năm hai à.”

Hình Khải vỗ bàn một cái, Hình Dục lập tức đứng dậy, ôm “cục tức” (hóa đơn ấy) bước đến trở về phòng ghi sổ thu chi.

Anh âm thầm nghĩ, thật may là Hình Dục hù dọa một bộ mặt này thôi, mới để hắn có cơ hội mà tiếp tục sống.

Sau khi Hình Khải ăn uống no nê, cùng người đang ngồi ở ghế sofa đang chuẩn bị dọn dẹp chén đĩa: “Khoan hãy dọn, thay bộ đồ cho anh nhìn một chút.”

Hình Dục buông chén xuống đĩa, một phút sau, mặc vào quần thể thao đi trở về phòng khách.

Hình Khải nhìn cô chăm chú, cô có một đôi chân thẳng tắp, xoa cảm không nói, cảm thấy ngay lập tức trên người cô bộ dáng què mùa che giấu đi không ít.

“Tốt vô cùng, mau cám ơn anh.”

“Cám ơn. Chỉ là, có chút mập.”

“Quần thể thao vốn là rộng thùng thình, làm sao em lại không biết? Còn nhớ thương lui đâu?” Hình Khải hếch lên mày.

“.” Hình Dục lắc đầu một cái, thay quần thể thao ra rồi trở về phòng khách dọn dẹp bát đĩa.

“Tại sao lại cỗi?”

“Em sợ làm dơ.”

“Ngày mai đi học mặc không?”

Hình Dục chớp mắt một cái từ chối: “. Mặc.”

Hình Khải lúc này mới hài lòng cười cười, quay người lại hướng cầu thang đi tới, sớm biết cô mặc lên đẹp mắt như vậy, nên mua thêm vài bộ.

※ ※

Ngày thứ hai, Hình Dục mặc quần thể thao đắt giá, tư thế đi cũng trở nên cẩn thận. Bị Hình Khải cười nhạo một đường.

Khi nàng vừa vào phòng học, Phùng Thiên Thiên liền chú ý tới quần của Hình Dục, đỉnh đầu cô giăng đầy mây đen.

Đến trưa

Phùng Thiên Thiên gọi Hình Khải sân thượng, rốt cuộc cũng bộc phát.

“Anh đến tốt cùng là có ý tứ gì? !”

Hình Khải không rõ chân tướng, sân thượng gió lạnh thấu xương, hắn cũng muốn hỏi Phùng Thiên Thiên là có ý gì.

“Ngày hôm qua còn tốt lắm mà , em sao vậy?”

Phùng Thiên Thiên nắm quyền, cả giận nói: “Ngày hôm qua em đã rất thích cái kia quần thể thao rồi, không nhìn thấy em thử đi thử lại là sao? Em còn tưởng rằng anh muốn mua cho em, cho nên em không đề cập, thì ra là em tự mình đa tình!”

Hình Khải thật không hiểu nàng vì sao lại bộc phát như vậy, nhẹ giọng cười một tiếng: “Không phải là một cái quần thể thao sao? Em thích anh đưa thể cho em.”

“Anh đến tốt cùng có hiểu hay không? Vấn đề không có ở quần đây, là anh căn bản không quan tâm cảm thụ của em!”

Hình Khải thấy nàng giận đến khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ lên, vì muốn dàn xếp ổn thỏa, hần lập tức phục nhuỷe đầu hàng, từ phía sau ôm lấy nàng: “Được rồi, anh sai lầm rồi, lần sau chú ý.”

Phùng Thiên Thiên đang nổi nóng, xoay người đẩy Hình Khải ra: “Anh mua quần cho em gái có cần thiết phải trốn tránh như vậy không? Trực tiếp mua là tốt sao? Làm gì thì làm,có sao anh phải lẩn tránh chứ? !”

Phần lưng của Hình Khải ụng vào tường rào, trên tường rào vừa vắn có một cây đinh tán to, rơi lên người Hình Khải đang tránh ụng vào xương cột sống, hần bị đau buốt, không nghĩ tới cô sẽ ra tay nặng như vậy.

Phùng Thiên Thiên cũng không buông tha, đối với anh xô xô đẩy đẩy, tức giận nói: “Tại sao anh không chịu để tâm trong lòng em đang nghĩ gì? ! Em không chịu nổi nữa rồi Hình Khải, chúng ta chia tay đi!”

.....

Hình Khải dừng lại một phút, không giống như mọi lần đi năn nỉ cô, mà là bình tĩnh gặt đầu một cái.

Phùng Thiên Thiên kinh ngạc nhìn hần, nước mắt phút chốc lưng tròng.

“Anh hiện tại tin tưởng phụ nữ quả thật phải có giác quan thứ sáu, thật xin lỗi.” Nói xong, Hình Khải quay lưng rời đi, nàng hoài nghi chính xác không có lầm, ngay cả kkhi anh tìm mọi cách phủ nhận, nhưng vẫn không chạy khỏi con mắt ghen bển của cô.

Một khi yêu đã thành quá khứ thì miễn cưỡng ở cùng nhau chỉ hại người hại mình, sẽ càng làm tổn thương đối phương.

Mặc dù Phùng Thiên Thiên vẫn hoài nghi hần đã thay đổi, nhưng mà giờ phút này rồi lại chính mình không thể tin được vào lỗ tai, nàng ngồi liệt trên mặt đất, che gương mặt, lệ tuôn rào rào.

.....

Hình Dục thấy Hình Khải một mình trở về phòng học, sắc mặt không tốt lắm, đoán được bọn họ lại cãi nhau. Mà Hình Dục cũng biết kết quả của phản ứng này, bọn họ chung quy lại cãi vả rồi kết thúc.

Nhưng mà hôm nay rất kỳ quái, cho đến khóa buổi chiều bắt đầu, Phùng Thiên Thiên vẫn không có trở lại.

Hình Dục có chút bận tâm, hỏi Phùng Thiên Thiên đi đâu thì Hình Khải lại nói không biết.

Cô len lén mượn điện thoại di động của Đặng Dương Minh, chuông vang lên thật lâu, Phùng Thiên Thiên mới nhận điện thoại. Phùng Thiên Thiên nói nàng không thoải mái nên về nhà trước, nếu như thuận tiện, hi vọng Hình Dục có thể giúp nàng đem cặp sách đưa về nhà.

.....

Sau khi tan học, Hình Dục theo như địa chỉ đem cặp sách đưa đến dưới lầu Phùng Thiên Thiên, Phùng Thiên Thiên mới đầu không nói gì, nhưng đến lúc Hình Dục quyết định lúc rời đi thì cô lại ôm lấy Hình Dục khóc lớn lên. Phùng Thiên Thiên nói bọn họ đã chia tay thật sự, cô nói cô lúc ấy đang nổi nóng, nói chuyện quả thật có chút không nhẹ nhàng, xin Hình Dục giúp cô năn nỉ một chút.

Hình Dục an ủi Phùng Thiên Thiên một lát, nhincô đau lòng muốn chết, nói thật, trong lòng mình cũng không chịu nổi.

.....

Hình Dục về đến nhà, thừa lúc thấy Hình Khải dọn dẹp phòng, cố nói bóng gió: “Thì ra là Phùng Thiên Thiên buổi chiều không đi học là bởi vì ngã bệnh.”

“Nha.” Hình Khải đang ở trên giường đọc sách, thái độ không chút để ý.

“Anh gọi điện thoại cho cô ấy an ủi một chút đi.” Hình Dục cầm ống nghe lên.

“Chia tay.” Hình Khải cũng không nhìn qua Hình Dục một cái, thuận tay đẩy ống nói ra.

“Chia tay thì vẫn còn đồng học, cũng có thể quan tâm tới.”

Bỗng chốc, Hình Khải đem bài thi nện lên điện thoại, ánh mắt nhìn chằm chằm Hình Dục.

“Em có bệnh?” Hắn không vui chất vấn Hình Dục.

“Không có bệnh.”

“Em còn nhớ rõ em là người thế nào của anh sao? !”

“Nhớ.”

“Vậy em bây giờ làm gì đây? Tưởng mình là Quan Thế Âm hử? ! Bây giờ em nên sớm trở về nhà cười trộm đi là chuyện nên làm mới phải!”

Hình Dục bắt đắc dĩ nháy mắt mấy cái, bưng lên chậu nước xoay người rời đi, trước khi đi lưu lại một câu: “Anh mới có bệnh.”

“? !” Hình Khải hướng mắt nhìn bóng lưng của cô, sau đó lật quyển sách lên, cô được đẩy Hình Dục, bảo cô không biết sợ hãi! Bảo cô phách lối ! Mẹ kiếp ,anh quyết định, dù gì cũng chết, chi bằng vùi đầu vùi cổ vào học đến lúc trời sáng, nhất quyết phải thi trên 85 điểm !

8. Chương 09

Normal 0 false false false EN-US X-NONE X-NONE

/* Style Definitions */ table.MsoNormalTable {mso-style-name:“Table Normal”; mso-tstyle-rowband-size:0; mso-tstyle-colband-size:0; mso-style-noshow:yes; mso-style-priority:99; mso-style-qformat:yes; mso-style-parent:“”; mso-padding-alt:0cm 5.4pt 0cm 5.4pt; mso-para-margin-top:0cm; mso-para-margin-right:-42.25pt; mso-para-margin-bottom:10.0pt; mso-para-margin-left:-2.0cm; text-align:justify; text-indent:36.0pt; line-height:50%; mso-pagination:widow-orphan; font-size:11.0pt; font-family:“Calibri”,“sans-serif”; mso-ascii-font-family:Calibri; mso-ascii-theme-font:minor-latin; mso-fareast-font-family:“Times New Roman”; mso-fareast-theme-font:minor-fareast; mso-hansi-font-family:Calibri; mso-hansi-theme-font:minor-latin;}

Chương 9 :Ngày 25 tháng 1 năm 1997

Trước ngày nghỉ đông, Hình Khải rốt cuộc cũng đã có kết quả cuộc thi cuối kỳ.

Anh cầm tờ phiếu điểm, giật đến đầu ngón tay run rẩy.

Chủ nhiệm dùng ánh mắt kinh dị nhìn anh chăm chú;

Hiệu trưởng chạy đến phòng học, khen ngợi anh chính là Thiên Tài Anh ngữ;

Các bạn học rồi rít tới chúc mừng anh;

Hình Khải cũng giật tím mặt.

Trước mặt mọi người, anh đứng dậy đi tới trước mặt chủ nhiệm lớp, đặt phiếu điểm lên bàn chủ nhiệm lớp, anh chau mày lại, từng câu từng chữ chất vấn: “thầy Lý kính yêu, xin thầy cho em biết lý do tại sao điểm số của em chỉ có 84. 5 điểm? Số bốn đổi thành số năm rất khó với thầy sao? ! ——”

Lời này vừa nói ra, cả lớp đều ngạc nhiên.

Chủ nhiệm lớp thấy anh tâm tình kích động, cười cười, ôn hoà nói: “84. 5 điểm không vấn đề gì hết? Thành tích thi là do các thầy kiểm tra và đối chiếu với nhau, sẽ không có chuyện không may. Hình Khải, em không cần phải quá nghiêm khắc với bản thân mình như vậy, thầy biết em lần học tập rất nghiêm túc, em thay đổi đã làm thầy và các bạn học thay đổi cách nhìn.”

Hình Khải hít sâu một cái, nắm nắm quyền, muốn nói lại thôi, đi thẳng ra phòng học, anh đúng là đang cố tình gây sự. Thế nhưng 0. 5 điểm chênh lệch như vậy, anh cảm thấy mất tự tin về mình.

Tất cả mọi người không hiểu tạo sao Hình Khải lại tức giận như vậy, chỉ có Hình Dục hiểu.

.

Ngày mai trong hội trường diễn ra lễ hội, bạn học cùng lớp sẽ ở lại trường quét dọn vệ sinh, và cũng chính thức nghỉ đông. Hình Phục Quốc nhất định là không rảnh tham gia, như năm trước, trong ban đại biểu bí thư thì ông lại xuất hiện. Chỉ là cũng đã nói qua, ngay cả Hình Phục Quốc không có rảnh rồi để đi, bởi vì con ông mỗi một năm thành tích đều “lên xuống thất thường”.

Hình Khải bỏ đi, các bạn học đều đem lòng hiếu kỳ hướng về Hình Dục, nhất là người yêu cũ của Hình Khải, Phùng Thiên Thiên vừa quét sân vừa đi đến gần Hình Dục hỏi thăm.

“Hình Dục, Hình Khải bị sao vậy? Kết quả thi tiếng anh cuối kỳ không được mong muốn à?”

“Anh cho là mình có thể làm được tốt hơn, không phải anh đánh giá mình cao, mà là có một số việc không phải cứ cố gắng là có thể đạt tới mục tiêu đã định.” Lúc Hình Dục dọn dẹp cặp sách của Hình Khải, cô thấy một quyển sách dạy ôn tập cơ bản ở trên bàn, vui mừng cười một tiếng.

Phùng Thiên Thiên nghe không hiểu, mơ hồ hỏi: “Đúng rồi, thi cuối kỳ cũng kết thúc. . . . Hình Khải, hấn và tôi.” Kể từ sau khi cô nói chia tay, cô vẫn mong đợi Hình Khải chủ động làm hòa, nhưng Hình Khải trừ khi đọc sách thì là không nhìn ngó cô, cô luôn ở một bên liếc trộm anh, dần dần phát hiện Hình Khải có một loại mị lực, khi nghiêm túc học tập bộ dạng càng làm cô thêm mê muội.

Hình Dục ngừng lại, lắc đầu xin lỗi.

Phùng Thiên Thiên thở dài, lầm bầm nói: “Chẳng lẽ nhất định phải chia tay sao? Hình Dục cô nói thật đi, vấn đề ở tôi hay là hấn?”

“Vấn đề chỉ là lòng tham thôi.”

“Lòng tham?”

“Hai người đều hi vọng đối phương có thể trở thành hình mẫu trong lòng mình, cho nên không có cách nào dễ dàng tha thứ khuyết điểm của đối phương. Xét đến cùng chỉ là tình yêu hai người chưa sâu nặng thôi. . . .” Hình Dục đeo cặp sách vào, vỗ vỗ vào bả vai Phùng Thiên Thiên: “Đã hiểu ra rồi chứ, tự trường gặp!”

“.” Phùng Thiên Thiên nhìn bóng lưng Hình Dục, cô ấy có thật là mười sáu tuổi không?

※ ※

Hình Dục ôm cặp sách đứng ở cổng trường chờ xe bus, một chiếc xe hơi dừng lại gần cô, thì tài xế xuống xe, mở cửa cho cô.

“Tiểu Dục, lên xe.” Đặng Dương Minh ngồi ở trong xe ngoắc ngoắc tay về phía cô.

Hình Dục khẽ mỉm cười, vừa muốn lên xe, thì nghe sau lưng có người gọi tên cô. Cô xoay người, đứng nghiêm bên cạnh cửa xe bên cạnh chờ Điền Húc chạy tới.

“Ngày mai được nghỉ rồi, số điện thoại của em còn chưa cho anh.” Điền Húc lau mồ hôi, thiếu chút đã chạy lướt qua Hình Dục.

“Em nói rất nhiều lần rồi, sẽ không cho anh.”

“Chỉ là làm bạn, chúng ta chỉ có thể như vậy thôi sao? !”

“Không nói được, vậy nha tựu trường gặp.” Hình Dục xoay người lên xe, tiện tay đóng cửa xe.

Đặng Dương Minh ngồi trong xe vui mừng, Hình Dục là cô gái đặc biệt nhất mà anh đã từng gặp, đừng nói nam sinh trước mắt có thể khiến cô động lòng, mà ngay cả Hình Khải cũng không thể thấy được bộ dạng ngượng ngùng của Hình Dục.

.

“Người đó là đội trưởng đội bóng đá à, đối xử với em tốt thật.” Đặng Dương Minh nhạo báng nói.

Hình Dục quay lại: “Chẳng qua là không chiếm được nên mới như vậy, bệnh chung của đàn ông.”

“Em mới bậy lớn, biết cái gì là của đàn ông sao?” Đặng Dương Minh nâng khóe môi lên.

Hình Dục cười mà không nói, cúi đầu vuốt vuốt quai đeo cặp sách.

Đặng Dương Minh nhìn gò má ửng hồng của cô, cô điềm tĩnh như một bức họa, anh thừa nhận đối với Hình Dục thật sự rất tò mò về nội tâm của cô, không biết là vì hoàn cảnh nào mà lúc nào cũng thấy cô rất im lặng gần như là không nói gì?

※※

Bọn họ đi đến gần tới nhà, thấy một quyển sách bay ra từ ban công lầu hai, sau đó thì tan tành trong sân. Đặng Dương Minh vốn định hét Hình Khải một tiếng, đã bị Hình Dục ngăn lại: “anh Dương Minh, anh về trước đi, để em nói chuyện với anh ấy.”

Đặng Dương Minh đáp một tiếng, Hình Khải thật cực đoan. Anh đang bực mình, chẳng hề để ý đến sự thất bại của cuộc thi vừa rồi; hoặc là nhất định phải đạt được thành tích Nhất Minh Kinh Nhân mới chịu bỏ qua. Cả nhà đều nhìn thấy anh rất là kì lạ.

Hình Dục hùng hổ chạy vào phòng ngủ Hình Khải, giật lấy tờ điểm trong tay anh.

“Cẩn thận coi chừng trúng phải người, anh không được ném. Không phải là 0. 5 điểm sao? Em cho anh bốn bỏ năm lên.”

Hình Khải nghe xong càng nổi giận hơn: “Anh vì muốn em phải cởi quần áo mà cố gắng đạt 0. 5 điểm!”

“Em biết, em sẽ cởi cho anh xem.” Hình Dục vừa nói vừa cởi nút áo ra, Hình Khải phản ứng trễ, cô đã cởi bỏ áo.

Mùa đông mặc nhiều, áo khoác, áo lông, giữ cho ấm quần áo, cô trút bỏ từng cái.

“? !” Hình Khải thấy cô cởi áo lót bên trong. Nhặt quần áo dưới đất lên, khoác áo vào người cô.

Chỉ là, khi anh làm xong động tác này thì lại phát hiện hành động của mình vô cùng thiếu ý tứ.

Hình Dục lấy áo khoác che người, cảm thấy tâm tình của anh vốn tức giận đang dần dần bình tĩnh.

Hình Khải ngồi ở mép giường, đề huyệt Thái Dương, vẻ mặt như đưa đám.

Hình Dục ngồi xổm bên anh: “Không phải em muốn an ủi anh, anh quả thật có thể đạt hành tích tốt hơn, nhưng dù sao anh cũng không phải là người ra đề, không thể biết được ý định của người khác. Nhưng kiến thức học được là của anh, không ai có thể lấy đi. Tại sao lại vì những thứ không liên quan của người ra đề mà lại tức giận?”

“.” Hình Khải từ từ nâng mí mắt, nhìn cô không chớp mắt.

“Anh chỉ quan tâm tới những gì mình muốn đạt được có phải là rất ngu không?”

Hình Dục cười lắc đầu, nói: “Mỗi người theo đuổi điều gì đó không phải là sai, đàn ông thích danh lợi quyền thế, phụ nữ thích sự xuất sắc của đàn ông. Đàn ông háo thắng như vậy, hẳn là đã bị phụ nữ chúng em bức bách.”

“” Hình Khải nghe xong thấy trong lòng thật thoải mái, anh rút cuộc cũng thấy nhẹ nhõm hơn nhiều, suy nghĩ cẩn thận, vì sao đàn ông phải liều mạng vì mục đích như vậy? Chẳng phải là vì ở trước mặt người khác có thể ưỡn ngực làm người sao.

Anh nâng cằm cô lên hỏi: “Vậy em thích anh hiện giờ sao?”

Hình Dục cười cười: “Em cũng không chán ghét anh.”

“Anh hỏi em có thích anh hay không, sao em lại vòng vo chứ?” Hình Khải nhún mày.

Nụ cười Hình Dục hơi thu lại: “Em không muốn.”

“” Hình Khải vỗ đùi, ra lệnh cô: “Ngồi lên.”

Hình Dục chần chờ một lát, đứng ở giữa hai chân anh, chậm rãi ngồi lên đùi của anh.

Hình Khải một tay vòng qua ôm hông của cô, rõ ràng là cô cảm thấy thân thể cứng đờ.

“Em ở trước mặt của anh có thể cởi quần áo, nhưng tại sao không chịu suy nghĩ một chút tình cảm của em đối với anh là tình cảm gì?”

Hình Dục mím chặt môi, trầm mặc không nói gì.

Hình Khải xoay người cô đối diện với mình, gây sự hỏi: “Em ngày ngày cùng bảo mẫu phục vụ anh, không phải bởi vì yêu thích anh chứ là gì?”

Hình Dục bất đắc dĩ thở dài: “Không phải anh ép em nói thích anh mới chịu, vậy em liền thừa nhận là được chứ gì.”

“” Hình Khải nghiêng đầu nhìn cô, nhìn cô giống như là bị anh ức hiếp, bộ mặt như tỏ ra không được vui.

“Hôn anh một cái có được hay không?”

“” Hình Dục theo bản năng hơi nghiêng về phía sau, gật đầu một cái.

Hình Khải một tay đặt lên gáy cô, đẩy gương mặt cô tới bên môi mình, nhẹ nhàng vuốt ve.

Anh đã từng nghe qua câu nói: “nếu như bạn nghĩ cách tìm tòi nghiên cứu tâm tình của phụ nữ, bắt đầu từ hôn, rồi cởi bỏ áo khoác, chạm vào thân thể cô ấy, để cho cô ấy trần trụi. Lửa thể mà phơi bày trước mặt bạn, từ xấu hổ cho đến mất hồn, cuối cùng bộc lộ không thể nghi ngờ, hoặc chấp nhận, hoặc nhất đao lưỡng đoạn”.

*nhất đao lưỡng đoạn: một đao cắt đứt quan hệ, thật ra nghĩa gốc là “một đao cắt thành hai đoạn”, ý là dùng một đao cắt đứt thành hai mảnh tách biệt không còn chút quan hệ nào, không còn dính với nhau một tí nào.

Hình Dục có đôi môi vừa mỏng vừa mềm, tổng hợp lại mà nói thì đôi môi cô giống như một mảnh cánh hoa Daisy chỉ muốn ngậm vào để hút lấy vị ngọt của nó, như vậy Hình Khải sẽ biến mình thành cơn gió lớn, cuốn lấy chỗ yếu đuối trên mặt cánh hoa, xem nó tránh né như thế nào.

Vậy mà Hình Dục không giãy giụa, mặc cho đầu lưỡi của anh cuộn vào đầu lưỡi của cô, tựa hồ biết rằng sớm muộn gì thì tất cả sớm muộn sẽ tới, cô đã chuẩn bị tâm lý sẵn rồi.

Hình Khải vốn định nhìn thái độ của cô một lát, anh lộ nguyên hình, tay của anh thăm dò vào áo khoác đắp trên người cô, lòng bàn tay dẫn luồng vào bên trong quần áo, xoa nắn khuôn ngực mềm mại của cô.

Hình Dục bị đau kêu nhẹ một tiếng, thân hình cô còn chưa phát triển hoàn toàn nên không chịu nổi sự xoa nắn như vậy, rất đau.

Hình Khải buông lỏng đầu ngón tay một chút, nghiêng người đè cô xuống giường, vén áo khoác trên người cô lên, không hề chạm vào thân thể của cô, chỉ là đang thưởng thức. Hình Dục thấy anh chăm chú nhìn, theo bản năng lấy đôi tay che ngực, nhưng rồi lại bị Hình Khải chậm rãi kéo ra.

Cổ họng Hình Khải nuốt một cái, ngực của cô không đủ thủy mị, nhưng cũng rất đáng yêu, hai nhụy hoa đang ở trong tầm mắt của anh, lòng cô đang bầy giờ rất rối loạn ngay cả hô hấp cũng gấp, làm anh không tự chủ được đến gần.

Hình Dục giơ tay lên, che mắt anh: “Tốt lắm, em đồng ý thực hiện chuyện của anh, đến đây chấm dứt.”

“” Hình Khải có thể nào lại cam lòng để cho cô thoát khỏi tay một cách nhanh chóng như vậy, hắt kéo ngón tay của cô ra, lại thấy cô đem chăn bông đắp lên người, bắt lấy cánh tay anh đang chuẩn bị kéo chăn bông trên người cô, cô hiển nhiên không có ý định phối hợp với anh.

“Vậy không được, quần của em còn chưa có cởi.” Hình Khải giả hoạt nói.

“Anh còn thiếu 0. 5 điểm.”

“”

Hình Dục thừa lúc anh ảo não, chui ra khỏi người anh, nhặt quần áo vơ vẩn trên nền nhà, cô cũng không có ý ôm quần áo chạy đi, mà là trước mặt anh, nhặt từng cái rồi mặc vào.

“Em còn dám thông thả ung dung trong phòng anh? Em không sợ anh xông tới em à?” Hình Khải vượt vuốt ngực, anh không phải là không dám làm loạn với Hình Dục, chỉ là như thế thì không tốt, nên hi vọng có được sự đồng ý của cô mà thôi.

Hình Dục cười nhạt: “Buổi tối anh muốn ăn cái gì?”

“Ăn em.”

Hình Dục đi tới bên cạnh bàn sách của anh, từ thùng giấy dưới đáy bàn kéo ra lấy một cái CD, bỏ vào đầu đĩa VCD, vặn âm lượng nhỏ nhất, đem một hộp khăn giấy đặt bên gối anh, để cái điều khiển ti vi kế bên anh, sau đó đóng cửa rồi đi.

Trong nháy mắt, màn ảnh sáng lên hiện ra hình ảnh và tiếng nữ nhân gọi, nam thổ gắp.

“? !” Hình Khải lúc này mới bắt đầu phản ứng, mẹ nó để cho anh tự mình giải quyết sao? ! Cô làm sao biết những thứ này? !

9. Chương 10

Normal 0 false false false EN-US X-NONE X-NONE

/* Style Definitions */ table.MsoNormalTable {mso-style-name:“Table Normal”; mso-tstyle-rowband-size:0; mso-tstyle-colband-size:0; mso-style-noshow:yes; mso-style-priority:99; mso-style-qformat:yes; mso-style-parent:“”; mso-padding-alt:0cm 5.4pt 0cm 5.4pt; mso-para-margin-top:0cm; mso-para-margin-right:-42.25pt; mso-para-margin-bottom:10.0pt; mso-para-margin-left:-2.0cm; text-align:justify; text-indent:36.0pt; line-height:50%; mso-pagination:widow-orphan; font-size:11.0pt; font-family:“Calibri”,“sans-serif”; mso-ascii-font-family:Calibri; mso-ascii-theme-font:minor-latin; mso-fareast-font-family:“Times New Roman”; mso-fareast-theme-font:minor-fareast; mso-hansi-font-family:Calibri; mso-hansi-theme-font:minor-latin;}

Chương 10 : Ngày 26 tháng 1 năm 1997

Hình Phục Quốc qua thư ký biết được con trai đạt được thành tích 84.5 điểm trong cuộc thi cuối năm môn anh ngữ, Hình Phục Quốc rất cuộc cũng chịu gác lại công việc, hào hứng trở về nhà.

Vừa vào cửa ông liền gọi lớn tên Hình Khải, nụ cười vui mừng hiện ra ở khóe mắt như ánh nắng mặt trời rực rỡ.

Hình Khải nhẩm tính, cũng đã hai tháng không thấy ông rồi.

Hình Phục Quốc sờ đầu Hình Dục, vui mừng khẽ cười, ông tin tưởng sự biến chuyển của con trai mình có liên quan tới cô.

Tối nay không cần Hình Dục tay nấu ăn, cả nhà ăn tiệc.

Một nhà ba người vây quanh bàn, Hình Phục Quốc vẫn tươi cười, Hình Khải thật có chút không chịu nổi sự vui buồn bất thường của ông.

Đang ăn, Hình Phục Quốc đột nhiên hỏi: “Tiểu Khải, đến tháng ba là con mười tám tuổi rồi?”

“” Hình Khải đáp một tiếng. Thăm nghĩ tại sao ông lại hỏi mình vấn đề này chứ!

“Vậy được! Con không phải là vẫn muốn tự mình lái xe sao? Đi học đi, cha mua cho con một chiếc, ha ha!”

“” Hình Khải tiêu hóa không tốt, nhớ lúc anh nói chuyện muốn lái xe, còn bị ông quát một cái, hôm nay chắc vì thành tích cuộc thi, tại sao có thể khiến ông vui mừng đến như vậy?

Chỉ là nghĩ thì nghĩ, tự mình lái xe cảm giác chắc chắn rất thoải mái. Anh giơ ly lên, mặt mày hớn hờ nói: “Nếu ba nhất định mua xe, vậy thì cứ quyết định vậy đi, hắc hắc!”

Hình Phục Quốc cười gật đầu: “Có chí khí! Ba biết con ba thông minh hơn người! Đến đây, hôm nay hai ta phải uống một ly!” Nói xong, ông đưa cho Hình Khải rót một ly rượu trắng, con trai ông như vậy, ông cũng cảm thấy rất có mặt mũi.

Hình Khải đã sớm biết qua mùi vị của rượu, chỉ là ở trước mặt ông giả bộ ngoan, nếu ông lên tiếng, anh lập tức lấy tới hai ly thủy tinh, mở nắp Mao Đài, sùng sục rót đầy ly: “Muốn uống phải uống ly lớn..., tối nay con với ba uống cho thật đã.”

Hình Phục Quốc ngẩn ngơ, phóng khoáng cười một tiếng: “Tốt! Ba cũng xem tử lượng của con như thế nào!”

Vì vậy, hai người nâng chén, lập tức hâm nóng không khí.

Hình Dục cúi đầu yên lặng ăn cơm, nhìn ly rượu đầy, có chút lo lắng thân thể của hai người, cho nên cô đứng lên, gấp thức ăn cho hai người.

Hình Phục Quốc vừa khéo nhìn về phía Hình Dục, giơ ngón tay cái lên : “Thật là một nha đầu tốt, chú Hình không nhìn lầm con!” Ông nhấp ngụm rượu, còn nói: “Tiểu Khải, đối xử tốt với tiểu Dục một chút, con phải nhớ, người phụ nữ thật lòng đối xử tốt với con chỉ có vợ của mình!”

“Ba, ba lại nói đi đâu vậy, cô ấy đâu phải là vợ con.” Hình Khải nhớ tới việc Hình Dục không chịu thừa nhận thích anh, nên anh canh cánh trong lòng.

Hình Phục Quốc chỉ cười không nói, cũng đúng, đều vẫn là những đứa bé.

Hình Dục điềm tĩnh, ngoảnh mặt làm ngơ.

Hai cha con mỗi người một ly, từ tám giờ tối uống đến mười hai giờ đêm, mượn rượu mồi, Hình Phục Quốc đem tâm nguyện nhiều năm qua tâm sự với con.

Thật ra thì dường như trong lòng Hình Khải cũng biết, quả thật anh không ít lần làm cho ba mình khó chịu, nói trắng ra là, còn không phải là gây ra họa. Vì có thể đến già, thì vẫn bị ba già nhớ rõ anh là thằng con trai như vậy, anh chỉ có đi ra đường gây chuyện thị phi. Nhưng bây giờ anh cũng hiểu được, nhớ lại những chuyện nông nổi thời còn nhỏ anh cảm thấy mình rất ấu trĩ.

Hình Khải không biết có nên cảm ơn Hình Dục, cô ngoài việc chăm sóc cuộc sống của mình, cuộc sống thường ngày dường như cũng không để ý những gì khác, nếu như nhất định nói cô đang thay đổi quan hệ cha con anh, vậy chỉ có thể nói Hình Dục đã mang lại cho anh một cảm giác gia đình.

Gia đình quan trọng như thế nào, anh chưa bao giờ suy nghĩ về vấn đề này, có quan trọng hay không đều xem vào bản thân mình.

.

Hai cha con vẫn đang uống thì điện thoại của Hình Phục Quốc vang lên. Hình Dục đã kịp thời đem trà giải rượu, nhân tiện cũng đưa cho Hình Khải một ly.

Hình Phục Quốc cúp điện thoại, thở dài một hơi, chậm rãi đứng lên: “Ba có chuyện phải đi rồi.”

“Ba, vừa rồi uống không ít, tối nay ở nhà ngủ đi.” Hình Khải đỡ ông, cau mày.

Hình Phục Quốc vỗ đầu con trai: “Hiểu chuyện như vậy? Ba đang hoài nghi con không phải là con trai ba, ha ha.”

Hình Khải lúng túng cười một tiếng: “Ai không biết ngọt miệng, ba ít đánh con vài lần con ngày ngày con cũng nói cho ba nghe.”

“Ba không đánh, không bao giờ đánh con nữa! Nếu ba còn đánh con, cho phép con chống trả!” Hình Phục Quốc từ trước đến giờ nói một không nói hai, giờ tay lên cùng Hình Khải vỗ tay thề.

Hình Khải gầy tóc, giữa cha con dĩ nhiên không có thù dai, mà anh tối nay cười đến ngây thơ lại cảm thấy rất là vui vẻ.

Hình Dục đỡ Hình Phục Quốc ra cửa, Hình Phục Quốc nhận lấy áo khoác, nói: “Đi ngủ sớm một chút đi tiểu Dục, ngày mai dọn dẹp cũng được.”

“Dạ, chú Hình đi thong thả.” Hình Dục lấy một hộp thuốc bỏ vào túi áo khoác ngoài của Hình Phục Quốc: “Thuốc giải rượu, chú nhớ uống.”

Hình Phục Quốc lần nữa cảm thán, nếu như Hình Khải may mắn cưới được Hình Dục, ông sẽ ăn mừng một phen vào ngày đại lễ Quốc Khánh.

“Tiểu dục, gọi chú Hình một tiếng ‘ba’ được không?”

Hình Dục nhìn về ánh mắt khát khao của Hình Phục Quốc, cô cười cười, nhẹ giọng gọi. “Ba.”

Hình Phục Quốc một tay ôm lấy Hình Dục, có lẽ là lớn tuổi, nước mắt đã rơi: “Tốt lắm! Từ nay về sau, con chính là con gái của Hình Phục Quốc ta, nếu Hình Khải ức hiếp con thì hãy nói với ba!”

Hình Dục xấu hổ đáp một tiếng, lại ôm Hình Phục Quốc, nhắm mắt lại, lúc ban đầu cô đồng ý vào ở Hình gia chính là vì Hình Phục Quốc, bởi vì Hình Phục Quốc giống ba cô, bề ngoài thì lạnh lùng nhưng bên trong thì ấm áp vô cùng.

.

Chờ Hình Dục đóng cửa phòng, phát hiện Hình Khải đã say té ở bên cạnh bàn, cô vội vàng chạy đến đỡ anh dậy, nghĩ thầm bất đắc dĩ, rõ ràng không thể uống còn ở trước mặt ông mà ra oai, mà Hình Phục Quốc cũng đã uống đến đỏ bừng hốc mắt, đàn ông muốn thắng đến tận cùng được cái gì?

Cô cố hết sức đỡ Hình Khải, không nghĩ là anh lại nặng như vậy, cô đi lảo đảo nghiêng một cái, hai người đã sóng soài té xuống đất.

Mùi rượu nồng nặc phả vào mặt cô, cô nhú mày, một tay chống vào ghế sa lon ngồi lên, dồn đủ lực, cố gắng nâng Hình Khải say như chết. Nhưng, dù cô cố gắng dùng bao nhiêu sức, hai người vẫn như cũ nằm trên mặt đất.

“Hình Khải, anh tỉnh lại.” Hình Dục vỗ nhẹ mặt anh.

Hình Khải ngây ngô nâng mí mắt, trước mắt đã thành hai hình ảnh, anh dụi dụi mắt, chậm chậm mở mắt ra, thấy rõ Hình dục, cười một tiếng: “Anh muốn đi học bằng xe. Về sau lái xe chở em đi chơi, chỉ có hai người, không cho ai đi theo.”

Hình Dục không đáp, thấy anh tỉnh lại, thuận thể nâng bờ vai của anh: “Lên lầu ngủ, ngày mai nói chuyện.”

Hình Khải cố hết sức bò dậy, một cánh tay khoác lên vai Hình Dục, lảo đảo đứng thẳng, mơ hồ nhìn cô.

Hình Dục cố gắng hết sức mới đỡ anh vào phòng ngủ, khom người giúp anh cởi giày cởi quần áo. Hình Khải cứ như vậy nhìn cô, ánh mắt lộ ra vẻ lo âu.

Bỗng chốc, Hình Khải nắm lấy cổ tay cô: “Em đến tốt cùng không có ý định gả cho anh? !”

Hình Dục hiển nhiên sợ đến giật mình, cô kéo ngón tay Hình Khải ra, kéo chần chập qua người anh, nói: “Mới vừa rồi chú Hình ở cửa ra vào đã nhận em làm con gái, về sau ba người chúng ta là người một nhà.”

“Lời này của em là có ý gì?”

Hình Dục mấp máy môi, còn nói: “Nói đúng là, vô luận em có lấy anh làm chồng hay không, thì ta đều là một phần của Hình gia.”

“” Hình Khải vò đầu bứt tóc, vốn muốn cho mình bình tĩnh hơn, đầu óc lại trở nên loạn hơn.

Khi anh cho là người con gái này muốn gì được đó thì trong lòng cô tựa hồ lại có một ý tưởng khác.

Có lẽ, cô cũng không muốn gả cho mình.

Vì vậy, anh kéo Hình Dục, đề cô lên giường, lửa giận ngút trời trừng mắt nhìn nàng.

Hình Dục bình tĩnh nhìn Hình Khải, vừa định nói gì đó, Hình Khải đã hôn lên môi của cô, thô bạo giày xéo thân thể của cô, cô nắm lấy quyển sách trên đầu giường đập lên đầu Hình Khải.

Sách đánh trúng mắt Hình Khải, Hình Khải thô bạo dấm một quyền vào vị trí trên mặt cô, “Ầm” một tiếng vang thật lớn, anh đã làm ngã cả tủ sách trên đầu giường xuống mặt đất.

“Không phải em ép, đem em trời lại mới chịu nói hay sao? !” Trong mắt anh tràn đầy tia máu, thật giống đã thú.

Hình Dục xao động dừng lại, ngón tay chui vào chần bông, thế nhưng từ trong túi quần lấy ra một bao cao su đưa tới trước mặt Hình Khải.

“Em mang cái này bên người làm gì? !” Hình Khải quả thật đã bị cô ép điên rồi, nữ nhân này mang bên mình bao cao su chính là đã có biết trước sẽ có ngày này. Tính cẩn thận?

“Em không có ý định cự tuyệt, chỉ muốn bảo vệ mình.” Hình Dục xé toang bao bì của bao. “Nếu anh không phải chịu dùng, em sẽ tiếp tục phản kháng. Anh cũng biết em ra tay không nhẹ.”

“” Hình Khải thần thờ, cầm bao cao su lên nhất thời không biết mình hành động như thế nào.

Anh nửa quỳ ở giữa hai chân cô, ánh mắt chán nản lộ ra như có chút đau lòng. Anh quả thật không muốn bảo vệ cô, chỉ muốn chiếm cứ thân thể của cô, chọc phá sự trinh trắng cả đời của cô, mặc kệ là cô chấp nhận hay không, anh phải trở thành người đàn ông đầu tiên của cô. Hoặc là nói, để cho cô nhận rõ một sự thật, nhận rõ mặc cho anh định đoạt số mạng. Vậy mà, cô chẳng hề để ý thái độ gì, mặc cho anh như đang bị thương nặng. Thật ra thì anh sai lầm rồi, anh nghĩ thoáng nhiều hơn. Hi vọng cô dấm đuổi đưa tình đang nhìn mình, nói cho anh biết, trong mắt cô chỉ có Hình Khải. Nhưng, anh không biết lấy được sự chung tình của cô bằng cách nào? Chỉ bằng việc anh hay xung quanh trên hoa ghẹo nguyệt?

Từ từ, Hình Khải nằm ngả xuống người cô, đôi môi đụng phải xương quai xanh của cô, hôn một cái, lại đem gương mặt chôn vào vai cô, ôm chặt thân thể của cô, anh không muốn buông tay, lại không thể tổn thương cô, chỉ có vô lực xua đuổi: “Đi ra ngoài đi, cách anh xa ra một chút.”

Hình Dục nhìn thẳng trần nhà, nâng một tay lên, vòng qua đầu anh, đầu ngón tay nhẹ vuốt tóc của anh: “Em để cái đó làm tổn thương lòng tự ái của anh sao? Thôi, không muốn dùng cũng đừng dùng.”

Hình Khải cảm giác hốc mắt chưa xót đau đớn một chút, giọt nước mắt cũng thấm vào giường, anh đang dựa vào vai cô dùng sức cọ xát vào khuôn ngực cô nhin cười, uốn éo qua cảm của cô, hỏi: “Chưa từng nghe nói người nào lần đầu tiên sẽ dùng đến thứ đồ này, anh muốn biết làm sao em suy nghĩ ra được?”

Hình Dục nghiêng đầu nhìn anh, sờ gò má nóng bỏng của anh, nghiêm túc nói: “Ai có thể bảo đảm lần đầu tiên sẽ không mang thai. Em vì không tin được anh có thể điều khiển được.”

“” Hình Khải dần dần nháy mắt mấy cái, nếu như cô không phải mười sáu tuổi, anh thực sẽ cho là nữ nhân trước mắt mình đang tranh luận về vấn đề này.

Hình Khải bình tĩnh, nâng gáy của Hình Dục lên, để cho đôi môi cô dính vào trên trán mình: “Anh hiện tại uống nhiều quá, chỉ hỏi em lần thứ nhất, em nghiêm túc trả lời.”

“Ừ.”

“Nếu như mà anh bắt đầu từ hôm nay đối xử tốt với một mình em, em có thể yêu anh không?”

“”

“Trả lời.”

“”

“Nói chuyện đi Hình Dục, này đáp án đối với anh thật rất quan trọng.”

Hình Dục một tay sờ bên bên giường, tắt điện, trong phòng lập tức tối đen.

Trong bóng tối, cô kéo tay Hình Khải đặt lên ngực mình, cánh môi mềm mại tìm đến môi anh Cô có thể cho anh chỉ có thân thể, chứ không có tâm.

Hình Khải biết cô đang trốn tránh vấn đề, né tránh nụ hôn của cô, nhưng là anh có thể kiên trì bao lâu, không tới một phút đã không chịu nổi sự trêu đùa cô.

Hắn lật người áp lên người cô, bởi vì vừa uống rượu nên trong người nóng ran còn cảm giác hoa mắt chóng mặt, anh dùng ngón tay thăm dò thân thể của cô. Ước chừng giằng co mười phút, vẫn như cũ xông không vào phát tiết ngọn nguồn.

Hình Dục hô hấp dồn dập, lòng bàn tay dính đầy mồ hôi, ngón tay siết chặt cái mềm, sớm bị cô vắt thành một cục.

Hình Khải đầu đầy mồ hôi, định buông tha. Cảm thấy thân thể cô run rẩy kịch liệt, bởi vì đau đớn mà run rẩy.

“Không được, vào không.” Hắn nói còn chưa dứt lời, rượu mời xông lên đầu, không tự biết ngã vào ngực Hình Dục, cứ như vậy dần dần u mê ngủ thiếp đi.

“” Hình Dục âm thầm thở phào, khó khăn từ dưới lòng ngực anh ngực leo ra, giúp anh đắp kín chăn bông sau, đi trở về phòng khách dọn dẹp.

10. Chương 11

Normal 0 false false false EN-US X-NONE X-NONE

/* Style Definitions */ table.MsoNormalTable {mso-style-name:“Table Normal”; mso-tstyle-rowband-size:0; mso-tstyle-colband-size:0; mso-style-noshow:yes; mso-style-priority:99; mso-style-qformat:yes; mso-style-parent:“”; mso-padding-alt:0cm 5.4pt 0cm 5.4pt; mso-para-margin-top:0cm; mso-para-margin-right:-42.25pt; mso-para-margin-bottom:10.0pt; mso-para-margin-left:-2.0cm; text-align:justify; text-indent:36.0pt; line-height:50%; mso-pagination:widow-orphan; font-size:11.0pt; font-family:“Calibri”,“sans-serif”; mso-ascii-font-family:Calibri; mso-ascii-theme-font:minor-latin; mso-fareast-font-family:“Times New Roman”; mso-fareast-theme-font:minor-fareast; mso-hansi-font-family:Calibri; mso-hansi-theme-font:minor-latin;}
Chương 11: ngày 27 tháng 1 năm 1997

Sáng ngày thứ hai, thư ký Hình Phục Quốc đem một con chó Kim Mao đưa tới cửa nói là đưa cho Hình Dục để cho cô ở nhà không buồn nữa.

Hình Dục ngồi ở khuôn viên nhà ôm con tiểu Cầu đáng yêu kia, chỉ nhìn nó một cái sau tiện tay thả đồ ăn ở trên mặt đất, rồi đóng cửa lại quay vào nhà nấu cơm.

Hình Khải tỉnh dậy đã là buổi chiều, tối hôm qua những gì anh với Hình Dục đã làm anh đều nhớ tất cả, mỗi một lời mỗi một câu mà cô nói anh cũng rất muốn quên nhưng lại nhớ rất rõ.

Anh giả ra lưng mỗi đẩy cửa ban công ra, gió lạnh trong nháy mắt thanh đã làm anh thêm tỉnh táo, anh cảm thấy người lạnh run vừa mới chuẩn bị trở vào thì tầm mắt trong lúc vô tình quét một con vật nhỏ.

Hình Khải xoa xoa mí mắt, kinh thấy một cái đuôi nhỏ đang co rúc ở bên cạnh chậu hoa tránh gió, bộ dáng rất là tội nghiệp . Anh quắc tay ra lính cần vụ hỏi: “Chó nhà của ai chạy tới đây? Trời lạnh như thế cũng không sợ chết rét.”

“Trương bí thư đưa tới.”

“” Hình Khải mặc bộ áo khoác chạy xuống lầu, thấy Hình Dục đang quỳ trên mặt đất lau chùi bàn, anh vừa đi vừa hỏi: “Em biết ngoài cửa có con chó nhỏ không?”

“Biết, đừng đem nó vào nhà.” Hình Dục vừa làm vừa nói.

Hình Khải hếch lên mày ra cửa ôm lấy tiểu Cầu. Tiểu Cầu run rất run muốn chui vào trong lòng anh tránh gió. Hình Khải vội vàng đem tiểu Cầu cất vào trong ngực dùng thân thể để sưởi ấm cho nó.

Hắn mới vừa định đem tiểu Cầu mang về nhà sưởi ấm, Hình Dục đang đôi tay chặn ở trước cửa: “Nó không thể vào .”

“Con chó này vẫn chưa tới một tháng, em cũng đừng quá độc ác như thế chứ !”

“Nó sẽ dẫm bẩn sàn nhà, cắn dây điện, nên không thể vào!”

“Chết tiệt! Vậy nếu như anh đập bẩn sàn nhà là cũng không thể vào hả? !” Hình Khải tức giận tới mức nói mê sảng.

“Nếu anh thích nó vậy em giao nó cho anh đấy!.”

Hình Khải không nghĩ tới thái độ của cô sẽ kiên quyết như vậy, nhưng anh thật thích con Tiểu Kim mao này. Nếu như đổi lại là trước đó thì anh mặc kệ Hình Dục có đồng ý hay không, nhưng trải sự kiện tối hôm qua anh cảm thấy mình mất đi vẻ kiêu ngạo ngang ngược, bởi vì anh đã quyết định đối xử tốt với cô cho nên bước đầu tiên chính là muốn học được cách nhận nhượng với cô.

Vì vậy, anh cật nhả giải thích: “Loại chó này trưởng thành đặc biệt rất đẹp trai, loại này chó vô cùng nghe lời, không cắn người cũng không kêu loạn, em mang nó đi ra ngoài tản sẽ rất có mặt mũi. Anh sẽ nuôi nó, nếu nó dẫm bẩn sàn nhà thì anh lau, em cũng thử suy nghĩ một chút đi.”

Hình Dục thờ ơ nhìn anh, đóng cửa lại ngay cả anh cùng Tiểu Kim mao đều bị nhốt ở ngoài cửa.

“” Một cơn gió lạnh ập vào người Hình Khải, anh cúi đầu nhìn Tiểu Kim mao trong ngực mình, từ từ thở dài: “Nhìn tao cũng vô dụng thôi, vì để cho mày vào nhà mà tao cũng vậy bị trục xuất ra khỏi nhà là sao?”

Chỉ là anh quả thật thấy hành động của Hình Dục thật là khó hiểu, nếu nói Hình Dục sợ chó cũng không phải, nhưng mà không những thấy cô không sợ hơn nữa hay thường cầm đồ ăn thừa cho mèo hoang chó hoang. Kim Mao cũng là giống chó tuy to lớn nhưng rất hiền, Hình Dục chắc không bị Kim Mao cắn qua nhưng mà tại sao cô lại muốn đem con chó đáng yêu này ở ngoài cửa không cho nó vào nhà.

Hình Khải nhìn vào nhà một chút rồi xoay người đi về phía bên cạnh khu nhà mình, rồi nhấn chuông cửa nhà Đặng Dương Minh.

“Cậu và con chó này bị Hình Dục đuổi ra ngoài sao?” Đặng Dương Minh còn hơi buồn ngủ, nằm ở trong ghế sofa nhìn vào anh với vẻ mặt ngạc nhiên .

“Làm gì nói chuyện phải khó nghe như vậy, cái này gọi là phong độ là tớ nhường nhịn với cô ấy đấy vậy có được không?” Hình Khải rút cho mình một ly chocolate nóng để uống.

Đặng Dương Minh cười một tiếng, nằm trên ghế sa lon trêu chọc: “Công mẹ? Đặt tên cho nó rồi sao?”

“Tên , bên ngoài lạnh thấu xương còn nghĩ gì tới việc đặt tên cho nó. Nếu không gọi nó Đại Dục đi? Ha ha.” Hình Khải cầm lên một điều thuốc, hướng tiểu Cầu ngoắc ngoắc ngón tay: “Đại Dục, Đại Dục, chúng ta bị tiểu Dục không cho vào nhà thật là đáng thương.”

“Khụ. . Khụ. . . .” Đặng Dương Minh chịu không nổi vẻ mặt của anh cầm cuốn tạp chí quăng qua người anh.

Hình Khải chợt lách người né tránh, làm một chiêu kinh điển của “Lý Tiểu Long”.

“Trước tiên là để ở nhà cậu hai ngày, ngày mai tớ tìm một chút tài liệu cho Đại Dục và làm cho nó cái tổ.”

“Cậu thật đúng là định tính toán trông nom con chó Đại Dục này à?”

Hình Khải nghiêm túc gật đầu một cái: “Đúng vậy nha, về sau Hình Dục chọc giận tớ thì tớ liền mắng nó!”

“” Đặng Dương Minh vuốt vuốt đầu Kim Mao, thời dài con chó này có người chủ như Hình Khải thật là bất hạnh.

“Ai? ! Không đúng nha Hình Khải, bình thường cậu đối với Hình Dục tiếng lớn tiếng nhỏ, từ lúc nào thì đối tính vậy hả?”

“” Hình Khải nụ cười cứng đờ mắt tự nhiên ngồi dậy ở cạnh ghế sofa cho tiểu Cầu ăn .

Đặng Dương Minh phát hiện hành động của anh quý dị, đá anh một cước: “Thằng quỷ sứ, nói với cậu mà cậu giả bộ không nghe thấy phải hay không? Mặt cậu hay nhăn nhó giống tiểu Dục rồi đó!”

“Cút...cút! Nhăn nhó cái đầu cậu!” Hình Khải giơ giơ chân đá về phía Đặng Dương Minh.

Đặng Dương Minh ngửa đầu cười to: “Nhìn con mắt cậu toàn là sơ máu, bộ tối hôm qua làm gì vậy?”

“Hắc, tớ đây tính khí hay nóng đó! Cậu muốn hỏi thăm tớ phải không? Chờ đi... cậu cứ chờ ngày này 20 hai năm sau tớ sẽ nói cho cậu biết, hahaha.” Hình Khải ăn miếng trả miếng.

“Đại gia như cậu, mang theo chó của cậu đi ra ngoài hóng gió đi, tớ không chứa chấp người như cậu ở nhà tớ đâu!” Đặng Dương Minh cười cười.

Hình Khải vương cổ nói: “Chắc chắn, cậu không nghĩ tình anh em gì hết sao? Anh em mình tình nghĩa như huynh đệ ruột thịt như vậy cậu nở lòng nào đuổi tớ đi chứ! He..he..he... Chỉ là anh em mình hoạn nạn có nhau! Trước hết lấy chút thức ăn cho tớ ăn trước đã, mở mắt từ sáng đến giờ có hạt cơm nào trong bụng đâu!”

“” Nhà Đặng Dương Minh vừa đúng cũng hết cơm, hai người lại hợp lại cảm thấy trời lạnh ăn lẩu nhất thích ý.

Nên Đặng Dương Minh gọi một cuộc gọi, để nhà ăn trong đại viện mang món lẩu tới cho bọn họ.

Hình Khải nhét vào miệng một miếng thịt bò, nhai đi nhai lại hai cái thì phun ra, anh nghi ngờ nháy mắt mấy cái: “Hình Dục bình thường cũng dùng loại thịt bò này mà, tại sao ăn thì không phải là một vị như tớ thường ăn?”

Đặng Dương Minh cũng chưa kịp ăn, anh xì mũi coi thường nói: “Cậu nói thẳng ra có thói quen có người phục vụ dựng cơm lên tận miệng rồi. Nếu không cậu cứ ăn đại đi, có đồ ăn lót bụng cậu là hên rồi đấy?”

Hình Khải cười hắc hắc, lại hỏi: “Cậu giải thích cho tớ xem, tại sao Hình Dục lại không cho Đại Dục vào nhà vậy?”

Đặng Dương Minh ho khan một tiếng: “Cậu nhà cũng sắp mười tám tuổi rồi, ở chung với cô ấy lâu như vậy mà tại sao lại không hiểu tính cô ấy chứ?”

Hình Khải chêm chếp chếp miệng nói: “Tớ có cảm giác rằng vừa nói tới Hình Dục là cậu liền bênh vực cô ấy?”

Đặng Dương Minh cầm chiếc đũa động tác hơi ngưng lại, sau đó cầm vào trong nồi gấp thức ăn, nghiêng môi cười một tiếng: “Là tớ ghen tỵ với cậu được không?”

“Hà...hà...hà! Lời này của cậu cũng đúng!” Hình Khải nguyên bản chính là nói đùa, nhưng lời nói lại càng không suy nghĩ lung tung, anh cố tình chú ý tới động tác Đặng Dương Minh. Anh bây giờ có thể kết luận Đặng Dương Minh đối với Hình Dục nhà anh xác thực có chút tình cảm, nhưng cụ thể là tình bạn hay tình yêu thì anh cũng không muốn nghĩ đến và không cho phép điều đó xảy ra.

Vào lúc này, chuông cửa vang lên.

Đặng Dương Minh mở cửa Hình Dục liếc mắt liền thấy Hình Khải đang ngồi trong phòng khách, Hình Khải cố làm khinh thường liếc cô một cái, hừ tôi không trở về nhà sốt ruột chứ gì? Giờ mới tìm tôi, lo lắng rồi sao, đúng là cái bọn con gái mà....

Hình Dục đứng ở cửa nói với Hình Khải: “Em muốn đi ra ngoài một chút, nên đưa cho anh chìa khóa nhà.”

“ Khụ khụ. ” Hình Khải bị một hộp thịt dê ngăn ở cổ họng, bên đầm ngực vừa đi đến cạnh cửa: “Em đi đâu?”

Hình Dục mấp máy môi: “Chuyện riêng, xong việc sẽ lập tức về. Còn nữa, tiểu Cầu không thể vào nhà.”

“ ” Hình Khải có lòng hỏi tới, nhưng anh biết tính khí Hình Dục, cô không muốn nói chuyện nếu có một trăm người bắt cô mở miệng thì một chữ cô cũng không nói.

Hai người không nói gì, thấy hai người đứng đó không nói gì thì Đặng Dương Minh ra mặt giảng hòa, trước dạn dò Hình Dục mấy câu sau lôi kéo Hình Khải trở về nhà ăn cơm.

Vậy mà sau khi Hình Dục vừa đi ra khỏi cửa, Hình Khải bắt đầu bực mình Hình Dục ở Bắc Kinh có bạn bè gì? Vậy cô ấy đi đâu chứ?

Đặng Dương Minh liếc mắt nhìn anh: “Chớ suy nghĩ, tớ nghĩ chắc chắn là không đi hẹn hò gì đâu?”

“? !” Hình Khải quăng chiếc đĩa lên tiếng phủ nhận: “Cô ấy có yêu ai đâu mà tìm! Tớ nói đến chuyện khác!”

Đặng Dương Minh nhún nhún vai, vừa quấy nồi lẩu vừa ngấm ngấm hai người nói: “Có vài người đi, ăn trong chén nhìn trong nồi, mặc dù ăn không hết cũng phải chứa cho tớ, cậu làm sao lại bá đạo như vậy chứ?”

Hình Khải phẫn hận trợn mắt nhìn Đặng Dương Minh một cái: “Tớ thật sự là phiền chết đi được, cậu thật sự không hiểu được tớ nói gì hả?”

Đặng Dương Minh làm bộ gấp hơn mấy phiền thật cho anh nói: “Tớ thật đúng là không muốn hiểu cậu, nhưng cậu từ nhỏ đã nổi danh bá đạo rồi, cả đại viện ngoại trừ tớ ra có ai dám đụng đến món đồ chơi của cậu đâu?”

“ ” Hình Khải nghe xong những lời này trong lòng lại không được tự nhiên, tất cả món đồ chơi có thể đưa cho Đặng Dương Minh đều được, nhưng chỉ duy nhất có Hình Dục không được.

Lại nói đi nói lại anh thật không biết từ khi nào đã để ý tới Hình Dục, có lẽ chính là câu nói đùa của Đặng Dương Minh: “Thừa dịp cậu không ở nhà, tớ với lão bà của cậu tâm sự” ? Thật chẳng lẽ là bởi vì câu nói của Đặng Dương Minh anh mới bắt đầu chú ý Hình Dục hay sao?

Hình Khải quơ quơ ly bia uống một hơi cạn sạch mặc kệ yêu ai, người nào cùng với anh giành thì anh cùng người đó liều mạng!

.

Chờ hai người sau khi cơm nước no nê, Hình Khải ở nhà Đặng Dương Minh đến 3h, nhìn thời gian không còn sớm lắm lúc này anh mới chuẩn bị về nhà.

Anh vừa mở cửa nghe thấy được mùi tức thức ăn phòng bếp bay tới, trong lòng cũng hơi mềm lòng.

Hình Khải đi tới cửa phòng bếp xoay người một vòng quỳ dị cười một tiếng: “Anh không đem Đại Dục mang vào nhà.”

“ ” Hình Dục chen qua bên cạnh anh, đem món ăn vừa xào mang lên bàn ăn.

Nhưng khi cô trở về phòng bếp thì Hình Khải một cước chặn ở cửa nghiêng đầu nhìn cô.

“Thế nào?”

“Em xế chiều đã đi đâu?”

“Giúp ba gọi phong thư.”

“Trong viện không phải có chuyển phát sao?”

“Em không đem chuyển phát mà đi một chuyến đến bưu cục.”

Hình Khải thấy cô đối đáp trôi chảy, chỉ đành phải để chân xuống.

Anh lấy trong tủ lạnh lấy ra một chai nước suối mở nắp một cái, thuận tay đem nắp bình ném về phía Hình Dục đang bày biện thức ăn: “Nói là đi bưu cục, vậy còn làm ra vẻ huyền bí gì lắm!” Còn có nửa câu: hại anh mò mẫm suy nghĩ.

Hình Dục hơi nghiêng đầu nói: “Anh đi xem ti vi đi, phòng bếp khói dầu mỡ lắm.”

Hình Khải lúc này mới cảm giác phòng bếp có nhiều mùi khói dầu, Hình Dục ngày ngày vào phòng bếp mà có thể chịu được sao?

.

Chờ món ăn dâng đủ, Hình Khải bắt đầu đối với thức ăn kén cá chọn canh, quá mặn, quá cay, quá dầu!

Anh tức giận buông chén xuống dũa: “Thật là khó ăn đấy! Bắt đầu từ ngày mai không cần em làm nữa, đơn thuần lãng phí tài nguyên quốc gia, giống như trước kia kêu ban cấp dưỡng (mình nghĩ chắc là nhà ăn) làm một ngày ba bữa đi!” Nói xong, anh vung tay một cái rồi đi lên lầu.

“” Hình Dục thấy anh giận rồi rời đi, cầm chiếc dũa ở mỗi món ăn gấp một hóp ném ném, vị cùng bình thường không có khác biệt, hơn nữa đều là món anh thích ăn, đau có vấn đề gì đâu. .

Cô nhìn hướng phòng Hình Khải đang khép chặt cửa phòng ngủ, có phải hay không đang vì chuyện tiểu Cầu mà cáu kỉnh đây?

Nhưng mà mặc dù anh lại tức giận thì cô cũng muốn cố gắng làm hết mình.

11. Chương 12

Normal 0 false false false EN-US X-NONE X-NONE /* Style Definitions */ table.MsoNormalTable {mso-style-name:“Table Normal”; mso-tstyle-rowband-size:0; mso-tstyle-colband-size:0; mso-style-noshow:yes; mso-style-priority:99; mso-style-qformat:yes; mso-style-parent:“”; mso-padding-alt:0cm 5.4pt 0cm 5.4pt; mso-para-margin-top:0cm; mso-para-margin-right:-42.25pt; mso-para-margin-bottom:10.0pt; mso-para-margin-left:-2.0cm; text-align:justify; text-indent:36.0pt; line-height:50%; mso-pagination:widow-orphan; font-size:11.0pt; font-family:“Calibri”, “sans-serif”; mso-ascii-font-family:Calibri; mso-ascii-theme-font:minor-latin; mso-fareast-font-family:“Times New Roman”; mso-fareast-theme-font:minor-fareast; mso-hansi-font-family:Calibri; mso-hansi-theme-font:minor-latin;}

Chương 12 : Ngày 30 tháng 1 năm 1997

Từ sáng sớm, trong đại viện đã vang lên tiếng búa gõ đinh đinh đang đang nhưc óc.

“Này, lắp cao lên một tí, loài chó này lớn nhanh lắm!” Hình Khải đứng một bên chỉ đạo anh lính cần vụ đang đóng chuông chó.

Đặng Dương Minh bị tiếng gõ tiếng đập đánh thức, nhào người ra ngoài ban công mắng Hình Khải gây ồn.

“Chẳng phải cậu nói sẽ tự mình làm chuông chó sao? Mặc ầm thế đứng chỉ đạo thôi à?” Đặng Dương Minh ôm chú cún con, giơ lên cao làm động tác giả ném về phía Hình Khải.

Hình Khải vô thức vươn tay ra đón lấy: “Cậu đừng có dọa Đại Dục nhà mình.”

“Đại...” Đặng Dương Minh suýt chút nữa thì gọi tên con chó theo Hình Khải, cũng may vừa lúc ấy nhìn thấy Hình Dục. Hình Dục liếc mắt nhìn con chó nhỏ trong tay Đặng Dương Minh, rồi lại ngồi xuống tiếp tục chuyển chậu hoa.

Đặng Dương Minh cũng không hiểu tại sao Hình Dục lại không thích chú cún con này, nhưng lại ra giúp khi Hình Khải đóng chuồng chó.

“Hình Khải, mau ra dọn phân và nước tiểu của chó đi!”

Hình Khải mặt mày nhăn nhó, chau chau mày: “Hình Dục, em dọn đi!”

“Là anh muốn nuôi, em mặc kệ.” Hình Dục lau lau mồ hôi, tiếp tục nhặt những mảnh gạch vụn dưới sân.

“Giờ em không cần phải nấu cơm nữa, giúp đỡ đi mà...” Hình Khải ngồi xổm đằng sau cô đầm lưng nịnh bợ.

Hình Dục nói mặc kệ là mặc kệ, đưa một chiếc túi nilon cho Hình Khải, sau đó đi vào trong nhà.

Hình Khải hết cách, chưa bao giờ thấy cô cố chấp như thế, cứ như có mối thâm thù lớn với chú cún này vậy.

Đặng Dương Minh vừa nghịch nghịch chú chó con vừa nói: “Hay là tặng lại cho người khác đi, mình thấy Hình Dục đúng là không thích con chó này thật đấy.”

“Cô ấy không thích, mình càng phải nuôi! Càng chiều theo ý cô ấy, cô ấy càng được nước lấn tới.” Hình Khải bịt chặt mũi lau nước dãi dưới sân.

“Cậu có hỏi cô ấy lý do không?”

“Hỏi rồi, cô ấy chê chó bẩn và ồn.” Anh cảm thấy còn có nguyên nhân khác, nhưng anh vẫn chưa biết mà thôi.

Hình Khải đột nhiên thở hắt ra: “Phải nói là anh cậu đã từng yêu không biết bao nhiêu lần, lần nào cũng khiến mấy em gái mê muội, chỉ riêng Hình Dục là không sao hiểu được cô ấy đang nghĩ gì?”

“Này, nói thật đi, cậu đã gì gì với cô ấy chưa?”

Hình Khải giơ túi phân chó trên tay lên vờ ném về phía Đặng Dương Minh, khiến anh ta sợ hãi chuồn ra sau ghế sofa nấp.

Hình Khải phì cười: “Suy nghĩ của cậu thật bẩn thỉu quá đấy, cô ấy mới mười sáu tuổi.”

“Mười sáu tuổi ở thời cổ đại là làm mẹ trẻ con rồi. Cậu không thấy Hình Dục rất giống mẫu con dâu thời cổ đại sao?”

Hình Khải sững lại, giống không? Hình như cũng hơi giống, đặc biệt là bộ dạng khi ở trên giường.

Nhớ tới chuyện tối hôm đó, những ngón tay như chạm vào được làn da non nớt mong manh của Hình Dục trong tưởng tượng. Chỉ thế thôi mà chỗ ấy của Hình Khải cũng có phản ứng.

Đặng Dương Minh thấy Hình Khải không nói gì, nằm bò ở đầu kia của ghế sofa, đầu cúi gằm, liên giục giã: “Còn ở đó làm gì? Chỗ này cũng có một bãi.”

“Ồ...” Lúc này Hình Khải không thể đứng thẳng dậy, đành ngồi xổm nhảy tới, nếu không sẽ bị Đặng Dương Minh phát hiện ra phản ứng lạ.

Đặng Dương Minh tiện tay bật ti vi, trên màn hình hiện ra cảnh đôi nam nữ nằm trong chăn lật qua lẫn lại, mặc dù chỉ nhìn được họ hôn nhau còn những thứ khác đều không nhìn thấy, nhưng có thể tưởng tượng được sự kích thích ngoài cảnh ấy...

Hình Khải hít một hơi thật sâu, anh muốn về nhà, nhớ tới cảm giác khi ôm Hình Dục trong lòng, muốn làm xong cái việc mà tối ấy chưa kịp làm. Ở đầu ghế bên này Đặng Dương Minh vẫn đang nói chuyện với anh, nhưng rồi phát hiện ra anh đã biến mất.

Về đến nhà, Hình Khải thấy Hình Dục đang quét nhà, anh lảng lảng chạy đến ngồi trên chiếc ghế dài ở góc tường, Hình Dục hình như vừa giặt quần áo xong, ống quần vẫn xắn trên đầu gối, để lộ ra hai cẳng chân thẳng tắp trắng ngần. Hình Khải lén liếc nhìn, ra sức gập người xuống giấu đi “chân tướng”. Nhưng, trí tưởng tượng dâm dăng của gã đàn ông rất phong phú khiến anh mất kiểm soát, càng muốn che giấu, chỗ ấy... lại càng phản ứng mãnh liệt.

Anh lại không biết phải mở miệng ra nói thế nào, lẽ nào nói: “Này, lên phòng đi, cởi quần áo rồi nằm xuống?”

Hình Dục thấy anh đi cả giày thể thao vào nhà, đi ra cửa lấy đôi dép lê, sau đó đứng bên cạnh đợi anh thay giày.

Hình Khải một tay vờ ôm bụng, một tay bóp trán, không muốn để cô nhìn thấy bộ dạng “cầm thú” của mình lúc ấy.

Hình Dục thấy anh không cởi giày, ngồi xuống giúp anh cởi dây giày, lại phát hiện ra mồ hôi nhỏ xuống sàn nhà, cô ngẩng đầu lên, nhìn chăm chăm vào hai — tai đỏ rực của Hình Khải, vô thức đưa tay lên sờ trán anh, hỏi:

“Sao anh ra nhiều mồ hôi thế? Có phải bị sốt rồi không...”

“Này... đừng động vào anh!” Hình Khải giật nảy người ngồi thẳng dậy, ngón tay cô như bị điện giật.

Hình Dục rút tay lại: “Không cho anh nuôi chó mà anh giận tới mức ấy sao?”

“Không, không phải, anh không giận.” Hình Khải nhanh nhẹn chạy vọt ra sau lưng cô, vội vàng lao lên phòng.

Hình Khải chui vào phòng nhanh như làn khói, ngồi khoanh chân trên giường, chỉ vào “cậu em”, thâm mắng: “Đồ dễ bị cám dỗ, nhìn thấy chân con gái nhà người ta mà mảy cũng cứng được như thế à? Tiểu tử mau mềm ngay cho ta!”

Cộc cộc... Tiếng gõ cửa vang lên, Hình Khải rùng mình, nhanh như cắt lật người lao xuống sàn, dùng lưng chặn chặt cánh cửa, hoàn toàn quên mất rằng mình đã khóa cửa từ lâu.

“Hình Khải, buổi trưa ăn gì, em gọi điện đặt cơm.”

“Không... không... không đói, tùy em...” Hình Khải căng thẳng áp sát lưng vào cửa chặt hơn. Thế nào gọi là lương tâm tội lỗi thì bộ dạng anh lúc này giống hệt như thế..

Hình Phục Quốc chẳng buồn cởi áo khoác, rõ ràng ông chỉ định ngồi một lát rồi đi ngay.

Ông đặt mấy tờ giấy trên bàn trà, Hình Khải cầm lên xem, mấy tờ giấy này là thông báo nhập học, một tờ của Đại học Thanh Hoa, một của Đại học Bắc Đại, một của trường Quân sự Lục quân.

“Bố, trí nhớ của bố dạo này giảm sút rồi sao, sang năm con mới lên lớp mười hai.”

“Lớp mười hai học hay không cũng thế, không cần phải lãng phí thời gian cho việc thi đại học. Bố nghĩ kỹ rồi, không ép con, nếu con không muốn làm quân nhân thì có thể lựa chọn một trong hai trường kia. Cho con ba ngày để suy nghĩ. Chọn xong gọi điện cho bố. Nghỉ đông xong đến thẳng trường mới nhập học.”

Hình Phục Quốc thối thối tách trà, nói tiếp: “Tiểu Dục, muốn học trường nào cứ nói với bố.”

Hình Dục chậm chậm lắc đầu: “Bố, con muốn học Học viện Y, định sẽ tự mình thi.”

Lời vừa nói xong không chỉ khiến Hình Phục Quốc sững lại mà còn khiến Hình Khải kinh ngạc. Cô quả là một người con gái có rất nhiều ý tưởng.

Hình Phục Quốc thấy lòng cô đã quyết, ngập ngừng định nói lại thôi. Cuối cùng ông nói: “Tùy theo ý nguyện của con vậy, có điều nghe nói Học viện Y không dễ thi đâu, nếu chỉ thiếu ít điểm bố sẽ nghĩ cách giúp con.”

Hình Dục mỉm cười gật đầu: “Con cảm ơn bố!”

Con gái gọi “bố” nghe thật thuận tai, Hình Phục Quốc càng ngày càng quý cô con gái Hình Dục này. Bất giác, ông để ý bộ đồ cô mặc trên người chẳng khác mấy so với hồi cô mới tới đây, thế là ông thò tay vào túi áo lấy ra một xấp tiền mặt đặt lên bàn, cười nói: “Ngày mai bảo Tiểu Khải đưa con đi shopping, sắp Tết rồi, mua thêm vài bộ đồ mới.”

“Bố, tuần trước bố mới cho con 3 nghìn tệ rồi.” Hình Dục giơ tay đẩy lại từ chối.

“Đây là tiền sinh hoạt phí của hai đứa, bảo con nhận thì con cứ nhận đi.” Hình Phục Quốc nghiêm khắc ra lệnh.

Hình Dục không muốn làm bố nổi giận, liền nhận tiền. Tiền chi tiêu hàng ngày cô đều ghi chép cẩn thận, Hình Khải vẫn tiêu tiền như nước, nhưng Hình Phục Quốc chỉ làm bộ nghiêm khắc, thật ra chưa bao giờ ông xem sổ chi tiêu của Hình Dục.

Hình Phục Quốc chỉ có một tiếng, nên ông vội vã đi ngay.

Hình Khải tiễn bố ra ngoài, đứng cạnh cửa xe nghe bố cần nhả dần dờ. Anh không đủ kiên nhẫn, giơ tay lên: “Bố, con biết rồi. Ngày mai con sẽ đưa cô ấy đi mua quần áo. Đảm bảo khiến bố hài lòng, bố mau đi đi, bố đi cẩn thận nhé!”

Hình Phục Quốc dùng ngón tay dí dí vào trán con trai, thằng ngốc này, bố đích thân ra tay là tạo cơ hội cho con, cố gắng mà nắm lấy.

Ngày hôm sau, trời rất đẹp.

Hình Khải đưa Hình Dục vào trung tâm mua sắm, nghĩ kỹ lại thì, đây là lần đầu tiên họ ra ngoài cùng nhau với tư cách là một đôi nam nữ.

Hình Dục nhìn những sản phẩm được bày kín trong tủ, những thứ quần áo nhìn thì bình thường, chẳng có gì đặc biệt song lại được gắn mác với giá tiền trên trời, cô nghĩ ai mua thì người đó thật điên khùng.

Hình Khải hai tay dứt túi, lười nhác đi theo sau cô, trong mắt anh, cô vẫn chỉ là một cô bé quê mùa không hơn không kém, chỉ có điều cô gái quê mùa này khi bước chân vào nơi mua sắm sang trọng, trông còn bình thản điềm tĩnh hơn những cô gái sống ở thành phố vài phần.

Anh biết Hình Dục hợp với kiểu quần áo như thế nào, cũng có thể nói đây là cách ăn mặc mà anh rất thích, vì vậy anh đưa Hình Dục vào cửa hàng chuyên bán đồ hăng Fairyfair. Mỗi bộ quần áo ở đây dường như đều được người thiết kế phủ lên màu sắc của những câu chuyện thần thoại, màu vàng trang nhã, màu tím mộng mơ, màu xanh kín đáo, màu sắc được chọn không quá lòe loẹt nhức mắt, đơn giản nhưng không mất đi vẻ tao nhã tinh khiết. Đương nhiên, cũng không phải cô gái nào khi mặc những bộ quần áo đó lên người cũng có thể làm nổi bật sự độc đáo của chúng, đặc biệt là loạt áo sơ mi “Công chúa bướm” mang phong cách Anh quốc, chúng đòi hỏi người mặc phải có phần eo đặc biệt mảnh dẻ. Vì vậy, Hình Khải thấy thương hiệu trang phục có phong cách thiết kế như thế rất phù hợp với Hình Dục ngọt ngào và tươi mát như một trái táo xanh.

Đương nhiên, bản thân Hình Dục không thấy mấy chiếc áo sơ mi điểm hoa ở gấu và viền áo rút cuộc đắt giá ở điểm nào.

“Hình Khải...”

“Vào thử đi!”

Tách, Hình Khải dùng máy ảnh chụp lại bộ dạng của Hình Dục trước khi vào thử quần áo. Sau đó, anh đi đến trước mấy giá hàng chọn trang sức.

Năm phút sau.

“Mau ra đi tiểu thư, em mặc bộ đồ đó rất đẹp mà, hơn nữa cũng rất phù hợp với khí chất tinh khiết của em.” Nhân viên bán hàng đứng ngoài cửa phòng thử đồ, cười chân thành.

Đầu tiên Hình Dục mặc thử một bộ quần áo mùa thu màu tím nhạt, cô tính nhanh, cả áo và quần tổng cộng là hơn 7 trăm tệ, cô thật sự không đủ dũng khí bước chân ra khỏi phòng thử đồ.

Hình Khải nghe thấy tiếng nói chuyện, đưa mấy chiếc áo vừa chọn xong cho nhân viên bán hàng, đi thẳng đến trước cửa phòng thử đồ, anh nhìn Hình Dục như vừa được lột xác từ đầu đến chân, còn Hình Dục hai mắt mở to long lanh, để lộ ra vẻ hốt hoảng ngốc nghếch. Hình Khải túm lấy tay cô kéo ra đứng trước gương, hai tay đặt lên vai cô, nhe răng cười: “Anh biết ngay em mặc vào nhất định sẽ rất đẹp mà, bộ quần áo này thiết kế dành riêng cho những cô gái có thân hình mảnh dẻ như em đấy.”

“...” Hình Dục ngần ngừ chỉ vào giá tiền gắn trên móc áo, ở chợ cũng bán kiểu y hệt như thế này.

Hình Khải biết suy nghĩ của cô, anh bấu bấu môi, thầm mắng Hình Dục đúng là người không biết nhìn hàng. Anh vờ như không nhìn thấy sự do dự của cô, gọi nhân viên bán hàng mang những bộ đồ phù hợp với cô đến, hiếm khi anh lại tự nguyện tham gia vào việc mua sắm của con gái, không định để tính khí nhỏ nhen keo kiệt của Hình Dục làm cho mất hứng.

Thế là, Hình Dục trở thành ma nơ canh thử đồ, từ quần áo mùa hè cho đến quần áo mùa đông, đi ra đi vào phòng thử đồ. Hình Khải chỉ đứng bên cạnh chụp ảnh cho cô, Hình Dục hỏi anh tại sao phải chụp nhiều ảnh như thế, nhưng anh không trả lời.

Cuối cùng, đợi Hình Dục thay lại quần áo của mình đi ra khỏi phòng thử đồ xong, tất cả quần áo mũ giày mà cô đã thử qua đều được thanh toán và cho vào túi, tay Hình Khải xách đầy các túi đựng đồ, nhìn cô hất hất cằm ý nói, được rồi, đi thôi.

“Khụ khụ, anh lấy tư cách là người kế thừa đời thứ hai nhà họ Hình chính thức thông báo với em, sau khi về đến nhà hãy ném ngay đồng quần áo kinh khủng mà em tha từ ngoài chợ vào thùng rác cho anh, đừng để anh phải ra tay.” Hình Khải hừ một tiếng, lại nói: “Chẳng sợ mất mặt gì cả”, tay cầm đồng túi nặng trĩu, nặng tới mức hai tay đau nhức..

Hình Dục hơi khựng người lại, cũng chẳng để ý tới sự hà khắc trong lời nói của anh, ngược lại cô còn cảm nhận được sự quan tâm dành cho mình trong đó. Cô đứng lại suy nghĩ, thấy Hình Khải đã đi xa, vội vàng chạy đuổi theo, đón lấy vài cái túi từ tay anh, rồi lại lấy một chai nước từ chiếc túi màu xanh bộ đồ đeo ngang hông ra đưa cho Hình Khải.

“...” Hình Khải vừa nhìn nhãn trên chai nước là biết ngay cô mang từ nhà đi, thật phục cô quá!

Đang đi, Hình Dục đột nhiên bước chậm lại, kéo kéo gấu áo Hình Khải: “Toàn là đồ mua cho em, anh có muốn mua gì không?”

“Anh? Không.”

“Nghĩ kỹ đi.”

“À...” Hình Khải chớp chớp mắt nhìn trời: “Anh nghĩ, có lẽ là một chiếc Porsche.”

“Porsche là cái gì?”

“Xe đua.” Hình Khải nhếch môi cười, trêu chọc: “Sao, em muốn tặng anh một chiếc à? Chỉ hơn 3 trăm vạn thôi.”

Hình Dục thoáng sững lại, ngượng ngùng cúi đầu xuống: “Em, không mua được...”

Hình Khải thấy cô tưởng anh nói thật, liền phá lên cười.

Mua sắm xong, trước thái độ kiên quyết của Hình Dục, cả hai đành về nhà ăn cơm tối.

Tối nay Hình Khải ăn đặc biệt nhiều, không chỉ vì đói, mà còn vì tâm trạng anh rất tốt.

“Đúng rồi, em thích anh vào trường quân sự hay trường đại học thường.”

Hình Dục chậm rãi nhai cơm, hỏi: “Có gì khác biệt không?”

“Trường quân sự ở thành phố W, quản lý theo phương thức khép kín trong vòng ba năm. Hai trường đại học thường thì ở ngay trong thành phố, anh có thể về nhà bất cứ lúc nào, sau khi tốt nghiệp có thể lựa chọn công ty vào làm. Em muốn anh ở hay đi?”

Hình Dục khựng lại, không biết anh thật lòng muốn nghe ý kiến của mình hay là chỉ nói chuyện vu vơ, đợi khi cô nói xong rồi liệu có chê cười cô lắm lời hay không... Cô đặt bát đĩa xuống: “Quản lý khép kín có nghĩa là, trong trường chỉ toàn nam sinh sao?”

Hình Khải từ từ ngược mắt lên: “Có lẽ họ không chiêu sinh nữ, cho dù có thì cũng hiếm như lông phượng thôi, mà sao em lại hỏi việc này?”

Hình Dục lắc lắc đầu, cầm đĩa lên, im lặng không nói.

“Nói đi, em muốn anh vào trường đại học nào?”

“Anh thật sự muốn nghe ý kiến của em sao?”

“Ừ!”

“Vậy thì vào trường đại học thường đi, vào trường quân sự sẽ phải vất vả.” Hình Dục trước sau vẫn không buồn ngược mắt lên nhìn, cúi đầu và cơm trắng trong bát.

Hình Khải rõ ràng đã đạt được câu trả lời khiến anh thỏa mãn, anh gấp một miếng cá bỏ vào bát Hình Dục: “Ăn thức ăn đi.”

Chính vào tối đó.

Hình Khải ngồi trước bàn viết, nghiêm túc điền vào tờ giấy nhập học của trường Quân sự Lục quân. Anh không phải muốn làm ngược lại mong muốn của Hình Dục, mà từ lâu anh đã quyết định rồi, nếu không đã không chụp nhiều ảnh của Hình Dục để giữ làm kỷ niệm như thế, đồng thời, câu trả lời của Hình Dục khiến anh càng quyết tâm hơn, điều đó cho thấy cô không rời xa anh, vì vậy anh có thể yên tâm đi học..

=====

12. Chương 13

Normal 0 false false false EN-US X-NONE X-NONE /* Style Definitions */ table.MsoNormalTable {mso-style-name:“Table Normal”; mso-tstyle-rowband-size:0; mso-tstyle-colband-size:0; mso-style-noshow:yes; mso-style-priority:99; mso-style-qformat:yes; mso-style-parent:“”; mso-padding-alt:0cm 5.4pt 0cm 5.4pt; mso-para-margin-top:0cm; mso-para-margin-right:-42.25pt; mso-para-margin-bottom:10.0pt; mso-para-margin-left:-2.0cm; text-align:justify; text-indent:36.0pt; line-height:50%; mso-pagination:widow-orphan; font-size:11.0pt; font-family:“Calibri”,“sans-serif”; mso-ascii-font-family:Calibri; mso-ascii-theme-font:minor-latin; mso-fareast-font-family:“Times New Roman”; mso-fareast-theme-font:minor-fareast; mso-hansi-font-family:Calibri; mso-hansi-theme-font:minor-latin;}

Chương 13 : Trước khi đi ngả bài

Kể từ khi Hình Khải đưa giấy báo nhập học cho Hình Phục Quốc, ông nhìn mà cười không khép miệng, Hình Phục Quốc đương nhiên hi vọng con trai mình thừa hưởng tinh thần cách mạng Chủ Nghĩa Anh Hùng tiếp tục hỗ trợ bảo vệ tổ quốc cùng nhân dân. Nhưng mà học ở trường quân đội thì đúng là không phải chỉ một loại khổ cực mặc kệ là con cái nhà ai, nhà trường từ trước đến giờ đối xử như nhau <đồng luyện tam cử hạ luyện tam phục>*căn bản là không có gì khác gì cuộc sống ở trong quân ngũ.

*Đông luyện tam cử hạ luyện tam phục nghĩa là : Trong một năm, những ngày lạnh lẽo nhất là ngày “tam cử” trong mùa Đông. Nhà quyền thuật rất coi trọng “Đông luyện tam cử”, lợi dụng giá lạnh để rèn luyện ý chí, tăng sức chống rét của cơ thể và thói quen thích ứng với giá lạnh. Nói chung là đông lạnh hè thì nóng như lửa đỏ.

Hình Phục Quốc nói trong điện thoại: “Học xong lớp mười một, hết hè thì đến trường mới nhập học, cố gắng mà học, đừng có giở trò nghịch ngợm ra đấy!”

Hình Dục đối với chuyện này không có bất kì ý kiến gì, dĩ nhiên càng không có nói những điều không cần thiết.

Mùa xuân năm nay rơi vào mùng 7 tháng 2, nhưng ngày 3 tháng 1 thì đã tựu trường rồi. Nói cách khác là Hình Khải chỉ có thể ở nhà qua hết mùa xuân, nhưng về phần sinh nhật 18 tuổi của mình là ngày 15 tháng 3 thì chắc đành phải một mình vượt qua tại trường quân đội.

Trong phòng ngủ.

Hình Khải ngồi ở bên cạnh bàn chơi trò chơi, Hình Dục ngồi bên cạnh giúp anh thu dọn hành lí.

“Mấy chơi game trong tay mang sao?” - Hình Dục nghiêng đầu hỏi.

“Không mang theo..... mang đi sợ bị tịch thu”.

“Sách manga mang sao?”.

“Không mang theo”.

“Vậy tạp chí người lớn có mang theo không?”

“Mang..... ách, không mang theo!.....” - Hình Khải xoay người nhìn thì hình ảnh lí đã bị Hình Dục nhét đầy vào không nhận được nói :“anh không phải đi chơi mang vài đồ tắm rửa quần áo là được rồi!”.

Hình Dục không lên tiếng vẫn như cũ hướng tới khe hở trong hành lý nhét đôi vớ vào.

“Anh phải đi, giỡm bày sắc mặt đó để cho anh nhìn phải không?”

Hình Dục nghiêng đầu cười nhẹ rồi lại cúi xuống dọn dẹp.

“.....” Hình Khải xoay ghế đến bên cạnh Hình Dục chọc chọc khuỷu tay của cô:“Này, có phải hay không không đành lòng để anh đi?”. Anh phát hiện mấy ngày nay Hình Dục trông phờ phạc, thỉnh thoảng rơi vào mơ hồ có lúc gọi cô ba năm lần mới đáp lại.

“.....”

“Có phải hay không, phải hay không?”- Hình Khải hỏi tới.

“.....”- Hình Dục đưa lưng về phía anh gấp chiếc sơ mi hiển nhiên không muốn trả lời.

Hình Khải đạp ghế xoay lại ghế đối diện với mặt cô rồi nói: “Nói chuyện, em là hũ nút đầu thai hay sao?”.

“Anh hi vọng em nói cái gì?” Hình Dục bình tĩnh ngẩng đầu lên.

“Nói! Thôi.”. Hình Khải thở dài hỏi tới hỏi lui hỏi được cũng không còn hứng thú.

Hình Dục đi tới trước bàn máy vi tính vừa sửa sang lại vừa tiếp tục hỏi anh muốn mang cái gì ,không mang theo cái gì giọng rất là máy móc.

Hình Khải co rúm khóe miệng, nếu như hắn là một thanh lửa nhiệt tình, như vậy, Hình Dục nhất định là Trí Năng hình diệt lửa khí.

“Đúng rồi, tên Đặng Dương Minh đã giúp anh một tay chiếu cố cho “Đại Dục”, em đừng thừa dịp anh không có ở nhà làm mà làm cái gì đó nha”.

“Vậy anh tốt nhất xin anh Dương Minh cột chặt nó cho tốt, em không cuối cùng là phải đem nó ra ngoài”
-Hình Dục vẫn còn giữ thái độ mâu thuẫn như vậy.

Hình Khải vuốt vuốt cầm, Hình Dục đối với người nào cũng rất tốt nhưng tại sao đối diện với con vật nhỏ như vậy mà chẳng quan tâm: "Hừ... "Đại Dục" thế nào trên chóc em rồi hả? cứ như vậy mà không muốn gặp nó sao?".

"Không thích chính là không thích, không có lý do gì."

"Vậy em yêu thích anh sao?" Hình Khải thuận miệng hỏi tiếp.

"Em cũng không hiểu anh vì cái gì phải hỏi em có thích hay không thích anh?" Hình Dục hỏi ngược lại

"." Hình Khải động tác ngưng lại giây lát.

Cô chăm sóc anh còn hơn cả trách nhiệm của một người phụ nữ, cũng nguyện ý lên giường cùng anh và hơn nữa kể từ khi cô vào Hình Gia thì cô cũng rất muốn làm người vợ tương lai của anh nhưng cô không muốn nói ra từ... "Thích"?

A! Anh hiểu được rồi Hình Dục vẫn còn quá nhỏ, vậy anh sẽ chờ cô chờ đến khi nào nhận rõ tâm ý của anh lần này sẽ chính xác không sai.

Nghĩ tới đây anh cũng không có ý định ép Hình Dục lập tức thừa nhận, hướng chỉ anh chỉ rời đi có ba năm thôi ngộ nhỡ cô phải rơi nước mắt trong lòng anh khẳng định sẽ không dễ chịu.

Chỉ là... trước khi đi sẽ cho Đặng Dương Minh biết, ngàn vạn lần đừng thừa dịp anh không ở nhà làm ra chuyện xấu gì "táng tận lương tâm" với cô.

Dĩ nhiên, cái ý niệm này chỉ là Hình Khải vừa chợt lóe lên anh đã quay người ra khỏi phòng ngủ từ trong tủ rượu lấy ra một chai rượu bảo bối Ngũ Lương Dịch, thuận tiện nói cho Hình Dục không cần để cửa khuyên cô nên nghỉ ngơi .

Nhiều năm là anh em tốt, cái gì nàng dâu gia trưởng đều là một thoáng quan tâm, người bạn chân chính của anh cùng anh vượt qua thời gian tịch mịch chính là Đặng Dương Minh, cho nên tối nay anh muốn cùng Đặng Dương Minh không say không về.

Đặng Dương Minh mặc dù luôn là bày ra một bộ chán ngấy khuôn mặt đức hạnh của Hình Khải, thật ra thì hai người đúng là ai cũng không thể rời bỏ người còn lại nhưng tính nhau làm bạn hai mươi năm rồi nên cũng rất hiểu rõ về tính tình của nhau.

.....

"Dương Minh, Đại Dục để cậu chăm sóc, tiểu Dục sẽ tự mình chăm sóc cho mình..." Hình Khải giơ ly rượu lên nói thì chơi chơi, nhưng bên trong vẫn mang một chút vị giấm chua.

Đặng Dương Minh cùng anh cạn ly trực tiếp nói: "Vợ bạn không thể đùa giỡn, chớ nói quanh co lòng vòng nhắc nhở tớ".

Hai người nhìn nhau cười một tiếng... Được! Đặng Dương Minh nói những lời này, anh coi là hoàn toàn yên tâm rồi.

Nói xong chuyện riêng bây giờ mới bàn đến việc chính sự, Đặng Dương Minh ngồi vào bên cạnh Hình Khải quàng qua bả vai anh vỗ mạnh: "Trường quân đội không thể so với trung học, mỗi lần vào là một lần so tài cố gắng kiềm chế tính khí tớ không muốn cậu bị người ta lấn qua lấn lại đâu".

Hình Khải nhìn gương mặt lo lắng của Đặng Dương Minh chăm chú, vò rối tóc của anh rồi cười to: "Cậu làm sao mà giống cô vợ thế, còn quan tâm tới tớ nữa chứ... chờ kiếp sau nhé!".

Hai người nói không đến ba câu liền bắt đầu "Động tay động chân", từ phòng khách đánh tới nhà bếp khi còn bé đến giờ vẫn cùng nhau làm âm ỉ gây hứng.

"Động!" cái ót Hình Khải không cẩn thận đụng vào gạch men sứ, hơn nữa đã uống nửa chai rượu trắng bỗng thấy chóng mặt, Đặng Dương Minh thấy thế thuận tay bỏ lại cây súng bắn nước vội vàng nâng sống lưng Hình Khải: "Cậu không sao chứ?"

"Không có việc gì." Hình Khải vầy vầy đầu lão đảo bắt được cổ áo của Đặng Dương Minh trịnh trọng nói: "Thay tớ chăm sóc tốt Hình Dục, chờ tớ trở lại liền cưới cô ấy."

Đặng Dương Minh nắm nắm mu bàn tay anh, đưa ra ba ngón tay thẳng lên trời cam kết: ” Hình Khải cậu yên tâm, vợ cậu nhất định mình sẽ chăm sóc tử tế, chỉ cần có Đặng Dương Minh ở đây tuyệt đối sẽ không cho bất kì kẻ nào khi dễ Hình Dục.”

Từ nội tâm cũng liền hạ quyết tâm, cả đời cam kết bắt đầu từ hôm nay Hình Dục đối với anh - Đặng Dương Minh, trong đầu chỉ tồn tại một loại xưng hô —— vợ của anh em.

Hình Khải mất tự nhiên ho khan hai tiếng hạ mũi xuống, cười cười, Đặng Dương Minh thấy anh cười cũng cười theo hai người bắt đầu cười khúc khích.

“Chờ cậu cưới vợ, tớ nhất định đối với em dâu tốt gấp chục lần.” Hình Khải thật lòng nói.

” Hừ, cậu thật sự không có ưu điểm khác chính là cái miệng quá ngọt,dáng dấp quá xuất sắc, gọi cậu cho người ta chạy mất sao.” Đặng Dương Minh ngược lại không đứng đắn rồi.

Hình Khải cố làm vẻ điển trai, đánh trúng vào mình: “Như vậy a, vậy chờ cậu khi nào nghĩ ly hôn tớ mới ra tay dụ. Đạo vợ của anh em..... tội phạm.”

“Đại gia như cậu, tớ thách đấy!”

Vì vậy, hai người lại đánh nhau.

Hình Khải nghĩ đến xem qua một tiết mục giải trí từng nghe một câu nói, được một người tác giả theo như trong sách đó nói: “..... thật ra thì mỗi người đàn ông đều là gay, trong tiềm thức địa vị phái nam thường vượt qua phái nữ, hơn nữa ở thời điểm anh em gặp phiền toái, mặc kệ là nửa đêm canh ba mùa hè nóng bức, chỉ cần một cuộc điện thoại lập tức bỏ lại vợ con phải chạy tới giúp một tay. Đây chính là nghĩa khí.”

Cái gì cũng không để ý, kiếp này có tình bạn thân như thế này, Hình Khải cảm thấy là đủ.

.....

Khi Hình Khải tỉnh dậy đã là bốn giờ rạng sáng, Đặng Dương Minh ôm vỏ chai rượu còn đang lặn lốc ngủ, Hình Khải loạng choạng bò dậy đem một cái áo khoác dày đắp lên người Đặng Dương Minh, sau đó rón rén mở cửa rời đi.

Rạng sáng nhiệt độ gần dưới 10°, Hình Khải run cầm cập, che kín áo khoác chạy về nhà.

Nhưng anh mới vừa chạy đến cánh cổng cửa viện, bên tai liền nghe thấy một hồi tiếng vang động như tơ mỏng.

Hình Khải quay người lại nấp bên cửa đá nghiêng đầu liếc một cái.Chỉ thấy Hình Dục mặc chỉnh tề nhón chân lên đứng nghiêm trong viện nhìn xung quanh. Tiểu Kim mao (Đại Dục) thấy Hình Dục ra cửa ngoác ngoác cái đuôi tiến lên cọ voà ống quần của cô, Hình Dục ngồi xổm người xuống hướng tới chú chó nhỏ im lặng, từ trong túi áo khoác ngoài móc ra một thanh thức ăn cho chó thừa dịp Tiểu Kim mao ăn ngấu ăn nghiêng thì cô lén lén lút lút đi ra cửa viện.

Hình Khải thấy thế khẽ nâng lông mày, phút chốc rượu trong người toàn bộ tiêu tán lặng lẽ theo sát Hình Dục.

Trên đường phố Bắc Phong Tiêu Tiêu, trừ khu vực ở các quán xá ra thì chính là chỗ này thấy cách không xa 50mlà thân ảnh của cô. Hình Dục bước đi rất nhanh thỉnh thoảng dừng chân nhìn lại, Hình Khải liền đề cao cảnh giác bên kia theo dõi bên thì tránh né, giống như một đặc vụ phản đặc vụ đang hành động bí mật.

Rạng sáng bốn giờ cô muốn đi đâu? Tựa hồ còn rất sợ bị người khác phát hiện.

Hình Khải đi theo cô vào ba đường ngõ nhỏ, trong ngõ hẻm cảnh tối lửa đèn điều bị tắt, nhưng Hình Khải lại không dám đi lại quá gần đôi mắt chỉ nhìn chăm chăm bóng lưng Hình Dục, lại không chú ý tới người lái xe vào ngõ tối, anh lao ra ngõ nhỏ rồi quẹo vào hai người không may đụng vào nhau.

Người đánh xe là một người trung niên cầm giác bánh xe đụng vào bắp đùi Hình Khải, người trung niên khẩn trương nhảy xuống xe hỏi thăm: “Tiểu tử, hơn nửa đêm đâm mạnh vào xe là rất nguy hiểm a, có bị thương không?”

Hình Khải bị đau khoát khoát tay thấy ông nắm mình không buông, anh từ trong túi móc ra tờ tiền 100 để vào lòng bàn tay người trung niên đó, vội vàng chạy đuổi theo Hình Dục

Khi anh chạy ra khỏi ngõ, đã không thấy bóng dáng Hình Dục.

Hình Khải nhảy lên cái bệ của cột cờ nhìn ra xa bốn phía, ảo não nắm nắm quyền, đã mất dấu Hình Dục!

.....

Hình Khải về đến nhà mới phát hiện trên đùi máu ứ đọng một mảng lớn, tuy đau nhói nhưng lại không thấy mệt. Anh mở toang cửa phòng ngủ rồi đi vào, anh ngồi ở bên giường lấy thuốc cao bôi vào chân, vừa ngó xuống lầu dưới nghe tiếng bước chân, anh nhìn xem Hình Dục lúc nào mới trở về.

Cho đến rạng sáng sáu giờ, Hình Dục mới rón ra rón rén chạy về nhà. Hình Khải thuận khe cửa nhìn, khuôn mặt nhỏ nhắn của cô đã lạnh đến đỏ bừng.

Hình Dục đã phát hiện Hình Khải đã về nhà, cô theo bản năng ngẩng đầu nhìn cửa phòng ngủ ở lầu hai, Hình Khải chợt lách người né tránh, khép hờ cửa phòng, rồi lại nghe tiếng bước chân hướng tới gần phòng ngủ của anh, Hình Khải nhanh nhẹn nhảy lên giường, kéo chăn qua giả vờ ngủ.

“Ken két” một tiếng.Khe cửa lặng lẽ mở ra. Hình Khải đang ở vị trí vừa đúng thuận khe hở ánh sáng, anh hí hóp mắt nhìn lại, chỉ thấy một đôi mắt to thăm dò vào bên trong nhà, tựa hồ đang xác định là anh đã ngủ hay chưa ngủ. Hình Khải liền cố ý tăng thêm tiếng hít thở, nhắc nhở cho cô thấy yên tâm.

Người ngoài cửa, nhẹ giọng thở phào nhẹ nhõm, đóng lại cửa phòng, tiếng bước chân từ từ biến mất ở cuối cầu thang.

Hình Khải chợt ngồi dậy, anh đối với Hình Dục hiểu rất rõ nhất định là hỏi cô sẽ không nói, cho nên anh quyết định bám sát cô thật cẩn thận!

Ý tưởng đã thành hình, Hình Khải nằm lại bên gối, trước tiên là ngủ, nghỉ ngơi dưỡng sức, sau nữa cùng cô từ từ chơi.

Chỉ là, trong lòng anh đặc biệt nghĩ ngợi, chuyện gì mà phải gạt anh đi làm đây? Mà anh cũng đã quyết định cưới cô rồi mà!

13. Chương 14

Normal 0 false false false EN-US X-NONE X-NONE /* Style Definitions */ table.MsoNormalTable {mso-style-name:“Table Normal”; mso-tstyle-rowband-size:0; mso-tstyle-colband-size:0; mso-style-noshow:yes; mso-style-priority:99; mso-style-qformat:yes; mso-style-parent:“”; mso-padding-alt:0cm 5.4pt 0cm 5.4pt; mso-para-margin-top:0cm; mso-para-margin-right:-42.25pt; mso-para-margin-bottom:10.0pt; mso-para-margin-left:-2.0cm; text-align:justify; text-indent:36.0pt; line-height:50%; mso-pagination:widow-orphan; font-size:11.0pt; font-family:“Calibri”,“sans-serif”; mso-ascii-font-family:Calibri; mso-ascii-theme-font:minor-latin; mso-fareast-font-family:“Times New Roman”; mso-fareast-theme-font:minor-fareast; mso-hansi-font-family:Calibri; mso-hansi-theme-font:minor-latin;}

Chương 14 :Ngày 2 tháng 11 năm 1997

Hình Khải kể từ sau khi ngủ dậy vẫn theo bên cạnh Hình Dục coi chừng, Hình Dục cùng bày ra bộ dáng bình thường, nên làm việc thì làm việc, nên đi học thì đi học, Hình Khải thường đưa con mắt liếc nhìn, hí hóp mắt nhìn, vẫn như cũ không nhìn ra cái gì mờ ám.

Hình Dục đang ghi chép tập bút ký, Hình Khải qua một cái ghế ngồi ở bên cạnh cô, trước bàn liếc nhìn thấy một ngăn kéo lớn, nhưng mà không bao giờ thấy Hình Dục mở cái ngăn kéo này, nói chính xác, là không có anh ở trước mặt thì cô mới mở nó ra.

“Này, mở ngăn kéo ra.” Anh bắt đầu bới móc.

Hình Dục dùng bút trong tay lại, im lặng không lên tiếng.

“Nói với em đây, mở ngăn kéo ra, không mở là anh lấy chùy đập.” Hình Khải lay bả vai cô.

“Anh hãy thử xem.” Hình Dục lạnh lùng liếc nhìn anh một cái.

“” Hình Khải thở dốc vì kinh ngạc, Hình Dục quanh người tràn ra một cỗ khí lạnh kỳ quái, thường thì cô sợ anh, anh trợn mắt cô cũng không dám thử mạnh, có thể thời điểm này là không giải thích được tình thế xoay ngược lại hay không.

“Anh đã nói, giữa chúng ta không nên có bí mật.” Hình Khải để tay lên trên laptop của cô.

“Tại sao không thể có?”

“Bởi vì. Chúng ta là người một nhà.”

“A, vậy anh muốn biết cái gì?”

“Anh muốn biết. Em có thích anh hay không?” Hình Khải cũng cảm giác mình lẩm cẩm, nhưng vấn đề là, không biết rõ tâm ý của cô, anh sẽ không có cách nào để tiếp tục chuyển tới đề tài sau.

Hình Dục để bút bị xuống, cười nói: “Anh đã nói chúng ta là người một nhà, người một nhà dĩ nhiên tương thân tương ái!”

“” Đó chính là không thích sao?

Hình Khải gãi gãi đầu, đập mạnh tay ở trên bàn: “Anh đang cùng em tán gẫu tình yêu, em đừng lôi tình cảm thân nhân ra để gạt anh!”

Hình Dục nâng ly trà lên nhấp miệng, mắt mở to chớp chớp: “Chúng ta lúc nào thì phát triển đến bước này.....tình yêu à?”

Nghĩ lại một năm trước, anh nằm mơ cũng nhớ kỹ đem Hình Dục đuổi ra khỏi Hình Gia, thế nhưng cô gái lại rất có bản lĩnh, lặng lẽ đi vào cuộc sống của anh từ lúc nào không biết, để cho cô ở trong thâm tâm của anh, có thể có vị trí giống như là cây bàn chải đánh răng thì không thể thiếu kem đánh răng được! (nguyên tác là không thể thiếu bàn chải đánh răng với bồn cầu, mà mình thấy hơi vô duyên nên mình sửa lại lời văn chút xíu... hjhj)

Hình Khải không biết đây có tính lằm là tình yêu hay không? Đến nay cũng anh không hiểu, chỉ biết là anh không thể rời bỏ và không thể không chăm sóc cô gái này.

“” Hình Khải giận chỉ trên trán cô, giận đến nói xằng nói bậy: “Anh mà chết, là bị em làm cho tức chết đấy!”

Hình Dục bình tĩnh nhìn anh: “Cơm tối ăn gì?”

“” Hình Khải nắm chặt chân tóc, nghiêng người một cái nằm vật xuống mặt đất, kêu khổ gào thét thấu trời: “Hình Dục ơi là Hình Dục! Em có thể hay không như người bình thường vậy, hỏi điểm mấu chốt của cuộc đời thiếu nữ thì lại nói đến ăn uống !”

Hình Dục đứng ở bên cạnh canh, hỏi: “Cuộc đời thiếu nữ không cần ăn cơm?”

” Thiếu nữ ăn cái gìcơm à, ôm bạn trai mình cũng đã no đủ!”

“Nha.” Hình Dục thụ giáo gật đầu, nghiêng đầu hỏi: “Cơm tối ăn cái gì?”

“? !” Bọn họ bắt đầu nói chuyện tới cái gì rồi?

Hình Dục nhảy ra một bước, từ trên đùi Hình Khải bước qua, đi tới nhà bếp.

Hình Khải thở dài một hơi, thật không có biện pháp với Hình Dục, tuyệt đối là giống đám con gái trong bộ đội binh chủng rất là cứng đầu.

Hắn nheo lại mắt, đối phó với loại này vệt chết còn cứng mỏ, phải sử dụng kế cực kì thủ đoạn, tối nay không ngủ! Nhìn xem cô có thể đi đâu.

※※

Rạng sáng bốn giờ, Hình Khải ngồi ở trước bàn máy vi tính ngáp ngáp dài, chờ đợi thời khắc hành động.

Khi một tiếng động rất nhỏ mơ hồ vọt vào lỗ tai anh thì Hình Khải khom lưng chạy lên ban công, quả nhiên Hình Dục như giống như hôm qua, trước tiên dứt cho Tiểu Kim mao một ít thức ăn cho chó, sau đó lên lút mà đi ra đại viện, đại bình ngoài cửa trả lại thẻ cho cô rồi đứng nghiêm và chào, chứng tỏ cô đã đi làm chuyện này tuyệt không phải hai ba lần.

Anh cầm lên Bì Giáp Khắc (không hiểu lắm!), hai ba bước vọt tới ngoài viện, nhẹ giọng hỏi thăm, đứng nghiêm binh: “Cô ấy mỗi ngày đều đi ra ngoài?”

“Khoảng gần nửa tháng nay, khoảng bốn giờ rời đi, chừng sáu giờ rưỡi trở lại.” Binh lính ở đại viện lật sổ ghi chépra xem, chi tiết hồi báo!”

“Biết cô ấy đi chỗ nào không?”

“Báo cáo! Hạ cấp không có quyền hỏi tới hành tung con cái thượng cấp.”

Hình Khải vỗ vỗ bả vai binh lính, xoay người đuổi theo Hình Dục, hôm nay quyết không thể mất dấu nữa.

.....

Như giống như hôm qua, Hình Dục đi qua ba ngõ nhỏ, quẹo vào con đường lớn, lại tiến vào một cái nhà.

Hình Khải giờ mới hiểu được ngày hôm qua tại sao lại mất dấu, thì ra là cô đang ở gần cửa hàng đồng hồ.

Anh đeo mũ khẩu trang lên, nửa ngồi đi về phía trước, nằm ở ngoài cửa công viên nhìn vào bên trong

Một màn trước mắt làm anh kinh ngạc. Trong công viên chật ních, bóng dáng của tay đẩy xe cùng ba người trung niên nam nữ, trên xe trên đất, đều là các xấp báo, các công nhân ngồi ở băng ghế lên, mở ra các loại tờ báo, hướng tờ báo bên trong quảng cáo để tuyên truyền.

Chính phủ có quy định: cấm các loại báo chí trong tạp chí xen lẫn phi pháp để quảng cáo. Hiển nhiên, đám người kia hành động là trái pháp luật. Chính là bởi vì phi pháp, cho nên mỗi người đều im lặng giống như bị câm. Chỉ là nói một cách rõ ràng cũng sẽ không tạo ra tội gì lớn, nếu như bị bắt đến đồn nhiều lần là phạt tiền.

Bởi vì tờ báo nhìn có vẻ cợt nhả, cho nên đã phát các tờ báo để quảng cáo, thời điểm này không thể mang bao tay mũ trên đầu, các công nhân mang tương tự thợ đào mỏ, thông qua ánh đèn yếu ớt chiếu sáng mà làm công việc. Gió phong hàn phơ phất, ngón tay các công nhân lạnh cóng đến đỏ như cà rốt, lại thỉnh thoảng hướng lòng bàn tay vào là nóng sưởi ấm.

Hình Khải không tự chủ được đứng lên, đi qua trên tường của cửa khuôn viên không có hoa văn, anh đã nhìn thấy Hình Dục, Hình Dục giống như bộ dạng các công nhân, vừa chà tay vừa làm việc.

Hình Khải thần thờ, cô là đang làm gì đây? Cô căn bản không thiếu tiền, mặc dù thiếu tiền thì tùy thời điểm có thể lấy, anh đâu có quản cô đâu, vì mấy trăm đồng tiền, không tiếc nửa đêm rời giường chịu khổ chịu lạnh? Thời tiết dưới mười mấy độ a, thân thể cô ấy dường như sắp lung lay rồi? !

Hình Khải nắm tay thành quyền, thật muốn nhảy vào trong đó mà cho cô một bạt tai, chất vấn cô là không phải là trong đầu bị hư não có phải không? Nhưng cuối cùng, anh nghĩ ra một chiêu không thể nào ác hơn, gọi điện thoại thông báo cảnh sát quét dọn nhóm người không hợp pháp này.

Rất nhanh, tiếng còi cảnh sát xõ xuyền qua các ngõ, phong tỏa cả viện, tất cả công nhân đều bị áp lên xe cảnh sát.

Hình Khải nhìn về phía xe cảnh sát chạy càng ngày càng xa, không hề lại đó cứu cô. Anh chán nản quay về nhà, mở điện thoại di động ra, nhìn điện thoại trong tay, lần này anh muốn buộc cô hướng mình nhờ giúp đỡ.

Anh thừa nhận tính tình hơi nóng, hơn nữa đối với cô có những hành động buồn cười khó hiểu. Cô ấy không biết tầm quan trọng của cô trong lòng mình sao? Cô không biết câu nói đầu tiên của cô có thể làm cho anh cả người mất khống chế sao? Cô không biết rằng vì kiếm mấy đồng tiền ít ỏi mà nửa đêm chạy ra ngoài rất nguy hiểm sao? Nếu như Hình Dục nói với anh là “Không biết”. Vậy anh chỉ có thể nói với cô hai chữ “vô tình”!

.

Vậy mà, bốn giờ đã qua, Hình Khải ngồi lên phía trên nhìn vào bầu trời trong xanh, vẫn như cũ không thu được bất kỳ tin tức nào có liên quan tới cầu cứu hoặc giúp đỡ.

Hình Khải đã thiếu kiên nhẫn, gọi một cuộc điện thoại tới phòng làm việc của cục trưởng cục cảnh sát.

“Bác Trương, cháu là Hình Khải, hôm nay có phải Bác đã bắt được một nhóm nhỏ công nhân phát quảng cáo ?”

Trương cục trưởng đầu tiên là sững sốt, rồi lập tức phát ra tiếng cười nhiệt tình: “A, Tiểu Khải a! Bác cũng không rõ chuyện này lắm, chờ một chút, Bác gọi điện hỏi một chút. Chờ chút chờ chút.”

Chỉ chốc lát sau

“Này này, Tiểu Khải cháu vẫn còn nghe chứ?”

“Bác nói đi.”

“Rạng sáng hơn bốn giờ bắt được một nhóm, nhưng đều là người nghỉ việc làm thôi, trừ một cô gái nhỏ thì ở lại, còn lại thả hết.”

Hình Khải chợt ngồi dậy: “Cô bé kia tên gì?”

“Không nói, cũng bởi vì cô bé kia cái gì cũng không nói, trên người cũng không có bất kỳ giấy tờ gì, cho nên phía dưới hoài nghi cô bé chưa đầy mười tám tuổi, có thể là trẻ em lao động phi pháp, cho nên tạm thời giữ lại để tra hỏi. Tiểu Khải, cô bé này là bạn cháu sao? Nếu như là bạn cháu, Bác lập tức thả người!”

Hình Khải tức giận nheo lại mắt, cô thà bị giữ lại cục cảnh sát cũng không chịu tới nhờ anh giúp đỡ !

” Tiểu Khải, cháu vẫn còn không? Xảy ra chuyện gì sao?” Trương cục trưởng nghe được Hình Khải hơi thở rối loạn, theo bản năng đứng lên.

Hình Khải bình tĩnh, nói: “. Bác cứ nhốt cô ấy lại cho tới khi mở miệng mới thôi. Chỉ là, làm phiền Bác cho cô ấy ăn chút gì đó. Một lát cháu sẽ liên lạc lại, Bác Trương hẹn gặp lại.” Vừa dứt lời, Hình Khải cúp điện thoại, ném luôn chiếc điện thoại di động vào tường, “Bắn” một tiếng, chiếc điện thoại rơi nằm xé bầy.

Khi một người đàn ông không thể khiến cho người phụ nữ lệ thuộc mình, thậm chí trước mắt chỉ có người đàn ông này mới có thể cứu mạng cô ấy! Loại cảm giác đó thật là kém đến nỗi cực điểm.

Vào giờ phút này, Hình Khải có lý do hoài nghi, Hình Dục chưa bao giờ đem cô gắn với sinh mệnh người nào hết Anh cùng với con chó nhỏ ngoài cửa kia được cô đối xử thật sự không có điểm nào khác nhau, Hình Dục chỉ là không có bản lĩnh đem anh đánh đuổi đi đi.

Sau năm giờ chờ đợi, trời sắp chuyển thành tối.

Trương cục trưởng không gọi được cho điện thoại Hình Khải, đành phải đem điện thoại gọi tới trụ sở, mà khi Hình Khải nhận điện thoại, thì lại một lần nữa bắt đầu đi kết thúc cuộc gọi.

Hình Dục vẫn như cũ nửa chữ cũng không chịu nói, uống một ly sữa tươi, ăn hai bánh bích quy, lúc này đang nằm ở trong phòng thẩm vấn mơ màng ngủ.

“Tiểu Khải, Bác đã tự mình đi gặp cô bé kia, cô bé ho khan rất nặng, chắc là bị cảm rồi.”

“.” Hình Khải day day huyết thái dương : “Thả thôi. Cô ấy thắng.”

“A, có muốn hay không Bác bảo lái xe đưa cô bé về nhà?”

“Không cần, hôm nay làm phiền Bác rồi, để cô ấy tự đi là được.”

Hình Khải cúp điện thoại, mệt mỏi lê bước chân trở về phòng ngủ, anh chợt cảm thấy bàng hoàng.
. Dễ hiểu, Hình Dục là một cô gái vừa đẹp vừa tử mĩ, cô có bản lĩnh dễ dàng nhìn rõ tâm tình của anh, biết anh thích nghe cái gì, ghét làm cái gì! Nếu cô có thể cho anh một gia đình, cũng có thể hủy diệt tất cả trước mắt. Cho nên, khi anh chần chờ, hốt hoảng, anh thật có thể không biết có cùng với loại phụ nữ này sống suốt đời được không?

.

Nửa giờ sau

Hình Dục vẫn là rón ra rón rén quay về biệt thự, mang theo liên tiếp âm thanh dè dặt nhẹ đi trở về phòng ngủ.

Vừa mở cửa, cô ngậy ngẩn cả người, bởi vì Hình Khải đang ngồi ở trên giường của cô.

“Mau đi ra, cẩn thận bị vi khuẩn (virus) lây bệnh. Khụ khụ.”

Hình Dục né tránh ánh mắt của anh, xoay người đem áo khoác ngoài để lên giá quần áo. Hình Khải trầm mặc không nói, nhìn cô chăm chú, đôi môi sưng đỏ, ngón tay bị rách da, trong lòng không khỏi đau xót.

Anh ngồi im thật lâu, không nói ra chuyện này, chậm rãi đứng lên, đi tới sau lưng Hình Dục, vây cô ở giữa hai cánh tay, gương mặt chôn trong hõm vai của cô, im lặng được khác thường.

“.” Hình Dục ngăn chặn tiếng ho, hơi nghiêng đầu, dò hỏi: “Em mới vừa rồi đi ra bưu cục, anh vừa dậy hay sao?”

Vừa từ bưu cục. Chứng tỏ cô ấy đã hơn một lần nói dối.

“Bên ngoài lạnh như thế, trên người cô lạnh ngắt thế này, tại sao không mặc nhiều quần áo một chút lại ra ngoài?”

“Lạnh không? Bình thường.” Đôi môi Hình Dục trong lúc nói vô tình đụng phải râu trên má anh, khiến trên mặt mang luồng cảm giác ấm áp, cô vội vàng né tránh, nói: “Nên cạo râu rồi.”

“Hình Dục, em có biết là em có thể hủy diệt nửa hạnh phúc đời sau của một cô gái không?”

“.”

“Trả lời anh.”

“Biết.”

“Lúc nào thì biết?”

“Ở tại anh mà anh còn không biết được thời điểm?” Hình Dục rũ con mắt xuống, âm lượng rất nhẹ lại rất chắc chắn.

Hình Khải không hề ngắt đầu, im lặng cười cười, phần tự tin này của cô thật làm cho anh cảm thấy không rét mà run.

Hình Dục vuốt vuốt tóc của anh: “Hình Khải, mặc kệ em làm những chuyện gì, cũng không phải vì tổn thương anh.”

“Vậy sao? Em thật không cảm thấy anh giống như ngu ngốc giống như đang đứng ở bờ vực sao. Ép anh? Đẩy anh, kéo anh như vậy, sẽ toàn khiến em vui mừng hả?”. Hình Khải tự giễu cười một tiếng. Anh đến tốt cùng đến lúc nào thì rơi vào? Có lẽ chính là chỗ này chỉ một giây thôi.

Hình Dục xoay người, kéo tay của anh, nhìn về anh âm thầm mà biểu tình, cô có chút ghen ngào nói: “Nhìn em đi, Hình Khải.”

“Nhìn đây.”

Hình Dục rất nhanh điều chỉnh lại một chút tâm tình, nhu hòa cười yếu ớt, nói: “Nhớ là theo như lời anh nói, anh mới mười bảy tuổi, anh cho là cả đời này không thể rời bỏ em sao?. Nhưng chờ anh lớn nữa lên,

tiếp xúc càng nhiều với phụ nữ, anh sẽ phát hiện ra em không giống như người phụ nữ ấy. Nhưng chẳng qua là anh không đủ thành thực, dĩ nhiên em cũng như vậy, chúng ta hãy suy nghĩ đi, có được không? . . .”

Hình Khải hất tay của cô ra, cô rất “Có thể làm”, một lần nữa lại châm hoả vào lòng anh, mà anh cũng không muốn nói gì nữa.

Hình Dục nhìn về bóng lưng của anh, từ từ thở dài, cô biết người báo cảnh sát bắt nhóm người không hợp pháp là Hình Khải, công việc đã mất, tiền công còn chưa có.

14. Chương 15

```
Normal 0 false false false EN-US X-NONE X-NONE /* Style Definitions */ table.MsoNormalTable {mso-style-name:"Table Normal"; mso-tstyle-rowband-size:0; mso-tstyle-colband-size:0; mso-style-noshow:yes; mso-style-priority:99; mso-style-qformat:yes; mso-style-parent:""; mso-padding-alt:0cm 5.4pt 0cm 5.4pt; mso-para-margin-top:0cm; mso-para-margin-right:-42.25pt; mso-para-margin-bottom:10.0pt; mso-para-margin-left:-2.0cm; text-align:justify; text-indent:36.0pt; line-height:50%; mso-pagination:widow-orphan; font-size:11.0pt; font-family:"Calibri","sans-serif"; mso-ascii-font-family:Calibri; mso-ascii-theme-font:minor-latin; mso-fareast-font-family:"Times New Roman"; mso-fareast-theme-font:minor-fareast; mso-hansi-font-family:Calibri; mso-hansi-theme-font:minor-latin;}
```

Chương 15: Ngày 9 tháng 7 năm 1998

Hình Dục ngồi lên xe lửa tiến về phía Shijiazhuang (Thạch Gia Trang), chịu sự nhờ vả giúp đỡ dưỡng dục của Hình Phục Quốc, một năm rưỡi rồi không thấy Hình Khải về thăm bọn họ nên cô đến thăm.

*Shijiazhuang: Thạch Gia Trang là một thành phố khá trẻ, được xây dựng từ những năm 1950 của thế kỷ 20, nhưng thật ra nó xuất hiện từ những năm 1920, khi vẫn mang tên là Thập Gia Trang (giản thể: 石家莊, phồn thể: 石家莊, bính âm: Shíjiāzhuāng, nghĩa là “làng của mười gia đình”). Đầu tiên, nơi này chỉ là một làng nhỏ với khoảng hơn chục hộ gia đình tự thành lập ở ngã ba của ba tuyến xe lửa lớn và sau đó mau chóng phát triển lớn mạnh. Khi ấy, cái tên Thập Gia Trang không còn phù hợp với quy mô của thành phố nữa, chữ “Thập” được đổi ra một từ đồng âm khác nghĩa là “Thạch”. Nhưng tên của thành phố vẫn giữ chữ Trang (nghĩa là làng). Những người nói tiếng Anh thường gặp khó khăn khi đọc tên thành phố, vì thế phần lớn họ gọi Thạch Gia Trang là “Shi-city” hay “S-City”.

Học viện bộ binh Thạch Gia Trang là một khu nhà bồi dưỡng các sĩ quan quân chỉ huy bộ binh. Học viện này có đủ các vũ khí hiện đại là tự động hóa, hệ thống mạng Internet có trong trường học liên kết với bộ chỉ huy, thư viện có đầy đủ các loại tài liệu nghiên cứu và có nơi nghỉ ngơi và đầy đủ thiết bị diễn tập quân sự, có phòng nghiên cứu và đội ngũ giáo viên với kinh nghiệm phong phú. Học viện này rất là nổi tiếng tại Thạch Gia Trang và cũng được quốc tế biết đến, có rất nhiều chính trị gia của các cơ quan đầu não các tướng lãnh quân sự của Trung Quốc cũng thường xuyên tới thăm và phỏng vấn trao đổi kinh nghiệm với các quân nhân đang học tập tại đây.

Hình Dục ngồi đợi ở phòng khách, chờ đợi nhà trường làm thủ tục cho vào. Cô mặc quần áo mà Hình Khải đã đưa cho cô, giữa trưa ánh nắng rọi xuống xuyên thấu qua lớp cửa kính, chiếu vào dung nhan như hoa lan của cô đến động lòng người.

Các học viên trẻ tuổi chạy đi thông báo rằng trong phòng khách có 1 vị mỹ nữ đẹp giống như Lâm Đại Ngọc.

Chuyện như vậy ở các địa phương khác có thể là không hấp dẫn, nhưng ở học viện bộ binh được coi là chỗ bệ quan của mấy gã con trai này thì được coi như là tin tức chấn động, tin tức này làm người ta có tinh thần phấn chấn và rất nhanh đã truyền tới tai Hình Khải.

“Có mỹ nữ à? !” Hình Khải đóng tiểu thuyết lại, hùng hổ cùng ba đến năm bạn học lén lút đi đến phòng tiếp khách.

Mọi người xôn xao bàn luận ——

“Nghe nói dáng dấp đặc biệt xinh đẹp! Không biết là bạn gái của người nào. Hâm mộ nha . . .”

“Còn đặc biệt, nếu có thể để cho Bảo Bảo tôi là tốt rồi sao, a ha ha.”

“Mặt người nhìn là biết sát gái rồi, mà đã gặp qua cô gái đó chưa?” Hình Khải vương cổ chạy, tốc độ chạy bộ của ai cũng nhanh chắc là muốn nhìn thấy người đẹp rồi.

Chỉ là, chờ đến khi bọn Hình Khải chạy tới gần phòng tiếp khách thì phòng tiếp khách bốn phía đã tấp nập người, nếu như muốn chen vào hàng đầu tiên thì còn khuya mới chen tới được đó.

“Làm sao mà giống như đang vào ổ sói vậy? Cô gái này mà đi ra ngoài đây, chắc bị mấy người bám dai như đĩa không chừng có thể bị thương nữa nha?” Hình Khải ngửa mặt lên trời cười to, nghĩ đến hình dáng của cô gái đó không những người trong học viện hiếu kỳ mà bên ngoài học viện cũng tìm đến đây để nhìn mỹ nữ xinh đẹp này, đừng nói đến mấy người trong học viện mà ngay cả anh đều muốn ngắm mỹ nữ nên mới chạy đến trông đợi.

“Ê mấy đứa học viện Chính Trị tới kìa, là tụi lớp số 6 đấy!” Mấy học viên hàng trước kêu to.

Vừa nghe tụi lớp số 6 của mình thì Hình Khải nhảy thẳng lên gốc cây hô to: “Ê tụi bây xông lên trước đi, nếu không nhanh thì mỹ nữ sẽ bị mấy đứa lớp khác dùng con mắt mà lột sạch bây giờ, ha ha ha ——”.

Lời này vừa nói ra, các bạn học lớp số 6 liền chạy tới sờ tay áo mà hùng hổ tiến lên phía trước như muốn đánh người. Nhưng bởi vì tụi lớp số 6 ra tay quá trớn nên đã đập vỡ một bên cửa kính trên tường.

Hình Khải thấy thế ôm bụng cười lăn lộn, lấy cái còi trên ngực thổi lên dùng tiếng còi chỉ huy tụi học lớp số 6 tiến sát lên bao vây.

Lúc anh đang đùa cợt với tụi lớp số 6 chợt cảm thấy có người túm ống quần anh. Hình Khải tưởng là bạn anh, không nhận được gạt ra: “Không thấy tao đang bận ah, đi chỗ khác chơi!”

“Hình Khải! Mỗi lần đều là em dẫn đầu gây chuyện, em lập tức xuống đây cho tôi...!”

“? !” Hình Khải vừa nghe là giọng của huấn luyện viên dạy quân sự, ảo não nhảy xuống cây đơn.

Ánh mắt ông nhìn chằm chằm Hình Khải, kể từ sau khi anh này vào trường học, không thấy học hành chỉ toàn là phá phách! Nào là rủ các bạn học ra đồng trộm khoai lang, nào là dẫn đầu kéo bè kéo lũ đánh nhau ... Chuyện xấu nhìn mãi quen mắt, mặc dù Hình Khải mỗi lần đều tỏ ra hối lỗi, nhưng vẫn năm lần bảy lượt gây náo loạn, nếu không phải vì thứ hạng cao của anh thì ông thật lòng muốn viết phần báo cáo nhanh cho anh sớm ra khỏi học viện rồi .

“Thầy thấy em bây giờ rảnh rồi còn có sức mà la cà phải không! Chạy cho tôi 10 km rồi mới được về...!”

“.” Hình Khải ỉu xiu, đương đầu với ông Liệt Nhật cũng không xong mà chạy 10 km kiểu này chắc xảy ra án mạng.

Ông thấy anh đứng yên bất động, thấp giọng ra lệnh: “Mau...?”.

“.” Hình Khải không dám cãi quân lệnh, xoay người về hướng bãi tập mà chạy đi. Trường quân đội phiền nhất chính là không thể đùa nghịch với huấn luyện viên, không phải nói vài câu năn nỉ là có thể trốn tránh hình phạt. Cho nên một năm nay, bởi vì dạy mãi anh không sửa được thói quen hay chọc phá, nên bị phạt nhiều hơn người khác thì là chuyện như ăn cơm bữa có đôi khi còn xử phạt bằng cách dùng các loại vận động thể xác như thế này nữa chứ. Khi có một ngày anh chợt thức tỉnh, cảm thấy mình thể nhưng giống như trâu bò rất là cứng đầu.

“Đúng rồi, cô gái trong phòng khách là tới gặp em đấy , chỉ là phải đợi em chạy xong mấy vòng thì cũng đến lúc phải tạm biệt rồi.” Huấn luyện viên mặt nghiêm túc nhưng lộ ra ý cười xấu xa.

“.” Hình Khải muốn đập đầu xuống đất.

Thì ra là cô gái bị vô số đồ lưu manh háu sắc nhìn trộm là Hình Dục nhà anh? !

Quả nhiên, sau một hồi trong tiếng kêu gào thét của mấy tụi con trai, thì Hình Dục cũng vừa đi ra cửa chính phòng tiếp khách.

Hình Dục bước từng bước đi ra ngoài, thì lũ con trai đã đứng thành hai bên nhường cho người đẹp đi ra. Vừa nhìn thấy cô gái xinh đẹp bước ra, các nam sinh ngược lại trở nên ngượng ngùng, từng người một chỉ biết nhìn cô cười khúc khích.

Hình Dục theo sự chỉ dẫn của chỉ các hạ sĩ thì nhìn về phía bãi tập đã nhanh chóng nhìn thấy bóng dáng Hình Khải đang chạy bộ.

Cô nhón chân lên, phất tay về hướng Hình Khải. Nhìn Hình Khải bây giờ thì nước da đã ngăm đen, người cũng cao hơn và nhanh nhẹn, dưới ánh nắng mặt trời chiếu rọi lên người anh cảm thấy con người rất là anh tuấn tràn trề sức sống.

Hình Khải cười để lộ ra một hàm răng trắng như tuyết, quay người chạy tiếp.

Gần một năm rưỡi, vóc dáng Hình Dục đã thay đổi rất nhiều.

Càng ngày càng đẹp ra, nhìn thấy quần áo anh đã lựa chọn tỉ mỉ mà Hình Dục mặc lên người thì anh cảm thấy rất là mãn nguyện.

Hình Khải thở hắt vì kinh ngạc, trong đầu đang suy nghĩ nên mở lời nói gì với cô ấy.

Hình Dục có sự chấp thuận của sĩ quan, cười chạy tới gần anh. Còn mấy tụi lớp 6 thì đang bị phạt vì đã làm bể cửa sổ của phòng tiếp khách.

.

“Sao trước khi đến không báo với anh một tiếng?” Hình Khải còn tưởng rằng mình sẽ không biết nói câu đầu tiên gì với Hình Dục, thật ra thì tự nhiên bộc phát mà hỏi thế.

“Đột ngột chỉ muốn đến đây vậy thôi, vốn định chờ anh nghỉ mới đến thăm anh.” Hình Dục cùng chạy bộ với Hình Khải, cười thật ngọt ngào.

“Nhớ anh?” Hình Khải lúc rời nhà vẫn canh cánh trong lòng một chuyện, bởi vì lúc đó Hình Dục đang giận anh không ít, cho nên sau đó vài ngày cả hai không ai để ý đến ai, cho đến ngày anh đi thậm chí ngay cả câu “gặp lại” cũng không nói.

Hình Dục cười không đáp, sờ cánh tay rắn chắc của anh: “Nhìn anh bây giờ chỉ muốn đánh anh thôi.”

“Em vốn là đánh không lại anh, vậy bây giờ anh để cho em đánh nha!” Hình Khải khinh thường khề hừ.

Hình Dục mím môi cười một tiếng: “Sinh nhật 19 tuổi thế nào?”

“Bình thường, tự nấu cho mình chén mì trường thọ thế thôi.” Hình Khải lau mồ hôi: “Em đừng chạy theo anh nữa, vào chỗ mát đợi anh đi.”

Hình Dục lắc đầu, theo sát bên anh: “Ba rất nhớ anh, anh Dương Minh cũng nhớ anh, bọn họ nhờ em mang quà sinh nhật đến cho anh. Anh muốn xem luôn bây giờ hay một lát nữa xem?”

Hình Khải nâng mặt: “Anh cảm thấy em đang gấp gáp muốn đi sao? Đừng có lấy cớ là hoàn thành nhiệm vụ mà bỏ đi có được không?”

“Em không thể ở lại quá lâu được một tiếng nữa thì phải đi rồi. Trường học có quy định.”

Hình Khải có cảm giác thật thất vọng không thôi, thời gian cho tiếp khách thì chỉ cho được vài tiếng là cùng, làm cho anh thấy hụt hẫng vô cùng!

Vì vậy anh bắt đầu tăng tốc chạy, “Vụt” một cái lao ra chạy rồi nói: “Qua bên kia chờ anh nữa tiếng.”

Hình Dục không thể đuổi kịp tốc độ chạy như bay của anh, chỉ có thể ngồi ở dưới tàng cây chờ anh chạy xong.

Hình Dục ôm cặp sách trong ngực, ánh mắt nhìn theo bóng dáng của anh, mỗi khi hai ánh mắt chạm tới thì hai người nhìn nhau mỉm cười.

Hình Dục bằng sự cố gắng nỗ lực của mình, lấy thành tích ưu tú thuận lợi đã thi đậu khoa Y Đại Học Bắc Kinh, hiện đã là sinh viên năm thứ nhất của khoa hộ lý. Cũng là thành viên nhỏ tuổi nhất của khoa này.

Cô chọn hôm nay tới thăm Hình Khải là vì hôm nay là sinh nhật tròn mười tám tuổi của cô. Cô dĩ nhiên cũng hy vọng có thể nhận được lời chúc của người nhà, mặc dù Hình Khải cũng không biết chuyện này.

Hình Khải phát huy sức lực hơn người thường, liều mạng chạy đến nỗi trong lòng ông huấn luyện viên cũng xiêu lòng, lần đầu tiên bỏ qua cho học sinh búống bình này.

Khi Hình Khải thở hổn hển chạy đến bên Hình Dục, còn Hình Dục đứng dậy tiến về phía anh, đưa cho anh một chai nước suối.

“Em mang nước từ nhà tới sao?” Hình Khải xấu hổ, cô có cần thiết phải tiết kiệm như vậy không?

“Uống đi.” Hình Dục móc khăn tay ra giúp anh lau mồ hôi: “Ở nơi này đi học rất vất vả không?”

“Tạm được, chỉ là thức ăn quá kém.” Hình Khải ngửa cổ lên uống xong nửa bình, dừng nói trong chai nước suối này thật là có hương vị ở nhà.

“Kiên trì một năm rưỡi nữa là có thể tốt nghiệp, sau khi về nhà em nấu cho anh ăn mỗi ngày.” Hình Dục vừa nói vừa từ trong bao móc ra phần quà tặng thứ nhất: “Cái này là ba đưa cho anh.”

Hình Khải mở ra vừa nhìn thấy: “Hoắc, là của cầu thủ Falcao Garcia a..., thay anh cảm ơn ba.” Anh lại thuận tay đóng lại, thái độ tán mạn.

“Đây là anh Dương Minh đưa cho anh.”

Hình Khải hào hứng mở ra, cố làm ra vẻ kinh ngạc hỏi: “Ai nha..., đây không phải là một chồng floppy disk (đĩa mềm) rất bình thường sao?”

“Anh ấy nói nội dung bên trong anh sẽ thích.”

Hình Khải hai mắt tỏa sáng, lập tức mở thiệp chúc mừng ra đọc: “Là anh em với cậu biết cái gì cậu cũng không thiếu chỉ thiếu thức ăn tinh thần, mấy đĩa này là có rất nhiều mỹ nữ nha... cô nào có thân hình hoàn mỹ, từ từ mà hưởng thụ đi. (Đặng Dương Minh)

Hình Khải nâng khóe mắt, đúng anh em tốt thật, TM thật là hiểu ý anh.

Anh vội ho một tiếng, làm bộ đem đĩa mềm cất vào trong túi, giơ tay về hướng Hình Dục: “Của em đâu?”

“.” Hình Dục một đôi tay vẫn giấu ở trong túi xách, siết món quà đó không quá giống quà tặng.

“Lấy ra nhanh.”

“.” Hình Dục then thùng lấy hộp quà tặng ra: “Đừng cười em.”

Hình Khải ngồi xếp bằng, cười hắc...hắc...cẩn thận từng li từng tí mở bọc giấy ra, khi anh thấy quà tặng thì hiển nhiên có chút giật mình, anh thật không nghĩ tới lại là một chiếc mô hình xe “Porsche 911” kinh điển, chất liệu hợp kim 1: 43 hoàn mỹ.

Hình Dục nhìn anh hé mở miệng mà không lên tiếng, yên lặng rũ mắt xuống: “Em mua không nổi Porsche, chỉ có thể mua cái mô hình đưa cho anh.”

Hình Khải cầm mô hình xe, chậm rãi nhìn về phía khuôn mặt cô, ban đầu Hình Dục hỏi anh thích gì, anh chỉ thuận miệng nói một câu Porsche, thì ra cô là còn nhớ rõ?

“Em nói thật, anh không ở nhà mấy tháng nay em tội cùng có nghĩ đến anh không?”

Hình Dục vuốt vuốt quai cặp sách, cơ hồ không do dự liền lắc đầu.

Hình Khải nắm lấy bả vai của cô: “Thật không có nghĩ tới anh?”

“.” Hình Dục khẽ nhả lại mày: “Sau khi anh đi em bận thi đại học.”

Hình Khải chăm chú nhìn vào mắt cô, thế nhưng không thấy được một tia che giấu nào trong mắt cơ.

Anh ngày đêm nhớ nhung cô, thật không nghĩ là cô có nhớ anh không nữa đây. Không đoán được câu nào là đùa câu nào là thật

Hình Dục bỏ tay của anh ra, nghiêng đầu cười cười: “Hình Khải, sinh nhật vui vẻ.”

“Bệnh thần kinh, sinh nhật anh đã sớm qua rồi.”

Hình Khải rũ cánh tay xuống, thần sắc chán nản khác thường.

Hình Dục thấy thế chần chờ chốc lát, vội vàng lấy từ trong túi xách ra một cây nến sinh nhật, nhẹ nhàng nhét vào Hình Khải lòng bàn tay: “May là có, em muốn thắp cây nến này.”

Hình Khải tịch mịch ngắm nhìn cô, nụ cười của cô và tâm tình của anh trở nên đối lập.

Hình Dục lấy cái bật lửa, đốt cây nến sinh nhật màu hồng cười nói: “Em nói cái gì anh nói theo cái đó được không?”

“Ừ.”

“Sinh nhật vui vẻ.”

“Sinh nhật vui vẻ.”

Hình Dục cười thỏa mãn cười, chấp tay trước ngực nguyện vọng đã được thỏa mãn hô thổi tắt cây nến.

“Em đang làm cái vậy?” Hình Khải thấy lời của cô nói có chút khó hiểu.

Hình Dục chỉ cười không nói, từ trong tay hẩn lấy lại cây nến cất vào giấy kiếng bỏ vào túi sách.

Từ đầu đến cuối, cô không nhìn thấy vẻ mặt bị thương của anh, cười khanh khách đứng lên: “Nhiệm vụ đã hoàn thành thuận lợi, em cần phải trở về.”

Hình Khải không nói gì, chỉ nhìn khuôn mặt của cô rất khó thấy có sự chuyển biến rất nhỏ, chỉ cần cô ôm và hôn mình và chỉ cần trong mắt cô có anh một chút xịu thôi, anh sẽ cảm thấy mình dễ chịu hơn.

Hình Dục mấp máy môi, cầm túi sách trên lưng hướng anh vẫy tay nói: “Em phải đi, anh ở lại đây phải học hành chăm chỉ nha, em sẽ không có nhiều thời gian trở lại thăm anh vì lịch học tập rất dày đặc gặp lại anh sau, nhớ giữ gìn sức khỏe.”

Nói xong, cô xoay người hướng về phía cổng trường.

Bỗng chốc, từ phía sau truyền đến tiếng gầm thét của Hình Khải.

“Hình Dục! Tim của em làm bằng sắt hay sao? !”

Bước chân Hình Dục chỉ dừng lại một giây, sau đó vội vàng bước nhanh cũng không quay đầu lại chạy phía cổng trường.

Hình Khải đứng tại chỗ đợi cô quay lại, đợi đến lúc bóng dáng của cô mất hút đến khi trời tối cô cũng không trở lại nữa.

.

Các bạn học ở đây đều hâm mộ Khải phải có một cô bạn gái xinh đẹp đến thế, người nào không biết thì tưởng là người đẹp đến đây tặng quà phát thư...

Kể từ sau chuyện này, cảm xúc của Hình Khải mới vừa bình phục giờ thì tâm tình rối loạn. Một năm rưỡi đã qua, cô vẫn là cô không nhớ anh mà lại càng không quan tâm đến cảm nhận của anh, thật đúng là một phụ nữ băng giá. Anh đến nhà trường làm đơn xin nghỉ thanh minh xin nghỉ phải đợi phê chuẩn, anh có thể đợi chờ đến ngày nghỉ thì lập tức trở về nhà, mặc kệ là hình phạt có nghiêm trọng đến đâu lần này nhất định phải hỏi rõ!

.

Chỉ là anh không nghĩ tới, giấy xin nghỉ phép đến ngày 5 tháng 1 năm 1999 thì mới xong phê chuẩn, hơn nữa chỉ cho nghỉ có nửa tháng.

Hình Khải không chuẩn bị hành lý, chuẩn bị lên đường ngồi xe lửa cả đêm để trở về nhà.

15. Chương 16

Normal 0 false false false EN-US X-NONE X-NONE

Chương 16 : Ngày 5 tháng 1 năm 1999

Mười hai giờ đêm, Hình Khải đi trên đường phố quen thuộc, ai cũng khoác áo vest dày lên người, đêm đông Bắc Kinh vẫn rét lạnh như xưa gió lạnh đến thấu xương tràn ngập khắp thành phố, ngoài đường rất là yên ắng, giống như tâm tình của anh lúc này vậy không muốn biểu lộ cảm xúc.

Bình lính đứng canh cửa suốt không nhận ra Hình Khải mới có nửa năm thôi mà anh thay đổi nhiều quá sắp không nhận ra được nữa rồi. Lại nói anh đã từng là Đại Thiếu Gia nhà họ Hình, mà giờ đây đã thành một thanh niên cứng cáp và phong độ.

Hình Khải không có tâm tình cùng bình lính hàn huyên, mà trong lòng đang mang đầy nghi vấn đứng nghiêm trước cửa phòng. Trời sinh con trai đã có tính chiếm hữu cao, hơn nữa đối với những chuyện mà mình muốn biết thì bắt đầu sinh mưu tính kế để biết được sự thật đó. Anh đương nhiên cũng không là người ngoại lệ, giống như là một con sư tử đang rình mồi, vô luận như thế nào cũng muốn từ miệng Hình Dục nói ra đáp án. Anh không muốn càng ngày tự mình đa tình đến ngu ngốc.

Chuông cửa vang không lâu, Hình Dục rất nhanh ra mở cửa nét mặt của cô cho thấy là cô vẫn chưa ngủ.

Hình Khải trầm mặc không nói, nét mặt không thay đổi đưa mắt nhìn cô không khí xung quanh thấy lạnh cả người.

Hình Dục chăm chú nhìn lại anh, tựa hồ không tin vào mắt mình.

Hai người mặt đối mặt nhìn nhau, ai cũng không mở miệng tranh đấu ít nhất mười phút chỉ có một loại không khí nặng nề tràn ngập lẫn nhau.

Bọn họ đang dùng mắt để nói chuyện với nhau sao? Có lẽ nói rất nhiều, có lẽ không nói gì, lại không nghĩ đến là nên nói cái chuyện vô vị kia nữa chứ...

Bỗng chốc Hình Khải sải bước vào chạm cửa, một tay nhắc Hình Dục lên mà Hình Dục không hề kinh sợ lại vòng tay ôm cổ của anh, bọn họ cơ hồ là trong lúc đó phát ra tiếng cử động. Lúc đó anh cũng muốn ôm cô mà tựa hồ cô cũng rất muốn ôm anh.

Một giây sau đó, mọi thứ xung quanh trong nháy mắt đều trở nên dư thừa có chút chuyện lại trở nên thuận nước đẩy thuyền, anh hôn môi cô mãnh liệt để thể hiện sự nhớ nhung của anh đối với cô, cô đón nụ hôn hơi thô bạo nóng bỏng của anh cùng đầu lưỡi anh dây dưa triền miên, hỗn độn mê tình hơi thở đứt khoắn kèm theo chút dục vọng.

.

Áo khoác, quần, dây lưng, áo ngủ, từng cái rơi rớt trên sàn nhà phòng khách, từ từ kéo dài đến bên giường. Hình Khải đè cô xuống giường, không biết là mình giống như một con hổ bị bỏ đói chỉ muốn thỏa mãn cơn đói, chỉ nghĩ đến cô thôi mà gần như anh cảm thấy mình sắp điên tới nơi rồi.

Hướng chi cô lại thuận theo giống như là thứ thuốc kích thích mê đắm lòng người, ngấm vào từng mạch máu trong người anh, làm người ta không một chút bận khoăn mà cứ uống mặc dù biết thuốc độc nhưng vẫn cứ muốn uống, đơn giản là không có ngôn từ nào để diễn tả hết nỗi nhớ nhung của anh.

Anh nâng thân thể cô lên từ từ hôn khắp da thịt cô, cô khẽ run rẩy đôi tay tự động vòng lên ôm cổ anh cắm vào tóc anh. Mỗi phút anh xâm lấn là mỗi giây vô thức mà cô xiết lấy tóc anh, càng ngày thu chặt vòng tay đang ôm lấy anh, dần dần nương theo anh và cũng dần dần hai gó má bắt đầu ứng hồng đôi môi ngày càng đỏ mọng lên bởi vì hôn nhiều.

Lúc này, Hình Dục khó khăn đưa một tay ra từ trong ngăn kéo lấy ra một thứ mà Hình Khải không muốn nhìn thấy nhất đó chính là bao cao su.

“” Hình Khải một tay đỡ thân thể cô, tinh thần phần khích lập tức bị lửa giận thay thế.

Anh thở hổn hển, cảm tức nhìn phía xuống Hình Dục bỗng chốc như là một thanh đánh gãy lý trí anh. Anh cũng không hiểu thời điểm anh không đủ lý trí mà cô lại là người làm cho lý trí của anh trở nên phát điên!

“Ách.”

Đột nhiên có thứ gì đó như muốn xuyên qua thân thể cô, làm toàn thân cô phát run lên mà nương theo anh rơi vào trầm luân, hô hấp trở nên dồn dập.

Hình Dục nắm ga giường sớm đã vắt thành một cục, đầu ngón tay mềm mại nắm đệm giường toàn thân vì co rút mà trở nên căng thẳng.

Hình Khải thở dài một hơi, sớm đã bị cô hành hạ đến tột độ làm anh đến hít thở cũng cảm thấy không thông, nhiệt độ trong phòng dường như đã nóng lên thế nhưng anh lại ở trong tình huống “tiến không được mà lùi cũng không xong” ở một vị trí khó có thể động đậy.

“Đau quá, anh nhẹ nhàng một chút.” Cô nói.

Hình Dục run rẩy đáp một tiếng, nhưng từng cơn đau đớn tràn ngập tới khiến cô không biết như thế nào mới có thể làm cho mình buông lỏng.

Hình Khải chăm chú nhìn thần thái khó lòng che giấu của cô không khỏi cười cười. Bởi vì nét mặt cô lộ ra sự khấn trương cùng lo lắng ngược lại lại tâm tình của anh trở nên tốt hơn, ít nhất cũng cho anh biết là cô không phải là người không sợ trời không sợ đất.

Anh cúi người hôn lên môi cô, tận lực hưởng thụ sự chậm rãi của cô.

Hình Dục kẹp chặt hai chân, lại bị anh đẩy ra thuận thế vòng tay tại trên eo anh ôm ái như mèo nheo.

“Hình Khải, em sợ mang thai.”

“A, hai ta ý tưởng của chúng ta vừa đúng trái ngược.” Anh từ từ di động vì để cho cô có thể thích ứng tiết tấu.

“” Hình Dục mấp máy môi muốn nói lại thôi.

Hình Khải nheo mắt lại, anh chưa từng chạm vào một cô gái xử nữ khi làm chuyện này, nhìn cô là trong lòng anh là máu lại sôi sùng sục nhưng vừa định luật động thì lại thấy thương cô.

“Anh cảm thấy đứng lên khổ sở như vậy sao?”

Hình Dục lau mồ hôi trên trán cho anh, tình huống bây giờ cùng với cô từ trên sách tra tới tài liệu không là một kiểu.

“Em biết cái gì, cái này gọi là đau cũng vui vẻ.”

Hình Khải hôn môi cô vành tai, xương quai xanh ngực bụng. Vùng mẫn cảm đến tột cùng ở đâu?

“” Hình Dục mặc cho anh vuốt ve mút thỏa thích, đem lấy chính mình hoàn toàn giao phó trong tay anh.

Hình Khải thấy cô còn chưa có xuất hiện phản ứng quá lớn, lật người cô lại hôn lên sống lưng, Hình Dục nhẹ giọng khẽ hừ rụt một bả vai nhạy cảm tránh né.

Hình Khải ngớ ngẩn dùng miệng vuốt ve xương bả vai cô, Hình Dục nghiêng người tránh né anh khuôn mặt nhỏ nhắn sung huyết đỏ bừng. Hình Khải đắc ý cười một tiếng đôi tay một vòng lấy cô xoay người ôm lên, từ khe hôn đến gặm cắn trên chốc nơi mẫn cảm của cô.

Dần dần, Hình Dục cảm nhận được một loại từ ngữ khó có thể diễn tả. Cảm giác giống như một luồng điện rò rỉ ra bên ngoài cơ thể bao trùm lên dự vọng của cô.

Hình Khải kích động hơi thở gấp một tiếng, đối với sự lẩn tránh này của cô cùng với sự nhạy cảm trên người cô làm cho anh có cảm giác hưng phấn, nơi cơ thể nhạy cảm của cô là bí mật chỉ có mình anh được phép biết thôi giống như là bằng chứng “Nhập cảnh thông hành” vậy, anh nhìn xuống những đường cong hoàn hảo và phần lưng trắng nõn đẹp đẽ của cô, rất nhanh anh đưa thân luật động tiến vào người cô trong trạng thái điên cuồng khó kiềm chế được.

Hình Dục thừa nhận anh đang cố gắng kiềm chế, hai cùi trỏ chống tại bên giường nhắm đôi mắt nhắm lại khe cau mày vừa nông cạn cười một tiếng.

.

Khi mọi kích tình đi qua

Hình Dục bước xuống giường trước, Hình Khải ôm cô vào trong ngực không vui hếch mày lên : “Sao vậy?”

“Làm cho anh chút gì ăn.”

“” Hình Khải thật không chịu nổi sự điềm tĩnh trong lời nói và cử chỉ của cô, như lần đầu tiên anh mới nhìn thấy!

“Không đói bụng sao?” Hình Dục đưa tay vuốt tóc anh.

Hình Khải cắn một cái trên cánh tay cô, trên cánh tay non mềm trắng trẻo hằn lên dấu răng.

“” Hình Dục rút tay lại, vội vàng xem thời tiết bên ngoài như thế nào rồi.

Hình Khải liếc nhìn thân thể trần trụi của cô, thuận tay dập tắt tàn thuốc nghiêng người đè lên người cô tắt đèn bàn đi.

Hình Dục mặc dù cảm thấy thân thể rất không thoải mái, nhưng không nói lời nào thật ra kể từ sau khi cô vào Hình gia, thì cô chưa bao giờ cự tuyệt bất kì yêu cầu nào của anh.

Hoặc là nói hai năm trước cô đã cho anh nên chuẩn bị tốt rồi.

Nhưng cũng chỉ có giới hạn nào thôi.

.

※※

Giữa trưa ngày thứ hai, mùa đông không thể che lấp đi ánh mặt trời ấm áp chiếu vào cửa sổ thủy tinh, chiếu rọi lên cánh tay rắn chắc của Hình Khải bên mũi trần ngập hương thơm ngát tỏa ra từ áo gối của Hình Dục, anh nhếch môi cảm thấy loại cảm giác này thật tốt.

Chỉ là anh đang nghĩ khi anh tỉnh lại thì sẽ có người nằm bên cạnh anh, nhưng Hình Dục đúng là không hiểu chuyện gì hết.

Hình Khải lười biếng bò dậy, ngậm lấy đầu thuốc đi đến cửa phòng bếp ngắm nhìn bóng dáng bận rộn của cô.

Hình Dục tự nhiên xoay người, mang đến một đĩa táo cắt sẵn đến trước mặt anh: “Trong sách nói bụng rỗng ăn táo có thể giúp tốt cho tiêu hoá.”

Hình Khải nhẹ giọng cười bốc một miếng ăn vào: “Anh ghét thầy thuốc. Nhất là nữ bác sĩ xinh đẹp.”

“Tại sao?”

“Ngoài mặt nhìn như Nhu Tình vạn chủng, thật ra thì một người gian xảo giết người không chớp mắt.” Hình Khải trêu nói.

“A, em đang học hệ hộ lý mà, chờ anh già rồi em có thể chăm sóc anh.”

“Phì. Không nói chuyện với anh?”

Hình Dục cười cười vốn muốn đẩy anh ra phòng bếp, Hình Khải đã cùng cô đẩy nhau ra Môn Hạm, ngay sau đó khiến cho sống lưng cô dán vào vách tường đôi tay anh thuận thể luồng vào thăm dò trong áo sơ mi của cô.

“Đợi chút. Em đang nấu canh.” Hình Dục khẽ đẩy bả vai anh, trong mắt lóe lên một tia hốt hoảng không dễ dàng phát giác.

Hình Khải giả diếc làm ngơ khom người ôm lấy cô vào ngực huyết sáo đi trở về phòng ngủ.

Anh chỉ có mười lăm ngày nghỉ vốn định trở lại đòi đáp án nhưng bây giờ còn cần thiết sao? Cho nên, cần gì lãng phí thời gian dùng cơm tán gẫu hắc...hắc...

Cuộc sống, chính là không có một kịch bản gốc chưa hẳn không đủ làm nên phim bộ đặc sắc

.

Trong phòng ngủ

Hình Khải vận động thân thể nhìn chăm chú khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ tươi của cô không khỏi mở cờ trong bụng.

Ban ngày ban mặt Hình Dục bị anh thấy có chút thẹn thùng đã nắm lấy chăn che chắn trước ngực.

“Còn không thừa nhận em yêu thích anh? Không đúng, là yêu anh.” Anh kéo cái chăn trước ngực cô ra.

Hình Dục cười không đáp, ánh mắt mơ hồ có chút đau đớn liếc nhìn.

“Nói với em chuyện này, làm sao em lại như vậy a.” Hình Khải uốn éo qua cằm của cô.

“Nói gì?”

“Nói em có yêu anh hay không ?”

“Yêu là cái gì?”

“Yêu là được.” Hình Khải nhún lỗ mũi: “Chỉ hiểu mà không diễn đạt được bằng lời.”

“Anh cũng không biết cái gì là yêu, em càng không biết. Hơn nữa chừng hai mươi tuổi thì đàn ông chỉ có thể dùng nửa thân dưới để suy nghĩ vấn đề, thông qua dáng ngoài thích bắt con mồi dĩ nhiên điều này không phải điều mà anh có thể khống chế. Còn bao lâu nữa cơm nguội hết rồi.”

“.” Hình Khải thở phào, câu đầu tiên cô nói đã khiến sự hưng phấn của anh giảm đi nhiều.

“Nếu như mang thai thì lập tức gọi điện thoại cho anh biết.” Anh không giải quyết được nữ nhân này nên thật lòng muốn dùng đứa bé trói buộc cô lại.

“.” Hình Dục chậm rãi nháy mắt, lông mi rũ xuống gật đầu một cái.

※※

Lúc ăn cơm, Hình Khải phát hiện Hình Dục bình tĩnh khác thường, dường như đang có tâm sự.

“Nghĩ gì thế?”

“Hả? Hôm nay em phải đi học.” Hình Dục giật mình.

Hình Khải dùng chiếc đũa nhọn chỉ về phía cô cảnh cáo nói: “Anh trở về trường học trước, cấm em không được đi học.”

Hình Dục nheo lông mày: “Em không được đi học !.”

“Muốn đi học cũng được, nói một tiếng ‘ em yêu anh ’ sẽ dễ cho em đi.”

Hình Dục không hề biểu hiện ra tâm tình, gấp mấy cây rau cải bỏ vào chén Hình Khải: “Mau ăn cơm.”

“” Hình Khải nhúm mày, nha đầu này có phải đang xấu hổ không? Giờ là người của anh mà muốn chạy trốn rồi hả?

Anh khua chén chiếc đĩa nhọn dừng lại chợt nhớ tới điều gì, vì vậy anh thuận dưới đáy bàn khẽ đá cô một cước hỏi: “Ồ trường có ai theo đuổi em không?”

Hình Dục chần chờ một chút. “Không có.”

“Vô lý.”

“” Hình Dục buông chén đĩa xuống buông mí mắt: “Em làm sao quản được người khác.”

Hình Khải nhăn nhó nâng mặt cằm rằng nghiêng lợi nói: “Được! Ngày mai anh đưa em đi học, anh ngược lại muốn biết là ai chán sống mà theo đuổi em!”

Hình Dục thấy anh nổi nóng tạm thời không lên tiếng đứng dậy dọn dẹp bát đĩa.

“Đứng lại, tại sao em không nói với người theo đuổi em là em đã có người yêu rồi?”

“Em đã nói rồi.”

“Nói như thế nào?”

“Em nói có bạn trai.” Cô quay lại.

“Như vậy a, vậy bạn trai em là ai vậy nha nha.” Hình Khải vai hơi run lấy bẫy vai nói.

“Đối phương lại không hỏi tên họ.”

“” Mẹ nó, thật là vớ vẩn.

“Nếu có người hỏi thì sao?”

“Em không muốn trả lời vấn đề giả thiết.”

“”

Anh thật là ban đầu không nên học quân sự mà nên học Tâm Lý Học dành cho phái nữ chứ!

16. Chương 17

Normal 0 false false false EN-US X-NONE X-NONE

Chương 17 : An Dao

Hình Khải phát hiện Hình Dục nói rất có lý, có đôi khi con trai hay suy nghĩ vấn đề chỉ bằng nửa thân dưới. Chính là bởi vì Hình Dục rất xinh đẹp, vóc người đẹp và có làn da trắng trẻo, anh chỉ có ý nghĩ kỳ quái khi đối mặt với thân thể của cô, trong đầu chỉ nghĩ làm sao chinh phục thân thể của cô trong lần đầu tiên, dùng các loại tư thế, ảo tưởng nghe tiếng quát tháo tiếng kêu của cô, a cái này gọi là thú tính, mà cũng chỉ là ảo tưởng nhất thời trong đầu anh thôi.

Vậy mà, khi nguyện vọng trở thành sự thật, trừu tượng lấy thân thể của cô, tựa hồ anh cảm giác không có cảm giác khoái cảm, nói khó nghe điểm hơn, thì tính cách cô giống như là một người có nội tâm hay sống khép kín, chẳng những việc gì cũng nghe lời, mà chỉ biết chăm sóc anh, quan tâm đến việc nhà.

Hình Khải chem chép chép miệng, đến tột cùng không biết là thiếu chút gì đó?

“Có thể đi rồi!” Hình Dục đeo cặp sách lên lưng, cô biết là Hình Khải cố ý muốn đưa cô đi học, chính là bởi vì cô hiểu rõ tính bá đạo của anh, cho nên cũng không muốn nói nhiều với anh.

Hình Khải đáp một tiếng, thay xong giày, tiện tay khép cửa phòng.

Hình Dục vừa đi ra khỏi nhà, đang vừa đi vừa móc vé xe buýt ra, thì bị một chiếc xe màu đen chắn ngang đường đi.

Vì ở khu trụ sở quân đội vừa mới nhập ba chiếc xe Audi , trong đó có hai chiếc dùng làm xe chuyên dụng nên có gắn cờ đỏ, phần còn lại thì cả ba xe đều gắn bản số xe của chính phủ, nên khi người đi đường nhìn thấy bảng số xe này, thì cũng nhường đường cho xe tấp vào.

Hình Khải hai tay nhét vào túi, huyết sáo đi bộ từ phía sau cô, hả hê chỉ hướng đầu xe: “Nhìn cái gì chứ, lên xe đi!”

“” Hình Dục nghiêng đầu sang chỗ khác: “Đi loại xe này vào trường chắc chắn xe làm người ta để ý, không chừng còn hù dọa họ nữa đó!”

“Ừ, chính là muốn hù dọa người ta, tránh khỏi việc nếu anh không có ở nhà, mắc công có người khi dễ em.” Hình Khải mở cửa cho cô vào. Thật ra thì anh không phải là người khoe khoang khoe của, nhưng có đôi lúc cũng cần làm dụng quan hệ như thế này, để đề phòng trường hợp bất trắc. Đàn ông mà, đôi khi cũng phải cho mình một chút thể diện.

Hình Dục dĩ nhiên biết tâm tư của anh, anh không phải là muốn cho mọi người biết rằng cô là người yêu của anh sao, rõ ràng là biểu hiện của một người bá đạo, thật là ấu trĩ mà.

Bánh xe chậm rãi lái ra khỏi khu dân cư, Hình Dục nhìn về phía quán ven đường: “Anh từ sáng đến giờ chưa có ăn sáng, vừa này cũng đi sớm, hay là em mua bánh bao cho anh ăn nha!”

“” Hình Khải hếch lên mày: “Nếu như em không phải là con gái của Hình Gia, em may mắn ngồi lên chiếc xe ‘hồng kinh V’(ko hiểu từ này lắm) mà có thể không hưng phấn hay sao?”

“Em thật sự rất vui, vậy là không cần phải chen xe bus nữa rồi!” Hình Dục cười cười.

“Em có biết là đàn ông ông rất thích người phụ nữ của mình sùng bái, ngưỡng mộ họ hay không?”

“Vậy sao? Em vẫn luôn rất sùng bái anh mà!” Hình Dục nhìn chằm chằm quán bánh bao ngày càng xa.

“” Hình Khải nhìn qua phía cô hỏi: “Em có nghĩ rằng anh là một người tự phụ hay không?”

“Tự tin, không phải là tự phụ. Anh hôm nay bị làm sao vậy?” Hình Dục từ buổi sáng liền phát hiện ra anh có chút điểm lạ lạ, thỉnh thoảng hỏi cô một vấn đề hết sức kỳ quái.

“Tự tin là tốt hay là chưa phải tốt?” Hình Khải tiếp tục hỏi.

“Đối với sự nghiệp tốt, đối với tình cảm không tốt.”

Hình Khải khước mắt khê nhếch, rốt cuộc nói đến trọng điểm.

“Bởi vì anh tự tin, cho nên anh xác định được người anh yêu là em, nhưng em lại làm cho anh có cảm giác như bị mất lòng tự tin vậy! Em có thể giải thích cho anh vì sao lại như thế không?”

“” Hình Dục theo bản năng nhìn về phía tài xế, mắt tự nhiên vuốt vuốt tóc: “Ách...Vấn đề này chúng ta nên thảo luận ở nhà hay hơn.”

“Được, anh cho em 1 ngày suy nghĩ, cho không có đáp án đừng nghĩ vào cửa.”

“” Hình Dục cười với anh, nụ cười đến quỵ dị.

Hình Khải ghét loại ánh mắt này của cô, một lúc cảm thấy nắm chắc phần thắng.

Ước chừng khoảng 20’.

Chiếc xe đi đến trường đại học khoa Y, quẹo vào dừng xe ở trong khuôn viên trường, quả nhiên thu hút không nhỏ những người chú ý đến.

Các sinh viên đứng gần đó để xem, giống như là trước mắt họ đây không phải là xe hơi mà là xe tăng vậy.

Nhưng họ rất là hiếu kỳ, không biết là vị lãnh đạo nào sẽ bước xuống xe đây!

Tài xế một mực cung kính mở cửa xe, chào kiểu quân lễ.

Hình Khải đầu tiên xuống xe, dừng nói, khi anh bước xuống xe với vẻ mặt cực kỳ đẹp trai và phong độ, thì lập tức các nữ sinh đã xôn xao ngắm nhìn anh rồi. Hình Khải cười để lộ hàm răng trắng tinh của mình, a ha ha, cái anh muốn chính là loại cảm giác, Hình Dục quá không nhiệt tình, vào lúc này anh như là một ngôi sao sáng được mọi người chú ý!

Nhưng là, khi anh đang tự mình tưởng tượng ra cảnh tượng đó, thì không biết lúc nào Hình Dục đã mở cửa xe phía bên kia, khom lưng đi ra, ngay sau đó, nhanh chóng vòng qua phía xe hơi đi vào lớp học, làm bộ như không quen biết anh, giống như chỉ là người đi đường vậy.

Hình Khải nhìn lên lút bộ dáng của cô, thật là muốn bắt cô đứng lại.

Anh đi theo phía sau Hình Dục khoảng chừng vài mét, thu hút sự chú ý của rất nhiều người trong sân trường. Anh định kêu tên của cô, thì có một luồng gió vừa thổi qua, thì chỉ thấy có một cô gái vượt qua mặt anh, rồi nhanh chóng vỗ bả vai Hình Dục.

Hình Dục ngoái đầu nhìn lại, từ trong túi xách móc ra một quyển tập trả lại cho cô gái đó: “Ngày hôm qua mình có chuyện không tới được, thật xin lỗi bạn.”

Cô gái cười lắc đầu, mượn cơ sở để bỏ quyển tập vào trong túi sách, xoay lại liếc trộm nhìn Hình Khải một cái, cô đi tới bên Hình Dục bên tai nhỏ giọng nói: “Sau lưng cậu có anh trai đẹp kìa, để mình đoán thử nhé, biển số xe của nhà nước, vậy nhất định là con cái cán bộ rồi. Còn nữa nhìn anh chần là thuộc hạng công tử nhà giàu, đồng hồ mà anh ta đeo mình từng thấy trên tạp chí, ít nhất cũng phải 5.000 tệ!”

Hình Dục nhìn về phía cô gái, vẻ mặt hơi ngượng ngùng, khuôn mặt tươi cười lôi kéo cô đi về phía Hình Khải, nói: “Để mình giới thiệu cho hai người quen biết, anh ấy là Hình Khải, còn đây là An Dao, bạn học chung lớp của em.”

An Dao kinh dị mở to mắt: “Hình Khải, Hình Dục, hai người là anh em sao?”

Hình Khải cũng hơi ngẩn ra, lặp lại: “Em tên là. An Diêu?”

Nếu như anh nhớ không lầm, Hình Dục vốn tên là An Diêu. Cô vốn là lấy họ của ba mẹ để đặt tên.

An Dao vừa nghe Hình Khải kêu tên của mình, hiển nhiên có chút khẩn trương, cô đứng ở bên cạnh Hình Dục, xấu hổ gật đầu: “Xin chào, em tên là An Dao, “An” trong từ bình an, và “Dao” trong từ Quỳnh Dao.”

“Chào em!” Hình Khải nhìn về Hình Dục, Hình Dục biểu hiện được rất thông dong.

Hình Khải hờ hững cười, có điều ánh mắt sùng bái của An Dao khiến anh rất thích thú, đúng thế, phản ứng giống cô gái này mới được gọi là bình thường!

Xung quanh người qua kẻ lại, An Dao chìm đắm trong suy nghĩ, không bước thêm được bước nào nữa.

Hình Dục lại đứng im một bên, hai người anh một câu em một câu, chẳng có chỗ cho cô nói chen vào.

Hình Khải vì lịch sự mới kiên nhẫn trò chuyện với bạn của Hình Dục, nhưng đột nhiên anh nhận ra Hình Dục không ở bên cạnh mình, anh vừa trả lời câu hỏi của An Dao vừa nhìn xung quanh tìm kiếm, cuối cùng thấy cô đang lặng lẽ ngồi đọc sách dưới một gốc cây.

Hình Khải nheo mắt, cô thật nhân rồi quá thể, còn có tâm trạng đọc sách cơ đấy!

Anh đi tới, đá đá vào chân cô hỏi: “Buổi trưa ăn gì?” Mấy ngày này, anh phải xác định rõ xem suy nghĩ của mình về Hình Dục như thế nào.

“Ăn gì cũng được.” Hình Dục không ngẩng đầu lên, chăm chú đọc sách.

Hình Khải thu hồi suy nghĩ: “Hả? Vậy buổi trưa đi ra ngoài ăn đi!”

“Còn bốn giờ nữa mới đến giờ trưa mà, anh nghĩ sao mà giờ này ăn vậy?” Hình Dục bắt đầu quan tâm đến anh.

Hình Khải đang suy nghĩ, An Dao nói: “Vậy anh có thể vào lớp dự thính dự mà ngồi, giờ học khoa Y rất thú vị.”

“Có được hay không?” Hình Khải lễ phép hỏi thăm.

“Không quan trọng, nhiều hơn một hai học sinh, giáo sư cũng không nhận ra đâu!” An Dao khéo khéo tay Hình Dục, ý bảo muốn bảo cô giữ Hình Khải ở lại.

Hình Dục đem một quyển sách dày cộm nặng nề, đặt vào lòng bàn tay Hình Khải: “Không phải là anh muốn xem hoàn cảnh học tập ở đây sao? Đi thôi.”

“” Hình Khải nhìn chăm chú bóng lưng của một đôi đã đi về phía trước, Hình Dục cứ nhiên chủ động để cho anh giám sát, vậy chứng tỏ là lòng của cô vẫn còn có anh?

An Dao còn lại là vừa đi vừa cười trộm, nhếch lên ngón tay cái về hướng Hình Dục: “Được nha Hình Dục, thì ra là cậu xuất từ gia đình quân nhân, trong nhà còn cất giấu một anh đẹp trai như vậy, tin tức này thật là chấn động nha.”

Hình Dục chỉ cười không nói, cũng không về hướng An Dao mà giải thích quan hệ của hai người họ.

Đại học Y khoa trong sân trường có nhiều mỹ nữ như mây, mới thấy cả đám con trai trong sân trường chạy vào, Hình Khải quả thật bị hoa mắt. Không trách được đàn ông muốn làm bác sĩ nhiều như vậy, ngày nào cũng được ngắm cả đám mỹ nữ y tá dài thòng, gần như được ban lộc vậy, nhưng so với Hình Dục nhà anh thì cô hơn đám y tá đó nhiều.

“Tiểu Dục, sao anh không nhìn thấy tiểu Kim Mao Đại Dục ở nhà vậy?” Anh nghe đến tiếng chó sủa, thì chợt nhớ tới Đại Dục nhà mình.

“Phốc.” An Dao che miệng vui lên, nhìn Hình Dục nói: “Anh cậu thật là vui tính nhỉ.”

“” Hình Dục hời hợt trả lời Hình Khải: “Hai ngày trước nó đau bụng, cho nên anh Dương Minh mang về nhà nuôi nó hai ngày.”

Hình Khải đáp một tiếng: “A. Đặng Dương Minh còn chưa biết anh đã trở về.” Nói xong, anh lấy điện thoại di động ra, gọi điện thoại cho người bạn tốt như hân.

Hai người nói chuyện mấy phút, Hình Khải hẹn thưởng Đặng Dương Minh cùng nhau ăn cơm trưa.

“Tiểu Dục, Dương Minh sẽ tới đây gặp chúng ta, vậy buổi trưa gặp nhau ở cổng trường nhé!” Anh đem tài liệu sách đặt ở trên bàn, người như anh mà không hiểu tí gì mà học môn này, quả thật nhàm chán cực độ.

An Dao nhìn về Hình Khải bóng dáng đi xa, thất vọng chu miệng.

.

Mà một tiết là sáu mươi phút , An Dao lơ là không chú ý đến bài giảng, ở bên cạnh Hình Dục thăm dò tình hình của Hình Khải. Lại nói An Dao trong cũng nổi tiếng là mỹ nữ, không phải là không thiếu người theo đuổi, cô gia cảnh cũng không tệ, cho nên không muốn tới lui với những người nghèo. (lộ bộ mặt quỷ của An Dao rồi đó!)

“Hình Dục, anh cậu, có người yêu chưa vậy?” An Dao trong mắt lóe lên một tia thấp thỏm.

Hình Dục vừa ghi chép, vừa chậm lắc đầu.

“Cũng đúng, nếu có người yêu sao mà xuất hiện ở nơi này được chứ, ha ha.” An Dao mở cở trong bụng, tự độc thoại một mình.

“Buổi trưa cùng nhau ăn cơm nha?” Hình Dục nhẹ giọng hỏi thăm.

An Dao ngớ ngẩn, thừa dịp giáo sư xoay người thì chợt ôm lấy Hình Dục: “Cậu đối với tớ tốt thật, yêu cậu chết đi mất.”

Hình Dục chỉ cười không nói, tâm tình lại im lặng không nói gì.

※※

Đến trưa, Hình Dục dẫn An Dao cùng nhau vào nhà hàng, nếu mời thêm người tới ăn chung, thì Hình Khải thấy cũng không sao cả, còn cho là Hình Dục cố ý tác hợp Đặng Dương Minh với An Dao nữa chứ!

Đặng Dương Minh thân là con cái cán bộ, cũng chạy không thoát việc trong nhà an bài, anh sớm muộn cũng phải đi vào con đường này, nhưng đeo trên mình trách nhiệm này, thì anh cũng đã tính toán trước là buông lỏng mình tạm thời trong mấy năm nữa thôi.

Trong gian phòng trang nhã, Đặng Dương Minh nghe nói Hình Khải tới hôm qua trở về nhà, trước cho anh một quyền.

“Trở lại thế nào không lập tức đi tìm tớ, không biết là tớ ngày đêm nhớ cậu lắm không?”

Hình Khải làm động tác buồn nôn: “Chú ý hình tượng một chút đi, ở đây còn có người lạ đó!”

An Dao nghiêng đầu cười một tiếng, nói: “Thì ra là anh tới hôm qua mới về Bắc Kinh nha, cái này bữa cơm coi như là đãi mọi người ăn hay sao?”

Hình Khải giơ chén lên: “Không cần khách khí, cứ tự nhiên ăn.”

An Dao hí mắt gật đầu, thần thái khéo léo đáng yêu.

Đặng Dương Minh liếc nhìn An Dao một cái, vừa nhìn về phía Hình Dục đang vui đầu ăn cơm, hình ảnh như vậy, anh tuyệt đối đã gặp qua ở đâu rồi!

Hình Khải khẽ đá chân Đặng Dương Minh ở dưới bàn, sử dụng ánh mắt ý bảo anh: “Cô nàng này có được hay không?”

Đặng Dương Minh lướt mắt quan sát An Dao, sống mũi cao mắt to, da trắng mịn, vóc người chuẩn, nhưng mà bất kỳ cô gái giống như Hình Dục ở trước mặt anh, anh đều cảm thấy mờ nhạt ảm đạm. Hoặc là nói là, chính là mắt anh có vấn đề rồi.

Hình Khải lúc này mới phát hiện ra Hình Dục ngồi đối diện với mình, anh kéo ra cái ghế bên cạnh ra lệnh: “Tới đây.”

Hình Dục thuận theo đứng lên, trước là cạ ly với hai người họ, sau đó vẫn ngồi tại chỗ.

“” Hình Khải vừa muốn nói là cô sao lại không nghe lời anh nói, Đặng Dương Minh dè lại mu bàn tay anh lại, đang ngồi trước người ngoài, đừng làm cư xử như vậy nên giữ một chút thể diện cho Hình Dục.

Hình Khải âm thầm than thở, anh bắt đầu buồn bực rồi, tại sao An Dao không hỏi anh và Hình Dục là quan hệ như thế nào? Đặng Dương Minh cũng không hỏi anh đã cùng Hình Dục phát triển đến đâu rồi! Tựa hồ tất cả hai người trao đổi xong rồi, thì Hình Khải cũng không nói gì nữa cả.

An Dao tính tình hay hướng ngoại nên rất giỏi giao tiếp, ở một tình huống chẳng ai nói chuyện gì hết, thì cô nàng sẽ nói nhăng nói cuội cho không khí có phần sôi nổi lên. Đặng Dương Minh và Hình Khải ở trước mặt đám con gái cũng được coi là những người đàn ông có phong độ, nghe An Dao hào hứng kể những chuyện thú vị xảy ra trong trường Đại học Y, hai người không nhịn được phá lên cười.

Hình Khải lần nữa cảm thán, nếu Hình Dục nhà anh có một phần tính cách như cô gái này thì anh chắc chắn sẽ lấy cô về nhà liền.

“Anh mới 17 tuổi mà đã học trường lục quân? Thật là lợi hại nha!” An Dao nhếch lên ngón tay cái.

Hình Khải thấy cô nàng lóe lên ánh mắt sùng bái, tâm tư anh cũng thấy thật thỏa mãn.

“Đây không tính là gì, Hình Khải còn tinh thông 3 ngôn ngữ Nga, Anh, Pháp.” Hình Dục chọt mở miệng.

An Dao che đôi môi, từ sùng bái tăng vọt cúng bái, hưng phấn nói: “Anh là thiên tài ngôn ngữ!”

Hình Khải ngược lại sửng sốt, Hình Dục đối với việc học tập của anh chẳng bao giờ quan tâm, cho nên anh không hề nói cho Hình Dục biết chuyện tự học ngoại ngữ. Vừa nãy cô nói như thế, anh không thể nghi ngờ là ba ở trước mặt Hình Dục nói cho cô biết. Chỉ là, anh lười phải nhắc tới nguyên nhân chủ yếu là: đã sớm thích ứng thái độ lãnh đạm của cô, dù sao nói hay không thì cô cũng không có khen ngợi mình đâu.

Đặng Dương Minh cầm ly rượu uống , cười nói: “Cậu được đấy, tớ nhớ khi còn bé, cậu hay đứng ở góc tường cùng con kiến huyền thuyên, có phải cậu gặp phải con kiến thành tinh rồi đúng không?”

Hình Khải cười một tiếng, bây giờ có thể mang ra chuyện này để cười đùa, nhưng nhắc tới đoạn ký ức kia cũng là một nỗi buồn của anh, lúc đó không ai chơi với anh, anh chỉ có thể cùng các loại Động Thực Vật nói chuyện phiếm thôi.

Hình Dục hơi mỉm cười, cô hay im lặng, nhưng cũng chỉ khi có thể ở bên cạnh Hình Khải mà mới tìm thấy niềm vui từ đó.

Sau khi ăn xong, Hình Khải cùng Đặng Dương Minh cũng uống hơi nhiều, Hình Dục không yên lòng bọn họ, nên quyết định đưa hai người về nhà trước.

An Dao vốn định nói Hình Dục cùng nhau đưa bọn họ, nhưng khu đại viện Cao Kiều có quy định, không phải bất cứ ai cũng có thể ra vào khu vực đó, cho nên, cô lặng lẽ đem viết số điện thoại di động vào tờ giấy, nhét vào túi quần Hình Khải. Mà một màn này, ngoại trừ Hình Khải không phát hiện ra, thì Đặng Dương Minh cùng Hình Dục cũng điều thấy hết.

Rất nhanh, bọn họ một hàng ba người ngồi lên xe hơi đang đậu trước nhà hàng, thì dọc theo đường đi, Hình Khải đối với Hình Dục thì cũng động tay động chân, còn Đặng Dương Minh thì giả vờ say nhắm mắt ngủ.

Hình Khải một tay ôm Hình Dục, hôn vành tai của cô.

“Đừng cựa quậy nữa, sắp đến nhà rồi.” Hình Dục che môi của anh lại.

Hình Khải cười hì hì một tiếng, nói thầm vài câu ở bên tai cô.

“ ”

Sau khi nghe xong, Hình Dục liếc nhìn sang Đặng Dương Minh đã ngủ say chưa, sau đó gật đầu.

17. Chương 18

Normal 0 false false false EN-US X-NONE X-NONE

Chương 18:Mời đến thì dễ đuổi đi thì khó

Mùa hè năm thứ hai, Hình Khải hoàn thành khóa học ở Học viện Quân sự một cách hết sức thuận lợi, được chuyển thẳng lên Học viện Ngoại giao Bắc Kinh với thành tích xuất sắc. Hình Khải biết bố sẽ gior cả hai tay hai chân lên tán thành việc anh học năng cao. Nói gì thì nói, làm bố ai chẳng muốn con trai mình một bước lên mây? Tuy nhiên, suy nghĩ của anh rất đơn giản, chỉ vì anh không muốn ở trong quân ngũ nữa nên mới ép mình tiếp tục gặm sách như thế. Nhưng, như vậy anh lại phải học thêm bốn năm nữa.

Hình Phục Quốc trông dong cở mở đón con trai trở về, không khí hào hùng vui vẻ như chính ông mới là người thắng trận.

Hình Dục lại lặng lẽ đứng bên cạnh Hình Phục Quốc, thon thả mềm mại.

Một năm xa cách, Hình Khải cứ nghĩ rằng mình sẽ quên cả dáng hình cô, nhưng sự thật chứng minh, anh không những không quên được cô mà hình bóng cô càng lúc càng khắc sâu hơn trong tim anh.

Sau khi về đến nhà, Hình Khải ngâm mình trong bồn nước ấm thư giãn, về nhà vẫn là thoải mái nhất.

Bữa tối rất thịnh soạn, Hình Dục đã bắt đầu chuẩn bị từ ngày hôm qua rồi.

Hình Khải nhìn thức ăn trên bàn, cơm ở nhà vẫn là ngon nhất. Lại quay sang nhìn Hình Dục dịu dàng hiền thực, đột nhiên anh cảm thấy thế này cũng tốt. Đàn ông mong đợi điều gì, chẳng phải là có một người phụ nữ ở bên yêu thương chăm sóc mình hay sao?

Dù sao sớm muộn gì cũng phải lấy cô, chi bằng tận hưởng đi vậy.

“Này, đợi khi anh đủ hai mươi hai tuổi, chúng ta kết hôn nhé?”

“Sao đang ăn tự nhiên lại nói tới chuyện này?” Hình Dục đứng dậy xới cơm cho anh, chỉ coi như một câu nói đùa.

Hình Khải tắc tắc lưỡi, những lúc anh nhàn rỗi không có việc gì làm thường ngồi phân tích tâm lý của Hình Dục. Theo phán đoán của anh, chính vì cô biết rõ chồng tương lai của mình là anh nên cô mới không suy nghĩ đến vấn đề yêu hay không yêu, dù sao cô cũng chẳng có sự lựa chọn nào khác, nên có lẽ không có cảm giác nguy hiểm?

“Này, em đừng nghĩ anh nhất định sẽ lấy em. Giờ anh không còn là đứa trẻ con dốt xanh phải nghe theo sự sắp xếp của bố nữa, bố làm gì còn phải nhìn sắc mặt anh biết không hả?” Hình Khải sa sầm sắc mặt, người con gái này thật không biết điều, anh sẽ không để tâm tới cô như thế nữa.

Hình Dục sững lại, bình tĩnh nói: “Ồ!”

Hình Khải cười ha hả, cảm thấy đắc ý trước sự khiêu khích đầy biến thái của mình.

“Em giận rồi phải không?”

“Không. Hình Dục ngồi trở lại ghế, chậm rãi uống canh.

“Chắc chắn giận rồi, mặt xanh lét kia kìa.” Hình Khải cười gian xảo.

Hình Dục vô thức đưa tay lên sờ sờ má, mím môi không nói.

Hình Khải đang hào hứng, còn cô lại có bộ dạng buồn chán thế kia, thật khiến người ta mất hết ý chí chiến đấu, vô vị.

Đột nhiên, anh ném đĩa xuống, bắt đầu nổi điên: “Hình Dục, cô đừng ngông cuồng quá!

Đừng cho rằng tôi sẽ lấy cô thật, cô còn chưa có phúc đấy đâu!”

“Em làm sao?” Hình Dục không hiểu.

Hình Khải tức tới mức sồn cả da gà, nhìn đi nhìn đi, đúng là có những người con gái tự yêu bản thân mình quá mức.

Anh đập bàn đứng dậy, buông lời cay nghiệt: “Cô đợi đấy, có bản lĩnh thì cả đời này đừng tới cầu xin tôi.”

Hình Dục chậm chậm chớp mắt, không hiểu tại sao anh lại làm to chuyện, nổi trận lôi đình như thế.

Hình Khải than thầm, cuối cùng đã tìm ra nguyên nhân rồi, người con gái này tự tin quá mức!

Hình Khải quay về phòng ngủ trong tiếng bước chân giận dữ, đóng sập cửa phòng lại, lật tìm tên những người con gái trong danh bạ điện thoại... Mẹ kiếp, tưởng anh mày thiếu đàn bà chắc? Anh mày chưa bao giờ thiếu!

Vì họ tên được sắp xếp theo bảng chữ cái từ vắn a đầu tiên, nên cái tên đầu tiên đập vào mắt anh... An Dao.

An Dao? Có ấn tượng, là bạn cùng lớp của Hình Dục, vì tên hai người giống nhau, nên anh nhanh chóng nhớ ra diện mạo của cô gái này.

Hình Khải sờ sờ cằm, đã một năm rồi, không biết cô ấy đã có bạn trai chưa, Đặng Dương Minh cũng chưa có gì mà... Nghĩ mãi nghĩ mãi, Hình Khải đảo mắt rồi búng tay cái tách.

Rất nhanh, đối phương bắt máy.

An Dao: “Xin chào!”

Hình Khải: “Chào em, là An Dao phải không?”

An Dao: “Là em đây. Xin hỏi anh là ai?”

Hình Khải: “Anh... anh là anh trai Hình Dục, Hình Khải.”

Đầu dây bên kia im lặng khoảng hai giây, rồi mới nói: “Hôm qua nghe Hình Dục kể anh sắp về... em đang nhớ anh, em nói thật đấy.”

“Nhớ anh?” Hình Khải hoang mang.

“Vâng! Nhớ một người bạn đã một năm không gặp không được sao?” An Dao cười tinh nghịch cổ lên nhìn trần nhà, không lẽ cô gái này đã sớm có ý với anh từ lâu?

“Alo, Hình Khải? Anh còn đó không?”

“Còn còn. Tối nay em rảnh không? Đến nhà anh ăn cơm.” Ánh mắt anh thoáng ánh lên niềm vui của việc trả thù.

“Được ạ, nhưng liệu có tiện không? Nghe nói vào trong khu biệt thự đó rất phiền phức.”

“Không sao. Anh sẽ nói với cảnh vệ một tiếng. À, em mang theo chứng minh thư nhé!”

“Vâng, vậy tối nay gặp!”

Sau khi cúp máy, Hình Khải hí hóp mắt cười xấu xa, Hình Dục ơi là Hình Dục, anh có thể tưởng tượng ra vẻ mặt khó coi của em khi nhìn thấy cô bạn cùng lớp xuất hiện trước cửa nhà mình, em lấy tư cách gì mà kiêu với anh chứ? Chậc chậc, ái chà chà!

Hình Khải khệnh khạng bước ra cầu thang, dương dương tự đắc nói: “Em gái ơi... tối nay anh mời một cô bạn gái tới nhà mình ăn cơm, em làm thêm mấy món ngon ngon nhé!”

Sống lưng Hình Dục như khựng lại, bàn tay đang cầm bát dừng trước vòi nước chảy, sau đó cô trả lời: “Vâng, được!”

Hình Khải bước tới đứng bên cạnh cô, bắt đầu cười đầy bí hiểm: “Ái chà chà, em nói xem tại sao anh trai em lại sát gái đến như thế chứ? Lúc nào cũng có đàn bà con gái dâng tới tận miệng.”

Hình Dục vẫy vẫy nước bám trên đầu, không nói lời nào.

Nếu Hình Khải không nhìn nhầm thì hình như Hình Dục chẳng hề có biểu hiện gì đặc biệt, có lẽ vẫn chưa đủ độ! Nhưng suy nghĩ lại thì có vẻ như anh đang hành động thừa thãi, Hình Dục và anh có quan hệ gì? Vốn chẳng có quan hệ gì cả, sao bản thân anh lại ấu trĩ như mấy diễn viên trên ti vi thế này? Nhưng chuyện đã tới bước này rồi, cũng không nỡ để con gái nhà người ta leo cây.

“Khà khà, mau thu dọn đám quần áo lót phơi ngoài ban công vào đi, đừng để bạn gái anh nhìn thấy lại không vui.”

“Vâng!” Động tác rửa bát của Hình Dục nhanh hơn.

Hình Khải nhìn cô đi lên tầng, không hề có vẻ gì là oán trách, ầm ức..

Anh đi ra sân chơi với Đại Dục, ánh mắt thỉnh thoảng lại liếc nhìn về phía ban công, Hình Dục thoăn thoắt rút hết quần áo phơi trên đó xuống, rất nhanh ban công lại thênh thang như thường.

Hình Khải vuốt vuốt bộ lông trơn trượt của Đại Dục, vừa gọi tên nó vừa buồn bực. Hình Dục... không giận ư? Thôi, quan tâm làm gì chuyện cô ấy giận hay không?

Đại Dục thè cái lưỡi to bè của mình ra liếm liếm vào tay Hình Khải, nó đói rồi.

Hình Khải lấy ừ trên giá cao xuống một nắm thức ăn dành cho chó. Chú chó con nhỏ xíu năm đó giờ đã thành một chú chó to lớn dài hơn một mét, Đại Dục đang trong thời kỳ động dục nên gặp ai cũng chồm lên ôm đuôi để... làm tình, khiến mấy anh lính cảnh vệ cũng không dám ho he bèn mắng qua khu này.

Lúc này, Đại Dục vòng hai chân trước ôm lấy đuôi Hình Khải bắt đầu cọ cọ.

“Hey! Con chó nhát chết này, có giỏi thì đi mà cọ cọ Hình Dục, sao cứ tìm cách... với tao là sao?” Hình Khải nhận thấy Đại Dục rất sợ Hình Dục, thà ôm đàn ông chứ không dám lại gần Hình Dục.

Đại Dục lười biếng nhướn mắt lên, cọ càng nhanh hơn.

7 giờ 30 tối.

An Dao đứng giờ tới điểm hẹn, vừa bước vào sân Đại Dục lập tức bỏ rơi Hình Khải, sung sướng điên cuồng nhảy bổ về phía mỹ nữ...

“Á...”

An Dao sợ hãi hét tướng lên, Hình Khải vội vàng đứng dậy ngăn cú phi người của Đại Dục, An Dao vì sợ mà nấp ngay sau lưng anh, theo bản năng vòng hai tay ôm chặt eo anh.

Sống lưng Hình Khải cứng lại, phụ nữ nấp sau lưng đàn ông là vì muốn tìm kiếm sự che chở? Đây mới chính là việc mà phụ nữ nên làm!

Hình Dục nghe thấy tiếng động lao ra cửa, nhìn cảnh hai người họ ôm chặt nhau từ sau lưng, đầu tiên cô kéo Đại Dục ra, cúi gầm đầu xuống, quên cả chào hỏi khách, quay người bỏ đi.

Hình Khải thấy Hình Dục vẫn giữ thái độ điềm tĩnh như thường ngày, thuận tay vòng qua vai An Dao rồi đặt dưới nách cô, An Dao không ngờ Hình Khải lại chủ động như thế, đứng chôn chân tại chỗ, mặt đỏ bừng.

Đặng Dương Minh nghe thấy tiếng hét cũng chạy ra ban công ngó xuống, nhìn thế “chân kiềng” kỳ quái dưới sân, bị sự tò mò thôi thúc, anh cũng muốn biết Hình Dục sẽ tỏ thái độ như thế nào.

Đương nhiên, thần sắc Hình Dục cũng bắt đầu có chút không tự nhiên nhưng lại nhanh chóng khôi phục trạng thái bình thường, cô quay người đi vào trong nhà, như có ý dành cho họ khoảng không gian riêng ở bên nhau.

Đúng lúc Hình Dục quay vào nhà, cánh tay anh đang ôm An Dao cũng buông thông xuống, anh chau mày, không hiểu không hiểu.

“Con chó đó là Đại Dục ă?” An Dao sợ hãi nép vào người Hình Khải.

“Ừ... nó đấy.” Hình Khải bình tĩnh, cười nói: “Không phải sợ, vì nó thích em nên mới lao ra như thế.”

An Dao lẳng lặng gật đầu, khi cô mỉm cười trên má thấp thoáng hai lúm đồng tiền xinh xinh rất đáng yêu.

“Xin lỗi, vừa rồi anh...” Hình Khải cảm thấy áy náy trước hành động ôm ấp đường đột

An Dao lắc lắc đầu, đôi mắt mở to long lanh của cô phản chiếu khuôn mặt anh tuấn điển trai của Hình Khải.

Đầu óc Hình Khải trống rỗng ít nhất là mất ba giây, vô thức bị thu hút bởi nụ cười ngọt ngào của An Dao.

Còn An Dao lại dùng ánh mắt tràn đầy ngưỡng mộ nhìn anh chăm chăm, điều đó khiến tâm lý của anh được thỏa mãn. Nông cạn lắm chứ gì? Đàn ông đều thế cả mà!

An Dao thấy Hình Khải nhìn mình chăm chăm không chớp mắt, ngại ngùng cup mắt xuống: “Cả khu nhà này đều là của nhà anh à?”

“Ừ, cả khu chẳng qua cũng chỉ ba tầng thôi.” Hình Khải tùy tiện đưa tay chỉ, liền phát hiện Đặng Dương Minh đang nhìn sang, anh khựng người lại, nói cách khác anh cũng có chút gượng gạo, đành dùng sự nhiệt tình để che đi tâm trạng thật: “Dương Minh! Sang đây cùng ăn cơm!”

An Dao nhìn theo hướng anh gọi, cô và Đặng Dương Minh có duyên gặp mặt một lần, vì vậy cô nhìn về phía anh gật đầu chào.

Đặng Dương Minh lại tỏ vẻ khinh khỉnh, quay người đi vào phòng, chẳng phong độ gì cả.

An Dao nhìn thấy thế không biết mình đã sai ở đâu. Cô luôn cho rằng trong con mắt của đám con ông cháu cha chẳng có ai, đương nhiên, sự thật chứng minh, quả nhiên là rất ngạo mạn.

Hình Khải đứng nguyên tại chỗ đợi Đặng Dương Minh, nhưng rồi anh phát hiện ra cậu ta không có ý định sang nhà mình cùng ăn cơm. Anh cười khan hai tiếng: “Vào nhà thôi.”

An Dao kín đáo vâng một tiếng, rồi nói: “Thì ra nhà hai anh ở gần nhau như thế.”

“Ừ, Đặng Dương Minh là bạn thân từ nhỏ của anh. Em vào nhà trước đi, anh sang gọi cậu ấy.”

An Dao không tiếp lời anh, cô có cảm giác Đặng Dương Minh không thiện cảm với mình.

Biệt thự nhà họ Đặng.

Đặng Dương Minh nằm trong phòng ngủ đọc tiểu thuyết, hoàn toàn phớt lờ tiếng bước chân của Hình Khải lúc này đang tự ý đi lên cầu thang.

“Cậu làm gì thế hả, mỹ nữ mình đã gọi tới cho cậu rồi, mau xuống nhà đánh răng rửa mặt đi.”

“Mình còn muốn hỏi cậu đang làm trò gì đây? Cậu gọi bạn học của Tiểu Dục đến nhà để làm gì?” Đặng Dương Minh khẽ nhướn mắt lên nhìn Hình Khải.

Hình Khải châm một điếu thuốc, thoải mái ngồi xuống chiếc ghế xoay: “Đừng vờ nữa, trước kia cậu khen cô bé này xinh mà, từ nhỏ tới lớn mình chưa từng thấy cậu khen ai bao giờ, không thú vị mới lạ. Cậu nói đi, người anh em này giúp cậu như thế còn chưa đủ sao?” Anh cười

Đặng Dương Minh sững lại, nhớ lại hôm đó, trong đầu anh chỉ có hình ảnh Hình Dục. Anh bất giác thấy buồn phiền, thì ra mầm họa là từ anh, anh thể hiện sai cách còn Hình Khải lại hiểu nhầm ý.

Hình Khải thấy Đặng Dương Minh không ứ chẳng hừ, cười híc híc, tiện tay cầm quyển tạp chí đập vào đầu bạn: “Nói đúng rồi chứ người anh em, ai chẳng yêu cái đẹp, đây cũng có phải là chuyện gì mất mặt đâu?”

Đặng Dương Minh đương nhiên không thể để Hình Khải biết khi ấy người anh muốn khen là Hình Dục, nhún nhún vai cười thản nhiên: “Đáng tiếc quá, hoa rơi hữu ý nước chảy vô tình, người mà bạn Hình Dục thích lại không phải là mình.”

“Hả, thế cô ta tới đây làm gì? Không phải vì cậu thì chẳng lẽ lại là vì mình?” Hình Khải thờ ơ trả lời bạn, đột nhiên, nụ cười của anh cứng lại, vô thức đưa tay lên vò vò tóc, nhờ sự nhắc nhở của Đặng Dương Minh, lẽ nào An Dao có ý với anh thật sao?

“Cậu đừng hiểu nhầm, vừa rồi mình ôm An Dao không phải là giả trò lưu manh gì đâu!” Hình Khải vội vàng giải thích, trong lòng anh lúc này tạm thời không thể đón nhận bất cứ một người con gái nào, ngoài những lúc anh thỉnh thoảng cảm thấy việc lấy Hình Dục làm vợ cũng không tồi..

Thế cũng không phải là đã để tâm tới Hình Dục sao? Anh đâu có thích cô thật.

Đặng Dương Minh vươn vai, điềm tĩnh nói: “Được rồi được rồi, kêu oan gì chứ, tể bào lưu manh sớm đã ăn sâu bám rễ trong đầu cậu rồi, có cô bé nào trong đại viện này chưa từng bị cậu sờ tay nắn chân đâu?”

Người anh em suốt hai mươi năm trời, thậm chí trên người có bao nhiêu cọng lông họ cũng đều biết rất rõ, giữa họ chẳng có bí mật gì đáng nói. Nghe Đặng Dương Minh nhắc lại những chuyện hồi nhỏ, Hình Khải bỗng cảm thấy rất đặc ý.

Anh ngẩng đầu nhả ra mấy vòng khói, nhớ lại những chuyện hồi bé, phì cười: “Đúng rồi, cậu còn nhớ con gái nhà chú Trần không?”

Nhắc lại chuyện này Đặng Dương Minh sầm mặt xuống: “Có thể không nhớ sao? Cậu vì muốn con gái chú ấy chủ động lao vào lòng, bảo mình trèo lên cây ném sâu xuống, trên cây không có sâu róm, cậu lại lấy trộm từ trong nhà bếp ra một con rắn, mình còn chưa ném thì đã bị rắn cắn rồi. Cũng may đấy không phải là rắn độc, nếu không, mẹ kiếp, giờ này con ma là mình đây quyết không tha cho cậu.”

Hình Khải vỗ đùi cười lớn: “Sau đó cậu kêu lên một tiếng thảm thiết, cô bé thấy từ trên cây tự nhiên rơi xuống một người, thế là vắn lao vào lòng mình, ha ha ha!”

Đặng Dương Minh bất lực mỉm cười, khi họ ở cùng nhau đã làm không ít chuyện xấu, cả ngày trêu chọc ghẹo mèo bắt nạt các cô bé trong khu, dù sao rảnh rỗi thì phải tìm trò mà chơi chứ.

Nhưng giờ đây đã trở thành người lớn cả rồi, có những chuyện không thể hồ đồ thêm nữa, đặc biệt là chuyện tình cảm.

Là bạn thân của Hình Khải, Đặng Dương Minh có nghĩa vụ nhắc nhở bạn: “Nếu cậu thật sự thích Hình Dục thì đừng dính vào An Dao, mặc dù nói Hình Dục chắc chắn sẽ là người của cậu, nhưng cô ấy nhìn thấy cậu ôm ấp ấp một người con gái khác chắc chắn cũng không vui.”

Khóe miệng Hình Khải nhếch lên, nói thẳng: “Ai bảo mình thích cô ta? Đừng nhắc đến nha đầu thối ấy nữa, trước khi gọi An Dao đến, mình hỏi Hình Dục về chuyện kết hôn, đại thiếu gia mình đây không chê cô ta mà phải hạ mình hỏi thế rồi, cô ta lại còn chê kết hôn sớm quá, thế nào gọi là sớm quá? Thà nói thẳng ra là không thích, vì vậy...”

Đặng Dương Minh tiếp lời Hình Khải: “Vì vậy cậu định giả vờ vịt chết không sợ nước sôi, rõ ràng là thích Hình Dục nhưng lại lấy cớ là tìm đối tượng cho mình rồi gọi An Dao đến để chọc tức cô ấy, không ngờ trộm gà không thành còn mất thêm nắm thóc, Hình Dục chẳng thêm phản ứng, cậu còn lọt vào tầm ngắm của An Dao nữa.”

“Mình thêm vào! Sao mình có thể thích một người con gái không hiểu nhân tình thế thái như Hình Dục chứ!” m lượng của Hình Khải bắt giắc lên cao, ngay sau đó anh lại sờ sờ cằm, bộ dạng rất hào hứng, nói: “Có điều, nếu không phải do cậu nhắc nhở, thì mình đúng là không nghĩ tới việc cô bé An Dao đó có tình cảm với mình.”

Nói thật thì, anh cũng không biết tình cảm của mình dành cho Hình Dục là thích hay không thích, dù sao từ “thích” đó chẳng ai có thể đưa ra được định nghĩa chính xác về nó.

“Này, đi ăn cơm thôi, nếu không cô bé đó lại càng hiểu lầm thêm.” Cho dù có thích hay không thích Hình Dục, tóm lại phải giải quyết rắc rối trước mắt cho xong đã.

“Không ăn đâu. Yêu ma quỷ quái cậu mời đến cậu tự đi mà diệt trừ.” Lần này Đặng Dương Minh quyết không giúp anh giải vây, cho nhớ đời một lần.

Hình Khải vò đầu bứt tai, được rồi được rồi, coi như mời mỹ nữ ăn bữa cơm chứ gì!

Khi anh về tới nhà, Hình Dục đang bận rộn trong bếp, An Dao lại ngồi trong phòng khách đợi Hình Khải.

“Về rồi à? Nhà anh thật phong cách quá!”

An Dao cười hỏi, lần đầu tiên được nhìn thấy nhà của một cán bộ cao cấp, phong cách trang trí cổ xưa, nội thất, tranh chữ... tất cả xem ra đều vô giá, ngoài ra những thiết bị điện tử cao cấp cũng được lắp đặt đầy đủ, khiến ngôi nhà toát ra được sự kết hợp đặc sắc giữa Trung Quốc và phương Tây.

“Chiếc ghế mà em ngồi được làm bằng gỗ Lê cuối đời Thanh.” Hình Khải thấy bối rối, anh cố tình nói lảng sang chuyện khác.

An Dao đứng bật dậy: “Cổ vật hơn một trăm tuổi rồi sao? Thôi để em ngồi ghế sofa.”

Hình Khải cười cười, không biết nên nói gì. Anh len lén khom người nhìn vào bếp, Hình Dục đang bận rộn mồ hôi mồ kê mướt mát, anh cảm thấy hơi hoảng, vội gọi: “Hình Dục, đừng làm nữa, ra nói chuyện với bạn em đi!”

Không biết Hình Dục không nghe thấy hay là cố ý không trả lời, tóm lại chẳng thấy động tĩnh gì.

Hình Khải định đi vào bếp thì An Dao đã vội đứng dậy trước: “Anh cứ kệ đi, để em vào giúp Tiểu Dục.” Nói rồi cô nhanh nhẹn đi vào bếp.

Hình Khải thở dài, cô gái này thật thấu hiểu lòng người.

Trong bếp.

An Dao rửa rau, Hình Dục cắt rau, phối hợp rất ăn ý.

“Tiểu Dục, anh trai cậu tại sao lại mời mình tới nhà ăn cơm?” An Dao không kìm được tò mò muốn thăm dò ý của Hình Dục.

“Sao cậu không hỏi thẳng anh ấy?” Hình Dục không quay đầu lại.

An Dao xấu hổ mím môi: “Mình sao có thể làm thế, mặc dù cũng đã nghĩ đến, nhưng không nên thể hiện chủ động quá...”

Hình Dục không nói gì, đưa cho An Dao một chai nước uống, tiếp tục xào rau.

Đúng lúc An Dao đang khát, giữa cổ uồng một hơi, đôi mắt cô mơ màng bắt đầu tưởng tượng, gia đình cán bộ cao cấp danh tiếng lẫy lừng, địa vị cao quý, cuộc sống giàu sang, bạn trai anh tuấn, tất cả đều khiến cô hài lòng như đang nằm mơ.

Cô nghĩ, nếu Hình Khải tỏ tình với cô, cô sẽ tìm mọi cách để trói buộc trái tim anh..

18. Chương 19

Chương 19 : Đêm đó

Ngồi trước bàn ăn, Hình Khải cầm cúi vào cơm, Hình Dục vẫn kiếm lời như trước, người khuấy động không khí không ai khác ngoài An Dao.

“Hàng ngày chỉ có hai anh em cậu ở căn nhà lớn thế này à? Quét dọn chắc cũng mệt lắm nhỉ?” An Dao hoàn toàn không cảm thấy hai anh em họ đáng thương, ngược lại cô còn tỏ ra ngưỡng mộ.

“Cũng bình thường. Bên hậu cần có người tới quét dọn định kỳ.” Hình Khải thấy Hình Dục im lặng đành lên tiếng trả lời.

An Dao thăm tán thưởng rồi thở hắt ra, đây chính là cuộc sống của một thiếu phụ nhân mà cô hằng mơ ước.

Hình Khải liếc mắt nhìn về phía Hình Dục, hành động im lặng của cô đã chứng tỏ là cô không vui rồi. Xi! Xem nha đầu thôi cô lúc nào cũng tỏ vẻ bình tĩnh còn chịu đựng được

An Dao gấp vài sợi khoai tây bóp giấm xào bỏ vào bát Hình Khải: “Anh ném thử xem, món này em xào đấy.”

Hình Khải ừ một tiếng, chẳng có gì đặc biệt cả, vẫn là khoai tây thái chỉ mà thôi.

An Dao thấy Hình Khải không nói gì, bĩu môi, phụng phịu: “Em vì anh nên mới xuống bếp, ngon hay không cũng phải nói cho em biết chứ!”

Hình Khải cười khan hai tiếng: “Độ chua ngọt rất vừa, ngon lắm!”

An Dao mím mím môi, cười thỏa mãn, cầm bát lên tiếp tục ăn cơm.

Hình Khải thấy An Dao liên tục ngằm thể hiện tình cảm với mình, nhưng vở kịch này diễn biến nhanh tới mức anh không còn kiểm soát được nữa, vì vậy anh vội vàng và nốt chỗ cơm trong bát vào miệng, đang định đứng dậy rời khỏi bàn ăn thì Hình Dục đã nhanh hơn anh một bước, đứng dậy trước nói: “Anh ngồi nói chuyện với An Dao một lát, em có việc phải ra ngoài, bát đĩa để đấy lát về em rửa.” Nói xong cô đi ra cửa thay giày. Lúc này Hình Khải mới để ý thấy, Hình Dục đã nhanh chóng thay xong áo khoác để đi ra ngoài.

“Em định đi đâu?”

“Việc riêng.”

“Việc riêng gì?” Hình Khải hỏi dồn.

Hình Dục không trả lời, đóng cửa đi luôn. An Dao lại hiểu lầm là Hình Dục đi gặp Đặng Dương Minh, nghiêng đầu cười: “Con gái thường có những bí mật nhỏ không muốn chia sẻ với người thân, anh đừng mãi coi em gái mình như đứa trẻ con thế nữa. Nếu anh không muốn nói chuyện với em thì cũng không sao, cứ coi như em không tồn tại là được.”

Hình Khải nhìn về khoảng không trống rỗng phía cửa, từ từ nắm chặt tay lại.

Và lần này, Hình Dục đi một mạch tới tận 3 giờ sáng mới về nhà.

Cô rón rén mở cửa, không bật đèn ngay vì trong phòng khách tối đen như mực vang lên hơi thở nhẹ nhàng đều đặn.

Cô lần tìm trong bóng tối chiếc áo khoác lớn, nhẹ nhàng đi đến cạnh ghế sofa, đắp chiếc áo lên người Hình Khải.

Đột nhiên, đèn bật sáng, ánh sáng nhanh chóng rơi thẳng vào mặt Hình Dục...

Hình Dục lấy tay che mắt, rồi khẽ chớp chớp: “An Dao về rồi à?”

“Không về thì ngủ lại đây chắc?” Hình Khải day day huyết thái dương, giáng một quả đấm đầy bạo lực vào thành ghế sofa “Em biết rõ là cô ấy có cảm tình với tôi, mẹ kiếp, thế mà em còn cố ý tạo cơ hội cho bọn tôi được ở riêng với nhau?! Tôi hỏi em, xin hỏi em, em đang thử thách sự kiên nhẫn của tôi hay là em quá tự tin vào bản thân mình?”

Hình Dục nhướn mày, bất lực đáp: “Kỳ lạ thật! An Dao vốn là khách do anh mời tới.”

“Em!...” Hình Khải đứng bật dậy, nắm đấm vung lên sém chút nữa giáng thẳng vào mặt Hình Dục.

Thái độ của Hình Dục chẳng tỏ vẻ gì là khiếp sợ, cô vừa đi về phía phòng ngủ vừa cởi khăn và găng tay ra.

Đúng lúc cô định đóng cửa phòng lại, cánh cửa bị Hình Khải đập mạnh bật ra, do lực đập quá lớn, cánh cửa đập vào sống lưng cô, đẩy cô ngã xuống nền.

Hình Khải thấy vậy hít một hơi thật sâu, rồi vội vàng chạy tới đỡ Hình Dục dậy.

Hình Dục không nói gì, chỉ xoa xoa lưng, sau đó đứng dậy đi về phía giường.

“Này!” Trong giọng nói vừa có sự ngượng ngùng lại vừa có ý tức giận. Anh đuổi theo cô, cơn giận trong lòng sớm đã bị sự lỗ mãng của chính bản thân dập tắt.

Hình Dục nhìn anh cười: “Không sao, thật đấy, anh đi ngủ đi.”

Mặc dù trong lòng vẫn thấy ngượng nhưng Hình Khải không từ bỏ câu hỏi vừa rồi của mình: “Này, đừng nói lảng sang chuyện khác, vừa rồi em đi đâu?”

“Đầu tiên là đến thư viện, thư viện đóng cửa, em ra chợ đêm, ăn xong, em đi xem một bộ phim.” Về mặt Hình Dục mặt mũi, cô từ từ khép mắt lại.

“Ồ, vậy sao?” Giọng anh rõ ràng là không tin: “Tôi cảnh cáo em, em là người vợ mà bố tìm về cho tôi, em phải biết bổn phận của mình, bên ngoài bao nhiêu người nhìn vào...”

“Đúng, là bố đã cho em một gia đình. Có điều, em cũng là người, cũng có áp lực, một người thay bạn gái nhanh hơn thay áo như anh có tư cách để nói với em những lời đó không?” Hình Dục đột nhiên cũng cao giọng, ngắt lời Hình Khải.

Lần đầu tiên, Hình Dục nói ra những suy nghĩ trong lòng, mà lại là những lời chỉ trích anh, Hình Khải biết, đây gọi là một câu đánh thức người trong mộng.

Từ năm mười lăm tuổi khi Hình Dục bước chân vào nhà họ Hình, cô chỉ nhìn thấy cảnh anh thay bạn gái liên tục, giờ nếu nói anh muốn dừng chân, không chỉ Hình Dục không tin mà chính bản thân anh cũng thấy kinh ngạc.

Hình Dục nhìn Hình Khải nói: “Hình Khải, em muốn cuộc sống của mình giống như những người bình thường khác, nhưng lại sống trong một gia đình bị mọi người quá chú ý, em thường xuyên cảm thấy áp lực rất lớn...”

“Áp lực? Ai tạo áp lực cho em?”

“Những người xung quanh, bọn họ theo dõi cuộc sống của em, hàng ngày tính toán lộ trình em đi về, nếu em về muộn mà không báo cáo, mấy a sẽ lập tức xuất hiện ở cổng trường. Đồ em mua từ ngoài mang về sẽ

bị hệ thống kiểm tra, đến bằng vệ sinh cũng bị kiểm tra. Em giặt quần áo lót họ cũng “nhiệt tình” giúp đỡ, em...”

“Đừng nói nữa!” Hình Khải ngắt lời cô. Hình Khải vẫn luôn nghĩ chỉ có một mình anh là cảm thấy sự áp lực kỳ lạ đó, thì ra Hình Dục cũng không chịu được. Nhưng, thân là con trai con gái của một cán bộ cao cấp, đây là cách sống mà họ không thể thay đổi được. Nếu như muốn thoát khỏi cuộc sống hiện tại, chỉ còn cách lựa chọn từ bỏ quan hệ hoặc là chết.

Từ giây phút mà Hình Dục bước chân vào nhà họ Hình, mặc dù những người khác không có quyền hỏi về thân phận của cô, nhưng trong mắt người khác, cô mặc nhiên được coi là con dâu của thượng tướng lục quân Hình Phục Quốc. Vì vậy, thuộc hạ các cấp đương nhiên có trách nhiệm quan tâm chăm sóc tới nhất cử nhất động của cô. Họ quan tâm không chỉ tới sự an toàn của bản thân cô, mà còn cả những vấn đề trong cuộc sống riêng của cô nữa. Nói thẳng ra, cô căn bản không có cơ hội “hồng hạnh vượt tường”. Đồng thời, Hình Phục Quốc lại giao nhiệm vụ chăm sóc Hình Khải cho Hình Dục. Hình Dục làm thay chức trách của những binh sỹ cấp dưới, cô tuyệt đối không theo sát Hình Khải từng giây từng phút để tiến hành giáo dục về mặt tư tưởng, ngược lại cô còn trở thành túi trữ giận, tiểu bảo mẫu của Hình Khải. Vì vậy, trong cuộc sống, Hình Khải đương nhiên có được nhiều tự do hơn.

Nghĩ đến đây, Hình Khải cụp mắt xuống vì cảm giác ăn năn hối hận, anh chỉ luôn nghĩ đến mình, chưa bao giờ nghĩ cô lại sống mệt mỏi đến thế.

“Giờ anh trở về rồi, bọn họ sẽ “yên tâm” hơn về em...” Hình Dục nhếch mép nói, quay người lại, rõ ràng cảm nhận được sự ăn năn của anh, ngay sau đó cười nói tiếp: “Anh đừng hiểu lầm, em không có ý định oán trách ai hết. Ngược lại, em còn phải cảm ơn tất cả những thứ mà nhà họ Hình đã cho em, bố anh đồng ý nhận nuôi em, cho em một cuộc sống không phải lo tới cơm ăn áo mặc, lại còn tạo cho em một môi trường học tập tốt nhất, giúp em có thể thi đỗ vào trường đại học mơ ước. Chỉ là lúc này tâm trạng của em không tốt lắm, em muốn giải tỏa mà thôi.”

Hình Khải thật sự không biết nên nói gì với cô, nếu anh có khả năng thay đổi cuộc sống hiện tại, anh đã không phải khổ sở thế này. đương nhiên, anh cũng có thể thay đổi, nhưng cần có thời gian để tích lũy vốn liếng cho một gia đình độc lập, từng bước từng bước, bước ra khỏi vòng hào quang dành cho đám con cháu của cán bộ cao cấp nhà họ Hình.

“Haizz, em nói đúng.” Hình Khải thừa nhận những gì cô nói đều đúng, anh không phải người đàn ông né tránh trách nhiệm: “Khi nào một có thể nói với anh, anh sẽ có trách nhiệm đưa em ra ngoài chơi, dù không thể tránh cả đời nhưng cũng có thể tránh được một giờ, thực ra em có thể dựa vào

“Em có thể tin anh không?” Hình Dục chậm chậm ngẩng đầu lên.

“Đương nhiên.”

“Thật không?”

“Em nói vậy là có ý gì?” Hình Khải bắt đầu chau mày.

“Anh thật sự muốn nghe em nói?” Hình Dục ngồi thẳng dậy.

“Ừ!” Hình Khải bắt đầu cảm thấy sự việc trở nên nghiêm trọng.

Hình Dục bình tĩnh đứng dậy, trầm ngâm hồi lâu, ngẩng đầu, trịnh trọng nói: “Em không muốn bị buộc cái danh tiếng tôn quý là con dâu của thượng tướng lục quân và ủy viên ban chấp hành trung ương để rồi bị người ta soi mói nữa. Ở trong gia đình này, em... chúng ta chỉ đơn thuần là anh em thôi có được không?”

Miệng Hình Khải hé mở, chớp mắt như một con rối, anh không biết tâm trạng, vẻ mặt của mình như thế nào nữa, có lẽ là rất méo mó.

Cổ nén cơn giận trong lòng, anh hỏi: “Từ khi bước chân vào nhà họ Hình em đã nghĩ thế rồi? Hay là do nhân tố bên ngoài tác động?”

Hình Dục trầm mặc hồi lâu, từ từ nhìn sang chỗ khác: “Cho dù là vì cái gì thì anh cũng không có ý định lấy em, thậm chí còn nghĩ ra đủ mọi cách để đuổi em ra khỏi nhà họ Hình, không phải thế ư? Sao anh không

chịu nhìn thẳng vào sự thật? Anh cần sự chăm sóc của em, trong mắt anh em chẳng khác gì một cô bảo mẫu gọi đến thì đến bảo đi thì đi.”

Một câu nói đủ khiến Hình Khải nghệt thở, thời gian đầu đúng là anh rất chán ghét cô, chỉ ước cô lập tức biến mất. Nhưng bây giờ thì sao?

Khi anh chuyển từ hận sang quan tâm, anh cũng chưa đặc biệt thông báo với cô lần nào.

Còn lúc này, đầu óc Hình Khải hỗn loạn, hướng hồ anh không cách nào trả lời được những chất vấn của cô. Cô đã phải kìm nén bao lâu như thế, rút cuộc hôm nay cũng có thể nói hết ra rồi?

Hình Khải chỉ cảm thấy đầu đau như búa bổ. đúng, chính là cảm giác bất lực. Dần dần, anh buông thông hai tay, lê chân bước ra khỏi phòng...

Bí mật bao nhiêu năm chôn chặt trong lòng giờ đã được hóa giải, thay vào đó là sự thật vô tình, giờ anh rất hối hận vì đã hết lần này tới lần khác ép cô, ép tới mức cô không còn đường thoát đành phải nói ra sự thật. Anh rất hối hận, vô cùng hối hận.

Tối hôm đó, Hình Khải uống say lướt khướt trong quán bar, anh thật sự hy vọng khi mình tỉnh dậy, trên không còn tồn tại người con gái có tên Hình Dục nữa, thích yêu đương thì yêu đương, thích làm gì thì làm vậy.

Trước khi say tới lịm đi, điện thoại lại đổ chuông.

Anh không nhìn rõ là ai gọi đến, nhưng trong lòng vẫn mong đấy là Hình Dục, liền hào hứng bắt máy.

“Hình Khải, anh đang ở đâu, xung quanh ồn lắm...”

Nụ cười trên môi Hình Khải vụt tắt, đây không phải giọng của Hình Dục. Anh thật sự muốn tự cho mình một cái bạt tai, sau khi nói những lời đó, sao Hình Dục có thể gọi cho anh chứ? Sao có thể?

“Cô là ai?”

“Em là An Dao”

“Có chuyện gì?” Hình Khải mệt mỏi mấp máy môi.

“Xin lỗi, làm phiền anh phải không? Em muốn nhờ anh giúp một việc, giờ có tiện không?”

“Nói đi.”

“Em họ em chưa tròn mười tám tuổi lại lái xe nên bị cảnh sát giao thông bắt, thằng bé đó tuổi còn trẻ nên hung hăng, sau khi lời qua tiếng lại với cảnh sát đã ra tay đánh người, giờ đang bị cảnh sát bắt giữ, cả nhà em đang loạn hết lên. Vì vậy em đành gọi điện hỏi anh, có thể giúp em tìm cách thả người ra không?”

Về cơ bản thì Hình Khải chẳng nghe thấy cô nói gì, nhưng trong lúc mơ mơ màng màng anh đã nhận lời. An Dao nghe thấy vậy biết là có hy vọng, nói muốn gặp Hình Khải ngay, Hình Khải chỉ là tùy tiện bước vào quán bar này mà thôi, có quỷ mới biết nơi này là nơi nào.

Lúc này, nhân viên phục vụ lại đi ngang qua anh, anh tiện tay ném di động vào khay bê đồ của nhân viên đó.

Anh phục vụ thấy màn hình di động vẫn sáng, rõ ràng chẳng còn lạ gì cảnh này, liền nói chính xác địa chỉ rồi đặt di động xuống bên tay Hình Khải.

Cùng lúc ấy.

Hình Dục ngồi trên chiếc ghế đá đối diện quán bar, nhìn chăm chăm vào Hình Khải lúc này đã say tới mềm nhũn cả người. Mặc dù là buổi tối nhưng vẫn còn rất nóng, cô nóng tới mức mồ hôi ròng ròng, không ngừng dùng tay để quạt.

Đợi cho đến khi anh ra khỏi quán bar, cô sẽ đưa anh về nhà.

Nhưng khi cô đợi anh ra khỏi quán bar lại nhìn thấy cảnh An Dao đang dìu anh.

Hình Dục nhìn bóng hai người họ ngồi vào taxi, cô đứng dậy chạy về phía đường đối diện, không ngờ một chiếc xe khác lại lao ngang qua mặt cô, cô đành phải dừng lại.

Chiếc xe kia đi qua thì chiếc taxi chở Hình Khải cũng đã đi xa... Về mặt Hình Dục chẳng buồn bã mà cũng không có nước mắt, cô nhìn chằm chằm về nơi xa kia một lúc, cúi đầu, cô độc bước về nhà

19. Chương 20

Normal 0 false false false EN-US X-NONE X-NONE

```
/* Style Definitions */ table.MsoNormalTable {mso-style-name:"Table Normal"; mso-tstyle-rowband-size:0; mso-tstyle-colband-size:0; mso-style-noshow:yes; mso-style-priority:99; mso-style-qformat:yes; mso-style-parent:""; mso-padding-alt:0in 5.4pt 0in 5.4pt; mso-para-margin:0in; mso-para-margin-bottom:.0001pt; mso-pagination:widow-orphan; font-size:11.0pt; font-family:"Calibri","sans-serif"; mso-ascii-font-family:Calibri; mso-ascii-theme-font:minor-latin; mso-fareast-font-family:"Times New Roman"; mso-fareast-theme-font:minor-fareast; mso-hansi-font-family:Calibri; mso-hansi-theme-font:minor-latin; mso-bidi-font-family:"Times New Roman"; mso-bidi-theme-font:minor-bidi;}
```

Chương 20 : Quá trốn

Ba ngày nay, Hình Khải không nói với Hình Dục câu nào, Hình Dục lại bận rộn thi cử. Đang lúc ngủ say, di động của anh đổ chuông, nhìn số máy lạ, Hình Khải miễn cưỡng nhắc máy.

Người ở đầu dây bên kia nhiệt tình hăng hái nói lời cảm ơn, còn mời Hình Khải nhất định phải nể mặt đi dùng cơm

cùng ông ta.

“Chú An, chú khách sáo quá, chỉ là chuyện nhỏ thôi mà.” Đối với bậc trưởng bối, Hình Khải là một đứa trẻ lễ phép. Anh chỉ giúp An Dao một việc nhỏ, đưa cậu em họ đang bị tạm giam của cô ra khỏi sổ cảnh sát, thế mà nhà họ An liên tục gọi điện thoại tới nói lời cảm ơn, chỉ trong vòng ba ngày, Hình Khải gần như đã nhận hết điện thoại của cô dì chú bác An Dao.

An Dao đón lấy di động từ tay bố: “Hình Khải, anh hãy đồng ý đi, nếu không cả nhà em sẽ thấp thỏm không yên.”

Hình Khải không nhớ nổi những gì mình đã nói với An Dao vào buổi tối say khướt ấy, nhưng khi anh tỉnh lại thấy mình nằm trên giường An Dao, anh kinh ngạc, có điều quần áo vẫn còn chỉnh tề mặc nguyên trên người.

Nhưng, rõ ràng anh đã nói với An Dao rằng quan hệ giữa anh và Hình Dục không phải là quan hệ anh em đơn thuần, có điều An Dao nghe thì có nghe nhưng không hiểu, hay tối hôm đó anh đã nói những điều không nên nói?

“Hình Khải, anh còn ở đó không?”

Hình Khải nhìn đồng hồ, hay là nhân tiện hôm nay nói cho rõ ràng mọi chuyện: “Còn, em đang ở trường à?”

“Vâng, buổi chiều hôm nay không có tiết, anh... đến đón em nhé?”

“Hình Dục, Hình Dục có đi học không?” Hình Khải lúng túng hỏi.

An Dao ngập ngừng, tỏ vẻ quan tâm: “Có ạ, anh muốn nói chuyện với cô ấy không, cô ấy đang đứng ở cửa lớp. Anh đợi chút...”

“Không cần!” Hình Khải giật giọng ngăn lại, rồi dịu dàng nói tiếp: “Anh đến đón em, em ở trường đợi anh.”

Sau khi cúp máy, Hình Khải hít một hơi thật sâhôm nay anh đã nghĩ rất nhiều rồi. đàn ông nên có khí khái của người đàn ông, cần phải học cách cầm lên được thì cũng đặt xuống được, quyết không để Hình Dục cười vào mũi.

Bên ngoài cổng trường đại học Y.

Vào thời buổi xã hội đang phát triển như hiện nay, người đàn ông ngồi sau vô lăng một chiếc xe hơi sang trọng đắt tiền sẽ trở thành tiêu điểm trong những cuộc trò chuyện của đám nữ sinh, huống hồ đây lại là một chàng trai trẻ vẫn còn độc thân. Hình Khải lại là người chiếm được cả hai ưu thế này.

Anh lái một chiếc xe đua màu đỏ chói mắt, ánh mặt trời phản chiếu lên lớp sơn xe bóng loáng, nhức nhối tới mức khiến người ta ghen tị. Ngay từ thời còn học ở Học viện Quân sự, anh đã nhờ thư ký của bố đặt mua kiểu xe này từ nước ngoài, đợi gần nửa năm, sáng hôm nay cuối cùng cũng nhận được chìa khóa của chiếc xe mới. Hình Khải biết mình phô trương hơi quá, nhưng anh hoàn toàn không tán đồng việc coi hành động này là biểu hiện của sự ngạo mạn, thỉnh thoảng cũng phải nâng mình lên một tí, chính là vì để mình không có đường mà lùi.

Hình Khải nhìn đám nữ sinh xung quanh qua cặp kính râm, xinh đẹp có, duyên dáng có, đáng yêu có, khí chất có... đột nhiên, anh giật mình tỉnh ngộ, anh vừa tròn hai mươi mốt tuổi, chẳng có gì là không thể được, bao gồm cả tình yêu.

Nghĩ tới đây, hơi thở anh nhẹ nhàng hơn, tâm trạng cũng vui vẻ hơn.

An Dao còn chưa ra khỏi cổng trường đã nghe thấy đám con gái bàn tán xôn xao về anh chàng đẹp trai ngoài cổng, mồm năm miệng mười nhao nhao đoán xem cô gái nào may mắn được ngồi lên xe của anh. Khi An Dao tò mò chạy ra ngoài cổng trường để xem, khi cô nhìn rõ người ngồi trong xe là ai, vào giây phút ấy cô xác định chắc chắn mình đã yêu Hình Khải mất rồi.

Cùng lúc ấy, anh cũng nhìn thấy Hình Dục. Xe hôm nay mới được đưa tới nhà anh, hiển nhiên, Hình Dục vô duyên vô cớ trở thành người ngồi thử xe đầu tiên.

Đương nhiên, Hình Dục cũng chẳng suy nghĩ vẩn vơ tới mức cho rằng Hình Khải tới đón mình, cô quay người bỏ đi, càng lúc càng xa.

An Dao nhìn bóng lưng xa dần của Hình Dục, từ sau khi cô biết quan hệ giữa Hình Khải và Hình Dục không phải anh em, cô cố gắng hạn chế đi cùng Hình Dục, Hình Dục cũng chẳng tới rủ cô cùng đến nhà ăn, không biết do Hình Dục quá lý trí hay là cô ấy khinh thường không thèm coi mình là kẻ địch. Tóm lại thì Hình Dục chưa thấy có dấu hiệu khiêu chiến.

Hình Khải thấy An Dao vẫn đứng im tại chỗ, liền bấm hai hồi còi.

Thế là, trước bao con mắt đổ dồn về phía mình, An Dao đi thẳng tới chỗ Hình Khải, mỗi bước đi, cô đều tự cổ vũ mình: “Cố lên An Dao! May nhất định sẽ nắm giữ được trái tim của người con trai này.”

Hình Dục không đợi xe đưa đón tới, tự mình chen lên một chiếc xe buýt chật như nêm, cô nắm lấy tay vịn, thò đầu ra ngoài cửa sổ nhìn theo bóng chiếc xe màu đỏ rực ấy. Chẳng ai muốn phải chen chúc trên xe buýt chật chội nóng bức, nhưng, đây mới chính là cuộc sống của cô.

Gần tới, Hình Khải cho xe dừng lại bên hồ, hút hết điều thuốc này tới điều thuốc khác. An Dao không làm phiền anh, ngoan ngoãn ngồi cách anh khoảng hai mét, yên lặng như không khí.

Cho đến khi màn đêm sập xuống, khi Hình Khải đứng dậy định đi, An Dao mới khẽ gọi anh từ phía sau, cười ngọt ngào, đưa cho anh một chai nước suối.

Nói thật, trái tim anh bỗng mềm nhũn, đồng thời cũng cảm thấy có lỗi trước hành động chẳng lấy làm phong độ của mình.

Còn An Dao, cứ như cô nhìn thấu tâm can anh, cô thẳng thắn thản nhiên nói với Hình Khải rằng, vừa gặp là cô đã yêu anh rồi, cô không quan tâm trong lòng Hình Khải đang có ai, đang nghĩ gì, cô chỉ muốn nói rõ tình cảm của mình mà thôi.

Hình Khải không ngạc nhiên lắm, nếu An Dao không có cảm giác gì với anh thì sẽ không ở bên anh từ sáng tới tối muộn thế này. Đối với một người đàn ông cô đơn đã lâu như anh, nói không cảm động là nói dối.

An Dao thấy anh ngập ngừng mãi không nói gì, lại hỏi: “Hình Khải, anh có thích Hình Dục không?”

Hình Khải không trả lời, thích? Anh còn không biết cảm giác thích là như thế nào.

Ngay sau đó, câu hỏi sắc sảo của An Dao đã chạm thẳng vào trái tim anh: “Hình Dục có thích anh không? Nếu cô ấy thích anh, tại sao em lại hiểu nhầm cô ấy là em gái anh, sự rung động giữa những người đang yêu ở đâu? Có thể, cô ấy chỉ là đang trả ơn nuôi dưỡng của nhà họ Hình thôi.”

Hình Khải thở dài, An Dao nói rất đúng, nếu Hình Dục có một chút, dù chỉ một chút thích anh, thì cô sẽ không để hết người này tới người khác, hết lần này tới lần khác bị hiểu nhầm là em gái anh.

“Hình Khải, em không cần anh phải lập tức trả lời em, nhưng em cần phải nói rõ ràng với anh rằng, trong khi anh không hề để lại cho em dù chỉ là một tia hy vọng, em vẫn si tình đợi anh hơn một năm, chính là vì... em không quên được anh.”

An Dao thẳng thắn tỏ tình, khiến Hình Khải xúc động.

Rõ ràng An Dao đã có sự chuẩn bị trước, cô chủ động hôn lên môi anh. Hơi thở nóng ấm vương vấn quanh môi anh, khiến Hình Khải đột nhiên cảm thấy rất mệt mỏi, An Dao chính là kiểu con gái anh thích, cô bạo dạn, nhiệt tình, lại nặng tình với anh, có một người bạn gái như thế ở bên cạnh thì có gì không tốt? Anh quyết định nhận lời An Dao, yêu đương một thời gian xem sao, nếu cô có thể chịu được tính khí thất thường của anh.

Nếu không hợp, chẳng qua anh lại thêm một lần nữa như Hình Dục từng nói, danh bất hư truyền trong việc thay bạn gái. Chỉ là Hình Khải không ngờ rằng, chuyện bắt đầu vượt xa khỏi dự tính ban đầu của anh.

An Dao từ sau khi trở thành bạn gái của Hình Khải, tần suất ra vào nhà họ Hình ngày một nhiều, chỉ là cố gắng hạn chế gặp mặt Hình Dục. Hôm nay, nhân lúc Hình Khải đang tắm cho Đại Dục ngoài vườn, cô tới gõ cửa phòng ngủ Hình Dục.

Từ sau khi chính thức quan hệ yêu đương với Hình Khải, việc đầu tiên là cô đổi lịch học của mình. Cho dù ra vào nhà họ Hình, cô cũng cố gắng chọn đúng thời điểm Hình Dục đi học.

“Hình Dục, bố lệnh cho mình chuyển sang Khoa Nội, lâu lắm rồi bọn mình không gặp nhau.” An Dao tỏ vẻ thản nhiên, bố cô là phó hiệu trưởng của trường đại học Y, chuyển khoa không phải việc gì khó.

Hình Dục ừ một tiếng, gấp sách lại.

Sau khi Hình Dục biết Hình Khải và An Dao có quan hệ với nhau, đã rất lâu rồi cô không gặp An Dao, cô biết An Dao có ý tránh mình, cô cũng chỉ coi như là An Dao không muốn hai người lâm vào tình thế gượng gạo.

An Dao thấy Hình Dục không có vẻ gì coi mình là tình địch, cô tự ý đi vào phòng, ngồi xuống cạnh Hình Dục, bộ dạng như muốn tâm sự chuyện gì đó.

“Tiểu Dục, mình xin lỗi, mình biết cậu vốn là hôn thê của Hình Khải... nhưng tình cảm mình dành cho Hình Khải là thật, nếu mình có thể không chế nó, mình quyết không để cậu phải cảm thấy khó xử, cậu đánh mình mắng mình đi, mình là một cô gái tham lam, tình bạn tình yêu thứ gì cũng muốn có cả, xin cậu đừng giận, tha thứ cho mình được không?”

An Dao cầm tay Hình Dục lên, ra sức lấy tay cô vả vào mặt mình.

Hình Dục phản ứng nhanh, vội vàng rút tay về.

“Cậu không làm sai điều gì cả, mình cũng chẳng có tư cách để nói tha thứ hay không tha thứ.”

“Không không, Hình Dục, cậu đừng bao giờ nói như thế.” Nói thì nói vậy, nhưng khi An Dao nghe thấy những lời hết sức lý trí đó của Hình Dục, cô không nhịn được mỉm cười. Có điều, không lâu sau An Dao lại buồn bã: “Có những chuyện mình không biết phải nói thế nào, nhưng cứ chịu đựng thì thật khó chịu, vì vậy đành phải vác cái mặt dày này tới đây tìm cậu, nếu mình nói sai chỗ nào, cậu cứ coi như mình đang lên cơn thần kinh nhé!”

“Cậu nói đi.”

“Hình Khải mặt nào cũng tốt, đi ăn uống, đi shopping, làm chẳng thiếu chuyện gì, chỉ có duy nhất một thiếu sót là, anh ấy thật sự quá... nho nhã, cậu hiểu chứ, chẳng chủ động chút nào cả... hay do biểu hiện của mình có vấn đề? Hay là, anh ấy với cậu vẫn còn chưa dứt khoát hẳn?”

Hình Dục cơ bản đã đoán được An Dao đang muốn hỏi điều gì, cười nói: “Chưa bắt đầu thì sao có kết thúc? Mình coi như cậu đang lên cơn thần kinh.”

An Dao khựng lại, cười khan hai tiếng, đột nhiên cầm lấy cổ tay Hình Dục, nũng nịu nói: “Hi hi, là mình mạo muội rồi, tại mình đa nghi quá, xin lỗi cậu, sai lầm vớ vẩn này mình chắc chắn sẽ không tái phạm lần hai đâu, chúng ta vẫn là bạn tốt.”

“An Dao, chuyện tình cảm giữa hai người chẳng liên quan gì tới mình cả.” Hình Dục không hề nể mặt giằng tay khỏi tay An Dao, mở sách ra, không có ý định nói chuyện tiếp nữa.

An Dao đang định nói thêm điều gì đó thì nghe tiếng Hình Khải gọi vọng vào từ ngoài vườn.

“Hình Dục, mau mang khăn tắm lớn ra đây.” Anh ôm con chó Đại Dục, ngăn cho nó cuồng loạn.

Hình Dục vội vàng buông sách xuống, lấy một chiếc khăn tắm lớn trong tủ đựng đồ ở phòng khách ra, thấy An Dao than ngắn thở dài, cô dừng chân lại: “Đừng buồn nữa, mang khăn tắm ra, rồi nói chuyện với anh mình đi.”

Nghe từ “anh,” An Dao bỗng thấy nhẹ nhõm đi nhiều, thì ra hai người bọn họ đã xưng anh gọi em rồi, có phải cô đã lo lắng quá không?

An Dao không muốn để Hình Dục nhìn ra sự nhỏ nhen của mình, vì vậy cô vội xua xua tay: “Mình không đi đâu, Đại Dục người ướt nhẹp như thế, nhất định sẽ làm bẩn bộ quần áo mới mua của mình.”

Hình Dục ừ một tiếng, ôm chiếc khăn tắm đi ra vườn, nhìn thấy Đại Dục nghịch ngợm đang giữ giữ lông, khiến nước bắn tung tóe lên người Hình Khải.

Hình Khải lau lau mặt, cầm lấy chiếc khăn tắm phủ lên người Đại Dục, Đại Dục lại giữ giữ bộ lông dài chạy nhảy khắp vườn, sung sướng vui vẻ.

Hình Khải bên này bận rộn tới mức mồ hôi đầm đìa, Hình Dục lại chỉ đứng bên nhìn, hoàn toàn không có ý giúp đỡ anh.

“Đừng đứng xem biểu diễn nữa! Trời lạnh thế này, mau lau khô cho nó đi!” Hình Khải vòng tay ôm chặt con chó lại, thật sự không rút được tay ra để lau cho Đại Dục. Nếu Hình Dục đồng ý cho nó vào nhà cho ấm, anh cũng không đến nỗi biến mình trở nên nhếch nhác thế này.

Hình Dục đi lại gần với vẻ mặt bất mãn, vừa lau vừa nói: “Còn không mang cho đi.”

“Này! Anh đang tự hỏi, Đại Dục đã làm gì mà em đối xử với nó như thế? Chó cũng có lòng tự trọng đấy, nó biết em không thích nó, nhìn thấy chưa, em vừa đi ra nó lập tức đứng im.”

Nói cũng phải, Đại Dục ra sức áp sát người vào Hình Khải, như đứa bé đáng yêu.

Hình Dục không cho là thế, vô thức ngược mắt lên nhìn, thấy Hình Khải toàn thân ướt sũng, cô sợ anh cảm, thế là, vô tình giơ cao chiếc khăn vừa lau cho Đại Dục lên, giúp Hình Khải lau đầu.

Hình Khải cảm thấy có mấy sợi lông chó bay vào mũi mình, bất giác hắt xì hơi hai cái, anh với tay túm chặt lấy gáy Hình Dục, gí sát cái đầu ướt rượt vẫn còn “mùi của chó” vào mũi cô.

Hình Dục cười vui vẻ, cố gắng đẩy anh ra, nhưng trong lúc giằng co, cô không cẩn thận trượt chân ngã phịch xuống nền, thế là Hình Khải và Đại Dục cùng lao tới, đầu tiên, Hình Khải giữ chặt hai vai cô, khiến

cô không thể cử động được. Có Hình Khải chống lưng, Đại Dục lấy hết dũng khí, thè chiếc lưỡi dài ra liếm mặt cô. Khấp mặt Hình Dục toàn nước dãi chó, cô ra sức đập chân để giấy giụa, Hình Khải lại dùng đầu gối giữ chặt hai chân cô, phá lên cười lớn.

An Dao nghe thấy tiếng huyên náo ngoài vườn, đi ra cửa nhìn, kinh ngạc khi thấy Hình Khải đang “bạo hành” em gái, cô xấu hổ vô cùng. Cô rất muốn ra giúp Hình Dục, nhưng lại sợ Đại Dục, đành đứng ở cửa khuyên giải: “Hình Khải, mau thả Tiểu Dục ra...”

Hình Khải quay sang nhìn cô cười: “Không sao đâu, em mau vào nhà đi, hôm nay anh phải khiến Tiểu Dục xin tha mới thôi.”

An Dao vịn vịn cánh tay, lại thấy Đại Dục trừng mắt nhìn mình, cô lập tức đóng cửa lại. An Dao vừa quay vào ngồi trước ti vi vừa lắc đầu, Hình Khải bình thường nho nhã lịch sự thế mà lại thích trừng trị em gái. Hình Dục, mình rất thông cảm với cậu!

Trong vườn, dưới sự xúi bẩy của Hình Khải, Đại Dục điên cuồng liếm khắp mặt cô rồi liếm xuống dưới cổ, cuối cùng dừng lại ở phần ngực và liếm điên cuồng.

“Hình Khải... kéo nó ra... nó đang cắn em...” Hình Dục đau đớn nhắm chặt mắt lại.

“Đại Dục dám cắn em?!” Hình Khải vừa nghe thấy vậy vội kéo đầu con chó ra, quả nhiên phần ngực Hình Dục ươn sũng, cả khuôn ngực phập phồng của cô đang bày ra ngay trước mắt anh.

Rầm! Hình Khải cảm thấy đầu mình như bốc khói, thấy chưa, đùa quá trớn rồi.

Hình Dục thấy vậy vội vàng ngồi bật dậy, ôm chặt chiếc khăn tắm che trước ngực, kéo tay nắm cửa xông vào phòng tắm, Hình Khải chẳng nghĩ được gì nữa, cũng đi theo cô vào trong.

Đại Dục chẳng hiểu chuyện gì, vẫy đuôi rồi rít lần đầu tiên chạy vào phòng khách, dù là chó hay người, cũng đều phốt lờ An Dao lúc này đang ngồi xem ti vi ở ghế sofa.

An Dao kinh ngạc khi nhìn thấy Đại Dục đi vào phòng khách, cô kêu ré lên một tiếng rồi chạy thẳng lên phòng ngủ ở tầng hai, vừa chạy vừa nhìn Hình Khải cầu cứu.

“Bình”, cửa phòng tắm bị sập lại, mũi Đại Dục sém chút nữa thì đập thẳng vào cánh cửa.

Đại Dục rên lên khe khẽ, nằm trước cửa phòng tắm hít hít qua khe cửa.

“Anh vào đây làm gì?”

Hình Dục đứng quay lưng lại, một tay chống trên bồn rửa mặt, một tay giơ ra đẩy Hình Khải.

Hơi thở Hình Khải gấp gáp, anh phốt lờ sự cản trở của Hình Dục, bước lên trước áp sát người cô: “Em nói xem anh vào đây làm gì?”

Hình Dục khó khăn lắm mới lách ra được một chút, tiện tay mở vòi hoa sen, trong nháy mắt, nước nóng từ trên cao xả xuống, cả phòng tắm bốc hơi mờ mịt, tiếng nước chảy giúp họ che giấu nội dung của cuộc đối thoại.

Họ nhìn nhau, ngàn vạn lời muốn nói như mắc nghẹn nơi cổ họng Hình Khải, mỗi lần hai người bọn họ có cơ hội tiếp xúc, anh luôn muốn có được nhiều hơn thế, còn hành động lẩn tránh tự vệ của cô khiến người ta bốc hỏa!

Anh tức giận dang tay giáng thẳng vào tấm gương, mạnh tới mức khiến tấm gương vỡ loảng xoảng, cùng lúc đó bàn tay bị những mảnh vỡ cửa vào truyền tới cảm giác đau đớn tới toàn thân.

Hình Dục thấy anh bị thương, vội vàng chạy ra khỏi phòng tắm, Đại Dục vẫy vẫy đuôi đi theo cô, chạy vào phòng đọc sách lấy túi thuốc.

“Tiểu Dục, xảy ra chuyện gì thế?” An Dao thấy Hình Dục thần sắc hoảng hốt.

“Tay anh ấy bị mảnh gương vỡ cửa vào.”

“Nghiêm trọng không?” An Dao khẽ than lên, nhưng lại vương Đại Dục còn đang loay quanh trong phòng, cô đành phải đứng từ xa cầu phúc cho anh.

“Không nặng lắm, mình giúp anh ấy xử lý một chút là xong thôi.” Nói rồi Hình Dục chạy vào phòng tắm.

Chuyên ngành mà Hình Dục học là hộ lý cấp cứu, xử lý vết thương rất bài bản.

Cô kéo tay Hình Khải, Hình Khải hất tay cô ra, thấy anh quay người định đi, cô nhanh như mũi tên chạy tới chặn trước mặt anh, rầm một tiếng đóng cửa phòng tắm lại, ngay sau đó cường ép kéo anh quay lại trước chậu rửa mặt.

“Mặc kệ anh! đừng có lo cho anh nữa được không?”

“Em không lo cho anh thì ai lo cho anh, đưa tay đây!”

Hình Khải im lặng, cho dù là bị cảm, bị sốt hay anh chạy ra ngoài đánh nhau gây gỗ, chỉ cần anh về nhà với những vết thương trên người, Hình Dục luôn lặng lẽ như thế giúp anh xử lý chúng, không bao giờ kêu ca dù chỉ một lời.

“Á!”

Hình Dục ra tay khá mạnh, đầu tiên cô đổ một lượng cồn lớn lên miệng vết thương để khử trùng, sau đó dùng kim nhét từng mảnh vỡ trong đó ra, dính băng dính khắp tay Hình Khải rồi giặt ra, làm đi làm lại như thế, mặc dù phương pháp này có phần tàn nhẫn, nhưng lại giúp nhét sạch bụi thủy tinh hay dị vật dính trên tay ra.

Hình Khải đau tới muốn dựng ngược tóc gáy, mặc dù mỗi lần bị thương anh đều phải để Hình Dục “hành hạ” một phen, có điều anh là kiểu người vết thương khỏi thì cũng quên đau, không nhớ lâu thù dai.

“Em hãy nói thật đi, em học hộ lý cấp cứu một phần nguyên nhân là vì anh đúng không?”

“Vâng!” Hình Dục cũng không phủ nhận.

Hình Khải cũng chẳng có gì đáng để vui mừng, anh mệt mỏi ngồi dựa vào tường, để mặc Hình Dục xử lý vết thương giúp mình. Anh không thích sự quan tâm của Hình Dục, anh luôn có cảm giác như mình đang nợ cô thứ gì đó, lòng thoáng chua xót, có thứ gì đó dường như chỉ chịu một chút kích thích là đã tự vỡ vụn ra, sau đó không thể nhặt lại được nữa.

Hình Khải hoàn toàn không hiểu biểu hiện của cô là đang muốn diễn đạt điều gì, anh định giải tỏa thắc mắc thì ngay lúc ấy có tiếng An Dao hét lên từ hành lang tầng hai.

“Hình Dục, tay Hình Khải sao rồi? Mau đưa Đại Dục ra ngoài đi, mình muốn xem vết thương cho Hình Khải.”

Hình Dục cứ như gặp được cứu tinh vội vàng đáp lại lời của An Dao, sau đó đẩy Hình Khải ra, chạy khỏi phòng tắm. Hình Khải không ngờ cô lại mạnh tay như thế, loạng choạng hai bước rồi vấp vào thành bồn tắm.

Hình Dục chạy về phòng ngủ, chưa đến hai phút sau, cô thay một bộ quần áo mới đi ra, làm như chưa từng có chuyện gì cả, đầu tiên là tổng cổ Đại Dục ra khỏi phòng khách, sau đó quay lại vẫy vẫy tay gọi An Dao lúc này đang đứng trên hành lang tầng hai.

“An toàn rồi, xuống đây đi.”

An Dao vỗ vỗ ngực, cô biết Đại Dục thuộc loại chó lớn nhưng thuần chủng, có điều cô vẫn thấy sợ, nói cách khác là cô không muốn lại gần loài động vật lông vừa dài lại vừa rất dài rùng rùng như nó.

An Dao giờ chẳng còn tâm trạng đau mà hồi nhiều, cô vội vàng chạy xuống, đi lướt qua người Hình Dục. Giờ cô chỉ quan tâm tới tình hình vết thương của Hình Khải, trong lòng có chút không thoải mái, vốn đây là lúc thân làm bạn gái như cô ra tay thể hiện, thế mà lại bị nha đầu đó cướp mất, thật bức mình.

20. Chương 21

Normal 0 false false false EN-US X-NONE X-NONE

```
/* Style Definitions */ table.MsoNormalTable {mso-style-name:"Table Normal"; mso-tstyle-rowband-size:0; mso-tstyle-colband-size:0; mso-style-noshow:yes; mso-style-priority:99; mso-style-qformat:yes; mso-style-parent:""; mso-padding-alt:0in 5.4pt 0in 5.4pt; mso-para-margin:0in; mso-para-margin-bottom:.0001pt; mso-pagination:widow-orphan; font-size:11.0pt; font-family:"Calibri","sans-serif"; mso-ascii-font-family:Calibri; mso-ascii-theme-font:minor-latin; mso-fareast-font-family:"Times New Roman"; mso-fareast-theme-font:minor-fareast; mso-hansi-font-family:Calibri; mso-hansi-theme-font:minor-latin; mso-bidi-font-family:"Times New Roman"; mso-bidi-theme-font:minor-bidi;}
```

Chương 21: Thì ra, Hình Dục không phải là vị hôn thê gì cả

Chớp mắt, mấy tháng đã trôi qua.

Trong những ngày tháng cô đơn đó, sự quan tâm chăm sóc chu đáo của An Dao đã lấp đầy tâm hồn trống rỗng của Hình Khải. Anh nghĩ, trong con người mình chắc chắn có một con người khác bị quan, con người đó sợ sự cô độc, sợ bị bỏ rơi, sợ mất đi dũng khí để tiếp tục sống.

Anh vẫn thường tự hỏi mình là, một người có đầy đủ tiền bạc, xe hơi, nhà đẹp, tình yêu như anh, rút cuộc còn cần thứ gì nữa?

Đêm Giao thừa, Hình Phục Quốc về nhà thăm con trai. Khi xung quanh nhà nào cũng rộn ràng đốt pháo đón xuân, Hình Khải lại mang tâm trạng nặng nề, ngồi nói chuyện với bố trong không khí vô cùng nghiêm túc.

“Bố, con có thể làm tất cả những gì bố muốn, con sẽ nỗ lực không ngừng để đi theo con đường chính trị, bố bảo con vào đảng con sẽ vào đảng, bố bảo con vào quân đội con sẽ vào quân đội, bố muốn con đi đào tạo học thêm ở đâu cũng được. Chỉ là... bố đừng ép con phải lấy Hình Dục. Hy vọng bố sẽ tôn trọng ý kiến của con.” Lần đầu tiên Hình Khải hút thuốc trước mặt bố, anh đã chịu đựng đủ rồi, thỉnh thoảng lại có người nhắc nhở anh rằng Hình Dục là vị hôn thê của anh, còn nữa... Hình Dục tránh anh như tránh mảnh thú.

Hình Phục Quốc không trách móc con trai, mặc dù ông không hiểu Hình Dục có điểm nào không tốt

Thời gian đầu khi Hình Phục Quốc đưa Hình Dục về nhà nuôi dưỡng, hoàn toàn là vì muốn tìm một người bạn có thể trò chuyện với con trai mình, nhờ đó anh sẽ không chạy đi gây chuyện khắp nơi nữa. Nhưng bây giờ, con trai ông xuất sắc ưu tú về mọi mặt, thậm chí trong một thời gian ngắn đã tinh thông mấy ngoại ngữ, từ một đứa trẻ hư hỏng lông bông trở thành tấm gương sáng được đồng nghiệp và hàng xóm ca ngợi hết lời. Con trai đã giỏi giang như vậy, ông cũng được thơm lây, coi như đã đạt được mục đích chính, chỉ là ông không biết phải nói thế nào với Hình Dục bây giờ?

Hình Phục Quốc khẽ thở dài, nói: “Tình yêu không thể ép buộc được, dù sao cũng phải sống với nhau cả đời, bố có thể hiểu được những gì con đang nghĩ. Chuyện này con đừng lo nữa, bố sẽ gặp Hình Dục nói chuyện, chỉ sợ con bé sốc quá, mặc dù thời gian đầu Tiểu Dục không phải...”

Hình Khải nói xen vào ngắt lời bố: “Về điểm này thì bố không cần phải lo, những gì con nói cũng là điều mà cô ấy muốn.”

Hình Phục Quốc sững lại: “Tiểu Dục nói nó không muốn lấy con chứ không phải con không muốn lấy nó?”

“Cô ấy không muốn lấy con mà con cũng không muốn cưới cô ấy, bọn con đều cho rằng làm người nhà của nhau tốt hơn là làm vợ chồng...” Hình Khải không muốn thừa nhận, anh cố gắng nhếch môi lên nở một nụ cười, hỏi: “Bố, tại sao ngày xưa bố lại lấy mẹ?”

Nhớ đến người vợ đã mất mười mấy năm của mình, Hình Phục Quốc vẫn thấy xót xa, khi mẹ Hình Khải mất, Hình Khải chưa được ba tuổi, vì con ông cũng từng nghĩ tới chuyện tái hôn. Nhưng ông không tìm được người phụ nữ nào có thể thay thế vị trí của người vợ đã khuất.

“Mẹ con là một người phụ nữ ít nói, dịu dàng, giỏi giang, lương thiện, xinh đẹp. Có thể lấy được một người phụ nữ như mẹ con làm vợ thật sự là hạnh phúc lớn nhất đời bố. Nhưng, sau khi mang thai con, mẹ con mới biết mình bị mắc bệnh tim nặng, khi đó y học còn chưa phát triển lắm, bác sỹ khuyên mẹ bỏ con, nếu không sẽ nguy hiểm đến tính mạng, bố cũng khuyên mẹ con đừng sinh nữa, nhưng mẹ con không nghe, nhất định đòi sinh con, vì bố là con một, mẹ con cho rằng đã lấy bố thì phải có nghĩa vụ duy trì nòi giống cho nhà họ Hình, bố nói thế nào mẹ con cũng không nghe... ôi! Bố cũng chẳng còn cách nào, đành ép mẹ con phải phá thai. Mẹ con khóc lóc gào thét, như một người điên đẩy các y bác sỹ ra, quỳ trước mặt bố, cầu khẩn bố, xin bố để mẹ sinh con ra...”

Hình Phục Quốc đưa tay lên ôm đàn ông dù mạnh mẽ tới đâu cũng có điểm yếu không thể chạm tới, mỗi lần nghĩ tới cảnh tượng đó, ông đau đớn khôn nguôi.

Hình Khải hoàn toàn không biết để mình được có mặt trên cuộc đời này mẹ đã phải lấy tính mạng ra để đổi.

Anh đưa cho bố một điều thuốc, vỗ vỗ vào lưng ông như muốn an ủi. Hình Phục Quốc bình tĩnh lại, châm thuốc, nở một nụ cười như muốn nói với con trai rằng ông không sao, nói: “Khi bố nghe thấy bốn từ “mẹ con bình an”, bố đã khóc, tiếng khóc ông ổng đó khiến các y bác sỹ sợ tới mức họ tưởng bố bị trúng tà... Ha ha!”

“Dù mẹ con đã sinh ra con một cách thuận lợi, nhưng mẹ con vẫn cảm thấy có lỗi với bố, vì mẹ con biết chắc rằng bà sẽ ra đi trước bố, vì vậy bà bắt đầu học cách chờ đợi, cho dù bố có về nhà muộn tới mấy mẹ con cũng chờ, nấu cho bố một bát mì vằn thắn nóng hổi, ngồi bên cạnh nhìn bố ăn, nụ cười luôn nở trên môi... thời đấy bố mẹ khá bảo thủ, không giống như các con bây giờ cứ mở miệng ra là nói yêu. Nhưng điều mà bố muốn nói với con là, mặc dù thời gian bố và mẹ ở bên nhau cộng lại cũng chưa tới nửa năm, bố vẫn rất yêu mẹ của con.” Hình Phục Quốc nhắc bàn tay run run lên, chỉ vào tim mình: “Mẹ con sống ở đây, không ai có thể thay thế được. Bố rất hy vọng con có thể được trải nghiệm cảm giác hạnh phúc không thể diễn tả bằng lời đó.”

Hình Khải không biết tại sao mình lại khóc, có lẽ là không khí ấm áp dịu dàng đang bao phủ lấy hai bố con anh, rất đau buồn rất thân thiết, cứ như mẹ đang về thăm hai bố con vậy. Bà vòng tay ôm lấy chồng mình, dịu dàng thân mật, khẽ nói với ông rằng bà rất nhớ ông...

Hình Khải cầm di ảnh của mẹ lên, vuốt vuốt, rồi cười: “Bố, tự nhiên con thấy Hình Dục khá giống mẹ...”

Hình Phục Quốc đón lấy tấm ảnh, lấy khăn mùi xoa, cẩn thận lau xung quanh, cùng lúc đó môi ông nhếch lên cười: “Đúng thế, lần đầu tiên khi nhìn thấy Hình Dục, bố cũng giật mình, cứ như gặp lại mẹ con thời trẻ vậy, cũng không hay nói, đôi mắt to trong veo chớp chớp. Hình Dục vốn không muốn bố nhận về nuôi, bố phải thuyết phục mãi nó mới chịu. Thế mà đồ ngốc là con đây lại không biết trân trọng con bé, thật là uổng phí lòng tốt của bố!”

“Dạ? Bố chưa bao giờ kể những chuyện liên quan tới cô ấy... Bố kể đi!”

“Hôm đấy bố đang trên đường xuống doanh trại thăm hỏi binh sỹ, trời mưa rất to, một bé gái đột nhiên xông ra chặn trước đầu xe, nếu không phản ứng nhanh thì có lẽ đã đâm phải con bé rồi. Đương nhiên bố rất tức giận lao xuống xe mắng cho nó một trận, khi ấy bố nổi giận đùng đùng vậy mà nó chẳng hề sợ hãi, cũng không nói gì, chỉ đứng nhìn chăm chăm vào quân hàm trên vai bố, cho tới khi bố quay người lên xe nó mới giật giật gấu áo bố, nó nói nó muốn làm quân y, xin bố nhất định phải cho nó vào quân đội.”

Hình Khải ngẩn ngơ, thì ra đây là lý do Hình Dục muốn thi vào trường đại học Y?

Hình Phục Quốc nhấp một ngụm trà, nói tiếp: “Bố chắc chắn không thể để một cô bé có lai lịch không rõ ràng vào quân đội, nhưng bố cũng không thể đi được, con bé đang tay chặn ngang cửa xe, dọa thế nào nó cũng không chịu hạ tay xuống. Những chuyện sau này, con đều biết cả rồi đấy, bố mẹ nó là quân nhân, hi sinh trong công tác phòng chống lũ lụt, nhà nước vẫn luôn có chính sách đặc biệt dành cho gia đình liệt sỹ, nên đã sắp xếp ổn thỏa cuộc sống sau này cho con bé rồi, nhưng nó nhất định đòi làm quân y, bố lại thích tính cách ngoan cường đó, đương nhiên cũng vì nó nhìn khá giống mẹ con, vì vậy bố mới đưa nó về nhà. Còn có ý để con bé làm vợ con, Tiểu Dục và con biết cùng lúc, nó rất hiểu biết, không lập tức phản đối quyết định bố khi đó.”

“Không lập tức?!... ý bố là sau đây cô ấy cũng đã tìm bố để nói chuyện?” Hình Khải nghe mà đầu đặc lại.

Hình Phục Quốc lắc lắc đầu: “Bố cứ nghĩ nó sẽ tìm gặp bố, nhưng đã hai năm rồi, nó chưa một lần nào nhắc tới chuyện này, thậm chí còn chăm sóc con hết sức chu đáo, khiến bố cứ nghĩ nó đã ngầm chấp thuận rồi. Ai ngờ hai con mỗi đứa đều có suy nghĩ riêng của mình, chỉ có bố là tự vui quá sớm?”

Trong lòng Hình Khải tâm trạng phức tạp, thì ra Hình Dục từ đầu tới cuối vẫn luôn không đồng ý lấy anh, càng không sống ở nhà anh với thân phận là vị hôn thê của anh. Còn hai bố con anh, bố thì coi cô là con dâu, anh thì coi cô là vợ, sai bảo Hình Dục hết việc này tới việc khác. Cần thì gọi tới không cần thì đuổi đi, thỉnh thoảng còn nói những lời khó nghe với cô nữa.

Còn phải nói nữa, bố con anh thật quá đáng.

Có điều, nghe xong những lời bố kể, Hình Khải cảm thấy dễ chịu hơn nhiều, ít nhất thì cảm giác bị trêu chọc cũng không còn nữa. Thậm chí, anh còn nên nói với Hình Dục một câu, xin lỗi.

Đúng lúc này, Hình Dục gõ gõ cửa, giơ bánh pháo trên tay lên, nghiêng đầu cười ngọt ngào

“Bố, hiếm khi bố về nhà đón Tết, chúng ta đốt pháo cho vui nhé.”

Hình Phục Quốc và Hình Khải đưa mắt nhìn nhau, rồi cùng cười, Hình Khải đứng dậy, đón lấy bánh pháo trên tay Hình Dục: “Hình Dục, mau mang hết ra đây, hôm nay chúng ta sẽ đốt thật vui vẻ.”

“Vâng” Hình Dục trả lời rõ ràng, cười hi hi chạy vào trong kho tìm.

Một lúc sau, trong sân nhà Hình Dục náo nhiệt vô cùng. Hình Khải bắn một cây pháo hoa lớn, Hình Phục Quốc đốt hàng loạt những bánh pháo nổ, cùng với những tiếng nổ vang trời vui tai, là những bông pháo hoa tung bay tứ phía, pháo hoa nở tuyệt đẹp, thấp sáng cả bầu trời đêm, những tiếng ca vui vẻ vang lên trong sân, thấp thoáng khắp nơi.

Hình Dục ngẩng lên nhìn trời, reo hò cổ vũ.

Hình Khải thấy tàn pháo hoa bắt đầu bắn lên rơi xuống, vội vàng kéo Hình Dục ra phía sau mình.

“Hình Dục, em gái... năm mới vui vẻ”

“Hình Khải, anh trai... chúc mừng năm mới!”

Những tia sáng nhấp nháy như tô điểm thêm cho nụ cười của cả hai người, gần như tất cả đều đã cởi được nút thắt.

“Bố, nhân dịp bố về nhà, chúng ta hãy làm sủi cảo đi, cùng ăn giao thừa?” Hình Dục chạy vào trong phòng.

“Ý hay, bố sẽ cán bột.” Hình Phục Quốc xắn tay áo lên, vui vẻ cười không ngớt.

Vui thì vui, nhưng trong lòng ông vẫn có chút cảm giác bất lực, anh trai em gái hai đứa cũng gọi nhau rồi, xem ra chúng không thể nên cơm nên cháo.

Có điều, cho dù Hình Dục lấy kẻ may mắn nào, thì cô mãi mãi vẫn là con gái nhà họ Hình.

“Mau lên Hình Khải, hôm nay anh cũng phải lao động, mau ra rửa rau đi.”

“Đến đây, rửa không sạch đừng mắng anh đấy.” Hình Khải tươi cười bước vào nhà, khi anh quay người lại để đóng cửa, pháo hoa từ sân nhà khác cũng vừa được bắn lên trời, anh ngẩng đầu nhìn đủ loại màu sắc đang tung nở, miệng hơi nhếch lên cười, đẹp nhưng cao quá, cũng có thể đấy mới là đẹp nhất

Bố mẹ em gái, chúc mừng năm mới!

21. Chương 22 Part 1

Normal 0 false false false EN-US X-NONE X-NONE

Chương 22 : Sinh nhật

Chớp mắt đã tới tháng ba, hôm nay là sinh nhật hai mươi hai tuổi của Hình Khải, nhưng anh đang chìm trong áp lực quá lớn của sự nghiệp và việc học nên chẳng có tinh thần đâu mà chúc mừng sinh nhật chính mình, anh phải thừa nhận là cùng lúc học hai ngoại ngữ thật khó nuốt huống hồ toàn bộ đều là những thuật ngữ chuyên ngành, chỉ riêng địa danh của các tỉnh các châu các nước thôi cũng khiến anh phải vò đầu bứt tai.

Từ sau lần đó, Hình Dục cũng thỉnh thoảng về nhà ở vài hôm, mỗi lần gặp mặt, hai người bọn họ về cơ bản đều xưng huynh gọi muội, đặc biệt

t là trước mặt An Dao, có điều, Hình Khải ghét nhất là bộ dạng giọng điệu của Hình Dục mỗi khi cô gọi “anh”, cứ như họ có quan hệ huyết thống thật vậy.

An Dao biết việc học của Hình Khải bận rộn, vì vậy cố gắng hết sức không làm phiền anh, An Dao đúng là một cô gái rất thông minh, biết lúc nào nên xuất hiện, biết bạn trai lúc nào thì cần mình, cho dù cô chán ghét sự cô độc nhưng cô cũng dần học được cách nhẫn nại.

Đương nhiên, sự nhẫn nại cũng bao gồm cả sự nhẫn nhịn, sự tồn tại của Hình Dục.

Nhưng, cho dù tất cả mọi người đều “hi sinh” vì Hình Khải, nhưng Hình Khải vẫn rơi vào trạng thái trầm uất, cả ngày nhốt mình ở trong phòng, hoặc là cấu gấu loạn xạ hoặc là tự hành hạ bản thân.

Nguyên nhân chủ yếu là vì một sinh viên mới chuyển vào lớp anh đầu năm nay, anh bạn này cũng có khả năng thiên tài về ngoại ngữ như Hình Khải, nhưng anh ta từ nhỏ lại lớn lên ở Anh, tinh thông bốn ngoại ngữ Anh, Hàn, Pháp, Nhật. Hình Khải không chỉ bất lợi về nơi sinh, mà kém anh ta vì không có cơ hội giao lưu tiếng Anh trong môi trường quốc tế.

Giờ, trong mắt anh học tập không chỉ là vấn đề phân cao thấp nữa, mà là một cuộc chiến bảo vệ vị trí.

Hình Dục và An Dao lén lút nằm bò trước cửa phòng Hình Khải, nhìn vào bóng dáng đang cặm cụi học tới quên ăn quên ngủ của anh, tâm trạng của họ đều không được tốt lắm.

“Thế này không được, anh ấy sẽ mệt mà ốm mất...” An Dao kéo Hình Dục ngồi xổm sang một bên. Gần đây, đừng nói gì tới những lời ngọt ngào giữa hai người yêu nhau, Hình Khải thậm chí đến nhìn cũng chẳng buồn nhìn cô một cái.

“Đến ngủ mơ anh ấy cũng chửi rửa một người... Hình như tên là Phó Gia Hào. Anh ấy có nhắc đến tên người này với cậu không?” Về mặt Hình Dục buồn bã.

“Phó Gia Hào?... Nếu đúng như cậu nói thì hình cũng từng nghe anh ấy cảm rầm nhắc tới tên người này một lần rồi, là một người mới chuyển đến lớp họ, Hình Khải lúc nào cũng chửi rửa người ta là “ma tây”” An Dao mím môi cười.

Hình Dục im lặng suy nghĩ, Hình Khải được hưởng di truyền của người quân nhân, hung hăng hiếu thắng, việc mà anh ấy đã quyết làm thì tám con bò cũng không thể ngăn được. Nhưng những kiểu người như thế này rất dễ rơi vào trạng thái cực đoan, hoặc là hoàn toàn giành được thắng lợi, hoặc là luôn trong tình trạng bất ổn. Đây cũng là tình trạng mà Hình Dục lo lắng nhất.

Nghĩ đến đây, Hình Dục lên tiếng nói là mình có việc phải đi ra ngoài, hứa sẽ về trước khi bữa tiệc sinh nhật tối nay bắt đầu.

Một tiếng sau.

Hình Dục đứng trước cổng trường ngoại giao, cô nhờ một sinh viên của trường gọi anh chàng có tên Phó Gia Hào kia tới gặp mình.

Phó Gia Hào là con lai của hai dòng máu Anh và Trung, mẹ là người Trung Quốc, bố là người Anh, Phó Gia Hào mang quốc tịch: Trung Quốc.

Như thế có nghĩa là, dù anh ta có một đôi mắt xanh nhưng lại là người Trung Quốc chính thống.

Hình Dục chỉ nhìn Phó Gia Hào một cái đã biết ngay sự thù địch của Hình Khải đối với người này một phần có lẽ là do vẻ bề ngoài của anh ta. Xung quanh Hình Khải không có một người con trai nào được gọi là “khá” để có thể vượt qua anh, đương nhiên, điều đó không có nghĩa là Hình Khải đẹp trai tới mức phi phàm thoát tục, nhưng ít nhất thì cũng rất “sáng” trong mắt người khác giới. Nhưng, Hình Khải thuộc mẫu người đàn ông đẹp kiểu cương nghị, không phải vẻ đẹp u sầu dịu dàng, nhưng anh bạn có tên Phó Gia Hào này, dáng cao, da trắng nõn nà, toàn bộ sức hấp dẫn tập trung vào đôi mắt xanh biếc.

“Cô bé này, đã nhìn anh chằm chằm tới năm phút rồi, không biết em có ý đồ gì.” Phó Gia Hào nhìn đồng hồ, miệng cười cười hỏi, tiếng phổ thông rất chuẩn.

Hình Dục cúi người xin lỗi, thềm thở phào nhẹ nhõm... một núi không thể có hai hổ, Hình Khải vốn hơi tự yêu bản thân mình.

“Xin lỗi, làm phiền rồi.” Cô vừa nói vừa quay người bỏ đi.

Phó Gia Hào gọi giật cô lại từ phía sau: “Xin hỏi, trong mắt con gái Trung Quốc các cô tôi là vật phẩm triển lãm sao?”

“Anh nói vậy là có ý gì?”

Phó Gia Hào nhún nhún vai, vẻ mặt rất bất lực, nói: “Cứ thỉnh thoảng lại có một cô gái trẻ gọi tôi là công trường...” Anh ta xòe tay ra, nói tiếp: “Có điều em hơi đặc biệt, thư tình hay sô cô la? Còn chưa đưa mà.”

Hình Dục nhìn bộ dạng rất ngang nhiên và sốt sắng của anh ta, từ trong túi lấy ra một tờ giấy note, viết lên đó mấy chữ, sau đó quay lại đứng trước mặt anh ta bằng cả hai tay.

Mỗi lần Phó Gia Hào nhận được thư tình đều là những tấm thiệp hoặc giấy viết thư rất tinh xảo, chưa từng gặp cô gái nào tùy tiện, viết thư ngay tại hiện trường như cô gái này.

Khi anh ta nhìn thấy nội dung trên tờ giấy, vốn định gọi Hình Dục lại, nhưng phát hiện ra cô gái ngang nhiên tới khiêu chiến với anh ta đã lên xe bus.

Phó Gia Hào vẻ mặt căng thẳng, mượn xe đạp của bạn đuổi theo xe bus, Hình Dục ngồi ở vị trí gần cửa sổ, có thể nghe thấy tiếng tay đạp vào thành xe của anh ta, cô kéo kính cửa sổ ra, nhìn thấy Phó Gia Hào đang mồ hôi mồ kê đầm đìa đuổi theo xe.

“Có chuyện gì thế?”

“Cô mau xuống đây nói cho rõ ràng gì, sao lại gọi tôi là đồ đàn bà?!”

“Chú ý ngón tay của anh, ngón tay hình hoa lan.”

Hành vi đuổi theo xe bus của anh ta, khiến những hành khách xung quanh chú ý, một cô ngồi phía sau Hình Dục bắt đầu trêu: “Chàng trai này, cậu tưởng mình đang đóng phim à? Còn đuổi theo xe, cẩn thận không lại dẫm vào người cảnh sát giao thông đấy, ha ha.”

Một chú cũng chen tới xem náo nhiệt: “Xì, lại còn là một chàng trai ngoại quốc, chú nói nghe này, con gái Trung Quốc không thích chiều này đâu, nếu có thành ý thì mua cho bạn gái một chiếc nhẫn kim cương đi, đảm bảo bạn gái lập tức gật đầu.”

Phó Gia Hào vừa về nước, còn chưa hiểu cách nói đùa mà chỉ người Bắc Kinh mới có, chỉ cảm thấy những người này thật vô lý.

Đương nhiên, người Bắc Kinh đúng là đùa khá dai nhưng không hề ác ý, chỉ là luôn cố gắng nói ngược lại mà thôi. Ví dụ như nói một món rất khó ăn, người Bắc Kinh sẽ không nói thẳng ra là không nuốt được, mà sẽ nói, món ăn này xào thật sự rất đúng vị. Cứ cầm đĩa ăn thử đi, mùi vị rất ngon. Vì vậy, hành động đuổi theo xe của Phó Gia Hào, trong mắt mọi người trên xe là hành động của người uống nhầm thuốc.

Cả xe ồn ào náo nhiệt, Phó Gia Hào có cảm giác như mình giống như chú hề chạy ra từ đoàn tạp kị.

Anh ta tức giận chỉ vào Hình Dục, ném xe đạp đi... gọi taxi đuổi theo.

Thế là, một chiếc taxi chạy đuổi theo từ Tây Thành tới tận đường Trường An. Bác tài sau khi biết Phó Gia Hào đuổi theo xe bus, cũng không quên nói xéo người ta vài câu, Phó Gia Hào nghe không hiểu tiếng Bắc Kinh cổ, nhưng đại khái cũng biết là bác ta chẳng nói gì tốt đẹp cả. Sau khi bị bực bội anh ta nghiêng răng, nhất định phải khiến cô gái này trịnh trọng xin lỗi mình lần này mới cho qua.

“Ha ha ha ha, cậu đuổi theo ai thế?” Bác tài nghiêng đầu hỏi.

“Một cô gái.”

“Ôi, tiếng phổ thông nói rất chuẩn ngoại quốc hay gái Trung Quốc? à, gái ngoại quốc sao lại ngồi xe bus chứ, nhất định là gái Trung Quốc rồi. Già hay trẻ? Ồ, cậu không cần nói, tôi đoán nhất định cô gái ấy còn trẻ, những người phụ nữ có tuổi giờ này đã về nhà nấu cơm rồi, tôi nói đúng không?”

Phó Gia Hào không biết nói gì, bác tài này trước là người chuyên tấu đơn chặc?

Hình Dục xuống xe, vừa mới rẽ vào trong ngõ, từ phía sau vọng tới tiếng bước chân đuổi theo gấp gáp, cô đứng lại quay đầu nhìn, thấy anh ta thở hồng hộc không nói nên lời, cô đi lại cửa hàng tạp hóa mua một chai nước, rồi đưa cho anh ta.

“Cảm ơn.” Phó Gia Hào vặn nút chai ra, uống ừng ực hết nửa bình.

Hình Dục gật gật đầu mỉm cười, quay người đi tiếp.

“Khụ khụ...” Phó Gia Hào bật ho vì sắc nước, không hiểu tại sao cô gái này có thể cứ thế mà đi không băn khoăn gì nhỉ. Anh đuổi theo đứng trước mặt cô: “Cô... Cô đợi một lát.”

Hình Dục chậm chậm đứng lại. Đúng lúc này, có một đội quân tuần hành đi qua đường, nói thẳng ra thì trong số họ có ai không biết thân phận của Hình Dục chứ? Vì vậy đội quân này cứ nghĩ Hình Dục gặp rắc rối, thế là đột nhiên... Phó Gia Hào không biết chuyện gì, trong nháy mắt, anh ta đã ở tư thế “cả người chạm đất”.

Ba phút sau, Hình Dục mới “nỡ” mở miệng giải thích.

“Tôi quen anh ta, mau bỏ anh ta ra.”

Anh lính đập chân đứng thẳng chào Hình Dục, cứ thế đường hoàng bỏ đi, hoàn toàn phớt lờ tình trạng hiện tại của người bị hại.

Phần má của Phó Gia Hào vẫn áp chặt xuống mặt nền lạnh như băng, thứ nhất anh ta không phạm pháp thứ hai anh ta cũng chẳng đánh nhau, rút cuộc là chuyện gì thế này?

“Đứng trước mặt tôi với bộ dạng đầy thù hận như thế, đặc biệt là trên con phố này, nhất định sẽ tự rước họa vào thân.” Hình Dục đỡ anh ta đứng dậy, Phó Gia Hào đang định mở miệng nói, Hình Dục đã nói trước: “Huống hồ, đúng là anh đang đi theo tôi.”

Phó Gia Hào tức giận hất tay cô ra, cuối cùng anh ta như bùng nổ: “Cô tên là gì, nhà ở đâu?! Tôi phải kiện cô, kiện cô về tội tấn công và gây thương tích cho người khác.”

Hình Dục bắt lực cười: “Bình tĩnh chút đi, đây đâu phải nước Anh.”

“Trung Quốc không có luật pháp hay sao? Cô đừng huênh hoang quá! Nếu không phải vì thấy cô là con gái...”

Lịch sự phong độ cái gì gì đó, khái niệm đó càng lúc càng bỏ xa Phó Gia Hào.

“Muốn đánh tôi à? Cứ thử xem, đánh thắng tôi rồi hãy nói.” Hình Dục chỉ vào anh ta móc móc tay khiêu chiến, đưa anh ta vào trong một con hẻm nh

Cô bỏ cặp sách xuống, chống một chân lên tường bắt đầu giãn gân giãn cốt.

Phó Gia Hào cởi áo khoác ngoài ra, hai tay khoanh trước ngực, đứng dựa vào tường nhìn cô khinh thường. Anh ta đã không còn nhớ tại sao mình lại đánh nhau với con gái nữa. Nhưng cách này có vẻ là cách xả giận tốt đấy.

“Này, tôi đã học quyền anh, đánh cô bị thương tôi không chịu trách nhiệm đâu...”

Hình Dục chỉ cười không nói, hai tay từ từ khép lại, thủ thế.

Mười phút sau, từ trong con hẻm vọng ra những tiếng hò hét ầm ĩ.

“Cô làm thế là vi phạm nguyên tắc thi đấu! Cô mà còn đá vào hạ bộ tôi nữa tôi sẽ giết cô!” Phó Gia Hào một tay chống tường, đau khổ nói.

Hình Dục nghiêng đầu cười, quét chân đá một cú nữa trúng ngực của Phó Gia Hào, rầm, chàng trai cao một mét tám mấy bị một cô gái cao hơn mét sáu lăm đập ngã xuống nền.

Phó Gia Hào lắc lắc cái đầu đang ù ù của mình, lại thấy Hình Dục khoác ba lô lên vai định bỏ đi, cô gái này, chẳng đạo đức chút nào cả! Anh ta ôm ngực đứng dậy: “Cô đứng lại! Tôi có thù oán gì với cô à?”

“À, thấy không thuận mắt!” Hình Dục lau lau mồ hôi, ánh mắt nhìn như rất bình tĩnh song vẫn để lộ vài tia giận dữ.

Cô thấy không còn sớm nữa, nên không muốn cho Phó Gia Hào có cơ hội truy hỏi tiếp, nhấc chân lên định đi về nhà ăn tối chúc mừng sinh nhật Hình Khải.

Phó Gia Hào không đuổi theo, ánh mắt ngoài vẻ khó tin ra thì còn là sự khó hiểu, coi như xui xẻo, gặp một cô gái điên. Có điều, anh ta không thể cứ thế này mà cho qua, bởi vì, người như anh ta mà lại bị con gái đánh?!

Hình Dục về đến nhà, thấy nhà cửa lộn xộn bữa bãi, cô vội vội vàng vàng chạy thẳng lên tầng hai, An Dao đang ngồi dưới chân giường khóc rầm rức.

“Chuyện gì thế?”

An Dao ôm chặt lấy Hình Dục, ầm ỨC bật khóc nức nở: “Mình không chịu được nữa rồi Hình Dục, mình muốn chia tay với Hình Khải...”

“Đừng khóc nữa, kể cho mình nghe xem là chuyện gì?”

“Mình thấy anh ấy cứ vật vờ không có tinh thần gì cả, nên mới pha một tách cà phê mang vào, anh ấy nói không muốn uống, thái độ rất khó chịu. Mình cũng chẳng nói gì, nhưng càng nghĩ càng tủi thân nên bật khóc, bình thường thấy mình khóc anh ấy sẽ chạy ra dỗ dành, lần này lại mặc kệ mình, trong lúc tức giận mình đã vợ mớ sách vở của anh ấy ném hết xuống dưới nhà, thế là anh ấy đập cửa rồi bỏ đi, cậu nói xem chuyện này có thể trách mình không? Trong lòng anh ấy vốn chẳng có mình!... Hu hu...” An Dao nằm bò ra giường, khóc càng lúc càng to hơn.

Hình Dục lau nước mắt cho bạn: “Hôm nay là sinh nhật anh ấy, tha thứ cho anh ấy lần này đi nhé.”

An Dao lắc đầu khóc lóc: “Yêu nhau lâu như thế rồi, lúc nào mình cũng nhường nhịn anh ấy, chẳng phải là vì yêu anh ấy sao? Nhưng anh ấy không thể cứ đối xử với mình như thế mãi, mình cũng cần được người khác quan tâm chứ...”

Hình Dục vuốt vuốt lưng bạn, cười nói: “Thế quà và hoa anh mình tặng cậu là giả hay sao?”

“Anh ấy là anh trai cậu, lần nào cậu cũng nói giúp cho anh ấy.”

“Thế mình phải nói gì? Nói rằng anh trai mình là người xấu, hai người chia tay đi. Cậu muốn mình nói thế à?” Hình Dục kéo An Dao đang ngồi bệt trên sàn nhà đứng dậy, không biết phải an ủi cô ấy thế nào, liền nói: “Mình đưa cậu về nhà trước nhé, đợi khi nào anh ấy bình tĩnh hai người hãy nói chuyện với nhau, được không?”

An Dao nghe bạn an ủi, tâm trạng cũng bắt đầu bình tĩnh trở lại, dễ chịu hơn rất nhiều.

“Hay là, mình cứ ở đây đợi anh ấy về, thái độ của mình lúc đó cũng không tốt...”

“Ừ, thế để mình ra ngoài tìm anh ấy.”

“Ừ.” An Dao lại cười tươi tắn.

Lúc vào nhà Hình Dục không thấy Kim Mao đâu, cô đi theo con đường mà Hình Khải hay dắt chó đi dạo để tìm anh. Khi cô đi đến đầu hẻm, đúng là đã nhìn thấy Hình Khải đang dắt chó, đang đứng mặt đối mặt với Phó Gia Hào, nhìn không rõ vẻ biểu cảm trên khuôn mặt họ.

Hình Dục quay người đi định tránh, Phó Gia Hào đã liếc thấy cô, anh ta vội lách qua người Hình Khải, vừa đuổi theo vừa hét: “Cô đứng ngay lại! Có gan thì mau nói rõ họ tên cho tôi!”

Hình Khải quay đầu lại nhìn, ban đầu anh chẳng để ý, nhưng khi nhìn kĩ hơn, đột nhiên phát hiện bóng người đang bỏ chạy kia rất quen... Mẹ kiếp! Phó Gia Hào đang đuổi theo Hình Dục nhà anh!

22. Chương 22 Part 2

Hình Dục lẩn ngay vào trong hẻm, cô không thể để Hình Khải biết những việc mà cô đã làm với Phó Gia Hào, nếu không Hình Khải chắc chắn sẽ nổi trận lôi đình, bởi vì, quá mất mặt.

Nghĩ đến đây, Hình Dục thò nửa người ra, cố ý để Phó Gia Hào có thể nhìn thấy mình để đuổi theo. Phó Gia Hào quả nhiên “không phụ sự mong đợi” của cô, vội vàng theo gót Hình Dục chạy vào con hẻm nhỏ xuồng ngoằn ngoèo như ruột dê.

Hình Khải đứng ở giữa ngã rẽ với rất nhiều những con hẻm khác nhau, nhìn đông nhìn tây không thấy bóng dáng họ đâu. Trong lúc bối rối lo lắng, anh tháo sợi xích trên cổ Đại Dục ra, lệnh: “Đại Dục, mau đánh hơi tìm Tiểu Dục đi!”

lại lắc lắc đầu thè lưỡi, hoàn toàn không có được độ miễn nhuệ như chó của cảnh sát.

Hình Dục nấp trong một con hẻm ở mặt đông của con đường, cô đứng trên một phiến đá, một cánh tay ghì chặt cổ Phó Gia Hào, tay kia bịt chặt miệng anh ta, đầu gối ghè thẳng vào lưng, khiến Phó Gia Hào không thể cử động.

Cho tới khi Hình Khải dắt theo Đại Dục, vừa gọi vừa chạy ngang qua chỗ cô đứng, Hình Dục mới thả tay ra, Phó Gia Hào ho sặc sụa mấy tiếng, nắn nắn chiếc cổ đau tức của mình, người con gái này nhìn thì mềm mại yếu đuối, thế mà khi ra tay lại còn tàn độc hơn cả đàn ông.

“Này... khụ khụ...” Phó Gia Hào còn chưa kịp chỉ trích thì đã bị Hình Dục bịt chặt miệng, Hình Dục đang theo dõi động thái của Hình Khải, thông qua tiếng anh hét gọi để đoán biết vị trí của anh.

Phó Gia Hào chẳng còn sức để tách bàn tay nhỏ của cô đang bịt chặt miệng mình nữa, đột nhiên, anh ta không còn cảm thấy tức giận nữa mà lại thấy tâm trạng mình rất... ngơ ngẩn. Tự nhiên anh ta muốn cười.

“Cùng tôi diễn một vở kịch, đổi lại anh có quyền yêu cầu tôi ba điều. Có điều tôi cũng phải nói luôn, anh không có lựa chọn nào khác đâu.” Hình Dục không kịp suy nghĩ nhiều, nếu cô còn không xuất hiện, rất có thể Hình Khải sẽ huy động lực lượng để tiến hành tìm kiếm.

Phó Gia Hào không ngốc, khi anh ta vô tình gặp Hình Khải trên đường, đã có cảm giác rất lạ rằng cô gái này có liên quan tới Hình Khải, nhưng anh ta còn chưa kịp mở miệng hỏi, thì cô ta lại xuất hiện, sau đó quay đầu bỏ chạy.

“Hình Khải là gì của cô?”

Hình Dục phớt lờ, móc ví tiền ra đưa cho Phó Gia Hào, nói: “Đợi khi Hình Khải đi ngang qua đầu đường này một lần nữa, tôi với anh cùng đi ra, làm như giúp tôi nhặt lại ví tiền, còn việc tại sao anh lại xuất hiện ở đây, anh là người thông minh, tự nghĩ đi.”

Phó Gia Hào đón lấy chiếc ví gấp, lật ra liếc nhìn, trong đó có kẹp chứng minh thư của Hình Dục.

“Hình Dục? Thì ra cô là em gái của Hình Khải?” Phó Gia Hào vẫn không hiểu, không đúng, càng rối rắm hơn, anh ta khách sáo hỏi: “Cô là người nhà của Hình Khải, tôi là bạn học của Hình Khải, tôi chẳng thù chẳng oán với cậu ta, xin cô hãy cho tôi biết, tại sao cô lại bắt nhả với tôi như thế?”

Hình Dục vốn chẳng nghe thấy anh ta đang nói gì, quay đầu nhìn đường, giơ ba ngón tay lên, nói nhanh: “Đưa anh đi thăm cổ cung, mời anh ăn cơm, còn điều thứ ba anh nói xem?”

“Cổ cung tôi đi rồi, vịt quay cũng ăn rồi...”

“Thế anh muốn đi đâu?”

“Trung tâm xx. Cô có thể đưa tôi tới đó không?” Phó Gia Hào cố làm khó cô. Hình Dục khẽ khượng người lại, rồi thản nhiên nói: “Được, chỉ cần anh phối hợp với tôi diễn xong vở kịch này. Ngày mai tôi đưa anh đi.”

Phó Gia Hào chau mày: “Tôi có điên mới tin cô. Tôi mới là người có quyền đưa ra ba điều kiện đó, tôi hiểu pháp luật, nên điều kiện tôi đưa ra sẽ tuyệt đối hợp lý, cô có chấp nhận hay không?”

Hình Dục đồng ý, thấy Hình Khải đang quay lại con đường này, cô bước ra khỏi hẻm trước, cố tỏ ra ngơ ngác nhìn Hình Khải: “Thì ra là anh gọi em thật à, em còn cứ tưởng mình nghe nhầm.”

“Em đi đâu vậy? Làm anh tìm loạn khắp cả lên. Vừa rồi có phải có người đuổi theo em không?” Hình Khải thở dốc.

Đúng lúc này, Phó Gia Hào cũng từ trong hẻm bước ra, kinh ngạc hỏi: “Hình Khải?! Thì ra hai người quen nhau à?”

Hình Khải tức giận trừng mắt với Phó Gia Hào: “Cậu đuổi theo em gái tôi làm gì?”

Phó Gia Hào nhún nhún vai, lấy từ trong túi áo ra một chiếc ví tiền, điềm tính nói: “Tôi nhặt được một cái ví trên đường, bên trong có tiền mặt và chứng minh thư. Đầu tiên, tôi phải hỏi rõ người mất đồ xem họ tên và số tiền cô ta nói có khớp với những gì tôi nhặt được không, đúng không? Thế mà cô ta lại coi tôi là người xấu, cô ta chạy đương nhiên tôi phải đuổi theo rồi, sự việc là thế.”

Hình Khải nửa tin nửa ngờ, lại hỏi Hình Dục: “Mất ví tiền rồi em còn chạy làm gì? Hơn nữa, chỉ có kẻ xấu nào chán sống mới xuất hiện ở đây thôi.”

“Em vội chạy về để chúc mừng sinh nhật anh mà, đúng lúc ấy thì nghe thấy có người gọi tên mình.” Hình Dục quay sang nhìn Phó Gia Hào, cúi người: “Cảm ơn.”

Hình Khải nghe có vẻ hợp tình hợp lý, chỉ là thấy sự xuất hiện của Phó Gia Hào là chẳng hợp lý chút nào.

“Chúc mừng sinh nhật cậu, Hình Khải!” Phó Gia Hào ôm Hình Khải thân thiện, cười nói: “Tối qua mình nằm mơ thấy chúa nói với mình rằng, hôm nay cứ đi thẳng về hướng đông sẽ gặp vận may, thì ra vận may của mình là được ăn một bữa cơm của người Trung Quốc... ha ha.”

Hình Khải khượng lại, Giê su mà cũng báo mộng nữa sao?

Hình Dục liếc nhìn Phó Gia Hào một cái, không nên tin vào khả năng nói dối của anh ta.

Hình Khải bắt đầu dĩ phải mời người bạn “không mời mà tới” về nhà.

Về đến nhà, nhà cửa đã sạch sẽ gọn gàng như mới, An Dao để lại một tấm thiệp trên hộp bánh sinh nhật.

Xin lỗi, hôm nay thái độ của em thật không ổn, phòng anh em đã dọn gọn gàng rồi, sách cũng đã sắp xếp về chỗ cũ, xin hãy tha thứ cho sự nóng nảy của em, em không muốn phá hỏng tâm trạng của anh, nên về trước. Chúc a vui vẻ, Hình Khải.

Em yêu anh, An Dao.

Nhìn tấm thiệp với những lời lẽ ảm áp, trái tim Hình Khải lại mềm ra.

Anh để Hình Dục ở ngoài phòng khách với Phó Gia Hào, còn mình quay vào phòng ngủ để gọi điện cho An Dao, người phải xin lỗi là anh.

Trong phòng khách, Phó Gia Hào nhìn xung quanh, rồi cười hỏi: “Gia đình quân nhân ở Trung Quốc đều khí phách thế này sao?”

Hình Dục đưa cho anh ta nước uống, rồi bật ti vi lên, dặn dò: “Tôi đi nấu cơm, anh đừng có chạy lung tung đấy.”

“...” Phó Gia Hào nhìn theo bóng lưng đang rời đi của cô, vẫn không hiểu tại sao Hình Dục lại có thái độ thù địch với mình như vậy.

Nửa tiếng sau, Hình Khải đi xuống nhà, nụ cười vui vẻ nở trên môi, anh không phải là không thể hiểu được tâm trạng của An Dao, chỉ có điều anh luôn coi nhẹ cảm nhận của một cô gái bình thường, nói cách khác thì là, chính Hình Dục đã khiến anh hình thành thói quen xấu đó, thỉnh thoảng quên mất con gái thích đồ sành.

Có điều, khi anh nhìn thấy Phó Gia Hào đang ngồi trong phòng khách, tâm trạng lập tức thay đổi.

Tại sao ngày sinh nhật mỗi năm chỉ có một lần của anh lại phải cùng chia sẻ với Phó Gia Hào?

“Hình Dục, Dương Minh sao chưa sang?”

“Vừa rồi anh ấy gọi điện, máy bay hạ cánh muộn, có lẽ phải nửa đêm mới về đến nhà. Anh Dương Minh còn bảo em nói với anh, anh ấy mua cho anh rất nhiều quà.” Hình Dục thò đầu ra từ trong bếp.

Hình Khải ừ hừ một cách hồ hững, mấy năm gần đây Đặng Dương Minh sống rất thoải mái, cậu ta thích chụp ảnh nên đi ngao du khắp nơi. Hình Khải nhìn lại mình sắp biến thành con mọt sách đến nơi, thở dài buồn bã.

Phó Gia Hào ngẫm cảm nhận được cả hai anh em nhà này có vẻ không thích mình, nhưng mùi thơm quyến rũ bay ra từ bếp, khiến anh ta quyết định sẽ ở lại ăn cơm xong rồi mới về.

“Em gái cậu xinh đẹp thật đấy.” Phó Gia Hào thấy Hình Khải ngồi xuống đối diện với mình nhưng giữ thái độ im lặng, anh ta định khơi chuyện.

Nhưng đề tài này càng khiến Hình Khải thấy ác cảm hơn, anh lạnh lùng: “Tiêu chuẩn của mỹ nữ Trung Quốc trong định nghĩa của người nước ngoài các cậu chẳng phải là mất phượng sao?”

Phó Gia Hào không phủ nhận, nhưng anh ta có quan điểm thẩm mỹ riêng, nửa đùa nửa thật giải thích: “Những cô gái mất to luôn có sức hấp dẫn riêng đối với mình.”

Hình Khải sang ngồi cạnh khoác vai anh ta, dùng sức bóp mạnh một cái, ánh mắt sắc nhọn, cảnh cáo: “Những cô gái khác tùy cậu, hòng nhòm ngó Hình Dục nhà mình.”

Vai Phó Gia Hào bị anh bóp đau nhói, bất lực cười cười: “Xin lỗi, quên mất đây là Trung Quốc, có những việc không nên nói đùa, mau bỏ mình ra...”

Hình Khải lại chẳng có ý cười, nói giọng rất gia trưởng: “Mặc kệ là cậu đùa hay thật, đừng có nhòm ngó em gái mình.”

Đám đàn ông con trai ghét nhất là bị đe dọa, Phó Gia Hào miệng thì không nói gì, nhưng trong lòng đã có kế hoạch.

“Hình Khải, cậu có gì bất mãn với mình à?”

“Đương nhiên là không, Trung - Anh từ trước tới nay vẫn là bạn tốt.”

“Mình là người Trung Quốc.”

“Người Trung Quốc không ai có đôi mắt xanh sáng rực như mắt sói thế kia.” Hình Khải đứng dậy, vờ tru lên hai tiếng.

Cậu bạn này thật quá ấu trĩ.

Đồ ăn được mang lên, Hình Dục gọi hai người vào ăn cơm.

Được sự cho phép của Hình Dục, Phó Gia Hào nếm thử miếng thịt màu cam trong đĩa, mắt anh ta sáng lên, giờ ngón cái, hết lời khen ngợi: “Thơm quá, đây là món thịt chua ngọt ngon nhất mà tôi từng được ăn.”

Hình Dục miễn cưỡng cười: “Anh phải ăn cơm nữa, đây gọi là món thịt lợn xào dưa.”

Phó Gia Hào là người dễ tính, chỉ cười ha ha hai tiếng, gọi sai thì sai chứ sao.

Hình Dục rót rượu trắng vào hai chiếc cốc cho hai người đàn ông, cô thấy Phó Gia Hào chau chau mày, liền đổi cho anh ta ly nước quả, nói: “Anh uống nước ngọt vậy, người nước ngoài có lẽ không quen uống rượu trắng.”

“Đúng thế đúng thế, cậu nên uống nhiều nước ngọt vào, rượu trắng vừa mạnh vừa cay, tôi không muốn mang cậu vào bệnh viện rửa ruột đâu.” Hình Khải ném một hạt lạc vào miệng.

Phó Gia Hào bị khiêu khích, từng tế bào hung hăng bắt đầu trỗi dậy, anh ta chặn hành động đổ rượu từ cốc của mình sang cốc anh lại, ngừng cổ uống cạn cốc rượu trắng: “Ai nói tôi không thể uống, bao nhiêu cũng không... sợ. Hình Khải, chúc sinh nhật vui vẻ...” Anh ta bị hơi cay của rượu xộc thẳng lên họng, quả thật cảm giác không ổn lắm.

Hình Khải thấy anh ta đã cắn câu, mắt lóe lên ánh nhìn giảo hoạt, anh lập tức bỏ mấy hạt lạc trong lòng bàn tay xuống, cùng bạn uống thêm cốc nữa, Hình Dục phối hợp rất ăn ý, lập tức rót thêm rượu vào cốc cho hai người.

“Hình Dục, hiếm khi nhà ta lại có khách ngoại quốc, mau vào lấy hai chiếc ly thủy tinh ra đây. Anh phải uống thật thoải mái với Phó Gia Hào một bữa.”

“Hả? Mình thấy... không cần đâu.” Phó Gia Hào vội nhìn Hình Khải nhướn mày: “Sợ hả?”

“Ừ, mình uống nước ngọt thôi, và thích ăn đồ Hình Dục nấu nữa.” Mí mắt Phó Gia Hào bắt đầu nặng, anh ta không định mang tính mạng mình ra đùa.

Hèn nhất.

Mười phút sau.

Coong coong coong... Phó Gia Hào dùng dưa gỗ vào miệng cốc thủy tinh, hai mắt lơ đãng, hát câu được câu chăng: “Happy Birthday To You, Happy Birthday To You, Happy Birthday friend ... Happy Birthday To Hình Khải...” im bật, rầm, anh ta nằm bẹp xuống bàn.

Hình Khải cầm chai rượu lên nhìn: “Cậu ta mới uống có một cốc, không phải rượu giả đấy chứ?”

Hình Dục nín nhịn một lúc, cuối cùng vẫn bật cười thành tiếng.

“Cười gì mà cười? Mau đi lấy thuốc giải rượu đi. Cậu ta không những muốn ăn chực mà còn định ở lại luôn không đi chắc?” Hình Khải dùng ngón tay gí vào đầu anh ta.

Hình Dục vẫn cười, đứng dậy đi lấy thuốc giải rượu, cô nên có lời xin lỗi với anh bạn Phó Gia Hào này.

Nếu Hình Khải đồng ý đón nhận Phó Gia Hào, cô tin hai người họ sẽ trở thành bạn tốt, bởi vì họ rất giống nhau: Háo thắng, yêu bản thân, ấu trĩ, nhưng đều không phải là người có tâm địa xấu, giống hai đứa trẻ to xác thích ồn ào mà thôi.

Hình Khải vác Phó Gia Hào ra ghế sofa, đột nhiên thấy Hình Dục cười nhiều hơn bình thường.

Anh trừng mắt nhìn cậu bạn đang nằm co ro trên ghế, Hình Dục không phải đã rung rinh trước thẳng cha tây lai này đấy chứ?

Trong lúc Hình Khải còn đang băn khoăn, thì anh lại kinh ngạc khi thấy Hình Dục đỡ Phó Gia Hào dậy, cẩn thận cho anh ta uống thuốc giải rượu.

Cắt!... Hình Khải với tay kéo Hình Dục lại phía mình, Phó Gia Hào đang say lướt khướt mê man không biết gì ngã ập lại xuống ghế sofa.

Trong phòng ngủ tầng hai.

Hình Khải đứng đối diện với Hình Dục, anh muốn tra hỏi cô, nhưng lại không đủ tư cách!

“Sao thế?” Hình Dục bắn khoăn hỏi.

“Em có biết tại sao gần đây anh lại lao đầu vào học như thế không?”

“Vì sắp thi?”

“Chính là vì muốn đánh bại cái tên đang ngủ say như chết dưới nhà kia.”

Hình Dục kéo dài giọng ra ồ lên một tiếng: “Nhưng em có thấy anh ta có điểm nào hơn anh đâu?”

Hình Khải vô thức nhếch mép cười, nhưng anh nhanh chóng làm mặt nghiêm trở lại, nói: “Nếu ý em muốn nói tới tử lượng, thì chẳng có gì đáng tự hào đâu”

Hình Dục xòe ngón tay ra, chậm rãi nói: “Quán quân môn Taekwondo; Học viên xuất sắc của trường lục quân, hai mươi một tuổi đã thành thạo trong nhận thức về chiến lược quân sự; Tinh thông bốn ngoại ngữ; Có bằng lái xe tăng; Có giấy chứng nhận về kỹ thuật sử dụng súng. Hiện giờ lại đang học ở học viện ngoại giao nơi còn xuất sắc hơn Thanh Hoa, thành tích vẫn dẫn đầu như thế... Hình Khải, anh mới hai hai tuổi, anh muốn ép người khác chết hay ép mình chết đây?”

Hình Khải vò vò tóc, mặc dù tất cả đều là do bố anh ép học, nhưng khi nghe Hình Dục liệt kê, anh cũng thấy mình thật có sức trâu bò.

Hình Dục lại gần, nhón chân lên, do dự một lát, rồi xoa xoa trán anh, cười nói: “Bình thường ngoại ngữ vốn là môn học yêu thích của anh, nếu chuyển từ yêu thích sang thành nhiệm vụ thì sẽ rất mệt mỏi. Anh đã rất xuất sắc rồi, em nghĩ trong một thời gian ngắn sẽ không ai vượt qua được anh đâu.”

Hình Khải nhìn chăm chăm nụ cười trên môi Hình Dục, cuối cùng anh cũng đã nhìn thấy sự “sùng bái” trong ánh mắt cô, không kìm được anh cũng phải mỉm cười...

Anh rất muốn rất muốn làm rõ một chuyện, tại sao người con gái này thỉnh thoảng mới thể hiện sự chân thành của mình, lại có thể dễ dàng gạt bỏ được những khúc mắc trong lòng anh? Cứ như chỉ cần cô thừa nhận sự cố gắng của anh, thì cả thế giới ngoài kia chẳng là gì cả.

23. Chương 23

Chương 23: Rút cuộc em muốn gì?

Khi Phó Gia Hào tỉnh lại, phát hiện ra mình vẫn đang nằm trên ghế sofa nhà Hình Khải, Hình Dục đang ngồi trước bàn ăn uống sữa đậu nành, thấy anh ta ngồi dậy, cô gơ tay chỉ chỉ vào phòng tắm: “Tôi đã chuẩn bị bàn chải và khăn mặt mới cho anh rồi đấy.”

“Cảm ơn. Hình Khải đâu?” Phó Gia Hào lắc lắc cái đầu nặng trĩu của mình: “Xin lỗi, lần đầu tiên đến thăm nhà bạn mà lại uống say tới mức này.”

“Hình Khải còn chưa dậy, hôm nay có lẽ anh ấy sẽ không đi học.” Hình Dục vừa nói xong, thì nghe có tiếng gõ cửa.

Vừa mở cửa đã nhìn thấy An Dao, hoàn toàn khác với bộ dạng tối qua, nụ cười rạng rỡ nở trên môi.

“Hình Khải vẫn chưa dậy phải không? Cậu cứ làm việc của cậu đi, lát nữa anh ấy dậy mình sẽ đặt cơm cho anh ấy.” An Dao vừa nói vừa mở tủ lạnh lấy nước uống, cứ như cô ấy mới là nữ chủ nhân của căn nhà này.

Mà lần nào đến chơi cô cũng chỉ đi tay không, không phải vì cô keo kiệt không chịu tiêu tiền, mà là đồ dùng trong nhà họ Hình “dư thừa” hơi nhiều.

Hình Dục ừ một tiếng, rồi tiếp tục uống sữa đậu nành.

Trong lúc uống nước An Dao mới để ý thấy người lạ đang ngồi trên ghế sofa.

Phó Gia Hào chủ động lên tiếng chào hỏi trước: “Chào cô, tôi là bạn học của Hình Khải, Phó Gia Hào.”

“... Khụ khụ, chào anh, tôi là bạn gái của Hình Khải, tôi là An Dao.” An Dao vuốt vuốt ngực, tên thì ngen, thì ra là một chàng con lai. Hình Khải hình như không thích người này lắm.

Phó Gia Hào gật đầu tán thưởng: “Bên cạnh Hình Khải toàn những cô gái đẹp”, nói rồi anh ta đứng dậy: “Xin lỗi, tôi đi đánh răng đã.”

An Dao chớp chớp mắt, liếc về phía Hình Dục, ý muốn hỏi đang có chuyện gì xảy ra ở đây?

Hình Dục thở hắt ra, nói: “Anh ta vô tình nhặt được ví tiền của mình, thế rồi chẳng hiểu sao lại cùng đón sinh nhật với Hình Khải.”

An Dao gật gật đầu, cô cũng chẳng muốn hỏi chi tiết, tóm lại không phải là một mỹ nữ là được.

Tối qua, Hình Khải gọi điện xin lỗi, thái độ rất thành khẩn, cô có muốn giận dỗi thêm cũng khó.

“Hình Dục, cho tôi mượn một chiếc áo sơ mi được không?” Phó Gia Hào thò đầu ra, lắc lắc mái tóc nâu ướt sũng của mình.

Còn tắm nữa? Hình Dục đứng dậy đi lấy một chiếc sơ mi trắng của Hình Khải đưa cho anh ta.

Tiếng gõ cửa lại vang lên, Hình Dục mỉm cười mở cửa: “Anh Dương Minh, vừa xuống máy bay phải không?”

“Một giờ trước!” Đặng Dương Minh đặt mấy hộp quà vào tay Hình Dục, cười nói: “Vội vội vàng vàng vẫn không về kịp sinh nhật của Hình Khải, tên tiểu tử đó chắc thầm chửi rửa sau lưng anh không ít.” Anh ngước mắt lên, nhìn lướt qua người An Dao, An Dao lại thận trọng đứng trước ghế sofa, mặc dù đã gặp nhau rất nhiều lần, nhưng An Dao không sao có thể thân thiết với Đặng Dương Minh được: “Chào anh...”

Đặng Dương Minh hơi cúi đầu đáp lại, rõ ràng thể hiện thái độ bài xích đối với An Dao.

“Hi, xin chào, tôi là Phó Gia Hào, là bạn học của Hình Khải...” Phó Gia Hào vừa mở cửa phòng tắm bước ra thì nhìn thấy ngay lưng của Đặng Dương Minh, anh ta giật chiếc khăn tắm trên đầu xuống, giơ tay bắt tay Đặng Dương Minh chào hỏi.

Đặng Dương Minh khẽ nắm nhẹ tay anh ta một cái, nhìn Phó Gia Hào từ đầu tới chân một cách lịch sự, sau đó quay sang nói với Hình Dục: “Tí nữa anh sang, mọi người cứ nói chuyện đi.”

Hình Dục tiễn Đặng Dương Minh tới tận cửa nhà họ Đặng, đại khái giải thích rõ nguyên nhân vì sao Phó Gia Hào lại xuất hiện ở đây.

Nghe xong, Đặng Dương Minh cười lấy lệ rồi mở cửa mời Hình Dục vào nhà.

Anh lấy từ va li hành lý ra một chiếc hộp nhỏ, đưa cho Hình Dục: “Tặng em, cầm lấy đi.”

Hình Dục mở hộp ra nhìn, là một con dao găm nhỏ bằng bạc của Tây Tạng, làm thủ công rất tinh xảo.

“Cảm ơn anh Dương Minh, đẹp lắm, nhưng sao lần nào anh tặng quà cho em cũng là tặng đồ lưu niệm thế?” Hình Dục lấy con dao găm ra khua khua hai cái.

“Anh tặng đồ trang sức cho em em sẽ đeo chứ? Tặng em quần áo em có mặc không?”

Hình Dục khựng người lại, rồi lắc lắc đầu.

Hai tay Đặng Dương Minh giơ lên cao như muốn diễn tả: “Anh hy vọng cuộc sống của em sẽ màu sắc hơn.”

Hình Dục mím môi khẽ cười, nhưng rồi nụ cười dần dần tắt ngấm, cô trịnh trọng nói: “Chỉ cần tâm trạng của Hình Khải ổn định, thì cuộc sống của em tự nhiên cũng sẽ thoải mái hơn.”

Đặng Dương Minh ngáp ngừng, nhìn về mặt cầu khẩn của cô, anh hỏi lảng sang chuyện khác: “Tên tiểu tử đó gần đây lại gây sự rồi phải không?”

Trước mặt một người thông minh không nên nhắc lại cùng một ẩn đề, Hình Dục cố nén giận, nghiêng đầu cười: “Không ạ, gần đây áp lực học hành lớn quá. Có thời gian anh hãy nói chuyện với anh ấy nhiều hơn, Hình Khải thích nhất là ngồi tán chuyện cùng anh.”

Đặng Dương Minh ừ một tiếng, anh vẫn không sao nắm bắt được suy nghĩ của Hình Dục.

Hình Dục quay về nhà, Phó Gia Hào đứng là không hề coi mình là người ngoài, đang ngồi trên bàn ăn quẩy, còn nhiệt tình vẫy vẫy tay gọi Hình Dục: “Hôm nay tôi cũng không đi học, cô đi cùng tôi đến vài nơi nhé?” Phó Gia Hào nhìn cô nhướn nhướn mày, tuyên bố “ba điều kiện” kia chính thức khởi động.

Hình Dục còn chưa kịp nói gì, An Dao đã phun một miếng nước trong miệng ra, cô nhìn Phó Gia Hào: “Không phải tôi dọa anh đâu, nhưng anh muốn ra ngoài cùng Hình Dục thật à?”

“Đúng thế, có vấn đề gì không?”

“Anh chán sống rồi chắc?”

Phó Gia Hào hít một hơi, liếc mắt nhìn lên khẩu súng treo trên tường: “Lẽ nào cô ấy biết dùng súng?”

An Dao phì cười, nói với giọng ghen tị: “Anh không biết Hình Dục là đối tượng bảo vệ trọng điểm của Hình Khải à?”

Phó Gia Hào nhớ tới lời cảnh cáo của Hình Khải, anh ta miễn cưỡng nhún nhún vai: “Biết thì biết, nhưng, Hình Dục chủ động hẹn tôi, tôi vô tội, không tin hỏi cô ấy.”

An Dao quay đầu nhìn về phía Hình Dục: “Thật hay giả vậy?”

Hình Dục đương nhiên không thể nói rõ nguyên nhân, đành im lặng ngầm thừa nhận.

An Dao lại một lần nữa quan sát Phó Gia Hào từ đầu tới chân, anh ta đúng là rất đẹp trai, tốt nhất Hình Dục nên rung động trước anh ta, đừng lãng nhăng với Hình Khải của cô nữa.

Hình Dục quay vào phòng thay quần áo, đi đến trước bàn ăn giục: “Ăn nhanh lên, tôi đưa anh đến trung tâm xx.”

“Đùa à?”

“Cậu thấy mình giống đang nói đùa không?” Hình Dục nghiêm mặt.

“Ok! Không ăn nữa, xuất phát thôi!” Phó Gia Hào hào hứng.

Mười phút sau.

Hình Dục đưa Phó Gia Hào đến bên ngoài trung tâm xx, Phó Gia Hào nhìn bức tường cao sừng sững trước mắt, hào hứng tới mức chân tay quay cuồng, nhưng anh ta phát hiện ra một việc, Hình Dục chần chừ không đưa anh ta vào cửa chính.

“Còn chưa mở cửa à?”

“Anh tưởng đây là công viên chắc? Họ đã làm việc từ lâu rồi.”

Con đường này cũng thuộc địa bàn của Trung Nam Hải, anh bị lừa rồi.

“Này, người Trung Quốc các cô chẳng phải có câu nói thế này hay sao, làm người phải trượng nghĩa!” Phó Gia Hào bắt lực nhìn trời.

Hình Dục lấy từ trong ba lô ra một chai nước suối đưa cho anh ta: “Chúng tôi còn một câu nói khác nữa, lòng tham không đáy, rắn mà đòi nuốt voi.”

Phó Gia Hào ho hai tiếng: “Cô đúng là cô gái đặc biệt, thái độ lúc nào cũng rất bình tĩnh.”

Hình Dục không phủ nhận: “Còn hai điều kiện nữa, tiếp tục hay để hôm khác.”

“Cho tôi số di động.”

“Tôi không có di động.”

“Đừng đùa, nhà cô có tiền vậy mà.”

“Tôi không có bạn, nhà lại có máy bàn, tôi cũng chẳng cần liên lạc với ai.”

Phó Gia Hào thấy cô không giống đang nói đùa, nhưng, nhìn cách ăn mặc phục sức của Hình Dục không hề đơn giản, mặc dù màu sắc khá trầm, nhưng đều là quần áo của những nhãn hàng nổi tiếng.

Hình Dục biết anh ta đang nhìn gì, chẳng buồn giải thích, chỉ nói: “Nếu hôm nay anh có thể thực hiện hết cả ba điều kiện của mình thì tôi rất biết ơn anh.”

“Nói tới sự biết ơn, liệu cô có nên xin lỗi tôi không?”

“Hả?”

“Cô vô duyên vô cớ chạy tới cổng trường tìm tôi sỉ nhục, chẳng nói chẳng rằng liền bỏ đi, cô còn chỉ thị cho những binh sĩ đó tấn công tôi, sau đó lại đơn phương khiêu chiến, tôi vì tự vệ mà bị cô đánh cho một trận, sau đó lại ép tôi phải diễn kịch trước mặt anh trai cô. Cô không nên có lời xin lỗi trước vô số những hành động vô lý đó của mình à?”

Hình Dục cụp mắt xuống thừa nhận, hỏi: “Đây có được coi là yêu cầu thứ hai không?”

Phó Gia Hào ngượng ngùng.

Anh ta một tay chống tường, thở hắt ra: “Thôi, làm bạn gái của tôi đi. Đây là yêu cầu thứ hai, mặc dù đối với cô mà nói thì có thể được coi là một điều có lợi, nhưng tôi bị cô chọc tức tới mức chẳng còn gì để nói nữa, tạm thời không nghĩ ra yêu cầu nào khác.”

Hình Dục lấy từ trong ví ra năm trăm tệ, quyết đoán giơ thẳng vào tay Phó Gia Hào.

“Cô làm vậy có ý gì?”

“Giá qua đêm với một cô gái ở thành phố này khoảng từ một trăm tệ trở lên, năm trăm tệ có lẽ cũng tìm được một cô kha khá.”

Phó Gia Hào vò đầu bứt tai, đập đầu vào tường.

“Được rồi. Mời anh nói ra yêu cầu thứ ba mau đi.” Hình Dục nhìn đồng hồ, bộ dạng như đang sốt sắng.

“Cô... cô làm vậy là ép buộc người ta quá!”

Phó Gia Hào trừng mắt, nhìn về hướng anh cảnh vệ đang bông súng, ánh mắt anh ta lóe lên những tia nhìn giảo hoạt, anh ta chậm rãi giơ tay chỉ về phía cổng chính của trung tâm xx: “Cô có thể đi qua cánh cổng kia, đứng trong đó đủ mười phút coi như là xong yêu cầu thứ ba.”

Hình Dục nghiêng đầu nhìn, hỏi lại lần nữa để xác định: “Đấy là anh nói nhé, nếu tôi có thể vào trong, thì chúng ta coi như hòa.”

“Đại trưởng phu, nói được làm được.” Phó Gia Hào ung dung thối vào đầu ngón tay.

Hình Dục do dự một lát, rồi đi đến cửa chính. Phó Gia Hào đứng dựa vào tường, bấm giờ, tính toán thời gian mà cô sẽ phải khóc và chạy ra.

Nhưng Phó Gia Hào thật bất ngờ, anh không biết Hình Dục đã nói gì với anh cảnh vệ kia, lại đường hoàng bước vào trong cổng như thế.

Phó Gia Hào vừa hoang mang vừa bước lại, không đợi cho anh đến quá gần, anh cảnh vệ tay bông súng đã chặn lại.

Còn Hình Dục thì đang ngồi trên chiếc ghế đá phía trong, vẫy vẫy tay với anh ta.

Mười phút sau, cô đi ra rất đúng giờ.

Hình Dục chỉ cười không nói gì, vẫy tay chào Phó Gia Hào lần nữa, rồi ung dung bỏ đi.

Phó Gia Hào nhìn theo bóng cô, tay sờ sờ cảm bật cười, càng không có được lại càng muốn giành lấy, trong biển người bao la, cuối cùng cũng xuất hiện mục tiêu mới khiến anh ta muốn khiêu chiến chinh phục cô gái mạnh mẽ này, nhất định phải chinh phục cô ấy.

“Mình về rồi.” Hình Dục thấy trong phòng khách không có ai vừa thay giày vừa đánh tiếng.

Chỉ nghe thấy tiếng động phát ra từ phòng ngủ của Hình Khải, ngay sau đó là tiếng đồ đạc rơi.

Hình Dục vội vàng chạy lên tầng, thấy cửa phòng không khóa, cô đẩy cửa bước vào, cô đã nhìn thấy một cảnh không nên nhìn.

Quần áo ngủ của Hình Khải xộc xệch, An Dao ngồi vắt ngang trên người Hình Khải, hai tay vòng ôm cổ anh, tư thế vô cùng gần gũi, ám muội.

Hình Khải hình như nghe thấy tiếng mở cửa, định đứng dậy, nhưng bị An Dao chặn mắt tầm nhìn.

“Hình Khải, chúng ta kết hôn đi, đừng tơ tưởng tới Hình Dục nữa, em xin anh đẩy Hình Khải, người thật lòng thật dạ yêu anh là em...” Giọng An Dao run run, bộ dạng ngây thơ đáng thương, cô đã nghe thấy Hình Khải gọi tên Hình Dục trong lúc anh ngủ mơ. Cô không thể đợi thêm được nữa, còn tiếp tục thế này, cô có thể nhìn thấy kết cục bi thảm của chính mình.

Hình Khải rất lâu không trả lời, nhím chăm chăm vào An Dao, cuối cùng, anh từ từ giơ tay lên, áp vào má cô. Kết hôn... nhắc tới từ này anh đột nhiên lại nhớ tới Hình Dục.

Không tìm được anh khe thở dài, tiếng động nhỏ ngoài cửa cắt đứt suy nghĩ của anh.

Cũng không biết tại sao, anh đột ngột đẩy An Dao xuống giường, mở cửa phòng ra lao vào phòng của Hình Dục. Nhưng trong phòng trống không, xem ra anh nghĩ nhiều quá rồi...

Đặng Dương Minh đang định ra ngoài, bỗng thấy Hình Dục xiêu xiêu vẹo vẹo từ đằng xa chạy tới, mặt đầy nước mắt, trên người chỉ mặc một chiếc áo sơ mi, anh không nói không rằng cởi áo khoác ngoài khoác lên vai cô: “Sao thế?”

Hình Dục cúi đầu không đáp, nước mắt lăn chã rơi.

Đặng Dương Minh khe khựng lại, mở cửa kéo cô vào phòng sưởi ấm.

“Xảy ra chuyện gì à?”

Hình Dục cuộn người trên ghế sofa, liên tục lắc đầu.

Đặng Dương Minh nghi hoặc chớp chớp mắt, vô tình nhìn thấy vết máu trên tay cô, kinh ngạc hỏi: “Chuyện gì thế này? Hình Khải đánh em à?”

Hình Dục từ đầu tới cuối vẫn cúi gằm.

“Vì cô gái tên là An Dao kia phải không?”

Hình Dục khịt khịt mũi, lau nước mắt, cười nói: “Em thật vô dụng, tự mình ngã lại còn khóc, thật là vô dụng...”

Đặng Dương Minh không truy hỏi nữa, yên lặng ngồi một bên quan sát cô, cho tới khi cô rời đi, anh vẫn không biết cô bị làm sao.

24. Chương 24

Chương 24 : Anh không nên mất bình tĩnh sao?

Hình Phục Quốc bớt chút thời gian rảnh về nhà ăn cơm, lẽ ra cả nhà đã có thể vui vẻ ăn bữa cơm đoàn viên, nhưng Hình Khải đã đưa ra một quyết định khiến mọi người đều kinh ngạc.

“Hình Khải, các con đều còn trẻ, gặp người lớn bây giờ có phải sớm quá không?” Hình Phục Quốc nhất thời không hiểu, con trai muốn đưa bạn gái về ra mắt ông?

“Thành gia lập nghiệp, đây chẳng phải câu mà bố vẫn hay nói sao? Con đã nghĩ rất kĩ rồi.”

Hình Khải quan sát vẻ mặt bình lặng như tờ của Hình Dục, sắc mặt anh càng lúc càng khó coi, anh rất hi vọng cô sẽ đứng bật dậy mà phản đối, nhưng cô gần như coi mình là người ngoài cuộc.

Hình Phục Quốc quá đỗi bất ngờ, ở vào vị trí khá lúng túng khó xử, ông không truy hỏi gia cảnh của cô gái kia ngay, mà gọi Hình Dục vào phòng hỏi riêng.

Hình Phục Quốc châm thuốc, vẻ mặt khó xử nhìn Hình Dục, không biết nên bắt đầu như thế nào.

“Tiểu Dục con có biết cô gái này không?”

Hình Dục lẳng lặng gật đầu: “Bố An Dao là hiệu phó trường con, mẹ cô ấy là trưởng khoa hồi sức cấp cứu của bệnh viện thành phố, nhà cô ấy ba đời theo nghề y...” những lời cuối cùng dần dần biến mất nơi bờ môi Hình Dục.

“Đội đã Tiểu Dục, cô gái đó tên là An Dao?” Hình Phục Quốc đột nhiên để ý đến tên của cô gái kia.

“Bố, chuyện này bố hỏi Hình Khải được không?” Hình Dục từ đầu tới cuối vẫn cúi đầu cụp mắt, không nhìn rõ về mặt cô.

Hình Phục Quốc im lặng hồi lâu, vỗ vỗ tay Hình Dục: “Tiểu Dục, bố chỉ muốn nghe con nói một câu thật lòng, con thật sự không muốn lấy Hình Khải? Hay do Hình Khải theo đuổi bạn học của con nên khiến con phải từ bỏ?”

Hình Dục cười lắc đầu, vẫn chỉ im lặng.

Hình Phục Quốc chăm chú quan sát sắc mặt Hình Dục, cho dù chỉ cần thoáng thấy một tia bất mãn nào trong ánh mắt Hình Dục, ông tin mình cũng có thể nắm bắt được ngay, nhưng Hình Dục chẳng có vẻ gì là buồn cả, cũng không thể nói là hoàn toàn vô cảm, dường như cô cố ý tỏ ra thản nhiên thôi.

“Cho dù cô gái tên là An Dao kia cuối cùng có trở thành vợ Hình Khải hay không thì người duy nhất bố lo lắng lại chính là con. Bố không thể để mất người con gái hiền thuận như con được.” Hình Phục Quốc đã nói rất rõ ràng, nếu Hình Dục không thích An Dao, thì dù ông phải dùng vũ lực để trấn áp cũng quyết không để cô gái kia và Hình Khải được sống bên nhau.

Hình Dục ngồi thụp xuống trước mặt Hình Phục Quốc, mái tóc dài che khuất khuôn mặt cô.

“Bố... con vẫn ổn.”

Hình Phục Quốc xoa xoa đầu cô, mặc dù nói lòng bàn tay mu bàn tay đều là da thịt của mình, nhưng ông vẫn có phần thiên vị, con trai ông đã thích cô gái kia như thế, lẽ nào ông còn có thể làm gì, vác gậy đuổi đánh nó ư?

“Tiểu Dục, để con phải chịu ảm ức rồi.”

“Con không ảm ức gì đâu ạ, Hình Khải vui, con cũng mừng cho anh ấy.” Cô ngẩng đầu lên, mỉm cười.

Hình Phục Quốc mỉm cười một cách bất lực, Hình Dục là con ruột của ông thì có phải tốt biết bao nhiêu.

Hai bố con quay trở lại bàn ăn, Hình Phục Quốc không muốn bàn luận về chuyện của con dâu tương lai trước mặt Hình Dục, cả ba người cùng chìm vào im lặng.

Uống canh xong, Hình Phục Quốc còn vội đi công việc, trước khi đi cũng đã tìm hiểu thông tin cơ bản về cô gái tên là An Dao. Mặc dù Hình Khải rất tùy tiện quyết định việc kết hôn của mình, nhưng hôn nhân của con cái cán bộ cao cấp không phải chuyện đơn giản như anh yêu tôi tôi yêu anh là có thể về sống cùng nhau.

Hình Khải múc một thìa canh, ánh mắt thỉnh thoảng lại liếc nhìn về phía Hình Dục.

“Bố nói gì với em thế?”

“Không có gì. Chỉ hỏi về gia đình An Dao thôi.”

“Còn gì nữa không?”

“Không.” Hình Dục lấy từ trong nồi ra mấy con tôm sông bỏ vào bát canh của Hình Khải.

Hình Khải trừng mắt nhìn cô, tự nhiên anh nổi giận vô cớ.

“Anh muốn đưa An Dao về gặp bố chúng ta, điều đó có nghĩa là gì em biết không? Em không có gì muốn nói sao?”

“Anh muốn em nói gì?” Hình Dục ngẩng đầu, chạy ra trước tủ rượu lấy một chai rượu nho, rót vào hai chiếc ly, rồi cầm ly lên nói, “Chúc mừng” sau đó tự mình uống cạn.

Bàn tay cầm ly rượu của Hình Khải, từ từ đưa lên cao, chất lỏng màu hoa đào sóng sánh theo lửa giận dồn xuống đầu ngón tay anh.

Hình Dục thấy anh không nói gì, có chút gượng gạo, lại rót thêm cho mình một ly khác, định nói gì lại thôi, chỉ đặt ly rượu lên môi, đang định uống thì bị Hình Khải vung tay hất bay.

Thấy vậy, nụ cười của Hình Dục vụt tắt, cô đứng dậy, đi lấy chổi và hót rác thu dọn mảnh thủy tinh vỡ, sau khi quét sạch, cô lại lấy giẻ ra lau nhà, lau xong, rửa tay quay người bỏ vào phòng ngủ.

Hình Khải kéo tay Hình Dục giật lại, nhìn cô trừng trừng với ánh mắt khó tin, cơn giận dồn nén trong lòng không cách nào giải phóng được.

Hàng ngày mỗi lần đi ngủ và ngủ dậy anh đều phải tự nói với mình một lần rằng: Hình Dục là em gái anh, phải đối xử với cô như với chính em gái ruột. Cứ nhắc đi nhắc lại như thế để ru ngủ chính mình. Nửa năm nay, anh đúng là đã làm được điều đó, học cách không để lộ tình cảm ra ngoài. Nhưng Hình Dục dựa vào cái gì mà bình tĩnh như thế khi nghe tin anh muốn đưa An Dao về gặp bố mình? Còn anh dựa vào cái gì mà lại quan tâm tới cảm nhận của cô?

Hình Dục mất đi vẻ điềm tĩnh lạnh lùng thường ngày, cô ra sức hất tay anh ra. Cô đẩy mạnh Hình Khải một cái, nước mắt cứ thế tuôn rơi: “Hình Khải! Đã đủ chưa? Rút cuộc anh còn muốn em thế nào nữa?”

“Muốn em phải thế nào? Câu này anh nói mới đúng chứ?!” Hình Khải quá phẫn nộ, giờ trong đầu anh chỉ có thể nghĩ được rằng, mẹ kiếp, Hình Dục chẳng buồn quan tâm tới anh dù chỉ một chút xíu, chẳng buồn để ý xem anh sống với ai!

Hình Khải thậm chí còn chưa cả suy nghĩ đến việc tại sao mình lại tức giận như thế? Tại sao lại kỳ lạ như thế? Những lời nói cay nghiệt chua ngoa, chẳng qua sự kiểm duyệt của đại não cứ thế buột miệng tuôn ra.

Một cái bạt tai như trời giáng của Hình Dục bổ xuống, tất cả đột ngột dừng lại.

“Hình Khải, anh dựa vào cái gì mà có thể gào thét lên như thế với em?”

Ánh mắt Hình Khải vẫn máu, chậm chậm giơ tay lên chỉ vào cô, ngón tay đã bắt đầu run run, không thốt ra được dù chỉ là nửa câu. Đúng thế, anh dựa vào cái gì chứ? Dựa vào việc anh không ngừng diễn kịch hôn hít thân thiết với vô số những cô gái khác trước mặt cô sao? Hay dựa vào việc rõ ràng anh đã biết tình cảm của mình nhưng lại thà chết chứ không thừa nhận là thích cô?

Cuối cùng, Hình Khải giơ tay quệt mắt, đập cửa đi ra.

Hình Khải ngồi trong mưa, nhớ lại năm mình mười bảy tuổi, anh đội mưa chạy ra bãi rác lục tìm đôi giày thể thao trắng của Hình Dục, anh khi ấy, rất ngốc, còn anh bây giờ, càng ngốc hơn.

Anh lấy hết sức, tự cho mình một cái bạt tai. Anh nếm mùi máu qua kẽ răng, anh rất muốn biết cảm giác lúc này liệu có đau đớn hơn cái bạt tai vừa rồi không, liệu có đau đớn hơn sự đau đớn trong trái tim anh không.

Hình Khải ngẩng đầu lên, để mặc cho nước mưa xối lên người, cứ thế, ngồi suốt một đêm.

Nhưng anh lại không biết rằng...

Hình Dục đứng ngay cùng anh dầm mưa cả đêm.

Ngày hôm sau.

Bọn họ đều ôm cả, ai nằm trong phòng ngủ của người này.

Cho tới gần tối, Hình Khải mới lảo đảo nặng nề tỉnh dậy. Anh cố gắng lết ra khỏi phòng ngủ, vừa ho vừa đi tìm thuốc giảm sốt, lật tung cả tủ thuốc lên vẫn không tìm thấy thuốc đâu. Hình Dục không có nhà, anh chẳng tìm thấy thứ gì hết.

Hình Khải nằm vật xuống ghế sofa, không biết là đói hay là mắc bệnh gì nặng, mà đến sức lực để tự rót cho mình cốc nước anh cũng chẳng có nữa.

Lúc này, một tràng ho dài vọng ra từ phòng ngủ của Hình Dục, Hình Khải tưởng mình ù tai nghe nhầm, anh cuộn người trên ghế, toàn thân lúc nóng lúc lạnh.

Không lâu sau, từ phòng của Hình Dục lại vọng ra tiếng bực mạnh, Hình Khải tỉnh dậy, loạng choạng đi tới trước cửa phòng ngủ của Hình Dục: “Hình Dục... khụ khụ... Hình Dục, mở... cửa...” Anh trượt theo cửa ngội phịch xuống nền, hai chân mềm nhũn.

Đợi mấy phút, không thấy Hình Dục ra mở cửa, anh đành tự mình đẩy cửa vào, Hình Dục nằm dưới nền, hai tay ôm chặt ngực, sắc mặt trắng bệch như tờ giấy.

“Hình Dục?!...” Hình Khải vừa bò vừa lăn xông vào phòng Hình Dục, túm lấy vai cô mà lắc, vội vàng gọi: “Tỉnh lại, tỉnh lại đi, em đừng làm anh sợ Hình Dục...” nhưng cô chẳng có phản ứng gì, Hình Khải phát hiện ra cô đã hôn mê.

Hình Khải vội vàng với điện thoại trên đầu giường, đang định gọi cấp cứu, thì Hình Dục giằng cánh tay anh: “Em không sao...”

Hình Khải sờ trán cô, nóng như lửa, lại cầm điện thoại lên.

“Uống thuốc là khỏi ngay thôi. Tủ thuốc trong phòng sách...”

“Ừ, anh đi lấy.”

Hình Khải bế cô lên giường trước, rồi chạy ra khỏi cửa, chỉ nghe thấy những tiếng loạng choạng vang lên, anh nhanh chóng cầm một chai nước suối quay vào.

Anh ngồi xuống cạnh giường, ôm vai đỡ cô ngồi dậy, vừa dùng răng mở nắp chai, vừa nhét thuốc giảm sốt vào miệng Hình Dục, cho tới tận khi thấy cô nuốt thuốc xuống anh mới thở phào nhẹ nhõm.

Hình Dục dựa vào vai Hình Khải, nghiêng đầu nhìn anh, bắt giác chau mày, vì thấy ở khóe miệng anh có vết bầm tím.

Cô khó khăn giơ tay lên, rồi lại thông xuống, mắt cay cay, kéo chăn trùm lên đầu.

Cô núp trong chăn, run rẩy.

Tiếng khóc nghẹn ngào của cô khiến Hình Khải nhớ lại tất cả những chuyện đã xảy ra vào tối qua: “Hình Dục, còn nhớ câu trước kia anh từng hỏi em không? Nếu như bây giờ và sau này anh chỉ đối tốt với một mình em, liệu em có thích anh không? Câu hỏi đấy là thật, nhưng... em lại chưa bao giờ cho là thật.”

Hình Dục kéo một góc chăn xuống, ngược nhìn anh với đôi mắt đỏ mọng, cô đợi anh nói tiếp, nhưng anh lại chỉ nói: “Em cần phải sống, sống thật khỏe mạnh, anh chỉ yêu cầu em điều đó thôi.”

25. Chương 25

Chương 25 : Năm Hình Dục 10 tuổi

Hình Dục tên thật là An Diêu, sinh ra trong một ngôi làng nhỏ khá “hoang vắng”, bố mẹ đều là quân nhân, bố cô tên An Quốc Lương, mẹ tên Diêu Thư Mẫn, ên cô được ghép lại từ họ bố và họ mẹ.

An Diêu rất thích tên của mình, mặc dù từ sau khi cô sinh ra bố mẹ cũng không thường xuyên về căn nhà đó, nhưng cô là An Diêu, cái tên bao hàm tình yêu của cả bố và mẹ, là bảo bối của bố mẹ, cô đã nghĩ thế.

Song, suy nghĩ của cô khá thiên lệch. Bởi vì trong một lần bố mẹ cãi nhau họ đã để lộ ra rằng, nếu không phải vì đứa con gái là cô, họ sớm đã không muốn sống cùng nhau nữa. Bố đập cửa bỏ đi, còn mẹ tự giam mình trong phòng khóc rầm rức.

Trong lúc họ cãi nhau, An Diêu đứng trong căn bếp ngay bên cạnh nấu cơm.

Bố mẹ cô hiếm khi về nhà, chỉ có trời mới biết cô vui thế nào, nhưng sau khi nghe những lời họ nói trong lúc cãi vã xong, cô cũng không biết cảm giác trong lòng mình là thế nào nữa, bởi vì sự ra đời của cô chỉ là sự cố ngoài ý muốn, nên chẳng ai bỏ thời gian về nhà chăm sóc quan tâm đến cô.

Cô cúi gằm đầu, những cọng rau bóng mỡ vẫn đang được đảo đều trong chảo, một giọt nước mắt lăn xuống, rơi vào đó, hòa lẫn trong đám dầu mỡ.

Thì ra hai người không yêu nhau cũng có thể sống cùng nhau, thậm chí trong mắt người ngoài họ vẫn là một cặp vợ chồng ân ái đầy thương yêu. Nhưng vấn đề là, cảnh tượng bố mẹ tay trong tay đi dạo trên cánh đồng lúa là giả hay sao? Nếu hai người bọn họ không yêu thương nhau tại sao lại sinh ra cô? Còn nữa, sự quan tâm thỉnh thoảng họ vẫn dành cho cô là ảo ư? Không thể nào, tuyệt đối không thể nào như thế.

Nghĩ đến đây, An Diêu xịt xịt mũi, tự an ủi mình, cũng may cô đã lớn rồi, có thể tự chăm sóc cho bản thân, không cần phải dựa dẫm vào sự chăm sóc của bất kỳ ai nữa, thậm chí cô còn có thể chăm sóc cho người khác.

Bố, mẹ... con gái vẫn yêu bố mẹ, cho dù bố mẹ không yêu con cũng chẳng sao...

“An Diêu, An Diêu, mau ra giúp bà bắt con gà mái già này nào... Khụ khụ...” Bà Trương đang đứng bên ngoài chuồng gà, mặt tối mịt mồ hôi đầm đìa.

“Dạ, cháu ra đây.”

An Diêu sống ở nơi có khá nhiều người già, con cái của họ cũng giống như bố mẹ An Diêu, đều là những quân nhân bình thường, hay trong mắt họ thì là những quân nhân vĩ đại. Họ thường xuyên túc trực nơi tiền tuyến để chống thiên tai cứu người, điều duy nhất mà An Diêu có thể làm giúp những cô những chú giải quyết nỗi lo lắng băn khoăn về hậu phương của mình, chăm sóc cho bố mẹ họ.

An Diêu chạy đuổi theo con gà mái già nhà bà Trương, con gà mái này thỉnh thoảng lại giở chứng, có nhà không về mà cứ chạy ra đầu thôn theo đuôi bọn gà trống.

“Bà Trương, cháu đã bắt con gà mái đó về vườn nhà bà rồi, bà vào nghỉ đi, cháu đi lấy trà cho bà.” An Diêu lau mồ hôi, cười tươi.

Bà Trương cười móm mém, chống gậy chậm chậm đi về vườn, nói: “An Diêu, cháu có biết tại sao con gà mái đó lại cứ hay chạy lung tung không?”

“Tại sao ạ?”

Bà Trương nhấp một ngụm trà, vuốt vuốt mái tóc cô, mặt thoáng buồn: “Ban đầu bà cũng không tin đâu, nhưng nghĩ kĩ lại nơi mà nó thường chạy đến là nơi con của nó bị xe lăn cán chết.”

“Ôi? Ý bà là, con gà mẹ đi tìm con của nó?” An Diêu nghi hoặc hỏi.

“Động vật cũng giống con người, cũng trọng tình trọng nghĩa, mất con đương nhiên chúng đau lòng, chỉ có điều, động vật không thể giống chúng ta, muốn khóc thì khóc muốn cười thì cười thôi.”

Nghĩ xong những lời này, trong lòng An Diêu có một cảm giác không nói ra được. Lần đầu tiên cô cảm thấy, động vật dường như cũng biết khóc, cũng biết buồn. Cô nhìn về chuồng thỏ trong vườn nhà mình, hôm qua một con thỏ con vừa chết, bản thân cô là chủ nhân của những con thỏ ấy, nhưng cô lại chẳng an táng cho nó tử tế, chẳng trách thỏ mẹ từ chối không ăn không uống, có lẽ nó đang oán trách cô đã không trọn tình vẹn nghĩa của một người chủ nhân.

Nghĩ mãi nghĩ mãi, cô cảm thấy vô cùng xấu hổ.

Song khi cô ngẩng đầu lên, đã thấy mắt bà Trương đầy nước, nhưng một giây trước đó bà còn đang cười cơ mà.

“Sao bà lại khóc thế? Bà không khỏe ă? Cháu đi mời y tá đến nhé?” An Diêu vội vàng đứng dậy, nhưng bà Trương đã nắm lấy tay cô, bà Trương dùng tay áo để lau nước mắt, cười nói: “Ngồi xuống ngồi xuống, bà không sao không sao, chỉ là nhớ thằng con quá thôi...”

Năm ngoài có mấy chú bộ đội mặc quân phục đến làng, chú đi đầu tiên tay bê đi ảnh đen trắng của con trai cả bà Trương. Khi ấy bà ôm lấy di ảnh con không hề khóc, cũng không nói với các chú bộ đội kia lời nào. Bà vào nhà đóng cửa lại, không ăn không uống, cứ như thế suốt ba ngày.

Thực ra các đơn vị bộ đội đều bố trí cho gia quyến liệt sĩ một căn nhà rất tốt để dưỡng lão, nhưng không ai muốn rời bỏ mảnh đất quê hương để đến đây sống. Người già thường nói, một khi đi rồi, con cái họ sẽ không thể tìm được đường mà về.

Mặc dù An Diêu chỉ gặp con trai bà một hai lần, nhưng khi cô biết tin chú mất, cô vẫn khóc lên khóc xuống. Cô đau lòng thay cho bà Trương, càng sợ hãi cho chính mình, cô sợ một ngày nào đó mình cũng sẽ nhận được những tấm ảnh đen trắng như thế.

Song, cô càng hoảng sợ thì càng không thể để lộ ra một chút tâm trạng nào, bởi vì những người sống trong làng này đều hiểu, ngôi làng này là nơi có thể “sản xuất” ra đại hồng thủy. Cho dù chỉ là một con gà chết, một con lợn bị ốm, thì nước mắt họ cũng rơi xuống được. Nước mắt trở thành nỗi nhớ nhung dành cho người thân, trở thành cách để họ thể hiện tình cảm của mình trong bất kỳ hoàn cảnh nào, dù bị thương hay không.

Vì vậy, An Diêu lúc này mới chỉ mười tuổi, một cô bé con đã tận mắt chứng kiến rất nhiều cảnh sinh li tử biệt, vì không muốn những ông già bà lão quan tâm tới cô phải rơi nước mắt, cô chỉ còn cách cố gắng sống thật tốt, cố gắng mỉm cười, giấu kín nỗi nhớ nhung bố mẹ trong lòng. Nếu bức bách quá, khó chịu quá, cô sẽ chạy ra bờ sông hét lớn, gọi bố, gọi mẹ, gọi tới khi nào cảm thấy dễ chịu mới thôi.

Hỉ nộ ái ố, từ lâu cô đã không còn nữa.

26. Chương 26

Chương 26 : Đính hôn

Một tháng sau, khi hai bên cha mẹ đã gặp nhau, Hình Phục Quốc cũng đã suy nghĩ kỹ, quyết định để Hình Khải và An Dao đính hôn vào ngày mùng 8 tháng 8 này. Bố mẹ An Dao chẳng lấy làm lạ chuyện này, lại rất hài lòng với Hình Khải, bất luận là gia thế hay bản thân anh, đều khiến bố mẹ cô cảm thấy rất tự hào.

Vợ chồng nhà họ An đều là phần tử trí thức, các nghi lễ nguyên tắc đều rất thành thạo, ấn tượng của Hình Phục Quốc đối với nhà thông gia có thể coi là tạm ổn. Trước mặt bố chồng An Dao tỏ ra hết sức thận trọng, từ lời ăn tiếng nói, về tổng thể đều rất ổn. Hình Phục Quốc cố gắng nở một nụ cười với cô con dâu, nhưng trong lòng ông thì lại âm thầm thở dài.

Sau khi lễ đính hôn kết thúc, Hình Phục Quốc lại vội vàng vàng rời đi. Hình Khải chủ động đề nghị đưa bố mẹ An Dao về, và nhét một tấm thẻ tín dụng vào tay An Dao: “Hai chị em đi mua sắm đi, thiếu gì thì

mua.” Nói xong anh đưa bố mẹ An Dao ra nhà xe, trên đường đi cười nói vui vẻ, coi như cố gắng làm tròn bổn phận của một người con rể tốt.

“Tiểu Dục, chúng ta đi đâu đây?” An Dao khoác tay Hình Dục, để lộ chiếc nhẫn kim cương sáng lấp lánh. Mặc dù còn thiếu tờ giấy đăng ký kết hôn nhưng cuối cùng cô cũng đã bước chân vào nhà họ Hình với thân phận của nữ chủ nhân rồi, đây mới là điều quan trọng nhất.

Hình Dục nhìn đồng hồ, đang định mở miệng thì phía sau có người gọi tên cô.

An Dao và cô cùng quay đầu lại, Hình Dục chau mày, sao lại là Phó Gia Hào.

“Thật trùng hợp quá?” Phó Gia Hào vừa đi ăn cùng mấy người bạn Anh quốc, bước ra cửa đã nhìn thấy Hình Dục, người mà anh ngày đêm nhung nhớ.

Các bạn của Phó Gia Hào vui vẻ nói chuyện với nhau bằng tiếng bản ngữ, Phó Gia Hào nghiêng mặt nhìn bạn, thỉnh thoảng đáp lời, thỉnh thoảng lại nhìn họ cười.

“Phó Gia Hào, tôi nghe hiểu tiếng Anh, anh nói tôi là bạn gái anh, việc này anh đã hỏi ý kiến tôi chưa?” Hình Dục nói thẳng không khách khí.

Phó Gia Hào quay người lại, chớp chớp mắt vô tội: “Tiểu Dục, anh theo đuổi em lâu như thế rồi, em cũng đồng ý đi.”

“Tôi đã nói với anh là không thể, đừng có bám lấy tôi nữa.” Hình Dục chặn một chiếc taxi lại, kéo An Dao vào xe.

Phó Gia Hào bất lực nhìn theo bóng chiếc xe lao vút đi, Hình Dục rõ ràng là chưa có bạn trai, nhưng không chịu cho anh ta cơ hội. Anh ta tới trường đón cô, cô không những vờ như không quen, thậm chí còn cảnh cáo anh ta nếu còn đi theo cô nữa, cô sẽ gọi lính tới xử lý anh.

“Tiểu Dục, thực ra Phó Gia Hào cũng rất ổn mà, phong độ ngời ngời như một hoàng tử, tại sao cậu không thử cho anh ta cơ hội?” An Dao quay đầu nhìn ra ngoài cửa xe. Một ngày Hình Dục còn chưa lấy chồng, cô còn chưa thể yên tâm.

“Hoàng tử và công chúa chỉ có trong truyện cổ tích mà thôi, ai dám đảm bảo cuộc sống sau này của họ sẽ hạnh phúc mãi mãi chứ?” Hình Dục nói xong câu này lại thấy có chút không hợp lý, cô cười cười, nói: “Mình tin cậu và anh trai mình sẽ sống hạnh phúc bên nhau mãi mãi, bởi vì cả hai người đều biết người kia thật sự cần gì.”

Câu nói này khiến An Dao có chút ngượng ngùng, cô thừa nhận gia thế nhà họ Hình là nguyên nhân chính khiến cô vui vẻ chấp nhận lấy Hình Khải, nhưng cô suy nghĩ rất rõ ràng, nếu trên thế giới này đều không đáng tin cậy thì tại sao cô không chọn cho mình một người đàn ông vừa có tiền, vừa có thể lại có diện mạo chứ?

Huống hồ, nói thật thì, cho dù trong lòng Hình Khải có người con gái khác thì đã sao, không phải Hình Dục thì cũng sẽ là người khác, không phải hôm nay thì cũng sẽ là một ngày nào đó sau khi kết hôn, đàn ông có mấy ai không đa tình, hôn nhân có thể bền vững bao lâu còn phải nhờ vào bản lĩnh của người vợ.

“Tiểu Dục, mình thấy cậu nhìn cuộc đời có chút tiêu cực, thật đấy, mình vẫn luôn muốn hỏi cậu, cậu nhìn những vết thương đầy máu đầy cậu không sợ chút nào sao?” Ý An Dao muốn nhắc đến giờ thực hành trên lớp, trong giờ học đó bọn họ sẽ phải nhìn và tiếp xúc với các loại vết thương, các bộ phận bị thương, đám con gái nhìn thấy cảnh tượng đó thường kêu lên kinh sợ, còn Hình Dục dám lại gần và sờ mó vào chúng.

“Khi cậu đã từng nhìn thấy thứ còn đáng sợ hơn... thì tự nhiên sẽ không còn sợ gì nữa.” Ánh mắt Hình Dục thoáng vẻ bi thương.

An Dao không truy hỏi nữa, đây chính là điều khiến cô căm hận Hình Dục nhất. Nếu như nói cô có thể cười nói với ai đó thật lòng, thì người ấy nhất định là Hình Khải.

Có điều An Dao cô sẽ khiến Hình Dục tự biết khó mà lui.

Hôm nay là ngày đầu tiên Hình Khải và An Dao đính hôn, buổi tối An Dao ở lại nhà họ Hình, nửa thật nửa vờ bước vào cuộc sống chung giữa hai người. Chuyện này đã được bố mẹ An Dao cho phép, Hình Phục Quốc dùng thái độ im lặng để chấp nhận chuyện này.

Buổi tối trong phòng tràn ngập những tiếng nói cười của một nam một nữ.

Phòng ngủ của hai vợ chồng họ không đóng cửa, chỉ nghe thấy trong phòng, tiếng cười đùa dần dần lắng xuống, không khí lập tức chìm đắm trong sự ấm áp.

Hình Dục không bị điếc nên đương nhiên là nghe thấy hết, cô vốn đang ngồi ăn cơm một mình trước bàn ăn, nghe thấy những thứ không nên nghe, cô cầm bát cơm lên đi vào phòng mình.

Hình Khải thấp thoáng nghe thấy tiếng đóng cửa, lúc này anh vốn đang quần quýt ôm hôn An Dao, liền bước xuống giường, ra ngồi trước máy vi tính, vờ như rất bận rộn.

An Dao mặc một chiếc váy ngủ rất gợi cảm, nằm trên giường với tư thế gợi tình vô cùng. Cô nũng nịu gọi Hình Khải: “Ông xã... anh sao thế?”

“Cái gì nhỉ... còn chưa lấy đăng ký kết hôn...” Hình Khải cảm thấy mình cũng thật giả dối.

An Dao bộ dạng mời gọi, ngồi dựa vào vai Hình Khải, chu miệng bắt măn nói: “Là em tự nguyện, trừ phi anh không muốn lấy em nữa.”

“Sao có thể thế được, tự nhiên nhớ ra còn một báo cáo chưa làm, em ngủ trước đi.” Nói xong, Hình Khải vỗ vỗ vào má cô an ủi, tiện thể đứng dậy, đi ra giá sách lấy tài liệu.

An Dao nhìn chăm chăm vào lưng anh, cắn cắn đôi môi hồng, phụ nữ có những giới hạn để ràng buộc hành vi của bản thân, huống hồ chuyện này vội cũng không được, đành đợi vậy.

Khi hơi thở đều đều truyền vào tai anh, anh mới buông sách xuống, ngồi dựa vào thành ghế, mệt mỏi thở hắt ra.

Sáng sớm hôm sau.

Hình Khải thu dọn sách vở chuẩn học, bữa sáng nóng hổi được bày sẵn trên bàn, trước kia là một phần giờ thành hai.

Hình Khải thấy trong lòng không thoải mái, anh vội bước ra khỏi phòng. Lên xe rồi, xe đang chạy bon bon trên con đường yên tĩnh, và khi bóng một đôi nam nữ thoáng lướt qua nơi khóe mắt anh, anh bắt giắc phanh gấp, cho xe quay lại đầu hẻm.

“Hình Dục! Bỏ tay xuống.” Anh hét lên một tiếng.

Hình Khải lúc đó nhìn thấy cảnh Hình Dục đang nhón chân chạm tay vào trán Phó Gia Hào, anh mở tung cửa bước xuống xe, ngay sau đó, dang tay đâm thẳng vào mặt Phó Gia Hào.

Phó Gia Hào ngã, Hình Khải mới phát hiện ra một vết hằn đỏ do gậy đập vào. Hình Khải sững lại, thấy tay bên kia của Hình Dục cầm một vật, cây phơi quần áo.

Phó Gia Hào vô duyên vô cớ gặp họa hết lần này tới lần khác, cho dù là người tốt tính đến đâu cũng không thể nhẫn nhịn mãi, anh ta nhảy lên, vung tay đâm vào mặt Hình Khải, Hình Khải không kịp đề phòng, loạng choạng hai bước lao vào tường.

Phó Gia Hào chỉ vào Hình Dục rồi lại chỉ Hình Khải: “Này! Hai anh em các người là điên cả sao? Tại sao lại bạo lực như thế?”

Anh ta chẳng qua cũng chỉ là hôn trộm vào má Hình Dục một cái, Hình Dục lập tức nhặt gậy đánh anh ta. Anh ta còn chưa kịp hoàn hồn, Hình Khải đã tung nắm đấm nhắm thẳng mặt mà lao tới, anh em nhà này mắc bệnh hung hăng di truyền hay sao?

Hình Khải còn chưa kịp mở miệng, đã thấy Hình Dục nhặt cây chổi lau nhà lên đập vào gáy Phó Gia Hào một cái, cú đánh này cũng thật hung hăng, khiến người anh em kia ngã lăn ra nền... ngất xỉu.

“...” Hình Khải chớp chớp mắt: “Sao em lại đánh cậu ta?”

“Anh ta đánh anh.” Hình Dục bình thản trả lời. Ngay sau đó cô đứng ra đầu đường đón một chiếc taxi, nhanh chóng cùng bác tài khiêng Phó Gia Hào lên xe, Hình Dục thả cửa kính xuống, vẫy vẫy tay với Hình Khải, cười nói: “Anh, anh đi học đi, em đưa anh ta vào viện.”

Hình Khải hai tay ôm má, nhìn theo chiếc xe đang xa dần, mặt nghệt ra.

27. Chương 27

Chương 27 : Năm đó em gây sự với anh, hay là do anh nghĩ nhiều quá

Phó Gia Hào nằm trong phòng cấp cứu, dần dần tỉnh dậy, việc đầu tiên anh ta làm sau khi tỉnh là “chất vấn” kẻ bạo lực - Hình Dục.

“Em không chấp nhận tình cảm của anh thì thôi, có cần phải ra tay nặng thế không?” Trên đầu Phó Gia Hào quần mây lớp băng. “Hung thủ” xuống tay rất mạnh, y tá nói có thể anh sẽ bị chấn động não nên phải nằm theo dõi.

“Tôi xin lỗi.”

“Chỉ xin lỗi thôi thì không đủ, tôi là trụ cột tương lai của nước nhà! Em phải chăm sóc tôi, chăm sóc cho tới khi bác sĩ khẳng định tôi không sao mới thôi.” Phó Gia Hào điềm tĩnh nói.

“Tôi ra tay có chuẩn mực, chắc chắn không làm tổn thương phần đầu của anh đâu.” Hình Dục trả lời chắc chắn.

“Tiểu thư, cô còn dám nói mình có chuẩn mực?!...” Phó Gia Hào vô thức ngẩng đầu lên, rồi lại bị cơn chóng mặt hành hạ phải nằm lại xuống gối, bất lực nói: “Tôi không hiểu em đang nói gì, tóm lại em phải chịu trách nhiệm”

Hình Dục nhìn anh đầy bất lực: “Đừng quên anh hôn tôi trước tôi mới đánh anh. Hơn nữa bác sĩ nói anh không sao, vết thương không nghiêm trọng tới mức phải khâu, thế mà anh lại bảo y tá băng bó chặt như cái bánh chưng thế kia trông còn ra thể thống gì nữa?”

Phó Gia Hào trừng mắt nhìn cô, thẳng thắn thừa nhận: “Quên mất cô cũng học y...”

“Không sao rồi thì dậy đi, viện phí tôi đã thanh toán cả rồi, giờ tôi sẽ đưa anh về.” Hình Dục đứng dậy, vì không muốn để anh ta đôi co thêm, cô thuê một chiếc xe lăn của bệnh viện.

Phó Gia Hào ngồi vào xe lăn với bộ dạng bất mãn, Hình Dục đẩy xe về phía cửa chính, khi đi ngang qua vườn hoa, anh lại nổi hứng ngắm hoa ngắm bướm, bệnh nhân yêu cầu “đi dạo”.

“Em xem đôi vợ chồng già kia tình cảm chưa. Bao giờ anh già, liệu em có giống như bà vợ kia đi dạo cùng anh?” Phó Gia Hào vẫy tay với một ông lão bệnh nhân khác cũng đang ngồi trên xe lăn.

“Chúng ta thậm chí còn không phải là bạn, anh chỉ là bạn học của anh trai tôi.”

Phó Gia Hào cười nhần nhở, nói: “Nhắc đến anh em, tôi thật không hiểu vì sao cậu ta lại nổi điên lên như thế, cứ như anh là tình địch của cậu ta không bằng.”

Hình Dục không cười nữa: “Thế thì anh cứ coi tôi như là tình nhân của anh ấy được rồi, dù sao tôi cũng không định lấy chồng.”

“Đừng nói như thế, rất nhiều người theo chủ nghĩa độc thân cuối cùng vẫn kết hôn đấy. Hay là vì muốn từ chối tôi nên em mới nói vậy?”

“Tôi nhớ tôi đã thẳng thắn từ chối anh rất nhiều lần rồi.”

Phó Gia Hào nhún nhún vai: “Tôi biết, nhưng không chừng tới ngày nào đó em sẽ thay đổi ý định, tôi rất tin vào bản thân.”

Hình Dục lắc lắc đầu: “Đừng phí thời gian nữa Phó Gia Hào, tôi chẳng hề có chút tình cảm nào với anh, sau này cũng sẽ không.”

Phó Gia Hào nhìn cô gơ ngón cái lên khen: “Em là cô gái lạnh lùng nhất mà tôi từng gặp, hể mở miệng là khiến đàn ông hoàn toàn hết hi vọng.”

Hình Dục tiếp tục đẩy xe: “Tôi vẫn sẽ nói câu đó, đừng nhắc đến tôi trước mặt Hình Khải, thực ra anh ấy cũng chẳng hiểu gì tôi cả.”

Phó Gia Hào buồn bã mất một giây, lấy từ trong túi ra một cây trầm, rồi lại nhe răng ra cười: “Hôm nay tôi tới tìm em là có nguyên nhân đấy, vốn định khiến em bất ngờ, ai biết em lại động tay đánh người. Mau xem đi, tôi nhờ bạn đặt làm ở Anh mang về, trên thân cây trầm này có khắc tên em.”

Hình Dục liếc mắt nhìn cây trầm khá tinh xảo, bất giác mặt mày thở hắt ra, lúc này cô đột nhiên phát hiện ra Phó Gia Hào và Hình Khải có một đặc điểm chung khá giống nhau, đó là chưa đạt mục đích thì không chịu buông tay.

Thế là, cô ngồi xuống cạnh chân Phó Gia Hào, nghiêm túc nói: “Nói thật với anh, tôi thích phụ nữ. Đừng nói với anh tôi nhé.”

“...” “?! ” “?! ”

Cuộc “đi dạo” vui vẻ lập tức dừng lại.

Phó Gia Hào dựa vào cửa xe taxi, mặt xám lại như xác chết. Tại sao anh ta lại không nghĩ đến khả năng Hình Dục là người đồng tính chứ? đúng là cô ấy hoàn toàn không có cảm hứng với đàn ông, Chúa ơi...

“Em thích kiểu phụ nữ thế nào?... Xin lỗi, coi như tôi chưa hỏi gì.”

Hình Dục ngồi nhìn ra ngoài cửa xe, mím môi Ngày hôm sau.

Trong một giảng đường của học viện ngoại giao, Phó Gia Hào đang trong tâm trạng hết sức bi thương, nằm bò trên bàn than vắn thở dài. Hình Khải ngồi ngay bàn phía sau anh ta, chăm chú nhìn miếng băng quấn quanh đầu anh ta, anh đang suy nghĩ xem có nên xin lỗi hay không. Mặc dù quan hệ của hai người không còn căng thẳng như thời gian đầu nữa, nhưng cũng không đủ để được gọi là bạn.

Tiếng chuông tan học vang lên, Hình Khải đi chen lên cạnh Phó Gia Hào, huých vào tay anh ta một cái, gượng gạo mở miệng: “Này, hôm qua thật ngại quá, trưa nay mời cậu ăn cơm nhé.”

Phó Gia Hào không có phản ứng gì, nhưng đột nhiên, anh ta ôm chặt lấy cánh tay Hình Khải than thở liên miên, động tác này khiến những bạn học khác chú ý, những ánh mắt như đang dò hỏi: hai người đàn ông mà ôm nhau thế kia là có nghĩa gì?

Hình Khải hít một hơi thật sâu, hất hất cánh tay Phó Gia Hào ra, Phó Gia Hào lại nhất định ôm chặt không rời.

“Này, chỉ một gậy mà khiến khuynh hướng giới tính của cậu thay đổi à?”

Máy từ này đánh đúng vào chỗ đau của Phó Gia Hào, anh ta vòng tay lên ôm cổ Hình Khải...

Mặc dù chuyện Hình Dục đồng tính giống như tiếng sét giữa trời quang, nhưng anh ta đã hứa sẽ giữ bí mật rồi, có điều anh ta không sao chịu đựng nổi cú sốc này, anh ta bi thương ai oán vụn phần rên rĩ: “Khải!... Khải!...”

“Khải cái đầu cậu ấy, mau nói nhanh đi.” Hình Khải thoát khỏi sự bầu vịu của anh ta, toàn thân nổi hết da gà,

“Hình Dục cô ấy!... Cô ấy cô ấy cô ấy!.... thật sự từ chối mình rồi.”

Hình Khải vừa nghe xong lập tức hai chân mày giãn ra, nói: “Ồ, đây chẳng phải chuyện tốt sao? Chúc mừng cậu nhé!” Anh sớm đã biết Phó Gia Hào có “ý đồ xấu” với Hình Dục, nhưng Hình Dục chưa bao giờ

cho anh ta một cơ hội nào. Chỉ nghe nói tới điểm này thôi, sự thù hận của Hình Khải giờ đã chuyển sang trạng thái cảm thông. Giờ lại thấy vẻ mặt ai oán đau buồn của Phó Gia Hào, tâm trạng của anh thật sự rất vui.

Phó Gia Hào cào cào mặt bàn, lo lắng hỏi: “Cậu không tò mò muốn biết tại sao cô ấy lại từ chối một người đàn ông ưu tú như mình à? Khi những cô bạn gái cùng tuổi đều đang chìm đắm trong tình yêu thì em gái cậu hề nhìn thấy đàn ông là vác gậy đánh, cậu làm anh sao không quan tâm tới em gái một chút, hả?”

“Thật hài hước, cậu có chỗ nào ưu tú? Có ưu tú thì cũng đâu bằng được tôi?” Hình Khải khinh thường hừ lạnh một tiếng, cố gắng học hành là vì cái gì? Chính là vì muốn nhận được sự nể nang ngưỡng mộ của bạn bè người thân.

Phó Gia Hào lấy hơi: “Đúng! Điểm môn thể dục của mình có kém cậu một chút, nhưng cô ấy là em gái cậu, mình chỉ xếp sau cậu thôi đúng không?”

Đứng đầu lớp là Hình Khải, đứng thứ hai trong lớp là Phó Gia Hào. Khỏi phải nói, cả hai người đều rất có bản lĩnh trong việc “chế nhạo đối phương và tăng bốc bản thân”.

“Trời ơi, cái gì mà điểm thể dục kém một chút, thể gọi là kém một chút sao? Đàn ông không những cần có đầu óc mà còn phải có một cơ thể tráng kiện khỏe mạnh, cậu chẳng qua chỉ là một kẻ chân yếu tay mềm không có khả năng chiến đấu, chưa được vài chiêu đã bị Hình Dục hạ đo đât, chỉ biết ngồi vào giường ôm mặt khóc.” Hình Khải hí hửng trước sự đau khổ của kẻ khác.

Phó Gia Hào đưa tay lên sờ sờ bằng quần trên đầu, lại nhìn cánh tay rắn chắc của Hình Khải, lẽ nào Hình Dục chê anh ta không đủ mạnh mẽ nên mới bịa ra lý do hoang đường ấy?

“Khải, cậu đã bị cô ấy đánh bao giờ chưa? Hoặc bị cô ấy đánh thương chưa?”

“...Đương nhiên là chưa! Ngược lại thì có!” Hình Khải trả lời một cách yếu ớt, chuyện cũ không nên nhắc lại.

Trong lòng Phó Gia Hào lại nhen nhóm một tia hi vọng: “Hình Dục thích ăn gì?”

“Hả? Tôi ăn gì nó ăn nấy.”

“Thế cậu thích ăn gì?”

“Việc gì đến cậu!” Hình Khải giở mặt.

“Đừng thế, đều là bạn bè cả mà.”

“Ai là bạn cậu. Đừng có nhòm ngó Hình Dục nữa! Nếu không tôi sẽ cho cậu ném mùi nam nữ song quyền.” Hình Khải vỗ vào vết thương của Phó Gia Hào một cái, Phó Gia Hào gào lên thảm thiết, Hình Khải nhân cơ hội chuồn mất.

Tan học, Phó Gia Hào mặt dày đòi đi theo Hình Khải về nhà ăn cơm. Hình Khải vốn định từ chối, nhưng nghĩ đến thân phận của một người đàn ông đã có gia đình, cảm giác hai vợ chồng cùng Hình Dục ngồi ăn cơm không khí có chút không tự nhiên, vì vậy anh ra vẻ đồng ý một cách miễn cưỡng, ít nhất thì Phó Gia Hào có thể làm không khí náo nhiệt hơn. Nhưng chỉ được phép dừng lại ở việc ăn cơm, nếu cậu ta có ý định trêu ghẹo Hình Dục, anh sẽ khiến cậu ta phải ôm hận mà về.

Khi họ về đến nhà.

Cảnh đầu tiên đập vào mắt chính là: Hình Dục bận rộn đi ra đi vào, An Dao lại nhàn nhã như quý phi nửa nằm nửa ngồi trên ghế sofa xem tivi ăn hoa quả.

“Ông xã về rồi đấy à. Anh Phó, chào anh.” An Dao bỏ chum nho xuống, tươi cười đi ra cửa đón.

Hình Khải ừ một tiếng, cảm giác Hình Dục như một tiểu a hoàn bị bắt nạt ức hiếp, cảm giác ấy rất lạ, Hình Dục phục vụ hầu hạ anh là chuyện thường tình, nhưng để cô phục vụ một người khác không phải anh thì thật khó chấp nhận.

Anh đi tới cửa bếp, giọng trách cứ có vẻ không vui: “Anh đã nói với em bao nhiêu lần rồi hả, đặt cơm ăn thôi! Em rảnh rồi đến thế sao?”

An Dao thấy thế không dám lên tiếng, bởi vì chính cô năn nỉ Hình Dục dậy mình nấu ăn, nhưng mùi dầu mỡ trong bếp nồng nặc quá, vì vậy giữa đường cô liền bỏ cuộc, Hình Dục chẳng nói gì, An Dao cũng biết Hình Dục sẽ không giận dữ, bởi vì dù sao Hình Dục cũng làm việc nhà quen rồi.

Hình Dục im lặng không nói, tiếp tục đảo xào món bông cải xanh.

Hình Khải nghĩ tới trong nhà còn có khách, nên cố nén cơn giận xuống, khoanh tay trước ngực bước vào trong bếp, dùng đầu gối huých vào đùi cô: “Anh đang nói với em đấy, khói dầu mỡ không tốt cho da biết không hả?”

Hình Dục quay lại nhìn anh cười, nhưng do không để ý tới khoảng cách giữa họ, nên trong giây lát môi họ vô tình chạm nhẹ vào nhau.

“...”

“...”

Hình Dục vội giật mình né tránh, quên mất phía sau có chảo rau đang xào, theo quán tính Hình Khải vòng tay ôm lấy eo cô kéo vào lòng... nhưng, anh cũng quên mất phải giữ khoảng cách, lực kéo quá mạnh, trên tay cô đang cầm xẻng xào nóng rẫy.

“Á...”

Hình Khải ôm chặt lấy má ngồi thụp xuống. Hình Dục thét lên.

Hình Dục lấy ngay một chậu nước đá, ép hai vai Hình Khải xuống, để má anh chạm vào chậu nước.

Ngoài phòng khách hai người nghe thấy tiếng ồn ào trong bếp, cùng chạy tới, Hình Khải mặt úp xuống chậu nước, hai tay vối vối trên không trung như sắp ngạt thở tới nơi.

Phó Gia Hào vô thức cho cả năm ngón tay vào miệng kinh ngạc... cuồng ma giết người.

“Chị dâu, anh bị bỏng rồi, mau đi lấy dầu đi.” Hình Dục vừa ra sức ấn vào gáy Hình Khải vừa chỉ huy.

“Ừ...” An Dao vội vàng quay người đi tìm thuốc, nhưng rồi quay lại hai tay vẫn trống không. “Tiểu Dục, dầu để ở đâu?”

Hình Dục không biết phải giải thích thế nào, lao ra khỏi bếp, nhanh chóng cầm lọ dầu vào, nửa ngồi nửa quỳ bên cạnh Hình Khải, dùng loại dầu có thứ mùi nhức mũi xoa xoa lên má Hình Khải.

Hình Khải thần thờ nhìn cô, đầu óc trống rỗng.

...

Mặc dù được xử lý nhanh chóng và kịp thời, nhưng vẫn còn lưu lại trên má Hình Khải một vết sẹo màu đỏ nhỏ bằng đầu ngón tay.

Lúc ăn cơm, bốn người ngồi trước bàn ăn, mặc dù bị bỏng nhẹ ở má, nhưng điều đó không ảnh hưởng tới khẩu vị.

Phì... “Xin lỗi.” Phó Gia Hào thấy Hình Khải bị “hủy hoại dung nhan”, thật sự không sao nhịn nổi cười.

“...” Hình Khải chậm chậm ngược mắt lên, trừng mắt với anh ta.

Hình Dục vẻ mặt ăn năn, không dám ngẩng đầu nhìn Hình Khải.

“Ông xã à, sao mặt anh lại chạm vào xẻng xào thế? Cũng may không bị bỏng phỏng lên?” An Dao đau lòng thổi thổi vào mặt anh.

Phì... Lần này Phó Gia Hào còn chưa kịp lên tiếng xin lỗi, đã bị Hình Khải ấn xuống dưới nền quây tưng một trận.

Mặc dù lần này Hình Khải quả thật nhìn rất thảm, nhưng trong lòng lại cảm thấy vui một cách kỳ lạ. Tình huống này rất giống với tình huống năm mười bảy tuổi khi anh lén nhìn Hình Dục tắm. Khi ấy, vì muốn tận mắt nhìn thấy cơ thể nõn nà trần trụi của cô, anh đã làm hỏng khóa cửa phòng tắm và mai phục trong bóng tối chờ mấy tiếng đồng hồ, nhưng kết quả là, anh chỉ thưởng thức được một giây, đã bị Hình Dục đá

trúng bộ hạ, cuối cùng, phải nằm an dưỡng trong nhà tắm đúng hai tiếng đồng hồ mới lấy lại sức mà lết được ra khỏi đó.

Một lần nhìn trộm bị đá, một lần miệng áp miệng bị bồng, kết luận giống nhau, giống như bị điện giật.

28. Chương 28

Chương 28: Kỷ niệm lễ đính hôn

Hình Khải và An Dao bình yên vô sự trải qua một thời gian sống cùng nhau.

Hôm nay là kỉ niệm tròn một năm ngày đính hôn của họ, sáng sớm An Dao đã đặt xong bánh ga tô đợi Hình Khải về cùng chúc mừng. Cả đêm qua Hình Khải không về, hôm nay Học viện Ngoại giao tổ chức buổi giao lưu giữa sinh viên các nước, Hình Khải là một trong những người phát ngôn của trường, nên anh phải ở lại cùng với các bạn sinh viên nước ngoài.

Trước khi ra khỏi nhà Hình Dục thấy An Dao đang ngồi trên ghế sofa sửa móng tay, tiện thể hỏi luôn xem An Dao có muốn cùng đi học không, An Dao chỉ cười lắc đầu. Từ sau khi vào năm thứ tư, chương trình học bắt đầu nặng, dù là nghỉ hè cũng vẫn rất bận. Một năm nay, Hình Khải thường xuyên ra ngoài tham gia các hoạt động, tham gia giảng dạy, nghiên cứu, tham gia hoạt động tình nguyện, hiếm lắm mới về nhà một lần.

“Không đi đâu, chị chắc chắn có thể tốt nghiệp.” An Dao tràn đầy tự tin. Thứ nhất, bố cô là hiệu phó trường đó. Thứ hai, cô đã quyết định sẽ ở nhà làm vợ làm mẹ, không cần phải đi chăm sóc bệnh nhân nữa.

Hình Dục ừ một tiếng, ngồi ở cửa thay giày, An Dao thối thối đầu ngón tay, chậm rãi hỏi: “Tiểu Dục, chị thật sự không hiểu em, bố chồng mình giữ chức cao như vậy, chỉ một câu nói thôi là có thể sắp xếp cho em vào làm ở bệnh viện tốt nhất, em có cần phải học hành vất vả thế không?”

“Bản thân em là đứa hay suy nghĩ, không dám đặt tương lai vào tay người khác, tự mình làm chủ sẽ an tâm hơn.”

Câu nói của Hình Dục như một mũi tên bắn trúng hai đích.

“Ừ, chị thấy em chỉ tự thích tìm phiền phức thôi... buổi tối về sớm nhé, hôm nay là kỉ niệm một năm ngày kết hôn của anh chị.”

“Em nhớ rồi, hẹn tối gặp lại.”

Cho tới tận giờ cơm trưa Hình Dục vẫn rất bận, liên tục cùng giáo viên hướng dẫn tham gia các tiết thực hành, cho tới tận chiều mới rảnh một chút, lúc đó liền nhận được điện thoại của An Dao.

Tối giờ Hình Khải cũng chưa về, trời đã bắt đầu tối, An Dao đang lo lắng, nhưng hiềm nỗi cô đang làm tóc nên mới nhờ Hình Dục tới trường tìm người.

Hình Dục vốn không định tham dự vào lễ kỉ niệm một năm ngày kết hôn của họ, lúc này đành phải thu dọn đồ đạc đi tới Học viện Ngoại giao.

Trước cổng trường giăng đèn kết hoa, hai hàng lính đứng nghiêm chờ đón khách, rõ ràng nhà trường đang có hoạt động gì đó.

Hình Dục nhân lúc hỗn loạn lính vào bên trong, cô hỏi thăm nơi mà các học giả sẽ tiến hành giao lưu. Cô rón rén đi lên trên tầng, đi theo những tiếng vỗ tay vang dội khắp nơi để tìm Hình Khải.

Cùng thời gian đấy, Hình Khải đang đứng trên bục diễn thuyết giới thiệu về quy mô của trường với khách, có thể anh không phải là người có khả năng nói tiếng Anh lưu loát nhất, nhưng lại là người có phong thái ổn định khi đứng trên bục để thuyết trình.

Gặp phải tình huống thế này, anh mới nhận ra tố chất tâm lý của mình vượt trội rất nhiều so với các bạn cùng trang lứa, vì vậy ba năm học trong trường quân sự không phải là uổng công.

Hình Dục lén ngồi vào hàng ghế cuối cùng, còn Hình Khải nhanh chóng nhận ngay ra cô trong đám đông, bất giác chững lại nửa giây.

Phó Gia Hào cùng nhìn thấy Hình Dục, mỹ nữ quá bộ đến thăm bao giờ cũng thu hút hơn các giảng viên lão thành, anh ta đứng trên bục diễn thuyết khẽ nhướng mày.

Phó Gia Hào lại tiếp tục theo đuổi Hình Dục thêm một năm nữa, nhưng cuối cùng anh ta đành chọn cách từ bỏ, bởi vì một lý do nào đó, mặc dù rất không đạo đức, nhưng anh ta đã không thể kiên nhẫn được nên đã bị sự tò mò sai khiến, xem trộm nhật ký của Hình Dục.

Ngoài nội dung trong đó ra, Phó Gia Hào còn cảm thấy rất kinh ngạc với một việc khác nữa, nét chữ của Hình Dục rất gọn gàng và mềm mại, nhưng nhật ký lại viết rất rối loạn, mỗi một câu lại cách nhau tới ba dòng, chỉ mười mấy từ mà chiếm trọn cả trang giấy. Anh ta có cảm giác như Hình Dục nhắm mắt mỗi khi viết, hoặc viết trong tình trạng thiếu ánh sáng nghiêm trọng.

Song, nhật ký thì chưa viết xong còn cuộc sống thì vẫn cứ phải tiếp tục. Phó Gia Hào đọc được phần nội dung khiến anh ta phải quyết định từ bỏ ý định với cô, chứ anh ta hoàn toàn không hiểu nổi ý đồ của Hình Dục.

...

Chịu đựng hơn nửa tiếng đồng hồ, cuối cùng Hình Khải cũng đợi được tới giờ nghỉ giải lao.

Anh lướt tới bên cạnh Hình Dục nhanh như một làn khói, Hình Dục đưa cho anh chai nước suối đã được chuẩn bị sẵn: “Mắt đỏ ngầu thế kia, tối qua anh không ngủ à?”

“Ngủ gì mà ngủ, phải đọc đi đọc lại, diễn tập cho bài diễn thuyết hôm nay. Mà chẳng báo trước cho anh biết gì cả, còn coi đầu anh như là cái ổ cứng lưu trữ số liệu nữa.” Hình Khải bóp bóp hai bên thái dương, cố gắng lấy lại tinh thần, rồi nói tiếp: “Sao em lại vào được đây?”

Hình Dục lấy từ trong ba lô ra một túi quả dâu đã được rửa sạch, nhón lấy một quả từ trong túi ni lông ra đút cho Hình Khải: “Trong quả dâu chứa hàm lượng vitamin C rất cao, khiến tinh thần sảng khoái. Sữa chua cũng phải uống nữa.”

Hình Khải há to miệng mút chụt một cái quả dâu chui tọt vào miệng, rồi lại uống một hớp sữa chua, Hình Dục lúc nào cũng tìm hiểu hàm lượng dinh dưỡng trong thực phẩm, thực ra dù cô cho anh ăn gì anh cũng sẽ không từ chối.

“Hình Khải, bạn gái cậu xinh quá.” Một anh bạn lập tức xán lại gần. Ngoài Phó Gia Hào, không ai biết Hình Khải đã kết hôn.

“Tôi là...” Hình Dục lắc đầu, đang định giải thích, Hình Khải vội tiếp lời, nói vừa như muốn đuổi người vừa không kiên nhẫn: “Đúng đây, ngưỡng mộ không, đừng làm phiền bọn tôi nói chuyện yêu đương.”

Anh bạn kia không ngờ mình nói vu vơ mà lại đúng, nên đành buồn thiu rút lui.

Hình Dục nhìn anh bằng ánh mắt oán trách: “Đừng đùa linh tinh, em trốn vào được thì chị dâu cũng vào được. Anh xong việc ở đây chưa?”

Hình Khải vươn vai, hai tay sải rộng đặt trên thành ghế, mặt mỉm cười nói: “Sao trí nhớ của con gái bọn em lại tốt đến thế? Còn thấy ngày lễ ngày tết của Trung Quốc chưa đủ nhiều hay sao, Lễ tình nhân, cá tháng tư, Noel gì gì đó cũng phải chúc mừng, giờ còn thêm cả kỉ niệm hai tuần quen nhau, kỉ niệm nhân nửa năm ngày kết hôn, kỉ niệm một năm kết hôn. Nhỡ mà quên mất thì lập tức giận hờn, quà mua không hợp mắt cũng giận dỗi, không cho người ta thở một chút hay sao?...”

“Nói như thế anh không muốn về nhà để chúc mừng?”

“Ai bảo không phải.”

“Ừ” Hình Dục lại nhón lấy một quả dâu đút cho anh: “Chị dâu rất mong anh, chuẩn bị từ hôm qua rồi.”

“Trời ơi là trời... đừng nghiêm túc như mình là giáo sư triết học thế. Những gì em muốn nói anh đều hiểu cả, chỉ có điều không đủ tinh lực để thực hiện thôi.” Ánh mắt Hình Khải liếc nhìn miệng chiếc ba lô đang mở của Hình Dục, thấy trong đó có một hộp gỗ hình vuông, anh thò tay ra định lấy, Hình Dục nhanh chóng kéo khóa ngăn lại.

Hình Khải chau mày: “Thứ gì mà không thể cho anh xem?”

“Chẳng gì cả, chỉ là một chiếc hộp gỗ bình thường thôi.” Hai tay Hình Dục giữ chặt túi, có phần lo lắng.

Hình Khải tặc tặc lưỡi, neho mắt nói: “Này, đừng để anh nổi nóng, mau đưa ra đây.”

Hình Dục lập tức đeo ba lô lên vai chuẩn bị phương án phòng ngự an toàn nhất.

Hình Khải quay quay cổ tay, lao tới như hổ đói vồ mồi ôm gọn Hình Dục trong lòng để giành giật cái ba lô.

Từ mái tóc dài của Hình Dục thoang thoang mùi hương dầu gội đầu quen thuộc, mùi hương thật tinh tế.

Hình Khải thích mùi hương trên tóc cô, cả mùi xà phòng thơm trên người cô nữa, vẻ bề ngoài ăn mặc hiện đại xinh đẹp như một cô gái thành phố thật sự, nhưng khí chất bên trong của cô vẫn rất mộc mạc thanh khiết, giống như nhành hoa lan mọc bên bờ ruộng lúa mì, cánh hoa màu xanh nhạt lung lay theo gió, hương thơm từ nhụy hoa phát tán dịu dàng vương vất trong không khí.

“Ái đau...” Hình Khải nghĩ thì nghĩ, nhưng tay vẫn không quên giành giật, không cẩn thận bị vật cứng trong ba lô huých vào ngực, độ dày phải bằng cuốn từ điển. Anh đoán chắc chắn là một chiếc hộp gỗ.

Hình Dục vuốt vuốt đuôi tóc được buộc cao rồi tung, xoa xoa ngực anh: “Anh đừng gây sự nữa được không? Em hỏi anh mấy giờ anh về, nếu không thì em phải về trước đây.”

“Tiểu Dục lúc nào cũng đối với anh trai rất tốt, cho anh xem chút đi mà...” Hình Khải thay đổi thái độ từ cứng rắn sang năn nỉ.

Hai tay Hình Dục ôm chặt ba lô, đứng dậy định đi, Hình Khải lập tức vòng tay ôm chặt hai đùi cô từ phía sau, từ vị trí ấy khiến má anh áp sát vào mông cô, đột nhiên khiến đám bạn xung quanh gào rú lên điên loạn.

Một người nào đó đứng từ xa gào lớn: “Hình Khải, bình thường thấy cậu rất biết cách vờ lạnh lùng trước mặt con gái cơ mà, tại sao bạn gái vừa đến đã hiện nguyên hình thế kia? Ha ha.”

Phó Gia Hào thấy vậy không biết có nên giúp Hình Dục giải vây không, anh ta cũng không biết đang xảy ra chuyện gì, nhưng anh ta rất hiểu bộ dạng chuẩn bị nổi giận của Hình Dục. Chính là bộ dạng đó... đúng đúng đúng, sắp tung chưởng rồi.

Quả nhiên không sai, Hình Dục cầm ba lô lên giáng thẳng xuống đầu Hình Khải... “bụp” một tiếng, giống như tiếng chém dưa hấu.

Có điều, Hình Khải chẳng cảm thấy đau lắm, rõ ràng Hình Dục ra tay còn niệm tình, anh vẫn giữ ý đồ phải ngó bằng được chiếc hộp gỗ kia, đôi tay đang ôm chặt đột ngột giật mạnh, kéo cả người Hình Dục phải ngồi xuống đùi mình, nhưng vì lưng Hình Dục chắn mất tầm nhìn của anh, nên anh đành quờ quạng ra phía trước để tìm chiếc ba lô.

“Mau buông tay ra, anh có muốn bị em đánh chảy máu đầu trước mặt bạn bè không hả?” Hình Dục giận thật rồi.

“Đây là những lời mà một cô gái nên nói sao? Được, dám ra tay thì em cứ việc. Anh đã cả đêm không được ngủ rồi, nếu có ngắt đi thì em tự mình tiếp đón sinh viên quốc tế nhé.” Hình Khải biết Hình Dục sẽ giữ thể diện cho anh trước mặt người ngoài, đây là kinh nghiệm mà anh tích lũy được suốt bảy năm nay.

Hình Dục bắt lực thở dài: “Được cho anh xem, buông tay ra đã.”

“Ha ha ha, em phải cho anh xem trước rồi anh sẽ buông tay, mà anh cũng nói luôn, đừng có mặc cả với anh nữa, nhóc con, mau lấy ra đi!” Hình Khải đắc ý cười rung vai, cái hộp đó không còn là chuyện quan trọng nữa rồi, bắt nạt Hình Dục là chuyện luôn khiến anh thấy vui vẻ nhất.

Hình Dục thôi không giằng co nữa, lấy chiếc hộp từ ba lô ra, Hình Khải giở trò không chịu buông tay, nghiêng lách qua người cô, khiến cô phải ngồi vững xong mới đón lấy chiếc hộp. Đúng như Hình Dục nói, đây là chiếc hộp bằng gỗ thật, rất nặng, Hình Khải lắc lắc, trong hộp hình như có một cuốn sách. Câu hỏi đặt ra là: Tại sao anh không mở hộp ra để kiểm tra, bởi vì... “Em, chiếc hộp này bị khóa rồi!”

Phó Gia Hào nhón chân liếc nhìn cái hộp, nếu anh ta đoán không nhầm, bên trong chiếc hộp bị khóa kia chắc chắn là có cuốn nhật ký của Hình Dục... Hả?! Lẽ nào cô đã biết có người đọc trộm nhật ký của mình?

Hình Dục không giải thích, giật lại chiếc hộp cho vào ba lô, bên tai truyền tới tiếng gió do anh thổi tới, Hình Dục tỏ ra không vui cảnh cáo Hình Khải: “Mau buông tay, đừng ép em phải cầm ghế đánh anh.”

Hình Khải chính là cựa chỗ đông người nên trêu chọc Hình Dục, nếu như là ở nhà anh sớm chẳng đã bị Hình Dục vác gậy đuổi chạy sang sân nhà người khác trốn từ lâu rồi.

“Không đúng, người khác mới đánh anh một cái mà em đã cuống lên rồi. Dựa vào cái gì mà cứ tùy tiện đánh anh thế?” Hình Khải hất hất cằm về hướng Phó Gia Hào, bộ dạng xấu xa của kẻ vui mừng trước đau khổ của người khác.

Phó Gia Hào không có tâm trạng để đùa, anh ta dùng tay che nửa mặt, đang cuống quýt nháy nháy mắt ra hiệu cho Hình Khải.

Hình Khải nhìn theo ánh mắt của anh ta ra hướng cửa của phòng giải lao.

Hình Khải từ từ đứng dậy, chờ dẫn nhìn về phía... An Dao đang nhìn anh với ánh mắt tóe lửa.

Hình Dục thấy thế vội vàng đi về phía An Dao, cô biết trong lúc nóng giận An Dao có thể sẽ có những hành động như thế nào với mình, nhưng so với việc khiến Hình Khải mất thể diện trước mặt bạn bè trong trường, cô chấp nhận lựa chọn việc làm đã sai còn sai hơn của mình.

Thế là, cô nắm chặt bàn tay đang giơ cao của An Dao, kéo An Dao ra khỏi phòng giải lao, nói: “Chị dâu, nếu muốn đánh về nhà em cho chị đánh thoải mái.”

Hình Dục kéo An Dao ra khỏi trường với tốc độ nhanh nhất, vừa buông tay, bên nhận ngay một cái tát như trời giáng.

Hình Dục cụp mắt không tránh không né, cô biết, đây là hình phạt mà cô phải nhận.

“Cô còn biết anh ta là anh trai cô không? Cô còn biết tôi là vợ chưa cưới của anh ấy không? Trước mặt toàn bộ bàn dân thiên hạ... cô thật là đồ vô sỉ!”

An Dao đợi ngày này từ lâu lắm rồi, từ lâu cô đã muốn mắng chửi Hình Dục, ngọn lửa một khi được châm mồi, ắt sẽ bùng phát rất lớn.

An Dao thấy cô im lặng không nói, càng giận tới mức mắt kiểm soát, cô ta cắn hận đẩy Hình Dục một cái, giận dữ nói: “Cô mau nói đi! Hay bị tôi bắt gặp nên hiện nguyên hình không có gì để nói nữa?”

“Chị muốn em nói gì đây?” Hình Dục cũng biết An Dao không thuận mắt với mình.

An Dao điên lên lại cho Hình Dục một cái bạt tai nữa, chuyện thế này dù xảy ra với ai thì cũng khiến người ta phát điên mà thôi.

“Con hồ ly tinh cô rút cuộc đã cho Hình Khải uống bao nhiêu thuốc mê rồi hả? Hay nhân lúc tôi không có nhà đã bò lên giường anh ta?” An Dao v giận nên mới bắt đầu nói lung tung, bởi cho tới giờ Hình Khải vẫn chưa chịu đựng vào cô, đồng sàng dị mộng, mới thật sự là một cơn ác mộng!

Hình Dục ôm má: “Chị nói gì cũng phải có lương tâm chứ. Chị có thể đánh em, nhưng không có nghĩa là em có tội giết mình. Em có thể thề! Sau khi anh chị kết hôn em chưa từng làm bất cứ chuyện gì có lỗi với chị! Suy cho cùng, nếu em và Hình Khải có quan hệ mờ ám thì cũng không nhất thiết phải chạy tới trường học để khoe mẽ. Hàng ngày em gọi chị là chị dâu cũng đều rất thật lòng...”

Ánh mắt Hình Dục thoáng lên những tia nhìn giận dữ, vẻ mặt quyết liệt ấy rất ít khi xuất hiện ở Hình Dục.

An Dao bị ánh mắt lạnh như băng của cô làm cho thất kinh, vô thức lùi lại một bước, sau đó lửa giận bùng lên, cô ta xông tới, giơ tay đẩy đẩy kéo kéo Hình Dục.

“Cô có biết tôi yêu Hình Khải tới thế nào không?”

Hình Dục không trả lời, túm lấy cổ tay An Dao, nghiêm mặt nói: “Giằng giằng kéo kéo thế này thật khó coi.”

“À, giờ cô biết xấu hổ rồi đấy, biết khó coi cơ đấy? Cô có biết mình là vật cản giữa tôi và Hình Khải không? Tại sao không cút ra khỏi căn nhà đó đi? Cô có biết cô chướng mắt tới thế nào không? Tôi không xinh đẹp cũng không dịu hiền bằng cô, hàng ngày cô đi đi lại lại trước mặt Hình Khải có nghĩ tới cảm nhận của tôi không? Tôi nói cho cô biết Hình Dục! Tôi chịu đựng cô thế là đủ lắm rồi.”

“Em có thể chuyển ra ngoài. Cho em ba ngày.” Hình Dục đã bị cô ta đẩy vào tận chân tường, cô không muốn cãi nhau, vì thế, cô mới tự giam mình vào một góc tối lạnh lẽo, trở về ngôi làng “hoang vắng” trước năm mười lăm tuổi của mình, dựa vào hồi ức bảo vệ ngọn lửa le lói cuối cùng trong tim.

An Dao nhìn ánh mắt bất lực của Hình Dục, cứ như cô chính là mụ đàn bà đánh đá tự nhiên gây chuyện thị phi.

Cô túm chặt lấy cổ áo Hình Dục, lắc lắc như một kẻ điên: “Tôi hiểu rồi, cô lén lút lút tới gặp Hình Khải là muốn cho mọi người biết cô mới là nữ chủ nhân của nhà họ Hình đúng không? Cô mãi không chịu yêu ai là vì muốn đợi chúng tôi li hôn phải không? Cô dùng thân phận là em gái để ở cùng với chúng tôi là vì muốn khiêu khích tình cảm vợ chồng của chúng tôi có đúng không, đúng không? Hôm nay cô phải nói cho rõ ràng. Rút cuộc cô đã nói xấu tôi những gì trước mặt Hình Khải?”

“Hình Dục chưa bao giờ nói xấu gì em trước mặt anh.”

Hình Khải kéo An Dao ra, tức giận chau mày, anh túm lấy hai vai Hình Dục chỉnh cho cô đứng thẳng lại trước mặt An Dao, Hình Dục có thể cảm nhận được sự run rẩy truyền tới từ những ngón tay Hình Khải, cô muốn ngăn việc này tiếp tục kéo dài, đang định mở miệng nói, Hình Khải đã bịt miệng cô lại, chỉ thẳng vào mặt An Dao.

An Dao trong lòng thất kinh, chăm chăm vào đôi mắt rực lửa của Hình Khải, cô ngượng ngùng cúi gầm đầu xuống.

Hình Khải kéo mặt Hình Dục lại, thấy năm vết ngón tay hằn trên mặt cô, anh nghiến răng trèo trẹo, nói tiếp:

“Hình Dục nấu cơm cho tôi suốt bảy năm nay, cô nghĩ rằng tôi không nhận ra những thứ đó không phải là cô nấu sao? Cô nghĩ rằng tôi không nhận ra căn phòng đó không phải là cô dọn dẹp sao? Cô đã tự giác một ngày nào chưa? Những lời cô vừa nói có phải là lời của con người không đấy? Thời gian đầu tôi thành ý cầu hôn cô, tôi đã không còn hi vọng chờ cô ấy quay lại nữa! Cô dùng đầu mà nghĩ đi, cho dù cô thường xuyên chỉ tay chỉ chân sai bảo Hình Dục tôi cũng có nói nặng với cô lời nào chưa? Cho dù trong lòng tôi cô ấy không là gì thì cũng vẫn là con nuôi nhà họ Hình! Tôi không kể với cô những chuyện đã qua là bởi vì tôi sợ cô không vui, cô muốn đánh tôi mắng tôi tùy ý! Người sai vốn là tôi, tại sao cô lại đánh Hình Dục?”

Nghe xong, tim An Dao nổ bụp một tiếng như tiếng sấm, nhưng cô nhanh chóng nhận ra tính nghiêm trọng của sự việc, cô âm ức nhìn Hình Khải

“Anh biết em yêu anh nhiều thế nào, tại sao anh nỡ nói với em những lời tàn nhẫn như thế? Thôi được, em thừa nhận vừa rồi có hơi nóng nảy, em xin lỗi.

Em hứa với anh em sẽ đợi anh chuyển tâm đối ý, nhưng đợi cũng đợi cả năm nay rồi, Hình Khải. Em cũng biết lo lắng cũng cảm thấy bất an chứ, huống hồ sự thật chứng minh, chỉ cần Hình Dục còn ở bên anh một ngày, thì anh sẽ không thể quên được cô ấy, nếu anh còn muốn ở bên cạnh em thì hãy để cô ấy đi được không? Dù chỉ vài tháng thôi, em xin anh đấy Hình Khải...”

Hình Khải nhúm mày, chỉ anh mới hiểu được phần tăm tối nhất trong trái tim mình, ru ngủ mình rằng anh chưa bao giờ thích người con gái thờ ơ không quan tâm đến việc anh sống với ai kia, tự nguyện coi Hình Dục là em gái, tất cả những việc đó, đều là vì lòng tự trọng đáng chết, đột nhiên anh lại quên mất một điểm quan trọng rằng: người con gái luôn có trực giác đúng.

Hình Khải thật sự không hiểu phụ nữ rút cuộc nghĩ gì nữa, đặc biệt là Hình Dục, bao nhiêu năm rồi vẫn không hiểu.

Anh chậm chậm nhấc tay lên, dùng ngón tay vuốt vuốt chỗ má đỏ ửng của Hình Dục... người con gái anh không nở động vào dù chỉ một ngón tay, không đau lòng mới lạ.

An Dao nhìn thấy hành động đó của Hình Khải, trong lòng cô lại càng bức bối hơn, cô giật phắt tay anh ra, chất vấn: “Hình Khải, tại sao anh không nói gì? Lẽ nào anh muốn hủy hôn?”

An Dao thấy Hình Khải trầm mặc không nói, cô bất giác không tìm được rơi nước mắt.

Lúc này, Hình Khải tin chắc rằng việc duy nhất mình không làm sai, đấy chính là chưa động vào An Dao. Rõ ràng, vô hình trung bóng dáng của Hình Dục đã níu kéo tay chân anh.

Tới bước này rồi, anh còn dám thẳng thắn mà nói với mình rằng, tình cảm anh dành cho Hình Dục không phải là tình yêu ư?

29. Chương 29

Chương 29 :Không đoán được

Hình Khải hít một hơi thật sâu, quay mặt về phía Hình Dục, gí mặt vào sát người cô: “Cứ mặc sức đánh, tới khi nào em hả giận thì thôi.”

Hình Dục nhìn Hình Khải rất lâu, hôm nay cô mới biết, trong lúc cô không hiểu gì, trong lúc cố cứ tưởng mình không phải là gì của anh, anh lại dành cho cô một vị trí trong tim mình. Vị trí ấy không phải dành cho người thân, có điều, tất cả đã trở thành bong bóng rồi.

Cô nên nói gì đây? Chẳng còn gì để nói nữa, chất vấn anh? Chỉ trích anh?

Thế là cô cầm cánh tay Hình Khải lên, kéo tới trước mặt An Dao.

“Tạm thời em chuyển ra căn hộ khác sống, mặc dù chỉ cách nhau một bức tường, nhưng khi đóng cửa vào vẫn là hai nhà riêng biệt. Quyết định v đi, hai người nói chuyện tiếp, em về trước đây.” Nói xong, Hình Dục chặn một chiếc taxi lại, lên xe bỏ đi.

Hình Khải sững người, chỉ cách nhau một bức tường?... Không phải là nhà của Đặng Dương Minh chứ? Đấy cũng là một con sói mà.

Hình Khải đang định quay người đuổi theo, An Dao đã vòng tay ôm chặt eo anh từ phía sau.

An Dao nước mắt nước mũi nhoe nhoẹt, tủi thân. Hai tay run run bất lực, nói bằng giọng khản đặc:

“Xin anh đẩy Hình Khải, đừng đi, đừng rời xa em... em xin lỗi, vừa rồi là em quá kích động. Anh biết không, là bởi vì em quá yêu anh, em không thể mất anh được.”

Nước mắt khiến Hình Khải phải mềm lòng, anh vòng tay khoác vai An Dao, vỗ vỗ. Được dỗ dành, nước mắt An Dao lại trào ra, cô dựa vào lòng Hình Khải, cọ cọ vào ngực anh, giống như con mèo nhỏ bị thương.

Hình Khải nhìn về phía chân trời... mà có hiểu không hả Hình Khải? Hình Dục không yêu mày, cô ấy chỉ đang báo đáp ơn huệ của nhà họ Hình thôi, mày đã sớm biết thế rồi phải không? Vì vậy mới đưa ra một quyết định gây hiểu lầm thế này.

Đương nhiên, để duy trì cuộc hôn nhân này, thì phải có người cúi đầu trước, còn từ “duy trì”, thật khiến người ta vui không nổi.

Về đến nhà, Hình Khải kinh ngạc thấy tủ quần áo của Hình Dục trống không, khi anh thò tay lấy di động mới nhớ ra Hình Dục là người duy nhất trong khu nhà dành cho cán bộ cao cấp này không có di động.

An Dao đứng một bên lặng lẽ quan sát, nhìn anh hết chạy lên tầng rồi lại chạy xuống nhà, lao ra sân gọi to tên Hình Dục, trong mắt anh trong tim anh vốn không hề có vị hôn thê là cô.

Tại sao lại nói phụ nữ tình nguyện bị giam trong bóng tối, bị người nói là gốc là dần? Bởi vì có một số chuyện sau khi hiểu ra rồi, cơn gió vốn nhẹ nhàng như không kia bỗng dưng biến thành một lưỡi dao sắc lẹm, từng nhát từng nhát đâm vào vết thương, cho dù vết thương có khép miệng thì cũng vẫn sẽ để lại sẹo.

Hình Dục đứng trên ban công tầng hai nhà họ Đặng, nhìn về phía Hình Khải vẫy vẫy tay:

“Anh, em ở đây này.”

“Em mau về nhà ngay cho anh!”

Anh nhìn bộ quần áo ở nhà mềm mại của cô, vừa gọi vừa gõ cửa nhà Đặng Dương Minh.

Đặng Dương Minh không có nhà. Hình Dục vội chạy ra mở cửa.

“Sao em vào được?”

“Em có chìa khóa nhà anh ấy.”

“Em có biết một người con trai khi đưa chìa khóa nhà cho một người con gái là có ý gì không?!” Hình Khải nổi giận.

“Anh ấy thường xuyên không ở nhà. Nên nhờ em sang dọn dẹp.” Hình Dục nói.

“Vớ vẩn! Cậu ta có phải trẻ mồ côi đâu, cô chú Đặng nhìn thấy em ở nhà họ sẽ nghĩ thế nào?”

“Chú Đặng biết em có chìa khóa, chính chú ấy nói Đặng Dương Minh giao nhà cho em chăm sóc.”

Hình Dục chớp chớp mắt.

Tim Hình Khải nhói đau, ở trong khu căn hộ này Hình Dục nổi tiếng chăm ngoan, làm việc rất khoa học gọn gàng nên đương nhiên được các vị trưởng bối yêu quý, nhưng các vị phụ huynh đó cũng có vẻ tùy tiện quá đi? Họ coi Hình Dục nhà anh là sứ giả trông nhà chắc?

Trong đầu Hình Khải bỗng hiện lên một bức tranh chẳng mấy dễ: Khi Đặng Dương Minh bụi bặm lao vào nhà, kinh ngạc nhìn thấy “người đẹp ngủ trong rừng” phiên bản Trung Quốc đang nằm trên giường cậu ta, Đặng Dương Minh với cái đuôi dài mấy mét đằng sau, lẳng lặng, rón rén... lao lên người con cừ non đang nằm trên giường.

“Không được, không được, tuyệt đối không được. Em lập tức thu dọn đồ đạc theo anh về nhà!”

Hình Khải cầm tay kéo Hình Dục vào phòng, thấy mấy bộ quần áo vương vãi trên ghế sofa, anh túm lấy ném vào va li hành lý của cô.

Hình Dục ngồi bên cạnh để mặc anh loay hoay quanh, cô lạnh lùng buông tiếng:

“Tạm thời em không muốn về nhà.”

“Tiểu Dục, em đừng giận nữa.” Hình Khải nhảy tới ngồi cạnh cô.

Hình Dục lắc lắc đầu, cô nên giận ai đây?

“Em mệt rồi, có chuyện gì để lúc khác nói.” Nói xong, Hình Dục đứng dậy, đi vào phòng dành cho khách, khóa trái cửa lại.

Không phải Hình Khải không nhìn thấy sự mệt mỏi trên mặt cô, được rồi, để cô ngủ một giấc trước đã.

Hình Khải về đến nhà, thấy An Dao vừa khóc vừa lấy quần áo xếp vào va li. Hình Khải hít một hơi thật sâu, lùi lại phía sau ba bước, đột nhiên cảm thấy thật khốn khổ lếch thếch.

“Chẳng phải đã ổn cả rồi sao? Em lại làm gì nữa? Học cái gì tốt không học lại học cái này.” Hình Khải ngồi phịch xuống chiếc giường đang rải đầy quần áo, chỉ vì sự nông nổi thiếu kiểm chế của anh mà khiến hai người con gái đòi bỏ nhà ra đi sao?

An Dao vẫn khóc không nói gì, cô chỉ là muốn mang hết quần áo Hình Dục đã gấp gọn gàng ra sắp xếp lại. Rõ ràng Hình Khải đã hiểu lầm.

Hiểu lầm thì cho hiểu lầm luôn...

“Em đối xử với Hình Dục hung hăng như thế, còn cho cô ấy hai cái bạt tai, anh nói đúng, làm chị dâu như em chẳng có chuẩn mực gì hết, nhưng lời đã nói nước đã chảy, em có hối hận cũng muộn rồi. Huống hồ nếu để bố biết chuyện này chắc chắn sẽ nổi giận lôi đình, em biết phải nói với bố thế nào bây giờ... hu hu...”

Hình Khải thở dài, kéo cô ngồi lên đùi mình, giúp cô lau nước mắt trên má, sau đó dịu dàng nói:

“Tiểu Dục không trách gì em đâu, và sẽ không có ai kể chuyện này với bố cả, đừng khóc nữa, nghe lời anh đi...”

An Dao vòng tay ôm cổ Hình Khải, nước mắt tuôn rơi với vẻ tủi thân vô cùng.

“Ông xã, anh còn yêu em không?”

“... Yêu.”

Hình Khải gần như buột miệng, sau đó anh chậm chậm cup mắt nhìn xuống.

“Thật ư?” An Dao ngẩn ngơ nhìn chồng, tâm trạng buồn bã đột nhiên mọc cánh bay mất.

“Ừ.”

“Thế anh có thể tha thứ cho em không?” Thái độ của An Dao rất thành khẩn.

“Em đâu có sai gì, người làm sai là anh.” Hình Khải miễn cưỡng nhếch môi cười, xoa xoa đầu cô.

An Dao cười tươi tắn, hôn Hình Khải một cái, sau đó kéo Hình Khải đi ra ngoài phòng khách: “Em đã đặt một chiếc bánh gato lớn rất đẹp, bây giờ hai vợ chồng mình cùng ăn mừng kỉ niệm một năm ngày cưới nhé? Em còn mua quà cho anh nữa, anh chắc chắn sẽ thích, hi hi...”

An Dao thoáng nghĩ như thế này cũng thật tuyệt, tạm thời không phải sống cùng một mái nhà với Hình Dục nữa, cô sẽ có thời gian để chinh phục trái tim đang hoang mang bất định của chồng mình.

“...” Hình Khải cố gắng nở một nụ cười nhẹ nhàng. Đàn ông vốn không muốn nói dối, nhưng điều họ càng không muốn hơn cả là phải nhìn thấy đàn bà đau buồn khóc lóc, trong những tình huống thông thường, cúi đầu sẽ có thể hóa giải được một trận kịch chiến kéo dài liên miên.

Phụ nữ đúng là loài sinh vật dễ thay đổi nhất trên thế giới, ngay một giây trước còn họ còn đang nói nói cười cười với bạn nhưng ngay giây sau đã có thể quay ngoắt một trăm tám mươi độ, chỉ bởi vì bạn không chú ý đến màu móng tay mới của họ.

Đương nhiên, đây chỉ là lấy ví dụ, người thông minh như An Dao sẽ không gây sự với Hình Khải chỉ vì một chuyện nhỏ nhặt như thế, nhưng chắc chắn cô ấy sẽ mất khả năng phán đoán vì một tin nhắn ảm áp ngọt ngào.

An Dao gõ cửa nhà họ Đặng, Hình Dục vừa mở cửa đã thấy chị dâu đẩy phất cửa ra và bộ mặt hầm hầm như chuẩn bị sang để hỏi tội.

Hình Dục đã sống ở nhà Đặng Dương Minh được ba tháng, không phải cô thích ở đây mà là không muốn Hình Khải phải khó xử. Hàng ngày nhân lúc đất chó đi dạo Hình Khải đều ghé vào thăm Hình Dục.

“Anh trai cô chẳng phải đã mua di động cho cô rồi sao? Chúng ta trao đổi số điện thoại chứ?” Giọng của An Dao cũng khá bình tĩnh.

Hình Dục gật đầu, nói: “Chị vào nhà ngồi không? Em viết cho chị.”

An Dao ừ một tiếng, nói ra nghe thật hoang đường, nhưng đây đúng là lần đầu tiên cô bước chân vào nhà Đặng Dương Minh. Đặng Dương Minh rất yêu thích nhiếp ảnh, trong phòng khách trưng toàn những tác phẩm do anh chụp, đa phần đều là ảnh phong cảnh, khắp nơi trong cả nước, nhưng trong mỗi bức ảnh đều có một điểm chung: Bóng lưng nhỏ xinh của một cô gái trẻ, hoặc đứng hoặc ngồi.

An Dao nghiêng đầu nhìn, từ từ, ánh mắt cô dịch chuyển về phía lưng Hình Dục để so sánh, dù là về chiều cao hay độ dài của mái tóc, phần lưng của cô gái trong ảnh rất giống, tương xứng với phần lưng của Hình Dục.

Phụ nữ nhiều khi rất nhạy cảm nhưng nhiều khi cũng chậm chạp phát chán, An Dao như thâm hiểu ra một đạo lý, thì ra những cô gái nhìn chẳng có khả năng gây sát thương cao lại càng đáng sợ hơn. Có điều nói thì nói thế, An Dao vẫn không sao hiểu nổi, cô thừa nhận Hình Dục rất xinh đẹp, đặc biệt là đôi mắt to tròn vô tội nhìn vào trông rất đáng thương, nhưng Hình Dục không phải kiểu con gái hấp dẫn nóng bỏng, cô ta đã dùng thủ đoạn gì mà có thể nắm chặt được Đặng Dương Minh, Phó Gia Hào và... một nửa trái tim của Hình Khải chứ?

“Chị dâu, của chị đây.” Hình Dục đưa số điện thoại cho An Dao, cười hỏi: “Chị uống trà hay nước ngọt?”

“Không cần đâu, anh trai cô đang tắm, tôi phải về ngay.” An Dao đón lấy số điện thoại ngẫm so sánh, nhưng rồi nhận thấy hành động này của mình thật ngu ngốc. Nếu bọn họ muốn giở trò lén lút với cô thì đương nhiên họ sẽ dùng một số khác.

Hình Dục có thể nhìn thấy ý khinh miệt trong mắt chị dâu, vì vậy cô gọi giật An Dao lại, nói: “Chị dâu, học cùng nhau gần bốn năm nay, từ trước tới nay, đã bao giờ chị coi em là bạn chị chưa?”

“Cô có bao giờ coi tôi là bạn cô không?” An Dao hừ mũi.

“Đương nhiên.” Hình Dục thích tính cách vui vẻ hoạt bát của An Dao, nói cách khác thì, đó chính là tính cách trước kia của cô.

An Dao đi chậm lại, thẳng thắn nói: “Khi đối mặt với tình bạn và tình yêu, phụ nữ thường không có sự lựa chọn. Vì người con trai mình yêu thương sâu sắc, bạn, thậm chí là người tri kỷ tâm đầu ý hợp cũng có là gì đâu?”

Hình Dục sững lại, cười chua xót: “Vâng, chị nói đúng. Người sẽ ở bên cạnh người phụ nữ nửa phần đời còn lại chắc chắn không thể là một người bạn được.”

“Cô hiểu được thì tốt, thực ra tôi rất muốn làm bạn với cô, bởi vì tôi đã từng cho rằng cô là một cô gái lương thiện chất phác, nhưng khi cô xử lý vấn đề tình cảm cô cũng biến chất rồi đúng không?” An Dao quay người lại, về mặt đây nghi vấn.

“Mơ tưởng là một loại bệnh. Chị về đi.” Hình Dục quay người đi vào bếp. Rõ ràng cô đã đánh giá quá cao khả năng phán đoán của mình, sự khác biệt giữa trước và sau khi kết hôn của An Dao khiến cô không ngờ tới được.

An Dao cắn cắn môi dưới, thái độ ngạo mạn của Hình Dục làm cô tức giận.

Về đến nhà, mặc dù An Dao không nói ra miệng những bất mãn trong lòng, nhưng về mặt cô rất âm u.

Hình Khải vừa ăn cơm vừa xem ti vi, còn chưa để ý tới sự thay đổi của cô.

“Ông xã, tại sao hôm qua anh về nhà muộn hai tiếng, nhiều bài tập đến thế sao?”

“Ừ, gần đây việc học dày đặc.” Hình Khải từ tốn trả lời.

“Dù sao năm nay cũng tốt nghiệp rồi, anh đừng khiến mình mệt quá.” An Dao gấp một miếng cá bỏ vào bát Hình Khải, nói tiếp “Thứ tư tuần sau là sinh nhật bố em, anh nói xem vợ chồng mình nên chuẩn bị quà gì đây?”

“Bố em thích gì thì em mua cho bố. Anh nghe em.” Ánh mắt Hình Khải từ đầu tới cuối vẫn không rời khỏi màn hình ti vi, và cơm vào miệng, không cần thận bị xương cá đâm vào lưỡi... “À... xương cá...” vừa nói tới đây anh bỗng nhiên nhớ ra điều gì đó và nuốt về sau “xương cá tại sao không gỡ” vào trong, anh đúng là bị Hình Dục chiều hư rồi.

“Trời ơi, chảy máu rồi.” An Dao kinh hãi kêu lên, cô rút ra mấy tờ giấy ăn chặn ở trên miệng Hình Khải, âm ỉ trách: “Ai bảo anh ăn mà không tập trung.”

Hình Khải cười khan một tiếng, rồi tiếp tục ăn.

“Bố em thích một mã cổ phiếu, hay là em lên mua một ít cổ phiếu đó làm quà sinh nhật cho bố?”

“Đùa à, mua cổ phiếu làm quà sinh nhật? Nếu bố em thích mua bán cổ phiếu thì chúng ta bỏ tiền ra là được mà? Quà tặng cái khác đi.”

“Thế không được, thị trường cổ phiếu lên xuống thất thường... ngộ nhờ phải đền mấy vạn thì chúng ta lỗ à.”

“Em ăn nói cũng thật xui xẻo. Nếu lỗ thì cứ tính vào anh. Ăn cơm đi.” Hình Khải chau mày.

An Dao đã biết Hình Khải chắc chắn sẽ nói như thế, cô ngoan ngoãn gật đầu, bỏ tiền ra là chuyện nhỏ, thể hiện trước mặt người thân mới là chuyện lớn.

Cô nhìn đồng hồ: 7 giờ 55 phút, nếu đúng như cô đoán, thì điện thoại của Hình Khải sẽ đổ chuông Reng reng reng... quả nhiên tiếng chuông điện thoại từ trong phòng ngủ vọng ra.

Hình Khải đang định đứng dậy, An Dao đã nhanh hơn anh một bước ấn vai anh ngồi xuống: “Anh ăn cơm đi, em vào lấy di động cho anh.”

Hình Khải ừ một tiếng, An Dao liếc nhìn số điện thoại của người “lạ”, nhếch mép cười, lập tức lấy di động từ phòng ngủ ra.

Hình Khải thuận tay đón, đầu dây bên kia đối phương lao xao nói gì đó về thẻ VIP, Hình Khải khó chịu ngắt lời: “Không cần, lần sau đừng gọi vào số này nữa.” Nói rồi, anh cúp máy, ném di động lên bàn ăn.

“Ai gọi thế?” An Dao giả bộ quan tâm hỏi.

“Nhân viên tiếp thị. Phiền phức.” Hình Khải vừa nói xong, tiếng chuông báo tin nhắn vang lên, anh mở máy ra xem, lại là bảng giá ưu đãi mà nhân viên tiếp thị kia gửi đến, anh đặt bát xuống, đang định bấm máy gọi lại mắng cho anh ta một trận, An Dao vội vàng giật di động từ tay anh ra, nói: “Đừng giận đừng giận, trong di động có chức năng thiết lập chặn cuộc gọi, để em giúp anh.”

Hình Khải cầm bát lên tiếp tục ăn cơm, An Dao liền ngồi xuống bên cạnh mở máy ra làm, đột nhiên, nụ cười của cô cứng lại: “Phác n Châu là ai? Người này tại sao lại hỏi anh bao giờ rảnh tới gặp cô ta?” Cô vờ như vô tình phát hiện ra.

Hình Khải khẽ khựng lại, rồi thờ ơ trả lời: “Cô giáo dạy tiếng Hàn người Hàn Quốc, sau khi tan học anh thường đến lớp cô ấy để bồi dưỡng thêm.”

“ Bao nhiêu tuổi?”

“Hơn ba mươi, cũng không rõ lắm.”

An Dao thấy bộ dạng điềm nhiên của Hình Khải, lúc đấy cô mới hơi yên tâm, cười tươi bưng bát canh đưa tới trước mặt Hình Khải, nũng nịu nói: “Em vừa học hầm canh, hầm mười mấy tiếng rồi đấy, anh nếm thử xem...”

Hình Khải múc một muôi lên nếm, còn chưa uống ra vị gì anh đã giơ ngón cái lên: “Ngon lắm.”

An Dao mím môi cười nhẹ, nụ cười ngọt ngào.

Ăn cơm xong, như thường lệ Hình Khải dắt Đại Dục đi dạo khắp nơi, và cũng như thường lệ anh dừng lại trước cửa nhà họ Đặng.

Anh khịt khịt mũi, ngửi thấy mùi thức ăn rất thơm, liếc về phía nhà mình một cái, vội vàng kéo Đại Dục chạy vào sân nhà họ Đặng. Haizz, vốn là một chuyện quang minh chính đại, nhưng vì muốn tránh chị em dâu họ với nhau, anh khiến mình trở thành kẻ lén lút lút lút thế này đây.

“Tiểu Dục, anh trai em đến rồi đây...”

Hình Dục tay bê hai đĩa thức ăn ra khỏi bếp, thấy Hình Khải nhón một chiếc giấm bông cho Đại Dục ăn, cô nói với vẻ không vui: “Anh mang con chó ra nhốt ngoài cửa đi đã.”

“Em cũng bớt thành kiến chút đi được không? Trước kia em cấm Đại Dục vào cửa nhà chúng ta, anh không nói gì. Giờ đến vào nhà họ Đặng cũng không được? Phàm là thứ em ghét em cứ phải đuổi cùng giết tận

hay là sao?” Hình Khải vuốt vuốt đầu Đại Dục, than thở nói: “Mày đúng là con chó đáng thương chẳng ai yêu cả...”

Hôm nay có vẻ như tinh thần của Đại Dục không tốt lắm, nó nằm xuống chân Hình Khải, chiếc giẫm bông bình thường chỉ ngoạm một miếng là hết, hôm nay lại nằm liềm liềm.

“Em xem, em làm tổn thương lòng tự trọng của Đại Dục rồi đấy. Mau xin lỗi đi.” Hình Khải bẻ chiếc giẫm bông làm ba đặt vào lòng bàn tay, Đại Dục ngử ngử, rồi hờ hững quay đầu tránh.

Hình Dục nghe Hình Khải lẩm bẩm dỗ dành Đại Dục, cô hờ hững liếc về phía con chó, nhìn nó một lúc, rồi đứng dậy, đến ngồi xuống cạnh, lật mắt và vén miệng nó lên xem kĩ.

“Anh đã cho nó ăn gì?” Hình Dục vội vàng hỏi.

Hình Khải còn chưa kịp trả lời, Đại Dục đã giằng ra khỏi tay anh chạy như bay khỏi nhà, Hình Dục và Hình Khải thấy vậy vội vàng đuổi theo, kinh ngạc khi nhìn thấy Đại Dục chúm mồm xuống chân tường nôn khan, từ cổ họng phát ra tiếng rên ư ử, nghe chừng vô cùng thống khổ.

Hình Dục không dám chậm trễ dù chỉ một phút, cô chạy vào nhà mặc áo khoác cầm ví tiền: “Anh, anh mau lái xe ra cổng đi, chúng ta phải đưa Đại Dục đến viện khám, em nghĩ ở hòng nó mắc vật gì đó.” Nói xong, cô bế Kim Mao nặng và to lên, Hình Khải ừ một tiếng chạy vội về phòng lấy chìa khóa xe. Hình Dục ôm con chó lớn còn nặng hơn cả mình vào lòng, bước chân gấp gáp.

Một tiếng sau.

Bác sĩ thú y lấy từ trong dạ dày Đại Dục ra một chiếc dây sắt dài khoảng 3cm. Cũng may dây thép đó là hình chữ U, hơn nữa chủ nhân phát hiện kịp thời, nếu không chắc chắn sẽ khiến con chó bị đâm rách dạ dày chảy máu và mất mạng.

Hình Khải nghe bác sĩ thú y nói Đại Dục không sao nữa, trái tim đang nặng trĩu như nhẹ bỗng, anh mệt mỏi ngồi xuống ghế, nghiêng đầu, anh thấy Hình Dục đang lặng lẽ khóc.

“Tiểu Dục? Đại Dục không sao rồi, bác sĩ thú y nói nó không sao nữa...” Hình Khải ôm vai cô vỗ vỗ, nước mắt nhanh chóng thấm ướt áo anh, anh vuốt mái tóc dài của Hình Dục, nhất thời không biết phải nói gì.

Hình Dục ôm lấy cổ Hình Khải, vùi mặt vào vai anh, nước mắt ròng ròng.

Hình Khải vỗ về dỗ dành khe khẽ bên tai cô, an ủi cô hết lần này tới lần khác. Nhưng anh vẫn không hiểu cô, cô chẳng hề buồn phiền vì tình cảnh có nhà mà không thể về của mình nhưng cô lại đau lòng rơi nước mắt trước một con chó mà cô chưa bao giờ quan tâm.

30. Chương 30

Chương 30 :Mỗi một ngày lễ đều trở thành một ngày kỷ niệm

Không thể phủ nhận, trong vấn đề tình cảm nam nữ, trực giác của người phụ nữ luôn đúng, khi An Dao nghi ngờ người phụ nữ nào đó đang ôm ấp hi vọng với chồng cô, quả nhiên giả thuyết đó liền trở thành hiện thực.

Hôm nay là Lễ tình nhân, An Dao cầm một hộp sô-cô-la, đứng ở cổng trường học viện ngoại giao chờ Hình Khải. Họ đã hẹn nhau cùng đi ăn cơm và xem phim, vì vậy An Dao trang điểm rất xinh đẹp, cô rất mong chờ cuộc hẹn này.

Song, trong một ngày lễ đẹp và lãng mạn như thế này, lại xuất hiện một người con gái không biết điều trước mặt An Dao, ngượng ngùng dúm sô-cô-la và thư tình vào tay Hình Khải, khi Hình Khải còn đang thất thần, cô ta đã ôm mặt bỏ chạy mất. Thực ra cô gái đó nên ôm đầu mà chạy, bởi vì rõ ràng cô ta là một người mù.

An Dao nín nhin bởi vì hành động ngay sau đó của Hình Khải rất biết điều, anh tiện tay ném hộp sô-cô-la và lá thư tình vào thùng rác gần đấy.

Nhưng khi lửa giận của cô vừa lụi tắt, thì vào giây phút cô nhìn thấy giáo viên phụ đạo môn tiếng Hàn Phác n Châu, cơn giận lại bốc lên bùng bùng.

Phác n Châu là mẫu phụ nữ Hàn Quốc điển hình, khoảng hơn hai mươi tuổi, tóc dài chấm vai, thân hình mềm mại, mắt phượng, môi đầy, nước da trắng hồng, lời ăn tiếng nói hành động đều rất cao quý duyên dáng.

Hình Khải và Phác n Châu nói chuyện với nhau bằng tiếng Hàn Quốc, mà cô ta rõ ràng thuộc mẫu người không hiểu biết, nhìn Hình Khải cười cười gật đầu, nụ cười rất ngọt ngào.

Hình Khải nhớ là Phác n Châu vẫn độc thân, một người con gái sống xa tổ quốc chắc chắn là không có nhiều bạn bè. Vì vậy, sau khi được An Dao đồng ý, anh lấy từ trong bó hoa hồng lớn của mình ra một cánh tặng cho cô. Không biết là phụ nữ của Đại Hàn Dân Quốc đều có tài năng diễn xuất, hay khả năng khống chế cảm xúc của Phác n Châu này kém, mà cô ta không những bật khóc như trong phim, còn lấy từ trong túi áo ra một thanh sô-cô-la đẹp mắt tặng lại cho Hình Khải.

Hình Khải cảm ơn, bỏ thanh sô-cô-la vào túi áo.

An Dao không biết hai người bọn họ xì xồ nói những gì, chỉ có điều cảnh tượng trước mắt thật không ổn.

Vấn đề là, tặng hoa cho cô giáo thì không sao, nhưng Hình Khải đã mắc phải một sai lầm nghiêm trọng: nói dối tuổi của cô giáo.

Khi tiễn cô giáo đi rồi, Hình Khải cầm tay An Dao, An Dao hung hăng hất ra, vẻ mặt giận dữ đánh lại.

“Em lại sao nữa?” Hình Khải cười hỏi.

“Anh bảo em đến cổng trường đợi anh chính là vì muốn em chứng kiến cảnh anh được đám con gái hâm mộ thế nào phải không?”

“Chuyện gì nữa vậy, đi thôi, sắp đến giờ chiếu phim rồi.” Hình Khải chẳng muốn giải thích, anh lên xe trước, thấy cô vẫn đứng ở cạnh xe không nhúc nhích, anh bấm bấm còi mấy lần.

An Dao rất muốn gặng nén sự bất mãn trong lòng xuống, nhưng có những thứ tâm trạng mà ngay cả bản thân cô cũng không kiềm chế được, lý trí không chiến thắng được cơn ghen đang phừng phừng bốc cháy của cô gái. Trừ phi là cô hoàn toàn chẳng quan tâm gì tới người đàn ông trước mặt.

“Lên xe đi, đừng gây sự nữa được không?” Hình Khải đẩy cửa xe ở ghế bên cạnh ra, không hiểu chuyện gì nữa.

“Bụp!” một tiếng, An Dao đóng cửa xe vào, hung hăng đi thẳng về phía trước.

Hình Khải bắt lực thở dài, xuống xe chạy đuổi theo An Dao, chỉ hai ba bước anh đã giữ chặt được tay cô lại, nhưng một lần nữa bị cô hất ra.

“Giữa đường giữa phố giằng giằng kéo kéo còn ra gì nữa?” Hình Khải hét lên.

Đột nhiên, An Dao đứng lại, nếu cô không nhớ nhầm thì, Hình Dục cũng từng nói một câu như thế, hỏi cô kéo kéo giằng giằng không khó coi sao. Bóng người trùng điệp, ai oán nặng nề, lập tức bùng phát.

An Dao lấy sô-cô-la ra ném về phía Hình Khải, tức giận: “Em chạy tới đây vì anh là sai sao? Mau cút đi với cô giáo người Hàn của anh đi!”

“Em bị làm sao thế? Vì sợ em nghĩ nhiều nên anh mới phải hỏi em xem có thể tặng cô ta một bông hồng không?”

“Em có thể nói không à? Lẽ nào anh muốn người ta hiểu lầm em là người đưa con gái hẹp hòi ích kỉ?”

Hình Khải phì cười: “Đúng đúng, em khoan dung độ lượng, rộng rãi tới mức sắp đề giữ nước rồi.” Anh vòng ôm lấy vai An Dao, cười nói tiếp: “Được rồi được rồi, chuyện đó mà cũng khiến em phải giận dữ ghen tuông à? Giờ đặt cho em biệt hiệu là An dấm nhé? Ha ha ha...”

An Dao thấy anh vẫn còn tâm trạng để đùa, giơ tay đẩy anh ra: “Anh đừng có nhăn nhó nhở nhở với em, nói! Tại sao lại lừa em?”

“Anh lừa em cái gì?”

“Cô giáo người Hàn đó rõ ràng chỉ hơn hai mươi tuổi, nhưng sao anh lại nói hơn ba mươi chứ?”

“Anh làm thế chẳng phải là vì sợ em suy nghĩ linh tinh hay sao? Hơn nữa cô ta mới thay đổi kiểu tóc cho nên nhìn mới trẻ thế thôi.” Hình Khải thở hắt ra. Thật sự anh không phải không biết An Dao hay để ý, lúc đầu khi An Dao hỏi tuổi của cô giáo người Hàn, anh đúng là cố ý nói quá lên, chỉ vì muốn duy trì sự bình yên của gia đình mình, có gì là sai?

“Anh đừng vờ ngực nữa Hình Khải! Cô ta thích anh, chỉ phụ nữ là hiểu phụ nữ nhất, anh tưởng em không biết à?”

Về mặt Hình Khải mệt mỏi, anh ngồi xuống chiếc ghế đá bên đường, bóp bóp hai bên thái dương, bắt lực nói: “Nghe anh nói đây đại tiểu thư, học hành đã khiến anh mệt mỏi quá rồi, vì muốn bớt chút thời gian ở bên em ngày Lễ tình nhân, suốt ba ngày liền anh ngủ không đến mười tiếng, coi như em thương xót nể mặt chồng em vất vả khổ sở, chúng ta đừng cãi nhau nữa được không?”

Nghe xong, An Dao càng lửa giận bốc cao ba trượng, ầm ục chất vấn: “Tại sao lại nói vì muốn ở cạnh em nên mới bớt thời gian? Nếu anh không muốn kỉ niệm Lễ tình nhân thì cứ nói thẳng, giờ anh nói nghe như em sắp ép anh chết vậy, anh còn chưa trả lời câu hỏi trước của em. Tại sao anh không nói với người ta anh đã đính hôn rồi?”

“Nghe em nói cứ như là anh đây quyến rũ lắm ấy, hể đàn bà phụ nữ nhìn anh cười một cái là anh lập tức phải nói với người ta rằng mình đã kết hôn? Thế chẳng khác nào bị điên à? Huống hồ sao cô ta lại thích anh được chứ?”

“Anh đừng lảng tránh. Hôm nay em mới chỉ gặp có hai người thôi đấy, vậy thì còn bao nhiêu người em chưa bắt gặp nữa? Nhấn cưới anh không thêm đeo, thế mà em cũng ngây ngốc tin. Em thấy anh muốn để những cô gái khác hiểu lầm rằng anh vẫn còn là chàng trai vàng chưa vợ thì đúng hơn?”

Hình Khải chẳng muốn cãi nhau. Đúng là anh từ nhỏ đã không quen đeo nhẫn.

Hình Khải im lặng, không giải thích, mặc cô lẩm bẩm không ngớt. Nhưng, sự trầm mặc của anh chẳng đổi lại được sự tha thứ của vợ, lửa giận càng lúc càng bốc cao, những chuyện vô nghĩa liên tiếp được đào bới ra nói suốt hai mươi phút...

Hình Khải chỉ cảm thấy tai mình lùng bùng, trước khi đính hôn, An Dao là một cô gái thấu tình đạt lý biết bao, sau khi đính hôn lại biến thành một người chuyện gì cũng có thể đưa ra cân đo đong đếm, nói sai một câu thì dừng hồng sống yên ngày hôm đó.

“Thôi đi. Em không hiểu cho anh thì thôi, giờ anh chỉ hỏi em một câu, chuyện này kết thúc được chưa?” Hình Khải đưa ra thông điệp cuối cùng.

“Chưa!”

“Thế thì được, tùy em.” Hình Khải đứng dậy bỏ đi, lên xe, phóng vụt qua người An Dao.

An Dao liền nghệt mặt ra, cô mới cần nhằn vài câu anh đã bỏ đi rồi? Cô bèn ném cặp sách theo chiếc xe, khóc rống lên chửi r: “Mẹ kiếp Hình Khải! Lần này tôi sẽ khiến anh phải chủ động làm lành với tôi, mẹ kiếp, tôi mà chủ động tôi là kẻ khốn.”

Có thể An Dao hiểu, cũng có thể cô không hiểu, nhưng dù cô hiểu hay không, thì hôn nhân không phải là một cuộc đua, nếu đã lựa chọn rồi thì ít nhất cũng phải giữ lại cho nhau một chút không gian cũng như tin tưởng, anh kính tôi một thước tôi nhường anh một trượng, bất luận là nam hay nữ, ra sức đàn áp, gây sự vô lý cũng chỉ khiến hôn nhân đi vào con đường cùng mà thôi.

Sau trận cãi vã đó, An Dao chuyển về nhà mẹ để ở một tuần. Hình Khải không hề gọi điện cho cô, cho dù nhạc phụ nhạc mẫu ở bên cạnh ra sức khuyên giải khích bác, Hình Khải vẫn án binh bất động.

Đỗ cô một lần, hai lần... thậm chí một trăm lần một nghìn lần cũng chẳng sao, nhưng đừng quên rằng, sự chịu đựng của mỗi người là có giới hạn, sau khi bình tĩnh lại họ đều sẽ nghĩ đến việc liệu cuộc hôn nhân này có còn ý nghĩa để mà níu kéo hay không?

Vào một buổi chiều sau khi chuyện này qua đi n ngày.

Hình Dục nhận được điện thoại của mẹ An Dao. Bà mẹ An Dao thấy con gái buồn bã âu sầu thì không tránh khỏi lo lắng, vì vậy bà hi vọng Hình Dục có thể khuyên giải để Hình Khải sang đón An Dao về. Bố mẹ An Dao thời gian đầu chỉ nghĩ Hình Khải chính là lựa chọn tốt nhất cho con gái họ, nhưng lại quên mất rằng tuổi đời của cả hai đều còn rất trẻ. Họ càng quên mất một điểm rằng, Trung Quốc đang ở giai đoạn đầu của thời kỳ mở cửa, đám thanh niên nam nữ sẽ không chịu đựng nhẫn nhịn mà sống với nhau cho tới hết cuộc đời giống những người ở thế hệ trước như họ.

“Ai gọi điện cho em thế?” Đặng Dương Minh ngồi trên ghế sofa hỏi. Mỗi lần anh đi là gần bốn tháng, đang đoán có lẽ nhà cửa đã bị bụi phủ đầy, nhưng khi vừa mở cửa nhà thấy Hình Dục đang quét dọn, cảm giác đó, thật sự ảm áp tới mức khiến anh không thốt nên lời.

“Mẹ của An Dao.”

Hình Dục chau mày, cô hoàn toàn không biết gì về chuyện này, bởi vì An Dao cứ năm ba ngày lại bỏ học đã không còn là chuyện lạ nữa, còn Hình Khải ngày nào cũng tới gặp cô, hi hi ha ha một lúc rồi đi. Hình Dục chẳng thấy anh có gì khác lạ.

“Hai người đó sớm muộn gì cũng chia tay thôi, vẫn là chú Hình nhìn xa trông rộng, chỉ đồng ý cho sống chung chưa đăng ký.”

Đặng Dương Minh có thể nhìn thấy sự miễn cưỡng của cuộc hôn nhân này, chỉ có đàn ông mới hiểu đàn ông nghĩ gì, yên định đoàn kết sống trăm năm, nhưng hễ cãi vã là sẽ đứt phứt ngay, người sụp đổ trước hết luôn là người đàn ông.

Hình Dục chậm chậm thở dài, vừa cúp máy, bố An Dao lại gọi đến, nghe nói An Dao tự nhốt mình trong phòng một ngày một đêm rồi, bố mẹ gọi thế nào cũng không ra, nhà họ lại ở tầng năm, không gọi được đi động cho Hình Khải, họ sợ con gái xảy ra chuyện.

Nói thật lòng thì, Hình Dục không muốn can dự vào việc này, nhưng bố mẹ An Dao cứ nài nỉ cô, nên cô mềm lòng đành qua đó xem sao.

“Em đi đâu?” Đặng Dương Minh thấy cô ngồi thay giày, liền hỏi.

“Em sang thăm An Dao.”

“Anh đưa Đặng Dương Minh lấy chìa khóa xe, về mặt cương quyết không cho cô cơ hội từ chối.”

Một lúc sau, họ đã đứng dưới khu nhà An Dao. Đặng Dương Minh ngồi đợi trong xe, một mình Hình Dục lên trên.

Hình Dục vào trong, nhìn vợ chồng họ An với mái đầu hoa râm, lòng cô xót xa.

Hình Dục đi thẳng đến trước cửa phòng ngủ của An Dao, nói: “Chị dâu, nếu anh trai em có sai chỗ nào, thì em thay anh ấy xin lỗi chị trước. Cho dù chị không nghĩ đến anh trai em, thì hãy nghĩ cho sức khỏe của bố mẹ chị.”

Cả ba người đợi một lúc, An Dao giật mạnh cửa phòng ngủ, khi cô và Hình Dục bốn mắt nhìn nhau, một cơn giận từ từ bốc lên đầu.

“Cô đến đây làm gì? Hình Khải làm sai điều do đưa em gái hờ như cô đứng ra giải quyết sao?”

“Dao Dao, con ăn nói kiểu gì thế? Là bố mẹ gọi điện bảo Hình Dục đến...” Mẹ An Dao lo lắng nói.

“Mẹ cứ mặc kệ con!” An Dao chỉ thẳng vào Hình Dục, sau đó quay sang bố mẹ: “Bố mẹ, bố mẹ tưởng cô ta là em ruột của Hình Khải sao? Con nhớ vào! Cô ta là đứa con hoang do nhà họ Hình nhặt về! Và ưu điểm duy nhất của cô ta là làm bộ làm tịch đáng thương trước mặt đàn ông. Cho tới bây giờ con cũng không còn nhớ rõ có bao nhiêu người đàn ông bị con tiểu hồ ly này làm cho mất hồn mất vía nữa. Giờ con cũng không

muốn giấu bố mẹ nữa, nói thẳng ra thì, Hình Khải cũng từng qua lại với cô ta một thời gian rồi, nhưng Hình Khải vì con nên mới ép đuổi cô ta ra khỏi nhà, vì vậy nên cô ta mới hận con! Thực ra trong lòng cô ta đang sung sướng phát điên ấy. Cô ta là loại đàn bà tiện nhân nhất mà con từng gặp!”

Nghe xong, bố mẹ An Dao không kịp nhìn Hình Dục với “con mắt khác”, mà chỉ cảm thấy mồ hôi rùng rùng trước những lời hà khắc của con gái. Gia đình họ An nhiều đời làm nghề y, con cái ông bà nuôi dạy vốn nên có cách cư xử rộng lượng tử tế với người khác.

Hình Dục đứng nguyên tại chỗ sững sờ mất ba giây, cảm hận tát An Dao một cái thật mạnh.

Và cái tát đó khiến An Dao ngã lăn ra nền. Bố mẹ An Dao thét lên rồi chạy lại đỡ con gái dậy.

Hình Dục nắm chặt tay, nghiêm sắc mặt nói: “Tôi cho chị một cái tát không phải bởi vì tôi cảm thấy tủi nhục, mà vì chị không có tư cách rửa tội là con hoang. Bố mẹ đẻ của tôi anh dũng hi sinh vì tổ quốc, tôi là con của liệt sĩ, không phải là đứa con hoang như chị nói. Cho dù chị có tức giận tới đâu, khi nói cũng nên giữ chừng mực. Huống hồ chị không chỉ làm mất mặt mình mà còn khiến bố mẹ chị cũng mất mặt. Xin chị nghe rõ đây, tôi không có nghĩa vụ phải nuông chiều chị, bình thường tôi nhường nhịn là vì nghĩ tới anh trai mình. Thật ra mà nói, trên đường đến đây tôi còn lo lắng cho chị, thậm chí còn nghĩ tới việc chị sẽ tấn công tôi, nhưng không ngờ chị có thể mở miệng nói ra những điều như thế.”

Nói xong, Hình Dục cúi người xin lỗi bố mẹ An Dao, ngay sau đó, cô ra khỏi nhà họ.

“Anh Dương Minh, chúng ta đi thôi.” Hình Dục đóng cửa xe, miễn cưỡng cười.

“Sắc mặt em kém thế?” Đặng Dương Minh vừa khởi động xe vừa hỏi.

Hình Dục chỉ lắc lắc đầu.

Lúc này, An Dao đang xông ra khỏi khu nhà như một kẻ điên, điên cuồng đập vào thành xe, gào thét: “Mẹ kiếp, cô đừng t ra vô tội trước mặt bố mẹ tôi, cô là đồ dê tiện giả tạo!”

“Khốn kiếp An Dao! Cô dám mắng cô ấy một câu nữa tôi xem!” Đặng Dương Minh tức giận, đột nhiên mở bật cửa xe ra.

Hình Dục giữ tay anh lại: “Em tát cô ta một cái, cô ta giận cứ để cô ta la hét. Chúng ta đi.”

Đặng Dương Minh nghiêng răng, nhần nhịn, cuối cùng, anh đạp ga...

Trên đường đi, nhớ lại những lời chửi mắng của An Dao, càng nghĩ càng giận, Đặng Dương Minh dậm mạnh vào vô lăng.

“Một năm nay Hình Khải ném không ít tiền cho nhà vợ, lại còn đổi xe cho bố cô ta. Hình Khải cảm thấy có lỗi với bố mẹ vợ, nên nhường nhịn hết lần này tới lần khác, những lúc không nhịn được thì tìm anh uống say một trận rồi thôi! Mẹ nó chứ! Anh thật không hiểu nổi nha đầu An Dao tại sao không biết thỏa mãn?”

Đặng Dương Minh lại hung hăng dậm mạnh xuống vô lăng.

Ai cũng biết An Dao là người phụ nữ thích hư vinh danh tiếng, mặc dù nói là thích hư vinh đối với đám con cháu cán bộ cao cấp như họ mà nói chẳng là gì, nhưng ít nhất thì cũng phải giữ lại chút gì đó chứ, đừng cao ngạo quá!

Đặng Dương Minh còn nhớ rất rõ, có lần, sau khi uống rượu xong Hình Khải đã nói một câu như thế nào nhỉ? Tình yêu, sớm đã chết rồi.

Chính vì câu nói này, mà Đặng Dương Minh không cảm thấy lo lắng cho Hình Khải nữa, dù sao Hình Khải cũng nhìn thấu rồi, một tình yêu không màng danh lợi chỉ có thể nhìn mà không đạt được, người con gái duy nhất mang lại hạnh phúc cho anh lại không yêu anh, vì vậy đám người phàm như bọn họ đây không còn hi vọng nữa.

Nói cách khác thì, chỉ cần An Dao cứ giữ nguyên hiện trạng, không gây sự cãi vã với Hình Khải, thì Hình Khải sẽ định sống thế này tới hết đời.

Hình Dục im lặng không nói gì, cô nhìn vào gương chiếu hậu, bóng người đang ngồi bệt dưới nền gào thét đập phá xa dần.

Cô nghĩ, phản lại những suy nghĩ ban đầu của mình không chỉ có cô, mà còn cả An Dao nữa, kỳ vọng quá cao, thất vọng càng lớn. Họ đều là những người phụ nữ đáng được thông cảm.

31. Chương 31

Chương 31 :Đại dịch Sars

Tháng 5 năm 2003.

Trung Quốc bị cuốn vào một đại họa chưa từng có: hội chứng hô hấp cấp tính nặng, hay còn gọi là SARS. Là một bệnh truyền nhiễm về đường hô hấp do nhiễm virus Corona, người mắc bệnh sẽ có những triệu chứng như ho khan, sốt, khó thở. Khả năng tử vong cao.

Các phương tiện thông tin đại chúng ngày nào cũng phát đi phát lại, cập nhật con số tử vong mới nhất, nhưng họ luôn không đưa ra số tử vong thật sự, ví dụ chết một trăm người chỉ công khai mười người. Có điều về điểm này thật khó trách, dù sao cũng không ai muốn nghe thấy sự diệt vong trước đại nạn lớn.

Nhưng cho dù là thế, thì trong tình trạng đối mặt với căn bệnh SARS không có thuốc đặc trị này, nhân dân cả nước vẫn thấp thỏm như không dám nghĩ tới ngày mai. Các trường cho nghỉ học, đường phố vắng tanh vắng ngắt, các phương công cộng trống hươ trống hoác. Tối khi trong nhà cạn kiệt không còn gì để ăn nữa người ta mới đeo ba bốn cái khẩu trang đi ra ngoài mua bán, để tránh bị virus lây nhiễm, mỗi khi nghe thấy ai đó ho khan hai tiếng chỉ muốn lập tức nhảy tránh xa họ cả mét.

Và đúng vào lúc “nước sôi lửa bỏng” thế này, Hình Khải lại bị cảm nặng.

Hình Phục Quốc cũng được coi là một người của công chúng, nhận được mệnh lệnh nghiêm khắc của cấp trên: Nghiêm cấm ông về nhà thăm con trai. Hình Phục Quốc vì chuyện này mà buồn bã lo lắng tới bạc cả đầu, năm lần bảy lượt đích thân gọi điện thoại tới tổ chức y học nghiên cứu về bệnh “SARS” cầu cứu. Song, trước khi xác định được Hình Khải có mắc SARS không, Hình Khải vẫn bị cách li để điều trị.

Có điều, khu vực cách li vẫn coi là có tình người, chỉ là “giam” Hình Khải ở trong nhà trị bệnh, nói thẳng ra, thì tất cả đều phải trông chờ vào bàn tay của tạo hóa.

Mấy ngày liền, Hình Khải nằm trên giường, xung quanh đặc quánh mùi của thuốc khử trùng, anh nghĩ, nếu như anh chết, thì chắc chắn là do những kẻ kia đã coi anh là chuột bạch để làm thí nghiệm hại chết.

Hai tháng trước, An Dao lẳng lặng quay về nhà. Hình Khải không nói gì, phải đối xử với cô như thế nào thì vẫn đối như thế.

Từ sau khi An Dao quay lại nhà chồng, có vẻ ngoan hơn một chút, cố gắng tránh những cuộc cãi vã vô lý, nhưng quan hệ giữa họ rõ ràng đã xa cách hơn trước kia rất nhiều. Cứ thế, cuộc sống của họ bình lặng trôi qua thêm hai tháng nữa, sau khi cân nhắc lợi hại xong, An Dao quyết định có thai để níu kéo chồng. Nhưng kế hoạch của cô thất bại, Hình Khải luôn tìm ra đủ mọi lý do để tránh làm chuyện ấy. Cho tới khi đại dịch SARS ập đến, Hình Khải bị cảm nặng, khi ngay bản thân Hình Khải cũng cảm thấy khủng hoảng, anh đã lệnh cho An Dao lập tức quay về nhà mẹ đẻ ở một thời gian. An Dao, gần như không do dự, lập tức rời khỏi Hình Khải.

Có lẽ An Dao thật sự muốn đi, vì một người đàn ông chưa bao giờ yêu mình, cho dù cô có mạo hiểm tính mạng vì anh, thì cũng chỉ trở thành một con ma chết oan mà thôi.

Quay về hiện tại, trong phòng ngủ...

“Dậy ăn cháo đi” Hình Dục đặt bát cháo xuống, ngồi xuống cạnh giường đỡ vai Hình Khải dậy, khẽ nói: “Anh đừng làm như mình mắc bệnh vô phương cứu chữa nữa thế được không? Chỉ là bị cảm nhẹ thôi mà.”

Hình Khải chỉ là không thể chịu đựng được mùi thuốc khử trùng nhức mũi đó, có lẽ ai ngửi nhiều rồi cũng hoa mắt chóng mặt, anh lười biếng ngồi dựa vào Hình Dục: “Em nói xem người như anh có phải rất vô xì không? Vợ đi rồi mà lại thấy rất thoải mái, còn nếu em bỏ mặc anh anh lại thấy mất thăng bằng.”

Hình Dục cố gắng nhìn Hình Khải nở một nụ cười nhẹ nhàng, cô múc một thìa cháo đưa lên đút cho Hình Khải: “Em đang học làm hộ lý, lần này, đã được thực hành trong thực tế rồi.”

“Trường em không trưng dụng sinh viên đưa vào bệnh viện giúp đỡ các bác sĩ sao? Nghe nói các bệnh viện lớn đều ra chỉ thị nghiêm ngặt, bác sĩ, y tá không được nghỉ phép trong thời gian bệnh SARS hoành hành, ai ham sống thì đóng gói hành lý cuốn xéo về nhà luôn.”

“Có trưng dụng, tự nguyện đăng ký, em không đăng ký.”

“Anh cứ tưởng em học y là vì muốn chữa bệnh cứu người. trở thành Bethune (1) của thời đại mới. Xì...”

Hình Dục chỉ cười không đáp, đút cho anh ăn từng muỗng cháo một.

Có điều Hình Khải không biết, để được bước chân vào khu vực cách ly, phải ký vào giấy hoàn toàn chịu trách nhiệm về sự sống chết của mình, cô đã ký rồi, bây giờ cô là người liên lạc duy nhất của Hình Phục Quốc và Hình Khải.

Ăn cháo xong, uống hết thuốc, Hình Dục đo nhiệt độ cho Hình Khải theo đúng nguyên tắc, vẫn là 38°.

Hình Dục vô thức đứng quay lưng lại với Hình Khải, mím chặt môi, cổ họng nghẹn ngào, cố gắng giữ cho trái tim được bình tĩnh.

“Thế nào? Nhiệt độ vẫn chưa hạ à?”

“Chưa, gần hạ về mức bình thường rồi.” Hình Dục nhìn anh cười, thuận tay đặt chiếc nhiệt kế ra xa.

“Em ra ngoài đi thì hơn, anh thừa nhận là không muốn xa em, nhưng anh cũng không muốn kéo em cùng chết.” Hình Khải bất lực than, Hình Dục luôn tươi cười vui vẻ trước mặt anh, sao anh lại không biết chứ.

Hình Dục không trả lời, xuống nhà lấy một chậu nước ấm lên, ngồi xuống cạnh giường, khi cô chuẩn bị lau mặt cho Hình Khải, Hình Khải lập tức giật chiếc khăn từ tay cô, ra lệnh: “Ngồi xa ra, ra góc tường đằng kia kia.”

“SARS là bệnh lây nhiễm qua đường hô hấp, nếu lây thì đã lây từ lâu rồi. Ngày nào em cũng tự kẹp nhiệt độ cho mình, vẫn rất bình thường.”

“Có thể là khả năng miễn dịch của em tốt, nói không chừng anh hắt xì hơi một cái là virus bắn vào miệng em đấy. Đi đi đi đi, đừng để anh lo!” Hình Khải đột nhiên ý thức được tính nghiêm trọng của sự việc, bởi vì anh bắt đầu chuyển từ cảm sang sốt nhẹ.

Hình Dục khịt khịt mũi, quỳ một chân xuống cạnh giường, giữ thẳng mặt Hình Khải, đứng vào lúc Hình Khải còn chưa kịp đề phòng, cô cúi đầu áp môi mình lên môi anh, bắt đầu đưa lưỡi vào miệng anh, rõ ràng không định cho mình bất cứ một đường lui nào.

Hình Khải sưng lại mắt hai giây, mặc dù anh rất lưu luyến nụ hôn này, nhưng anh vẫn quyết định đẩy Hình Dục ra, gào lên giận dữ: “Em điên rồi à?! Có phải sợ mình sống thọ quá đúng không?!”

“Tỉ lệ truyền nhiễm của nước bọt là 100%. Anh tự suy nghĩ mà quyết định.” Hình Dục lại cười.

Hình Khải liếm liếm bờ môi khô của mình, bắt giác tim nhói đau.

Anh âm thầm cầu nguyện: xin ông trời cứu giúp, ngàn vạn lần đừng để anh nhiễm SARS, nếu không anh chết cũng không nhắm được mắt.

Hình Khải gơ tay kéo Hình Dục vào lòng, cọ cọ vào trán cô, hỏi: “Anh không muốn nói những lời khiến em phải sờn gai ốc, nhưng lại sợ sau này không có cơ hội để nói nữa... Tiểu Dục, anh thích em, thậm chí bắt đầu từ bao giờ anh cũng không nhớ nữa.”

Hình Dục từ từ khép mắt lại, không nói gì, chỉ khẽ ừm một tiếng.

Hình Khải thấy cô không nói gì, bất giác phá lên cười nhạt: “Ha ha, anh biết em sẽ như thế, khi anh nhận ra anh thích em anh đã không đủ tư cách để nói với em nữa, anh biết... em sẽ không kiên quyết từ chối nhưng chắc chắn không tha thứ cho anh, chỉ lẳng lẳng bấđáp anh mà thôi.”

Hình Dục từ từ khép mắt lại, nghiêng tai lắng nghe nhịp đập của trái tim anh.

Cô không nói có nghĩa là thừa nhận, ha ha, Hình Khải không nhận được cười tự trào phúng mình.

“Anh thề với trời rằng, nếu thật sự có thể chết cùng em, anh sẽ không hối hận. Em có hối hận không?”

“...”

“Lại không trả lời, anh sắp chết rồi, nói cho anh vui lòng đi mà...”

“Nếu chúng ta đều không may chết vì bệnh SARS, em muốn được chôn trong cùng một nấm mồ với anh, trên bia mộ khắc: Mộ của anh trai Hình Khải, em gái Hình Dục. Tết Thanh minh mọi người đi tảo mộ, em sẽ được nhờ phúc của anh, nhất định sẽ được ăn kẹo và những đồ ngon.” Hình Dục cười nói.

Hình Khải chưa xót, mắt bắt đầu đỏ, anh ôm cô chặt hơn, phì cười: “Em thật nhẫn tâm, vẫn không chịu tha thứ cho anh, có điều có thể được chôn cùng một mộ với em cũng đủ rồi.”

Hình Dục ngược mắt lên, nhìn xung quanh rồi nói với anh: “Anh dạy em đánh mạt chược được không? Nghe các trưởng bối trong thôn nói, đám tiểu quỷ thường thích cá cược. Nếu người nhà không đốt đủ tiền giấy, thì sẽ phân thắng bại bằng cò bạc để xem bị đẩy xuống tầng nào trong mười tám tầng địa ngục”

Hình Khải khịt khịt mũi, búng vào trán cô một cái: “Đầu óc mê tín nhảm nhí, chết rồi còn lo mấy chuyện đó nữa.”

Hình Dục cười không đáp, đáy mắt cô xanh thẫm, toàn thành phố sống trong không khí khủng hoảng, gia quyến của người bệnh ngày nào cũng tỉnh dậy trong sợ hãi.

“Hình Khải... người ngốc có phúc ngốc, anh chắc chắn không mắc phải thứ bệnh nan y đó đâu.”

Thôi được, tạm thời anh nhận mình là tên ngốc.

“Tiểu Dục, vừa rồi em hôn anh.”

“Ừ, làm sao?”

“Em nói làm sao?” Hình Khải quan sát biểu hiện trên mặt cô, mau mau xấu hổ đỏ mặt đi!

“Ồ, trong lúc lo lắng nhất thời đã có hành động không đúng đắn. Lần sau sẽ chú ý.” Hình Dục điềm tĩnh trả lời.

“...”

Hình Khải buồn bã thở hắt ra, dịch dịch người, vồ vồ vào cạnh gối bảo cô nằm xuống. Lần này Hình Dục không từ chối, cởi dép, nằm tựa vào đầu giường.

Khi người ta không thể chắc chắn ngày mai mình còn có thể mở mắt ra được nữa hay không, hồi ức luôn luôn trở thành một cuốn băng video quý giá nhất.

Hình Khải vòng hai tay ra sau gáy làm gối, cười cười, nói: “Em còn nhớ lần em tới trường quân sự tìm anh không? Toàn bộ đám nam sinh khi biết có một cô gái xinh đẹp tới trường thì đều sung sướng phát điên. Lúc đó anh vẫn chưa biết là em, còn hòa vào dòng người hò reo cổ vũ, ai ngờ em lại giống như Hoa Tiên Tử bước ra, em có biết tâm trạng anh khi ấy thế nào không?”

Hình Dục khựng người lại, lắc đầu.

“Tự hào, kiêu ngạo! Thầm kêu lên một tiếng: Tuyệt!” Hình Khải trở nên hào hứng, vừa ngồi dậy, lại khuyu vai xuống: “Ai ngờ cuối cùng lại bị anh quây cho chẳng còn vui vẻ gì nữa, em nói xem cái tính xấu đó của anh sao không thể sửa chứ?” Hình Khải thở dài thườn thượt, nói tiếp: “Có điều, khi ấy anh thật sự không ngờ em lại nhất định không chịu lấy anh, lại còn đối xử với anh quá đáng như thế..”

Hình Dục sờ sờ lên trán Hình Khải, lúc nào cũng để ý tới nhiệt độ cơ thể a

“Đang nói chuyện với em đây, đừng đưng chân đưng tay.” Hình Khải giật tay cô ra, ghét nhất thái độ hồ hững như chuyện đó không liên quan tới mình của cô.

“Sau khi tốt nghiệp anh có định về bộ ngoại giao làm không?”

“Em muốn biết thật à?”

Hình Dục cười gật đầu, bỏ một viên thuốc ngậm ho vào miệng anh.

“Anh cũng đang do dự đây, bố muốn anh vào bộ ngoại giao rồi từ từ leo lên, em cũng biết anh là kẻ có dã tâm mà, không muốn đi từ đáy đi lên...” Hình Khải nghiêng đầu nhìn Hình Dục: “Em có biết lối tắt một bước lên trời là gì không?”

“Biểu hiện xuất sắc, có cống hiến vượt bậc đối với ngành ngoại giao Trung Quốc.” Hình Dục ngược mắt lên: “Vậy có nghĩa là, anh muốn ra nước ngoài phải không?”

Hình Khải búng tay tách một cái, véo véo cằm Hình Dục, cười nói: “Có tiêu chuẩn cho người nhà đi cùng, một nước ở châu Á, em đi cùng anh nhé?”

Hình Dục nghi ngờ nhìn bộ dạng của Hình Khải, trong mắt anh hoàn toàn không còn hình bóng của người phụ nữ kia.

Ai cũng nói phụ nữ là loại sinh vật nhạy cảm nhất trên thế giới, thực ra khả năng dò xét của người đàn ông cũng không kém gì. Dù sao đàn ông và đàn bà đều là tổng hợp của sự mâu thuẫn, họ hi vọng những người mà họ quan tâm không bị tổn thương, cũng mong chờ có được sự ủng hộ dù chỉ là lời nói, cho dù chỉ là những lời quan tâm vô thưởng vô phạt.

Song, khi An Dao chạy về nhà mẹ để tránh trước nghi vấn anh bị bệnh SARS, chút tình nghĩa cuối cùng trong Hình Khải, đã hoàn toàn bị rút cạn.

Nghĩ tới đây, Hình Dục ngồi dậy, bước xuống giường.

“Này! Em làm thế là có ý gì hả? Haizz... Em mau đứng lại cho anh...” Hình Khải còn chưa nói xong, Hình Dục đã đẩy cửa bỏ đi, trên cầu thang vọng lại những tiếng bước chân gấp gáp.

Hình Khải cười khi khi, những tiếng ho phải nén lại trong cổ họng cả nửa ngày cuối cùng cũng được giải phóng. Anh đầm đẩm phần ngực đau nhói, biết ngay là cô phải chạy, không chạy nữa chắc anh chết sống vì khó chịu mất.

Lúc này, bên ngoài ban công vọng vào tiếng hét...

“Hình Khải! Anh từ xa gửi lời chúc phúc tới chú, tai họa cách nghìn năm, chú chắc chắn không chết được đâu! Có điều, nếu chú đi trước một bước, anh sẽ thay chú chăm sóc Tiểu Dục, đừng nhớ nhung gì, hà hà...”

Ông nội cậu chứ! Đặng Dương Minh.

Hình Khải vừa ho vừa cười. Có điều, những gì Hình Khải vừa nói là thật lòng, nếu anh có thể thoát được kiếp nạn này, anh nhất định sẽ tìm cách để đưa cô đi.

Cô tình nguyện ở lại cùng sống cùng chết với anh, nhưng lại không chịu thừa nhận là mình yêu anh.

Ai tới phân tích giúp tôi xem, cô gái này đầu óc có vấn đề thật rồi đúng không?

32. Chương 32

Chương 32 : Xin lỗi, chúng ta chia tay đi

Nửa năm sau khi Hình Khải thoát khỏi dịch SARS, cùng năm đó, anh chính thức đưa ra lời đề nghị chia tay với An Dao.

Thực ra nguyên nhân chủ yếu không phải là vì Hình Dục, sau khi Hình Khải thông báo với vợ rằng anh quyết định sẽ làm việc trong đại sứ quán Trung Quốc tại Hàn Quốc, An Dao chẳng buồn nghĩ ngợi gì nhiều lập tức chất vấn: “Không phải anh muốn cùng sớm tối ra vào gặp gỡ với cô giáo người Hàn Quốc xinh đẹp kia đấy chứ?”

Nếu nói trong lòng anh không khó chịu thì là giả, thời gian đầu khi quyết định sống cùng với An Dao là vì lòng tự tôn bị tổn thương, sau này cũng vì lòng tự tôn biết rằng Hình Dục sẽ không tha thứ cho mình nữa, anh cũng muốn thôi cứ sống như thế đi.

Chính là bởi vì An Dao có những ưu điểm xứng đáng được yêu thương, ví dụ như tính tình hoạt bát hay nói hay cười, ví dụ cô tình nguyện vì anh mà thay đổi thói quen lười biếng của mình, ví dụ cô hết lần này tới lần khác thì thắm vào tai anh câu “Em yêu anh”.

Nhưng, khi sự dễ chịu đó dần dần chuyển thành những trận cãi vã không ngừng nghỉ, Hình Khải tin rằng cuộc tình này đã mất đi ý nghĩa nguyên sơ của nó.

Đương nhiên, anh cũng không dám tự nhận mình là người chồng tốt.

An Dao kiên quyết không đồng ý, mặc dù cô cũng đã có dự cảm rằng họ không thể tiếp tục cho tới khi kết hôn, nhưng không người phụ nữ nào chấp nhận đối diện với sự thật bị vị hôn phu của mình vứt bỏ cả.

Gia đình họ An hết bà cô này tới bà dì khác tới thăm, Hình Khải một mặt phải ngênh đón cuộc thi kiểm tra đẳng cấp, một mặt phải ứng phó với sự “cuồng nhiệt hỗn loạn” của họ hàng thân thích nhà họ An. Nhưng Hình Khải không trốn tránh trách nhiệm, dù sao hồi đầu quyết định sống chung anh cũng chẳng hỏi ý kiến ai vì vậy chia tay cũng không cần phải được ai đó cho phép. Chỉ là nửa tháng sau đó, việc này khiến anh mệt mỏi vô cùng, khuôn mặt gầy sọm đi trông thấy.

Tháng 1 năm 2004.

Hình Khải và An Dao trải qua ba tháng chiến tranh lạnh, chính thức chia tay.

Yêu thương một thời gian, cuối cùng trở thành người xa lạ, khiến cả hai người bọn họ không ai cảm thấy dễ chịu cả.

Hình Khải nhớ lại trước kia, trong lúc bông bột anh đã chấp nhận đối phương, và đã kết thúc tình yêu của mình trong bất lực. Bây giờ, không thể không đối mặt với hiện thực, anh vẫn là một người đàn ông chưa trưởng thành, vẫn là một tên tiểu tử đầy tật xấu.

Sự tùy hứng của bản thân, khiến ba người bị tổn thương, muốn hồi hận cũng đã muộn.

Đồng thời, cuối cùng anh cũng nhận ra rằng, thích thì mãi mãi thích, cho dù bản thân có muốn bác bỏ tình cảm đó đến thế nào.

Không biết An Dao lấy đâu ra dũng khí, mà lại hẹn Hình Dục gặp mặt.

Hai người ngồi trong vườn hoa bên đường, Hình Dục nhìn An Dao lúc này vẫn đang đau đớn khôn nguôi, nhưng cô không sao thốt ra được một lời để an ủi bạn.

“Hình Dục, hôm nay mình sẽ không làm khó cậu, chúng ta sẽ nói chuyện với nhau như trước kia được không?”

“Chúng ta không thể quay lại trước kia nữa.” Hình Dục bình tĩnh đáp.

“Mình... lúc ấy mình bị điên rồi, không nên trút giận vào cậu.” An Dao buồn bã, nói: “Giờ nhớ lại những gì mình đã làm, mình thật sốc với chính mình.”

Chuyện hủy hôn đã kéo dài lâu như thế, An Dao cũng cảm thấy mệt mỏi, nhưng khi tất cả lắng lại, cô mới ngộ ra rằng, mình đã từng làm bao nhiêu là việc ngốc nghếch. Huống hồ, Hình Dục lại hoàn toàn không dương oai giêu võ trên tư thế là người thắng cuộc, rõ ràng cô đã trách nhảm Hình Dục. Có điều không phải việc gì cũng có thể nói “sớm biết thế”, chuyện gì phải trải qua thì nên trải qua.

“Cậu nhầm rồi, người bị tổn thương không phải mình, mà là người đàn ông định nắm tay đi nốt nửa cuộc đời còn lại cùng cậu kia.” Hình Dục thở hắt ra, nói tiếp: “Mình chẳng cao thượng như cậu nghĩ đâu, và cũng chẳng phải là người bị hại gì gì cả. Mình vẫn luôn nghĩ, nếu có một ngày mình đi rồi, Hình Khải nên giao cho ai chăm sóc đây...” Nói xong, cô đứng dậy bỏ đi.

Nghe xong, An Dao nhìn theo bóng bạn, thở dài.

Nhớ lại những ngày đã qua, lần đầu gặp Hình Khải, cô đã yêu anh, đã trúng tiếng sét ái tình với anh. Con đường này là do cô tự chọn, thậm chí cô còn đưa ra cho mình tình huống xấu nhất, nếu cả đời này Hình Khải không yêu cô, hoặc đối với cô lạnh nhạt, cô cũng cam tâm tình nguyện chấp nhận.

Song, cô đã đánh giá quá cao tình yêu của mình, yêu một chút, mà lại muốn có được nhiều hơn, khi không đạt được kết quả như mong muốn, cô bắt đầu coi tất cả những người khác là kẻ thù, vô tình đánh mất con người đáng yêu trước kia của mình.

Lúc này, An Dao đột nhiên như nghĩ ra điều gì, sững lại một lát, rồi gọi: “Đợi đã Hình Dục!”

Cô vội vàng chạy đuổi theo Hình Dục, vừa đuổi vừa hỏi: “Cậu nói câu đó là có ý gì, cậu định đi đâu? Hình Khải có biết không?”

Hình Dục mím môi không để lộ ra nụ cười, trả lời mà như hỏi lại: “Cũng may cậu còn trẻ, mình hi vọng cuộc hôn nhân sau cậu sẽ hạnh phúc hơn. An Dao, quên hết những chuyện không vui đi, chỉ nhớ đến những quãng thời gian vui vẻ, nếu cậu cũng đã từng hối hận. Được không?”

An Dao lẳng lặng gật đầu, chầm chầm nhìn theo bóng Hình Dục đang đi xa dần, không hiểu được hàm ý trong nụ cười của bạn, hình như trong đó có chút bi thương.

Từ sau khi Hình Khải trở lại cuộc sống độc thân, gia đình họ Hình dần dần khôi phục lại cuộc sống trước kia. Hàng ngày Hình Dục về nhà đúng giờ, trong lúc Hình Khải kiệt sức, cô quan tâm tới Hình Khải từ những thứ nhỏ nhặt nhất, giúp anh nhanh chóng thoát khỏi bóng đen của cuộc hôn nhân thất bại.

Hình Khải cảm nhận được một cách sâu sắc sự ấm áp và bao dung mà người nhà có thể mang lại cho mình. Anh giờ đã hiểu rồi, tình thân mới là thứ tình cảm đáng tin cậy nhất trên thế giới này, cho dù bạn có đáng ghét tới đâu, người duy nhất không vứt bỏ bạn chính là người nhà bạn. Họ đang rộng vòng tay, mãi mãi là cảng tránh gió của chúng ta.

Sau bữa cơm tối.

“Tiểu Dục, chuyện anh nói với em, em đã quyết định chưa?”

Hình Khải giục giã nói, tháng sau là anh phải đi rồi, tên của người nhà đi theo vẫn đang bỏ trống.

“Em không đi, em không biết ngoại ngữ.”

“Anh có nói em chạy sang Hàn Quốc lấy anh đẹp trai đâu, không biết ngoại ngữ thì làm sao? Hơn nữa đại sứ quán được xây dựng giống như biệt thự vậy, không bảo em sang đây chịu khổ đâu mà sợ, ăn này chơi này đều đầy đủ cả, đồng nghiệp cũng là người Trung Quốc. Vả lại còn có anh nữa mà.”

“Nếu đi thì ít nhất cũng phải khoảng hai năm, còn phải nhìn vào biểu hiện của anh mới có thể quyết định bao giờ được về nước. Em không đi.” Hình Dục vừa xem ti vi vừa chậm rãi nói.

Hình Khải tắc tắc lưỡi, dịch dịch ghế sang gần chỗ Hình Dục, giọng đáng thương tội nghiệp ra: “Em thật sự nỡ để anh một mình cô đơn nơi xứ người sao?”

“Nghe nói nước ngoài chỗ nào cũng có gái đẹp, anh sẽ không cô đơn đâu.”

“Nhân viên ngoại giao sao có thể yêu người nước ngoài.”

Hình Dục từ từ nhướn mắt lên: “Thật hay giả?”

“Em nghĩ anh đang lừa em à? Để chắc chắn nhân viên ngoại giao công tâm chấp pháp, có quy định rõ ràng rồi mà. Không tin thì em đi đọc xem, ở trên bàn anh có một bản đấy.”

“Ồ.”

“Ồ cái gì, có em ở cạnh, anh không cần bất kỳ người nào khác. Huống hồ anh sang đó bận tối mắt, làm gì có thời gian mà đi tìm hiểu yêu đương.”

Hình Khải suy nghĩ kĩ càng, mỗi một quyết định của anh, về cơ bản đều liên quan tới Hình Dục.

Dự định ban đầu của anh chưa từng thay đổi. Lùi một bước để tiến ba bước, anh có thể chấp nhận chuyện cô không yêu mình, nhưng quyết không cho phép cô rời khỏi tầm mắt anh. Bởi vì, anh vốn không thể rời xa người con gái này, từ năm mười lăm tuổi cô ấy đã bước vào cuộc sống của anh.

Cô không tuyên bố sẽ giam giữ anh mãi mãi, nhưng lại bắt mắt hồn anh mang đi.

33. Chương 33

Chương 33 : Cảm giác ôm em vào lòng, thật hạnh phúc

Lần này Hình Khải sẽ sang nhậm chức ở đại sứ quán cộng hòa nhân dân Trung Hoa đặt tại Hàn Quốc.

Đại sứ là một cấp lãnh đạo trong hàm ngoại giao, dưới đại sứ còn có rất nhiều những chức vụ khác. Họ lần lượt phân theo thứ tự cao thấp mà được gọi là: Công sứ, tham tán công sứ, tham tán, bí thư thứ nhất, bí thư thứ hai, bí thư thứ ba, tùy viên. Ngoài ra, còn có các tùy viên quân sự khác.

Chức vụ mà Hình Khải đảm nhận lần này là bí thư thứ ba, dựa vào năng lực cá nhân của anh, anh được phân về bộ nào đó.

Nói gì thì nói Hình Khải mới tốt nghiệp mà đã may mắn được cất nhắc vào vị trí này, rõ ràng anh đã bỏ không ít công sức vào đó.

“Tiểu Dục, em không đi cùng anh thật à?”

Hình Khải hỏi với giọng bất mãn, Hình Dục sau cả đêm suy nghĩ đã đưa ra câu trả lời từ chối. Thực ra anh không có ý định ở lại Hàn Quốc làm quá lâu, nói thẳng ra thì là, anh chỉ cần chút kinh nghiệm và quá trình công tác trong lý lịch, để có thể bước những bước rộng hơn trong con đường công danh sự nghiệp sau này khi quay về nước.

“Anh đi sớm về sớm, em đợi anh khải hoàn quay về.” Hình Dục cười cười.

Hình Khải vẫn không chịu từ bỏ: “Em suy nghĩ thêm đi.”

“Hình Khải, em muốn hỏi anh một câu, trước khi em bước chân vào nhà họ Hình anh sống thế nào?”

“Hút thuốc, uống rượu, đánh nhau, chơi game, bao gái, đại khái là thế, sao nào?”

Hình Dục vuốt vuốt má a, cô lo sự thay đổi môi trường sống sẽ ảnh hưởng tới sức khỏe của Hình Khải, nhưng Hình Khải bản tính đã là kiểu người thích dựa dẫm phụ thuộc, không phải vì anh sợ hãi điều gì, mà là anh thiếu cảm giác an toàn, vì vậy gia đình vô hình trung đã trở thành nơi anh khao khát được trở về mỗi ngày nhất.

Về chuyện này, Hình Phục Quốc không tránh khỏi bị luận trách nhiệm, ông đã không cho con trai một tuổi thơ tươi đẹp tròn vẹn, khiến Hình Khải luôn sống trong trạng thái mơ màng lẫn lộn.

Thời gian đầu, khi Hình Dục thu dọn đồ đạc truyện tranh giúp anh đã đọc được một câu anh viết, nhìn nét chữ, có lẽ được viết khi đang học cấp hai: Tại sao phải sống? Chết đi liệu có ai biết không?

Từ ngày đó trở đi, Hình Dục đã biết Hình Khải thêm một gia đình ám áp biết bao.

Hình Dục quay người, nhìn thẳng vào mắt Hình Khải, chậm chậm nói: “Mỗi người sau khi trải qua một vài chuyện sẽ càng hiểu bản thân mình hơn, đây là cái giá của sự trưởng thành, không hẳn đã là chuyện xấu.”

“Em tự nhận là em già dặn sao?” Hình Khải hỏi lại.

Hình Dục không tiếp lời, ngồi xuống giúp anh gấp quần áo, người là động vật quần cư, một khi cảm thấy cô đơn buồn bã, tự nhiên sẽ tìm cách để loại trừ sự cô đơn.

“Đúng rồi, chẳng phải anh nói hàng năm đều có kỳ nghỉ phép về thăm gia đình sao? Em đoán lần này anh đi cũng không quá lâu, quần áo bỏ bớt lại được không?”

Hình Khải lười nhác ngồi xuống chiếc giường mềm mại, hỏi với giọng chất vấn: “Em hãy nói thật đi, có phải trong lòng em có người con trai thanh mai trúc mã nào không?”

Hình Dục sững lại: “Sao anh hỏi thế?”

“Vừa rồi em hỏi về tuổi thơ của anh, chắc chắn là nghĩ tới tuổi thơ của mình! Nói nói nói mau, anh phải đấu với hần ta một trận.”

Hình Dục phì cười: “Hồi nhỏ em toàn chơi một mình. Đá cầu, nhảy dây, cắt giấy... toàn chơi một mình thôi.”

“Nhảy dây mà nhảy một mình?”

“Vâng. Buộc một đầu vào cây, muốn nhảy bao lâu thì nhảy.”

“Không ai chơi với em à? Xem ra nhân duyên của em khi còn nhỏ còn kém hơn anh nhỉ?”

“Ai nói thế, là em không thích chơi với người khác thôi.”

Hình Dục không may mắn như Hình Khải, cho dù không có người thân bên cạnh nhưng vẫn có rất nhiều người quan tâm, bố mẹ cô thường xuyên đi chiến đấu ở những vị trí tiền tiêu nhất trên khắp mọi miền đất nước, còn sự ra đời của cô là một sự cố. Đương nhiên, chuyện này do cô nghe được từ miệng mẹ sau khi hiểu chuyện, tình cảm giữa bố mẹ cô không sâu đậm gì, có thể nói cuộc hôn nhân của họ là do bố mẹ hai bên quyết định. Các bậc phụ huynh mặc dù thỉnh thoảng vô tâm để hở ra một vài câu, nhưng lại quên rằng có những lời không thể nói bừa, sẽ khiến đám trẻ con già trước tuổi bị vỡ mộng tưởng.

Hình Khải nheo mắt lại quan sát Hình Dục...

Mặc dù miệng cô vẫn cười, nhưng Hình Khải cảm thấy chẳng có gì thú vị cả, ít nhất thì anh còn có Đặng Dương Minh làm bạn, Hình Dục thì đúng là quá thảm.

Hình Khải nhấc chân lên dùng mũi chân cọ cọ vào sống lưng cô, nói: “Anh muốn bàn với em một việc, đợi khi nào chúng ta ba mươi tuổi, nếu em vẫn chưa lấy chồng anh cũng chưa tái h thì coi như chúng ta gá ghép với nhau để qua ngày, lấy anh có được không?”

“Ba mươi tuổi? Còn năm sáu năm nữa, đến khi ấy rồi hãy nói.” Thái độ của Hình Dục rất thản nhiên.

“Ái chà chà, em đừng thu dọn đồ nữa, nói chuyện đi.” Hình Khải chép miệng ngồi thụp xuống cạnh Hình Dục, đặt mông ngồi luôn lên đồng quần áo.

“Em không thể đưa ra một lời hứa không thiết thực. Anh đừng ngồi dè lên quần, sẽ tạo thành nếp gấp đấy.”

Hình Dục đẩy đẩy Hình Khải, rút đồng quần áo dưới mông anh ra.

Hình Khải bắn khoản từ chiều tới tối, anh sắp đi rồi, Hình Dục còn chưa thể cho anh một câu trả lời chính xác, nhưng bao nhiêu dấu hiệu kia đều cho thấy trong lòng cô không có người con trai nào khác cả? Chuyện gì thế này?

Hình Khải mang theo bản khoản trong lòng tới tận lúc ăn cơm, trên ti vi đang chiếu một bộ phim nhiều tập nào đó, diễn biến của câu chuyện không rõ ràng lắm, nhưng có một đoạn ngắn khiến Hình Khải phải chú ý, nữ chính bị mắc bệnh ung thư máu, để tránh cho nam chính phải chịu buồn đau quá độ, nên nữ chính đã đề nghị chia tay, thậm chí còn hôn người đàn ông khác trước mặt nam chính.

Hình Khải đột ngột nhìn khuôn mặt nhỏ bé trắng trẻo của Hình Dục, đặt bát đĩa xuống, kéo cô ngồi lên đùi mình chăm chú quan sát.

“Sao thế?” Hình Dục vuốt vuốt mái tóc vẫn còn ướt.

“Không. Chỉ là muốn nhìn em thôi.” Hình Khải dùng lòng bàn tay cọ cọ vào môi cô, anh không nên nghĩ theo chiều hướng tiêu cực, nhưng lại không tìm được suy nghĩ hỗn loạn của mình.

“Phải rồi, em đang làm ở bệnh viện phải không?”

“Vâng.”

“Ngày mai anh đến bệnh viện của bọn em chụp phim, gần đây cảm thấy phổi hơi tức thở.”

“Khó chịu thế nào?”

“Tức thở lắm, đặc biệt là khi ngủ.”

Hình Dục bắt đầu lo lắng, vội vàng đứng bật dậy: “Vậy đừng đợi đến ngày mai, đi luôn bây giờ đi.”

“Ôi trời, không nghiêm trọng đến thế đâu, ngày mai hãy hay.”

“Anh bị thế bao lâu rồi? Sao không nói gì với em? Chẳng phải anh vừa làm kiểm tra sức khỏe tổng thể à? Báo cáo xét nghiệm đâu mau đưa em xem.” Hình Dục đã bắt đầu đứng ngồi không yên.

Vừa tức thở đấy, có lẽ gần một phút.

“Kết quả kiểm tra tất cả các mục đều bình thường, chắc không có chuyện gì lớn đâu, em đừng căng thẳng quá, anh chỉ nói thế thôi.” Hình Khải kéo cô ngồi xuống ghế, về cơ bản anh đã xác định được vị trí của mình trong lòng Hình Dục, đồng thời cũng chứng minh được rõ ràng Hình Dục có chuyện giấu anh.

“Kiểm tra lại một lần nữa đi? Em sẽ nói với chủ nhiệm, có thể lấy kết quả ngay.”

“Ừ, anh nghe em.” Hình Khải cúi đầu và cựa. Anh cố tình sắp xếp như thế, Hình Dục ở bên đưa anh đi khám, tiện thể cũng bảo cô kiểm tra sức khỏe luôn, nếu cô từ chối làm xét nghiệm máu, thì chắc chắn là có bệnh gì đó đang giấu.

Sáng sớm hôm sau, họ cùng đến bệnh viện nơi Hình Dục làm.

Hình Khải nhìn thấy đủ mọi bệnh nhân khiến anh nhứ chặt mày lại, nói thật không có bệnh chẳng ai muốn chạy tới bệnh viện làm gì. Ồ, anh chính là người như thế.

“Anh, đi xét nghiệm máu.” Hình Dục cầm một tờ hóa đơn trên tay, người mặc blu trắng đi Hình Khải.

Hình Khải thấy vẻ nghiêm túc của cô, trước ngực còn đeo ống nghe, rất có phong thái của một nữ bác sĩ làm việc cẩn thận.

“Bình thường em làm ở đâu?”

“Phòng cấp cứu.”

“Hả? Nơi đấy máu me lắm.” Hình Khải chưa bao giờ thật sự quan tâm tới công việc của Hình Dục, dù sao gia đình cũng không thiếu tiền tới mức phải cần tới lương của cô.

Hình Dục chỉ cười không nói, lúc này, có người gọi giật Hình Dục từ phía sau.

Nụ cười trên môi Hình Khải vụt tắt, dù sao cũng từng là vợ chồng một thời gian, giọng nói vẫn nhận ra được. Anh quay người lại, nhìn An Dao: “Lâu rồi không gặp.”

“Gần đây khỏe không?” An Dao rất bình thản, mỉm cười bước tới, cô nhìn Hình Dục cười gật đầu như muốn chào, mặc dù cô và Hình Dục cùng thực tập trong một bệnh viện, nhưng hai người khác khoa, nên ít có cơ hội gặp mặt.

Hình Dục gật đầu mỉm cười, biết ý đứng lui ra một chút.

Hình Khải gượng gạo cười đáp lại: “Anh vẫn thế, còn em?”

An Dao khẽ thở mạnh: “Rất ổn, nhớ lại những gì em đã làm trước kia, em rất muốn xin lỗi anh, nhưng lại không đủ dũng khí.”

Hình Khải sững lại. “Xin lỗi? Là có ý gì?”

An Dao ngồi xuống chiếc ghế cạnh hành lang, tay nghịch nghịch chiếc ống nghe đeo trên cổ, điềm nhiên cười: “Em đã quá kỳ vọng vào hôn nhân, em cứ nghĩ chúng ta sẽ sống hạnh phúc vui vẻ với nhau cả đời giống như những câu chuyện trong tiểu thuyết tình cảm, giờ nghĩ lại... thật ấu trĩ.” An Dao mím chặt môi, nói tiếp: “Không phải là vì anh đối với em không tốt, anh chẳng sai gì cả, mà là em luôn vờ hồ đồ, biết rõ em không phải là nữ chính trong câu chuyện của anh, mà vẫn cứ gượng ép bản thân...” Nhớ lại trước kia, Hình Khải thật sự đã cư xử với cô tử tế hết mức có thể rồi, nhưng trong sự tử tế đó thiếu yếu tố tình yêu.

Hình Khải trầm mặc hồi lâu, từ từ ngồi xuống cạnh An Dao, cười nói: “Chuyện đã qua rồi đừng nhắc lại nữa, nhìn thấy em bây giờ tươi tắn thế này anh cũng yên tâm. Anh sắp đi rồi, có lẽ lần này đi phải vài năm nữa mới có thể gặp lại em.”

“Anh vẫn quyết định ra nước ngoài làm việc?”

“Ừ, tháng sau lên đường, nhưng... chắc chắn không phải anh đi vì cô giáo Hàn Quốc như em nghĩ đâu, ha ha.” Hình Khải trêu.

“...” An Dao ngượng ngùng vuốt vuốt tóc, nói: “Đấy là lời nói trong lúc tức giận, thực ra từ lâu em đã biết người anh yêu là Hình Dục, có điều Hình Dục hình như không hiểu điều này.”

Hình Khải cười không đáp, Hình Dục sao có thể không hiểu, vờ ngốc theo thói quen mà thôi.

“An Dao, em giúp anh một việc được không?”

“Vâng, anh nói đi.”

Hình Khải xé một mẩu giấy trên bao thuốc lá ra, vừa viết vừa nói: “Giúp anh để ý tới sức khỏe của Hình Dục, đây là số điện thoại của anh ở Hàn Quốc, nếu có chuyện gì, em hãy gọi cho anh ngay, cảm ơn em.”

An Dao cầm số điện thoại trong tay khẽ khựng lại: “Hình Dục cô ấy bị làm sao?”

“Chưa rõ, nhưng anh cảm thấy có lẽ tình trạng sức khỏe của cô ấy không ổn lắm. Cô ấy rất ít khi ốm, nhưng có một lần ốm rất nặng, khi anh phát hiện ra, cô ấy đã ngất trên nền, sắc mặt trắng bệch tay ôm chặt ngực. Đương nhiên, anh vọng là do mình quá đa nghi...” Hình Khải lo lắng chau mày: “Còn nữa, em đừng đi hỏi cô ấy nhé.”

Nghe nói như thế, An Dao đột nhiên nhớ ra một chuyện: “Đúng rồi, vào hôm chúng ta chia tay, Hình Dục từng nói với em rằng, phó thác anh cho em cô ấy mới yên tâm đi, nhưng không nói là sẽ đi đâu, lẽ nào cô ấy?...”

Hình Khải giật thót mình, trời ơi! Không phải là thật chứ?!

Hai người lập tức cùng thỏa thuận, An Dao nhận sự ủy thác của Hình Khải “theo dõi” nhất cử nhất động của Hình Dục, chỉ cần phát hiện ra bất kỳ manh mối nào là phải thông báo cho anh ngay. An Dao thấy Hình Khải vì Hình Dục mà tỏ ra lo lắng sốt sắng, nếu nói hoàn toàn không có cảm giác gì thì là nói dối, nhưng cô còn có thể thế nào nữa, trong mắt Hình Khải hoàn toàn không còn có cô nữa, cô đành phải lui về sau sân khấu chúc phúc cho họ.

Phải rồi, con trai của viện trưởng đang theo đuổi cô, lần này, cô sẽ suy nghĩ thật kỹ con đường tương lai cho mình.

Đúng thế, họ đều đã thay đổi rồi.

34. Chương 34

Chương 34: Anh hít cũng chỉ vì em

Đúng như dự đoán của Hình Khái ,Hình Dục không chịu làm xét nghiệm máu.Lý do mà cô đưa ra là:mình rất khỏe mạnh,không cần thiết phải làm xét nghiệm đó.

Ồi, phải thế nào đây,chuyện gì thì cũng không thể suy nghĩ sâu xa hơn được.Hình Khái buồn bực,từ sáng sớm ngồi tới tận sáu giờ tối,thần trí hoang mang,cho tới tận khi Hình Dục kết thúc buổi thực tập của mình,cả hai mới quay về nhà.

“Chú ý đèn đỏ!”Hình Dục kinh ngạc khi thấy bánh xe lao thẳng vào đường dành cho người đi bộ, cũng may lúc này không có ai sang đường.

Hình Khái đạp phanh gấp, đột ngột dừng lại,cả hai lao mạnh về phía trước.Hình Dục lấy tay sờ vào trán Hình Khái, những giọt mồ hôi mát lạnh dính vào lòng bàn tay cô,cô vội vàng rút ra mấy tờ giấy ăn lau mồ hôi cho anh,ân cần hỏi:”Anh sao thế?Kết quả kiểm tra cho thấy anh không những bình thường mà còn hết sức khỏe mạnh nữa mà?”

Hình Khái không nghe thấy Hình Dục nói gì cả,chỉ biết lòng anh càng nghĩ càng rối bời hoang mang,anh đánh xe quay về lại đường thẳng,dừng lại bên lề,bước xuống xe:”Anh đói rồi,đi ăn cơm với anh.”

Hình Dục nhìn vào tiệm ăn bên đường,vâng lời.

Còn nhớ hồi cô mới đến Bắc Kinh, còn không biết thế nào là quán ăn nhanh,Hình Khái chê cười cô là đồ nhà quê mặc dù cho tới bây giờ cô đã từng ăn một lần,nhưng vẫn không hiểu tại sao hai miếng bánh mì tròn kẹp thêm miếng thịt ở giữa có gì mà đắt tới mười mấy tệ một cái

Thông thường Hình Dục đi mua, Hình Khái ngồi ở bàn đợi,nhưng hôm nay,Hình Khái lại chủ động chạy ra quầy phục vụ,còn dặn Hình Dục ngồi yên đó đừng có chạy linh tinh.

Không lâu sau,rất nhiều những món ăn nhanh được bày khắp bàn,Hình Khái đặt một cốc sữa nóng xuống trước mặt Hình Dục,ngghi kỹ lại thấy xấu hổ,quen nhau tám chín năm rồi,đây là lần đầu tiên anh “phục vụ” Hình Dục.

“Này,em đi đâu?”Hình Khái thay cô đứng dậy.

“Đi rửa tay,anh cũng đi đi,ở bệnh viện nhiều vi khuẩn lắm.”Hình Dục quay đầu lại cười cười

“Ừ...em đi trước đi.”Hình Khái chăm chú quan sát bước chân Hình Dục ,gần như rất vững chắc.

Vài phút sau Hình Dục quay lại chỗ ngồi giục Hình Khái đi rửa tay.

Khi Hình Khái rửa tay xong quay lại...Hình Dục đã bóc tờ giấy bọc ngoài chiếc Hamburger ra gấp xuống, tiện lợi tới mức Hình Khái chỉ cầm lên là ăn được,Hình Khái không quen ăn khoai tây chiên chấm với nước sốt cà chua vì vậy cô lại bóp sốt cà chua vào nắp hộp đựng cánh gà rán.Đồ uống được đặt cạnh tay anh ở vị trí anh dễ đựng phải . Tất cả đồ ăn được mở ra và đặt hướng về phía Hình Khái.Mọi thứ đã sẵn sàng, chỉ chờ Hình Khái tới ăn thôi.

...Một cảnh tượng hết sức quen thuộc, Hình khái hôm nay lại thấy cảm khái muôn phần,thật không thể trách anh đã quá dựa dẫm vào Hình Dục,cô luôn có thói quen làm mọi việc hết sức chu đáo, khiến anh không thể tìm ra bất kỳ sơ hở nào.

Hình Dục mím môi uống sữa,vô tình để ý tới hốc mắt của Hình Khái,cô nuốt chút thì phì cả sữa ra ngoài,cười ho3!:"rút cuộc là anh làm sao mà mắt lại đỏ thế kia?...”Hình Dục nhìn thành phần đồ ăn ghi trên bao bì,không có thứ nào có ớt cả,huống hồ Hình Khái đâu sợ ăn cay.

Hình Khái cúi đầu im lặng,anh không còn là chàng trai sôi nổi mấy năm trước nghĩ gì hỏi nấy nữa,anh đã biết quan tâm tới tâm trạng của Hình Dục,cũng biết căn nhắc xem câu hỏi mà mình đặt ra liệu có làm khó cô không,nhưng anh không thể không chế được đầu mình suy nghĩ lung tung,chìm vào trong nỗi khủng hoảng kỳ lạ.

“Chuyện kia...anh đã nghĩ rồi,từ sau khi kiến quốc,chưa có ai vừa tròn hai mươi tư tuổi mà gắng vác được trọng trách của chức vụ bí thư thứ ba,anh sợ mình lên không được,hay là tạm thời không ra nước ngoài nữa,bắt đầu từ một chức vị thấp nhất,vài năm sau có kinh nghiệm sẽ đi sau,thế nào?...”Hình Khái không

đùa,mặc dù hủy bỏ kế hoạch sẽ ảnh hưởng tới tiền đồ thăng tiến của anh,bố cũng sẽ nổi trận lôi đình,nhưng anh không sao có thể thuyết phục bản thân mình cứ thế này mà rời bỏ Hình Dục.

Hình Dục sững lại,nói:"Chính vì không ai được ngồi vào vị trí này ở tuổi hai mươi tư nên anh càng phải trân trọng nó hơn,em không cho rằng quyết định lúc này của anh đáng để đưa ra bàn bạc."

"Em thật sự muốn anh đi sao?"

"Anh muốn nghe em nói thật lòng không?"

:Ừ..."Hình Khải trầm tư.

"Đương nhiên em không muốn anh đi,nhưng chuyện này liên quan tới tương lai của anh,đợi sau này khi anh quay trở lại rồi,thân phận và kinh nghiệm sẽ hoàn toàn khác hẳn.Em thích thấy nhiều người nhìn anh với ánh mắt ngưỡng mộ."Hình Dục xé một cái gà rán đưa lên miệng anh,cổ mím cười thật tươi nói"Đừng nói với em rằng,vì em không chịu đi cùng nên anh mới quyết định ở lại,nếu thế thật thì chắc chắn em sẽ cười nhạo anh."

"..."Hình Khải ngập ngừng,định nói gì lại thôi,cầm cú ăn Hamburger.

Sau khi ăn no,anh cầm tay Hình Dục,không muốn lấy xe mà muốn cùng cô đi dạo.

Đèn lồng treo rực rỡ,đèn neon lấp lánh,Hình Khải và Hình Dục tay nắm tay,lững thững đi không mục đích,những cặp tình nhân đi dạo gần đó,thỉnh thoảng vọng lại tiếng cười nói vui vẻ.

"Phải rồi,Tiểu Dục,em có nơi nào đặt biệt muốn đến không?"

"Dạ?Anh nói bây giờ ấy hả?"

"Không,chỉ muốn hỏi có nơi nào em thích đi du lịch không,còn một tháng nữa anh mới đi,chúng ta đi chơi một chuyến được không?"Hình Khải siết chặt những ngón tay cô.

Hình Dục ngẩng đầu lên nghĩ ngợi : "Em chưa bao giờ được thấy biển..."cô vừa nói xong,Hình Khải đã gọi điện đặt vé:đặt hai tấm vé bay thẳng tới đảo Hải Nam.Càng nhanh càng tốt.

Hình Dục nhón chân lên định giật lấy điện thoại của anh:"Làm gì mà vội vàng thế,em còn phải xin nghỉ phép đã."

Hình Khải nâng cánh tay cao lên,nhanh chóng kết thúc việc đặt vé,ngay sau đó quay sang nhìn Hình Dục chớp chớp mắt:"Chuyến bay sáng mai,vé anh đã đặt xong rồi,khoảng sáu bảy giờ là tới Hải Nam,khách sạn cũng đặt xong rồi.Ở ngay cách bờ biển,chỉ cần mở cửa sổ ra là nhìn thấy biển

"..."Hình Dục xịu mặt xuống, nhưng rõ ràng không từ chối lần du lịch đột xuất này,dù sao chuyện cũng đã rồi,ngược lại cô càng sốt sắn hơn,nói:"Chúng ta mau về nhà thu dọn hành lý thôi,trong lúc cuốn quýt dễ bỏ sót hoặc mang nhầm lẫn."

"Trời ạ!Ồ đó trời rất nóng, mang mấy bộ quần áo mùa hè đi là được rồi."Hình Khải vòng tay ôm vai cô, làm gì có cô gái nào thích suốt ngày chỉ ở trong nhà,còn tên đàn ông ngốc nghếch không hiểu chuyện là anh lại bỏ sót mất điều này.

Hoàng hôn ngày hôm sau, trên bãi biển ở Hải Nam.

Hình Dục đứng trước biển bao la không thấy bờ bến, như có thêm sức sống.

Hình Khải đặt vào tay cô một quả dừa, cô hút một hơi,nước dừa lạnh và ngọt mát khiến cổ họng thật dễ chịu,cô vui vẻ nheo mắt lại,đi chân trần trên cát nhảy nhót đầy sung sướng.

Sẩm tối , du khách đốt lửa trại suốt đêm,sóng biển xô nhau tạo ra những âm thanh vui tai,gió biển tấp vào mặt,thật sự là quá thoải mái.

Anh nhìn theo bóng dáng vui vẻ nhảy nhót như chú thỏ con của Hình Dục, chưa bao giờ thấy cô cười thoải mái như thế,thậm chí cuồng chân chạy loạn trên cát,gần như quên hết tất cả mọi thứ.Chuyến đi này quả không uổng phí.

Hình Khải đặt lon đồ uống xuống, lén lút chạy theo bước chân cô, đột nhiên bế bổng cô lên, Hình Dục kinh hãi hét lớn, nhưng rất nhanh chóng thích ứng ngay với độ cao, khúc khích cười không ngớt.

“Anh! Biển đẹp quá... cảm thấy tất cả phiền não đều biến mất.”

Hình Khải cười gật đầu, lật tay đẩy cô ra sau lưng mình. Hình Dục ôm chặt lấy cổ anh, ngắm nhìn biển mênh mông xa xa, tâm trạng vô cùng vui vẻ.

Hình Khải công cô đi ra sát bờ biển, bóng hai người in trên triền cát trắng, ánh trăng bàn bạc chiếu lên bóng hai người dính vào nhau đồ dài dưới nền, dính cga85t không rời.

Hình Khải đi gần tới bờ biển, nước biển mát lạnh ập tới vỗ lên đầu gối anh, khiến một đám bọt tung lên trắng xóa. Hình Dục liếm liếm nước biển bắn lên môi: “Mặn quá...” Nói rồi cô lấy khăn tay ra lau mặt chỉ Hình Khải, độ muối trong nước cao cũng khiến làn da bị tổn thương.

“Tiểu Dục, vừa rồi em nói có... ưu phiền?” Hình Khải nghĩ rất lâu, cuối cùng vẫn không tìm được lên thăm dò.

Ngón tay Hình Dục ngừng lại: “Em chỉ là nói ra cảm xúc tức thời, không ưu phiền gì cả.?”

Sắc mặt Hình Khải trầm mặc, xóc xóc cô lên, rồi tiếp tục chậm chậm bước, gió biển làm rối tung mái tóc dài của Hình Dục, một tay cô giữ tóc, tay cầm lên vai Hình Khải, nhắm mắt lại, hưởng thụ cảm giác ngọt ngào và không gian yên tĩnh không dễ dàng có được này.

“Tiểu Dục, nếu em thích biển đến thế, đợi khi nào chúng ta già, sẽ về sống gần biển được không?”

“Phải già tới thế nào?” Cô buồn buồn hỏi.

“Năm, sáu mươi tuổi, đến khi ấy thì chúng ta đã nghỉ hưu rồi, đương nhiên có thể nghỉ hưu sớm, chủ yếu là em muốn thế nào thôi. Chúng ta sẽ mua một chiếc du thuyền nhỏ, có thể vi vu trên biển, anh sẽ đưa em ra, ngắm cảnh câu cá. Nếu em chán du thuyền rồi, chúng ta có thể mua một căn nhà nhỏ gần bờ biển, anh sẽ nướng tôm nướng cá cho em ăn, em bóc vỏ tôm thế nào?”

Hình Khải đợi rất lâu không thấy Hình Dục trả lời, anh truy hỏi hai ba lần, Hình Dục mới từ từ gật gật đầu, cô cố gắng kèm chế, nhưng cổ họng nghẹn ngào không chịu nghe lời.

“...vâng...”

Hình Khải thu lại nụ cười vừa hé nở trên môi, bởi vì anh cảm thấy có một chất dịch ươn ướt rơi xuống vai mình, nhưng anh vờ như không biết, cười rạn rở, nói tiếp: “Ăn chán hải sản rồi cũng không sao, chúng ta có thể chuyển vào núi sống, chỉ cần mở cửa sổ ra là thấy sương mây ẩn ẩn hiện hiện, mờ ảo như sống trong tiên cảnh vậy. Nói gì thì nói trình độ bắn súng của anh cũng không tồi, anh sẽ săn bắn dã thú cho em ăn, à, còn nữa, mấy năm ở trường quân sự anh học được chút ít về nghề mộc, anh có thể đóng một cái hàng rào nhỏ xung quanh căn nhà gỗ của chúng ta, có thể làm giàn nho trong vườn, em có thể trồng hoa nuôi chim nuôi gà nuôi vịt, nuôi thỏ cũng được. Em muốn ăn rau rừng thì chúng ta sẽ trồng rau. Phân gà phân vịt là thứ phân bón thiên nhiên tốt nhất, trái cây và rau trồng được đều là thứ rất sạch không độc hại, ôi trời ơi, thật tuyệt vời...”

Hình Dục vòng hai tay quanh người Hình Khải, ôm anh thật chặt, cô không nói gì bởi vì nước mắt cô đang rơi lã chã không ngừng.

Hình Khải ngửa cổ ra sau cọ cọ vào trán cô, trầm giọng nói: “Tiểu Dục, anh không đùa đâu, chỉ cần em muốn...”

“Đừng nói nữa, anh... anh đừng nói nữa...” Hình Dục cắn chặt vào tay mình, để kiềm lại thứ cảm xúc mà cô đang không cách nào kh

Hình Khải dừng bước, đặt cô xuống, khoanh chân ngồi xuống bờ cát mịn, để cô ngồi dựa vào ngực mình.

Ánh trăng rót xuống đôi mắt long lanh đầy nước của cô, nhìn cảnh biển này, cô từ từ động đậy lông mi, ánh nhìn bỗng dưng nhòe đi với đủ loại màu sắc.

“Anh, cuối cùng rồi anh cũng đã trưởng thành thật rồi.”

“...”Hình Khải làm như không thèm chấp,khẽ xì một tiếng,nói:”Này,khẩu khí của em khiến anh nhớ tới người mẹ đã mất nhiều năm của mình đấy.”

“Thật không?Nói thật em luôn tìm cách để thay thế vị trí quan trọng ấy,em muốn anh cảm nhận được sự quan tâm của em gần gũi như chân tay mà cũng ấm áp như của người mẹ...”Hình Dục ngẩng đầu lên,nhìn vào đôi mắt to đen láy của Hình Khải,dần dần,cô như cười như không:”Anh thích em làm em gái hay là mẹ anh?thôn trang mà em từng ở đa phần là người già,nên phải bảo em đóng vai trưởng bối cũng không vấn đề gì.”

“...”Hình Khải trợn mắt lườm cô, đột ngột cúi đầu xuống,áp môi mình lên môi cô,khẽ cắn một cái như có ý trừng phạt.

Tiểu Dục,anh muốn em làm vợ anh,ngoài em ra,anh chẳng có cảm xúc đối với bất kỳ cô gái nào.Cho dù con đường phía trước có dài tới đâu,cho dù em còn sống được mấy năm nữa,thì anh cũng chỉ cần tình yêu của em mà thôi.

Cho dù xảy ra chuyện gì, hãy nhớ rằng anh yêu em biết bao,xin đừng rời xa anh,nếu không hơi thở của anh sẽ vì thế mà ngừng lại.

Phần viết thêm : Một đêm vừa đặc biệt lại vừa bình thường

Hình Khải đi một thời gian,dù bận dù mệt tới đâu,mỗi tối anh cũng đều gọi điện cho Hình Dục báo bình an.Đương nhiên,đó chỉ là cái mũ anh dùng để che giấu tâm trạng,anh muốn nghe giọng của Hình Dục,nghe tiếng cười của cô,tiếng cười khỏe mạnh.

Một năm nay anh thường xuyên gặp ác mộng,tỉnh dậy toàn thân ướt đầm mồ hôi.Thực ra anh là một người không dễ nằm mơ,mọi người thường nói,người dễ nằm mơ lạc quan vô cùng,có khả năng tưởng tượng phong phú.Nhưng,giấc mơ của anh ngoài cái chết ra thì là máu tươi,hoặc là một màu đen kịt,chẳng phải là một giấc mơ đáng ghi nhớ.

Bây giờ,anh đã quen với việc có một cốc nước trắng ở tủ đầu giường,bên cạnh cốc nước là mấy viên thuốc an thần

,nếu hôm sau có việc phải làm,anh chỉ còn cách là uống thuốc,ép mình

Nếu không có việc ,anh cũng không ngủ nữa,đi ra ngoài ban công đứng hóng gió,pha cốc trà,châm điều thuốc,nhớ lại từng chút từng chút ký ức giữa anh và Hình Dục.Anh lúc thì cười,lúc lại u buồn,giống như một ông già sống dựa vào hồi ức vậy,ngồi trên ghế bố,ảo tưởng về một tương lai không có thật.

Không phải anh không muốn cố gắng, chỉ là bởi vì, nếu Hình Dục rời khỏi thế giới này trước,tất cả sẽ vỡ tan như bong bóng.

Anh hi vọng biết bao được quay trở lại căn nhà ấm áp của họ, ăn bát mì do Hình Dục nấu.

Nhưng Hình Dục không cho phép anh hủy hoại tiền đồ, vì vậy anh sẽ thuyết phục mình,nếu đây là tâm nguyện của cô ấy,anh sẽ cố gắng để thực hiện.

Giờ cuối cùng anh đã hiểu được lòng bố, sau khi mẹ qua đời,nguyên nhân chính khiến bố thà một mình nuôi anh khôn lớn chứ nhất định không lấy người khác.

Mặc dù anh căn bản không có nhiều ấn tượng đối với mẹ, nhưng Anh có thể khẳng định, mẹ và Hình Dục cùng là một kiểu phụ nữ,lặng lẽ ,dịu dàng,hiền thực.

Họ biết cách lượng sức mình để hành động,biết rằng thứ mà người đàn ông thiếu nhất chính là sự quan tâm,vì vậy họ không bao giờ cần nhần,không đòi hỏi,cam tâm tình nguyện bù đắp thiếu khuyết của tâm hồn người đàn ông,dùng đủ mọi cách mà họ cho là đúng đắn để lấp đầy mảnh đất yếu ớt đó.

Thường thì kiểu phụ nữ này không đủ yêu kiều mê hoặc , càng không thích trang điểm,nhưng có thể khiến trái tim người đàn ông dính chặt lấy họ như bị nam châm hút.

Mỗi lần nghĩ tới đây, Hình Khải đều không kìm được nhếch môi mỉm cười,châm chậm nhìn về hướng tổ quốc...Tiểu Dục,em đã nói rằng,đợi anh Khải hoàn,nói được làm được

Trung Quốc.

Hình Dục vẫn bận rộn như mọi ngày, thỉnh thoảng cô cũng không biết mình đang bận gì nữa, có thể chỉ là bận ngủ, bận tỉnh dậy, bận đi làm, bận về nhà, bận chờ đợi, đợi mỗi cuộc điện thoại Hình Khải gọi về.

Tám giờ tối hàng ngày, Hình Khải sẽ đúng giờ gọi về nhà, nếu cô phải làm thêm về muộn, anh sẽ gọi thẳng tới phòng cấp cứu.

Nhưng hôm nay rất đặc biệt, phòng cấp cứu đón một người công nhân thi công bị ngã, cô chẳng còn tâm trạng đâu mà điện thoại của Hình Khải, bận rộn đến tận ba giờ sáng mới xong việc.

Cô tắm rửa xong, ngồi trước bàn làm việc chải đầu, nhìn vào đồng hồ báo thức trên bàn... mặc dù cảm thấy mệt mỏi, nhưng cô không buồn ngủ chút nào, xem ra tối nay sẽ mất ngủ rồi, thế là Hình Dục mở máy tính đọc tài liệu.

Cô do dự một lát, rồi đăng nhập vào QQ, đây là công cụ chat mà Hình Khải cài cho cô, có thể để trạng thái ẩn có thể để trạng thái hiện chứng tỏ mình đang online, vì vậy, cô chọn cách đăng nhập ẩn.

Cô không ngờ là, số QQ của Hình Khải lại đang sáng, và đang gửi tin nhắn cho cô.

Thế là, cô mở khung chat, nhìn thấy một loạt những dòng tin offline như đang tự nói với chính mình của Hình Khải.

Hình Khải: "Anh biết em đã ngủ rồi, không cần quan tâm tới anh, anh chẳng có việc gì làm nên ngồi nói vu vơ thôi"

Hình Khải: "Nhưng, hôm nay không nghe thấy giọng em, có lẽ vì đã quen rồi, nên nhất thời chưa thể thích ứng."

Hình Khải: "Di động sao không mở máy? Chưa xong việc à?"

Hình Khải: "Phải rồi, vừa rồi anh mơ thấy em bị một con sư tử lớn cắn đi mất, khi ấy anh sợ quá, ra sức chạy đuổi theo, nhưng không sao đuổi được con sư tử đáng chết ấy. Nhưng sau đó em có đoán được chuyện gì xảy ra không? Em đã tay không giết được con sư tử đó, lại còn hỏi anh là có muốn ăn thịt sư tử nướng không. Trời ơi, em nói xem sao trong mơ em lại giỏi như thế, thì anh còn phải lo lắng gì nữa, đúng không?"

Hình Khải: "Gì nhỉ, tối nay anh ăn cơm với rau cải xào cay, chắc là cay quá, cho nên nửa đêm dậy tìm nước uống, tiện thể nhắn tin cho em, cũng không có việc gì đặc biệt cả..."

Hình Khải: "Tiểu Dục, anh thực sự chẳng có việc gì đâu, em đừng nghĩ lung tung, anh chỉ là... nhớ em thôi."

Hình Khải: "trời ơi buồn ngủ rồi, anh đi ngủ đây, em cũng ngủ sớm đi. Nếu như em cũng mơ thấy con sư tử, đừng sợ, anh vỗ ngực nói với em rằng, em tuyệt đối có thể đánh được nó! Ha ha, mai gặp nhé."

Hình Dục di chuột, lần lượt đọc lại những tin nhắn offline của anh, mỉm cười, mắt ướt ướt.

Ngày mai cho dù hể nào, cũng sẽ về nhà đúng giờ để nghe điện của Hình Khải. Hả? Không được, ngộ nhỡ bận quá không về được thì sao, thôi, ngày mai nghĩ phé đi làm nữa.

Nghĩ tới đây, cô đột nhiên đứng dậy, đi thẳng vào bếp. Hòa bột, trộn bột, cắt cà, băm thịt, bật bếp...

Mặc dù đã nửa đêm canh ba, nhưng phòng khách nhà họ Hình tràn ngập mùi thơm của món cà tím nấu mì.

Cô không đói, không đói chút nào cả, chỉ mong mùi hương quen thuộc này có thể bay thật xa, thật xa.

Cô ước gì có thể bay ngay tới cạnh Hình Khải, mặc dù cô không thể giúp gì được cho anh trong công việc, nhưng ít nhất có thể nấu cho anh một bữa ăn hợp khẩu vị.

Hình Khải, nếu anh bay mệt rồi, thì dừng lại nghỉ ngơi đi. Không ai ép anh cả, thật đấy, mà cho dù có người ép anh, thì người đó nhất định không phải là em, nguyện vọng duy nhất của em là, đợi anh quay về.

35. Chương 35

Chương 35 : Bí mật trong nhật kí

Cuộc đời của con người không thiếu gì cơ hội, nhưng cơ hội luôn dành cho những người đã có sự chuẩn bị.

Những thành tựu của Hình Khải về mặt ngôn ngữ nhận được những lời tán thưởng không ngớt từ các đại sứ ngoại giao. Còn về nguyên nhân của việc này, nói trùng hợp thì cũng thật trùng hợp: Đúng vào ngày quốc khánh, nam nữ thanh niên trong cơ quan cùng nhau tổ chức một buổi "Giao lưu hữu nghị", nhiệt liệt mời các bạn nước ngoài tới uống trà nói chuyện, nhằm tăng thêm tình đoàn kết giữa Trung Quốc và các quốc gia khác.

Hôm ấy phía bên Trung Quốc phái những cán bộ phiên dịch được đào tạo hết sức bài bản, bố trí ngồi bên cạnh các bạn nước khác. Và trong đó, bên phía Đức giữa đường gặp chút trục trặc nhỏ nên không thể tới buổi giao lưu này đúng giờ, gọi điện đến cáo lỗi với phía Trung Quốc, đồng thời thông báo họ sẽ tới chậm một giờ. Phiên dịch tiếng Đức được bố trí phục vụ vị đại sứ này sau khi biết tin, được sự cho phép của cấp trên, tạm thời có thể rời bàn tiệc vào toilet vài phút. Nhưng đúng lúc này, thì phía Đức vừa hay lại đến. mặc dù không biết phiên dịch đi đâu, nhưng phía Trung Quốc quyết không để tình hình trở nên hỗn loạn, đầu tiên vẫn chào hỏi người bạn Đức bằng tiếng Anh khá lưu loát, phía bạn Đức đương nhiên cũng dùng tiếng Anh đáp lại, nhưng khi giới thiệu tới phu nhân của ông ta, phía Trung Quốc bất giác mờ hồi rờn rờn bởi vì phu nhân của người bạn Đức này lại là một phụ nữ Pháp nhiệt tình, vừa nhiệt tình bắt tay với đại sứ vừa dùng tiếng Pháp để chào hỏi.

Lúc đầu Hình Khải đứng ở hàng thứ hai, anh không có thời gian để xin phép cấp trên, từ tốn bước đến cạnh cấp trên, khẽ nói với ông rằng, phu nhân của người bạn Đức muốn nói: bà ta đã từng tới Trung Quốc đi lịch rất nhiều lần, đang khen lựa của Trung Quốc rất đẹp.

Nói thông tục một chút là. nghi lễ ngoại giao chính là bộ mặt của Trung Quốc, đại diện cho hình tượng và thành tựu của người Trung Quốc, không được để xảy ra dù chỉ một chút sơ suất. Lần này, nhờ có Hình Khải giúp cấp trên giải vây tại trận, cấp trên không suy nghĩ nhiều, chỉ thị cho Hình Khải nói lại với phu nhân người Đức rằng: "Trung Quốc hoan nghênh bà."

Còn Hình Khải, tất nhiên không bỏ lỡ bất kỳ một cơ hội xuất đầu lộ diện nào, anh không những thể hiện thái độ thân thiện của người dân Trung Quốc dành cho người dân Pháp, mà còn dùng tiếng Đức lên tiếng mời người bạn Đức nếu có dịp cùng phu nhân tới Trung Quốc du lịch.

Nụ cười tươi rói nhiệt tình của Hình Khải cùng với sự phản ứng nhanh nhẹn lưu loát của anh, khiến vợ chồng người bạn Đức buông lời khen ngợi không dứt, phía Trung Quốc cũng tỏ ra rất hài lòng trước biểu hiện suất sắc của Hình Khải.

Sau khi buổi liên hoan giao lưu kết thúc, cấp trên gặp nói chuyện riêng với Hình Khải. Trong buổi nói chuyện đại sứ được biết, Hình Khải năm nay mới hai sáu tuổi, không những tinh thông cả năm ngôn ngữ hàn, Pháp, Đức, Anh, Nga, mà còn được huấn luyện quân sự chính quy, có đầy đủ yếu tố văn hóa chuyên nghiệp. Sau đó, đại sứ tiến hành một loạt những điều tra liên quan tới Hình Khải, cuối cùng quyết định, thăng chức cho Hình Khải.

Thế là cơ hội gần như dễ nắm bắt này đã được Hình Khải nắm trọn.

Nhưng, Hình Khải khéo léo từ chối chức vụ khiến những người xung quanh phải ghen tị này, mà đưa ra đề nghị điều động, xin quay về nước nhậm chức, hi vọng cấp trên có thể chấp thuận đề nghị của anh.

Lãnh đạo mặc dù không muốn để mất người tài, nhưng mỗi người mỗi chí hướng, làm việc ở đâu thì cũng là phục vụ cho nhân dân Trung quốc, vì vậy, ông ta đã viết một lá thư giới thiệu gửi thẳng cho Hình Khải tới bộ ngành có liên quan. Một tháng sau, căn cứ vào năng lực nghiệp vụ của Hình Khải, Hình Khải được đưa lên làm phó cục trưởng cục lễ tân nhà nước.

Hình Khải mới hai mươi bảy tuổi,có may mắn trở thành phó cục trưởng lễ tân tr3 nhất trong lịch sử từ khi kiến quốc tới nay.

Mặc dù nhận được rất nhiều điện chúc mừng,Hình Phục Quốc vẫn muốn bỏ hết công việc để chạy tới thành phố Seoul đón con trai,nói thật thì,người mà bây giờ Hình Khải muốn gặp nhất,mong nhận được sự thừa nhận nhất,vẫn là Hình Dục.

Xuống máy bay,Hình Khải lập tức đi thẳng về nhà,ngủ đến Hình Dục,anh chẳng thấy mệt mỗi chút nào.

Để tạo cho cô sự ngạc nhiên,anh mua một bó hồng ở cửa hàng hoa đầu phố,nhìn những cánh hoa tươi tắn còn đọng mấy giọt nước long lanh trên đó,anh mơ tưởng tới cảnh Hình Dục chỉ ít cũng sẽ nở nụ cười ngọt ngào với anh.

Hình Khải móc chìa khóa nhà ra,hai năm nay,anh dùng rất nhiều loại chìa khóa để mở vô số cánh cửa,có cánh cửa bên trong chức cơ mật quốc gia,có cánh cửa bên trong chứa tài liệu quân sự của các nước.Nhưng cánh cửa khiến anh gấp gáp muốn mở ra nhất là cánh cửa nhà mình,bởi vì trong đó có người đang đợi anh khải hoàn trở về,người con gái anh ngày đêm mong nhớ.

Đại Dục ngửi thấy mùi của chủ nhân,lao ra khỏi chuồng,chạy loạn lên quần lấy chân anh,anh giơ cao bó hoa cười rạng rỡ.

“Tiểu Dục anh về rồi...”Hình Khải gọi khẽ,rón rén đi vào phòng khách.

Trước mặt đồng nghiệp và cấp trên anh luôn tỏ ra chừng mực nhanh nhẹn,nhưng vừa về đến nhà,anh lập tức ném chiếc mặt nạ nghiêm túc xuống,chỉ muốn trở lại làm con người lười biếng và hay cáu kỉnh trước kia.

Nhưng Hình Khải gọi mấy tiếng vẫn không thấy Hình Dục trả lời,anh có thể chắc chắn Hình Dục ở nhà,bởi vì trong bếp đang hầm một nồi canh xương thơm phức,anh chỉ là không nói cho Hình Dục biết buổi chiều mình sẽ về mà thôi.

Hình Khải thấy cửa phòng ngủ của Hình Dục đóng chặt,cười gian tà,lén lén lúc lúc quay nắm nắm cửa,đúng như anh nghĩ ,nhà đầu này không khóa cửa,đột nhiên,anh đẩy mạnh cửa,cùng lúc hét lên dọa Hình Dục:”Á...”tiếng hét kinh dị!

“ ... ”

Vớ vẩn, không có trong phòng.

Hình Khải xụ vai xuống, nhìn quanh căn phòng sạch sẽ tinh tươm một lượt,hít một hơi thật sâu,cảm giác được về nhà thật tuyệt.

Anh tiện tay đặt bó hoa hồng lên bàn,không để ý tới cốc nước trên đó,khiến chiếc cốc bị nghiêng đổ xuống bàn,Hình Khải kinh ngạc nhìn nước trong cốc từ mặt bàn chảy xuống khe hở của ngăn kéo,thế là,anh vừa dùng khăn mặt chặn dòng nước lại,vừa luống cuống kéo mạnh tay nắm ngăn kéo,có lẽ anh đã dùng sức hơi mạnh,khiến chiếc ngăn kéo ở giữa vốn bị khóa,lại bị anh giật tới mức bật cả khóa bung ra,sức nặng đột ngột vượt quá cả sức chịu đựng của anh”Rầm”một tiếng ,cả ngăn kéo văng ra đất.”...”

Hình Khải nhìn một đống đồ lặt vặt vãi tung dưới nền,vò vò tóc,làm thế nào bây giờ.À!lau khô bàn,nhanh chóng thu dọn,đẩy ngăn kéo vào,đóng cửa phòng lại,coi như chưa có chuyện gì xảy ra!

Ngủ đến đây, anh rón rén như một tên trộm, lau khô bàn và ghế, ngồi xổm dưới nền thu dọn đồ đạc vương vãi.

Đầu tiên anh nhìn thấy hai tờ chứng nhận liệt sĩ,nhưng anh lại liên tưởng tới một việc khác:ngày trước khi anh ghét Hình Dục,vì vậy mới vứt đôi giấy thể taho màu trắng mà Hình Dục yêu quý đi.Nhưng sau này,khi anh biết đó là món quà cuối cùng mà bố mẹ Hình Dục tặng cho cô,anh lại cảm thấy tội lỗi vô cùng,để chuộc tội ,anh đã đi Bắc Kinh,mới mua được một đôi giấy trắng giống như đôi giấy ấy.Để khiến nó trông như đôi giấy cũ,anh còn cố ý lau đi lau lại cho nó sần cũ,rồi lẳng lặng đặt lại vào phòng Hình Dục.

Lần đó,cũng là lần đầu tiên anh vào phòng ngủ của Hình Dục.Khi ấy Hình Dục không có nhà,anh vì tò mò,mới lật xem những đồ trong ngăn kéo của cô,lần đầu tiên biết tên thật của Hình Dục là “An Diệu”,được

ghép từ họ của bố và mẹ. Sau đó, đúng lúc ấy Hình Dục về đến nhà, nên anh không tin được tin tức đáng giá nào từ ngấn kéo nữa.

Có điều hôm nay...ha ha, dù sao cũng sẽ bị mắng, sao không thử đào bới nó một lần.

Hình Khải quỳ trước ngăn kéo, kéo mấy quyển sổ phía trên ra, lại một lần nữa nhìn thấy cái hộp gỗ bị khóa.

Anh lấy chiếc hộp ra lắc lắc, rất nặng. Anh lại nhìn thấy cấu tạo của ổ khóa, là một kiểu khóa móc đơn giản.

Hình Khải sờ sờ cảm, khóa móc thuộc loại khóa dễ mở nhất, chỉ cần uốn một sợi thép nhỏ tạo thành cái móc, thò vào trong lỗ khóa, khê gạt một his cái, là sẽ mở được ngay.

Hình Khải có dự cảm, trong chiếc hộp nhất định giấu bí mật liên quan đến Hình Dục...

...Suy nghĩ không bằng hành động! Mở rồi nói sau!

Hình Khải nhanh chóng tìm được một sợi thép trong hộp dụng cụ, vừa lăm la lăm lét nhìn quanh đề phòng Hình Dục về đột ngột, một mặt bắt đầu mở khóa...cách một tiếng, không đến hai ba lần, chiếc hộp được dễ dàng mở ra.

Anh mở hộp, thấy một quyển sổ dày kiểu cũ, bìa da màu đỏ, kiểu sổ này rất thịnh hành ở đầu những năm bảy mươi, bình thường được dùng để làm phần thưởng cho học sinh hoặc là sổ ghi chép của người lao động. Thấy vỏ bọc bên ngoài cũ kỹ của nó, ít nhất cũng hơn mười lăm năm Hình Khải cẩn thận mở trang đầu tiên ra:

“Cho tới tận khi cuộc sống kết thúc mới dừng việc ghi chép này”-An Diêu, ngày 18 tháng 7 năm 1990, sinh nhật năm mươi tuổi.

Hình Khải đột nhiên cười ngất, ngồi dựa vào thành giường, mới mấy tuổi đầu mà đã lăm tâm tư thế cơ đấy.

‘Mẹ bớt chút thời gian về dự sinh nhật mình, tặng mình một cuốn sổ nhật ký rất đẹp, chính là quyển sổ mình đang ghi này, bìa bằng da đỏ nhìn rất rất vui. Nhưng bố không về, nói một câu bất hiểu thì, mình chỉ nhìn bức ảnh kết hôn treo trên tường, mới nhớ được khuôn mặt bố như thế nào. Có điều không sao cả, mình đã sớm quen một mình tự chúc mừng sinh nhật rồi, mình sẽ tự nấu một bát mì, ăn ngay nhân lúc nó còn nóng, ước một điều ước năm nào cũng giống năm nào. Hi vọng bố mẹ có thể cùng về dự sinh nhật con gái lần sau.’

‘À, mình nói sẽ viết tới khi nào tính mạng mình kết thúc, thì nhất định mình sẽ làm được, nhưng vấn đề là, nếu trước khi mình chết mà mất bị mù thì phải làm thế nào? Hừ, mình nên là một người nói được làm được, bắt đầu từ bây giờ, mình sẽ tập viết trong lúc nhắm mắt, cho dù không nhìn thấy cũng không ảnh hưởng tới việc mình viết nhật ký, ha ha, thật là một ý hay’

Đọc đến đây, Hình Khải nhướng môi cười, Hình Dục quả nhiên không giống những cô gái khác, mới mười tuổi mà đầu óc đã có những suy nghĩ cổ quái thế rồi.

Anh bắt đầu lật nhanh những trang nhật ký, quả nhiên, những nét chữ càng về sau càng loạn, muốn đọc xem cô viết gì cũng không dễ.

Cho tới khi anh lật tới một trang bị gấp, mới từ từ gỡ chậm lại.

Hình Dục dùng cả trang giấy, dùng bút bi viết mấy chữ lớn: [Từ hôm nay trở đi, tôi không còn một mình nữa].

‘Ngày 20 tháng 3 năm 1995. Lần đầu tiên mình nhìn thấy Hình Khải, anh lớn hơn mình một tuổi, nhưng lại cao hơn mình rất nhiều, và anh tràn đầy sự thù nghịch với mình. Thường nghe nói con của những cán bộ cao cấp luôn cho mình là đúng, nhưng mình lại không nghĩ thế, mà mình có thể nhận ra, sự ngạo mạn của anh chỉ là che giấu sự mềm yếu bên trong, anh nghĩ sẽ có người khám phá thế giới nội tâm của mình, bởi vì trong đó giấu một đứa trẻ cô độc, mình phải tìm được đứa trẻ đó, như thế mình mới có thể giúp đỡ anh. Không phải vì mình bác ái, mà mình hi vọng đứa trẻ đó sẽ đồng hành với một kẻ cô đơn như mình.’

‘Ngày 15 tháng 6 năm 1995. Hình Khải rất thích viết thư làm quen. Thấy anh rất hứng thú với những cô gái khác ngoài mình, trong lòng rất vui, ít ra thì điều đó cũng có thể bù đắp được sự cô đơn trong lòng anh.’

‘Ngày 26 tháng 6 năm 1995. Hình Khải hẹn gặp một bạn gái quen qua thư, mình vốn không định làm phiền họ, nhưng cô bạn gái đó vừa nhìn đã biết không phải người tốt, mình sợ Hình Khải bị nhiễm thói xấu, nên mới

bắt đầu làm loạn, khiến Hình Khải tức giận bỏ đi. Nhưng sau này nghĩ lại, hình như mình không nên quản quá nhiều chuyện, anh thích gì cứ để anh làm, anh vui là được.

Buổi tối, Hình Khải bắt đầu động tay động chân với mình, mình biết anh sẽ không làm gì mình cả, chỉ là muốn thấy mình khóc mà thôi, nhưng mình lại đánh vào đầu anh, khiến anh đau tới mức phát khóc. Mình cố ý đánh anh ấy thật mạnh, anh xâm phạm mình không sao cả, nhưng nếu anh nghiện làm chuyện đó, rồi sẽ dùng thủ đoạn để xâm phạm người con gái khác thì sao? Không nên vì sự thờ ơ của mình mà anh phải đi lệch đường. Vì vậy, xin lỗi Hình Khải, em ra tay hơi nặng.'

'Ngày 12 tháng 9 năm 1996. Hình Khải giành được giải nhất môn Taekwondo cấp trường, anh cho rằng cuối cùng cũng có thể vênh vang trước mặt mình được rồi, nhưng mình thực sự mừng cho anh. Hình Khải ,anh giỏi thật đấy!'

'Ngày 13 tháng 10 năm 1996. Hình Khải bắt đầu hứng thú với thân thể đang dậy thì của mình. Thế là mình lên kế hoạch, dùng điểm số làm điều kiện trao đổi. Bởi vì mình biết anh ấy là một chàng trai thông minh, khi mình nhìn thấy rất nhiều những phát minh nhỏ do chính tay anh làm trong phòng để đồ, mình đã biết anh ấy lười học thôi. Còn nữa, sớm muộn gì cũng cho anh, anh không cần phải sốt sắng.'

[Ngày 15 tháng 10 năm 1996. Có thể nói, hôm nay là một bước ngoặt trong cuộc đời mình, chính vào ngày nay, trong lúc mưa bụi bay khắp trời, đã xác định con đường mà sau này mình phải đi. Hình Khải vứt đôi giấy trắng mà mình yêu quý nhất...]

"Xoạt!" một cái, Hình Khải đột nhiên cảm thấy quyển sổ nhật ký lơ lửng giữa không trung... cùng lúc đó, Hình Dục đang nhìn anh bằng ánh mắt không vui vẻ gì. Hình Khải đỡ đần chớp chớp mắt, đang đọc đến chỗ quan trọng nhất ha ha ha ...

Hình Dục quay người bỏ đi, chạy vào trong phòng đọc, khóa trái cửa lại, nhét sổ nhật ký vào trong két bảo hiểm sau đó lập tức đổi mặt mã.

"Tiểu, Tiểu Dục, anh không cố ý đọc trộm đâu, thật đấy, vì anh làm đổ nước, tiện tay kéo ngăn kéo ra... thế là mở..." Hình Khải khẽ gõ cửa chỉ chút xíu nữa là đọc được đến chỗ quan trọng rồi! Mẹ nó chứ, hối hận không kịp!

...

Hình Khải đứng ở ngoài cửa phải tới mười phút, Hình Dục mới chịu mở cửa ra nhìn anh.

Cô nhìn chằm chằm vào mắt anh, Hình Khải chợt dạ nhìn đi chỗ khác. Sau khi cô biết Hình Khải vẫn chưa đọc được phần quan trọng nhất từ thần thái của anh, nghiêng đầu cười nhạt: "Anh, chào mừng anh trở về."

"..."

Hình Khải hít một hơi thật lớn như trút được gánh nặng trên vai, ngay sau đó hai chân mềm nhũn, loạng choạng nằm vật ra sàn nhà giả chết... làm thế nào đây, muốn đọc tiếp nội dung trong quyển nhật ký đó quá, hay là cho nổ két bảo hiểm.

36. Chương 36

Chương 36: Em học anh

Tối nay, Hình Dục làm rất nhiều món để tẩy trần cho Hình Khải, nụ cười luôn nở trên môi, không khí ấm áp.

"Hình Khải, chúc mừng anh ,cục trưởng."

Không biết bắt đầu từ bao giờ, Hình Dục lại thỉnh thoảng gọi thẳng tên anh là "Hình Khải", đương nhiên, đây là chuyện mà Hình Khải thấy hài lòng nhất. Chỉ cần đừng anh trai em gái trêu tức anh là được ,đối với

anh hành động này của Hình Dục được coi là một tiến bộ lớn.”cảm ơn em,có điều chỉ là phó cục trưởng thôi.”Hình Khải cười tươi,Hình Dục nhà anh vẫn là xinh nhất,nhìn kiểu gì cũng rất bắt mắt.

“Tiểu Dục,sinh cho anh một đứa con nhé.”Anh chỉ buột miệng ,nói xong mới thấy hối hận.

Song ,Hình Dục lại không nói gì,cũng không tỏ ra là không vui,chỉ liên tục gấp thức ăn vào bát của Hình Khải.

“Bố...giục anh à?”Cô cúi gầm đầu xuống,lí nhí hỏi.

“Hả?ừ đúng đúng,đương nhiên,anh thì chẳng vội gì,nhưng bố thì sốt ruột lắm rồi.”Hình Khải thầm búng tách tay một cái ,có lỗi thoát rồi.

Mấy năm gần đây Hình Khải học được rất nhiều điều,đặc biệt là khả năng tùy cơ ứng biến.Nhà trường là nơi anh bổ sung kiến thức,nhưng nơi khiến anh hiểu về quan hệ giao tế là môi trường làm việc.Trong quá trình tiếp xúc với những mối quan hệ,dần dần anh hiểu ra một đạo lý,hoặc nói cách khác,chính nó đã mài móo2n tính cách góc cạnh trong con người anh.

Thứ mà Trung Quốc không thiếu nhất chính là người tài,vì vậy mới nói,cho dù là cơ quan chính phủ hay ở các bộ ban ngành,tuyệt đối không có chuyện đột phá nhờ thực tại hoặc bằng cấp,thỉnh thoảng cũng phải học cách thể hiện khả năng vô hại của mình.

Ngô là môn nghệ thuật tinh thâm uyên bác,mỗi một câu nói được thốt ra,phải học cách nghĩ đi nghĩ lại ba lần trong đầu đã,cố gắng hết sức để lựa chọn một phương thức hữu hảo và để được người khác chấp nhận nhất để từng bước tiến hành cuộc thảo luận.Do đó,duy trì tốt các mối quan hệ ngoài xã hội là bước đầu tiên thiết thực giúp người ta tiếp cận gần hơn với giấc mơ.

Đương nhiên,có vài người nhất định sẽ cười mũi,cho rằng,môi trường lớn sẽ mài mòn mặt chân thực nhất trong tính cách của con người,đối với những kẻ không có lập trường vững vàng như thế chỉ còn biết thở dài thôi.

Nhưng Hình Khải lại không nghĩ thế,xã hội dù phức tạp biến hóa tới đâu,thì xã hội cũng có công dạy chúng ta trở thành một người không khiến người khác phải phẫn cảm.Ngược lại,anh có thể tùy tâm tùy ý,cao ngạo huênh hoang,nếu anh có thể đảm bảo không ai coi anh là tên hề ngoài xã hội.

Hình Dục ngồi ăn cơm,Hình Khải càng nhìn cô,cô càng cúi đầu thấp hơn.

Rất lâu,cuối cùng Hình Dục mở miệng:”Anh hãy hỏi ý bố trước đi...”

“Gi nhỉ...chuyện này sao lại phải hỏi ý bố?”Hình Khải thực sự không hiểu.

“Ho6mm đó bố về nhà,khi ăn cơm có nhận mấy cuộc điện thoại,hình như họ muốn giới thiệu bạn gái cho anh.”Hình Dục mím mím môi.

Hình Khải tắc tắc lưỡi,bố chẳng phải vẫn luôn muốn anh lấy cô sao?Thật đúng là còn sợ chưa đủ loạn chắc.

Hình Dục thấy anh ,mặt mày nhăn nhó,nói:”thực ra cũng là việc bình thường thôi,mấy vị bác sỹ già trong viện cũng nhiệt tình lắm,hay giới thiệu bạn trai cho em.Cũng may em chỉ là bác sỹ làm ở phòng trị liệu,vì vậy mới không bị áp lực phải trực tiếp từ chối.”

Hình Khải nghi ngờ nhướn nhướn mày:”Em được lắm,anh ngờ là không phải em muốn giúp anh,mà đang lo lắng cho chính bản thân mình.”

Hình Dục cười khỏ:”Đương nhiên không phải.”

Việc hôm nay chớ để ngày mai,đây chính là câu nói mà Hình Khải luôn rất sùng bái,thế là anh gọi vào điện thoại của bố,ngay trước mặt Hình Dục,anh oang oang nói:”Bố!Chẳng phải bố đang muốn có cháu bé sao?Hình Dục nói rồi,cô ấy đồng ý sinh,còn chờ ý kiến bố.”

Hình Dục đỏ bừng mặt đứng bật dậy, cô giơ tay định giằng điện thoại của Hình Khải,Hình Khải giơ tay cao lên nghiêng trái né phải,Hình Dục thấp nên không thể với tới.Cô đánh mất sự điềm hàng ngày của mình,vội vàng trèo lên ghế sofa,Hình Khải cầm máy di động càng trên cô hung hơn,khi cuối cùng Hình Dục cũng giằng được điện thoại,Hình Khải nói với cơ rằng,bố muốn nói chuyện với cô.

Hình Dục biết thời gian của bố nuôi quý như vàng bạc, không dám lần khăn, cô nhận điện, thái độ vô cùng cung kính.

Hình Khải dương dương tự đắc, có câu gì mà không đánh không có được ấy nhỉ? Đúng thế thật. Trước khi gọi điện anh đã lên gửi cho bố một tin nhắn, nói với bố rằng lần này nhất định phải phối hợp với con trai để "lừa con dâu" về, còn Hình Dục hoàn toàn không biết về "kế hoạch" của hao bố con anh.

"Vâng, con biết rồi, bố còn muốn nói chuyện với Hình Khải không? Vâng ạ, con đưa cho anh ấy." Hình Dục đưa máy cho Hình Khải, nhảy xuống khỏi ghế sofa đi vào bếp.

"Tiểu tử thôi, bố già thế này rồi mà để con làm mất cả mặt! Trước cuối năm phải cưới được Hình Dục đấy."

Nói xong, Hình Phục Quốc vội vàng cúp máy, nhưng ông rất vui, từ đầu tới cuối, trong lòng ông chỉ nhận một mình Hình Dục làm con dâu thôi, chưa bao giờ thay đổi.

Hình Khải chuồn đến trước cửa bếp, anh không biết Hình Dục đang bận làm gì, anh đi lên trước, vòng tay ôm lấy cô từ phía sau, sống lưng Hình Dục hơi cứng lại, từ từ quay người, ngẩng đầu lên, chăm chú nhìn vào đôi mắt đen láy của anh, nhón chân lên, chạm chạm vào môi anh.

Hình Khải ngược lại căng thẳng hơn, bao năm rồi? Anh đã đợi bao năm rồi? Thế mà vào giây phút này, tất cả mọi tưởng tượng dự đoán đều thành đồ bỏ, một vài truyện lại trở nên hết sức thuận lợi.

Đột nhiên, anh nhắc cô lên, ép cô vào tường, nồng nhiệt hôn lên môi cô, cô khẽ ngửa cổ đón lấy những nụ hôn nóng bỏng có phần thô bạo của anh, quán lấy đầu lưỡi anh không rời, sự đam mê hỗn độn, giải phóng dục vọng đang bùng bùng trong người cô.

Áo khoác ngoài, quần, dây lưng, áo ngủ, từng chiếc từng chiếc một rơi xuống nền nhà, từ từ vương vào tận gối.

Anh ôm lấy cơ thể cô, hôn khắp nơi trên da thịt cô, cô khẽ run rẩy, hai tay luồn vào trong tóc anh, mỗi khi anh có ý đồ thâm nhập phá rào, cô vô thức túm chặt lấy những sợi tóc mà giật mà kéo, theo bản năng cô cong cả người lên, dần dần, hai má đỏ hồng, nhuộm hồng cả đôi môi mọng.

Hình Khải chăm chú quan sát hình thái không cách nào che giấu của cô, bất giác mỉm cười. Thấy được sự căng thẳng và bất an trong tâm trạng cô, ngược lại anh thấy rất thoải mái, ít nhất từ đó anh cũng biết được rằng cô không phải là người con gái không sợ trời mà cũng chẳng hãi đất.

Anh cúi người hôn lên môi cô, cố gắng làm dịu sự căng thẳng của cô...

Sau trận cuồng phong, Hình Khải vẫn ôm chặt cô vào lòng, vui mừng trước thắng lợi của mình, họ cũng nên có một cái kết rồi chứ nhỉ?

Lúc này, anh đột nhiên nhớ tới quyển nhật ký, thứ tài liệu duy nhất có thể giúp anh hiểu được thế giới nội tâm của Hình Dục.

"Phải rồi, đôi giày trắng, em còn giữ không?"

"Còn, ở dưới gầm giường. Đôi giày anh vất vả khổ sở tìm lại cho em, đương nhiên em phải bảo quản thật tốt."

Hình Khải ho một tiếng khà thiếu tự nhiên, Hình Dục thực sự không nhận ra đôi giày trắng đó không phải là đôi giày của cô ư?

Nói đúng là thật, thì bước ngoặt của cuộc đời có lẽ là liên quan tới anh. Nhưng khi đó cô không có biểu hiện kích động khác thường, chỉ là làm cho anh một bữa tối thịnh soạn mà thôi.

"Tiểu Dục, em có biết là em đã thay đổi nhân sinh quan của anh không?"

Hình Dục sững lại, cười cười lắc đầu: "Là sự chăm chỉ cần cù của anh đã gây dựng nên sự nghiệp này."

"Còn nhớ ngày trước em đã dùng điểm số để ép anh không? Anh vì muốn nhìn thấy em cố gắng nên mới ra sức chăm chỉ học tập. Nhưng sau đó, do thành tích học tập khá lên, đột nhiên lại nhận được tất nhiên những lời biếu dương, những học sinh ngoan những học sinh giỏi từng xa lánh anh giờ lại muốn tiếp cận anh, đám trẻ con trong khu đại viện này không còn sợ anh nữa, giáo viên nhìn thấy anh cũng không nhăn trán nhíu mày nữa, bố không những không đánh anh mà còn cười tới mức chẳng khép nổi miệng... lúc ấy anh mới nhận ra rằng, thì ra thành tích có thể chi phối hỷ nộ ái ố của những người xung quanh, nhưng anh vẫn là anh, vẫn

đánh nhau gây chuyện, thế mà chẳng ai nói anh, biết rằng nhân phẩm của anh có vấn đề. Còn anh, trong lòng anh vừa cười nhạo sự ngây thơ của họ, vừa dương dương tự đắc, sau đó hăng say học hành cho tới tận hôm nay như bị trúng tà. Em nói xem có phải anh là người quá coi trọng hư vinh không?”

Hình Dục sờ sờ vào viên môi anh: “Bởi vì anh là một người con hiếu thuận, không chịu được cảnh bố cả ngày vất vả lo lắng cho anh. Khi ấy anh chỉ mới chỉ mười bảy, cái tuổi chỉ thích phản nghịch, em chỉ tạo ra một động lực nhỏ để anh quyết định thay đổi tình trạng hiện tại của bản thân mà thôi. Nếu anh cho rằng con đường mình là đúng và anh hài lòng về nó, thì người mà anh thực sự cảm ơn chính là bản thân mình.”

“Nói thì nói vậy, nhưng trong nhật ký chẳng phải em đã viết thế sao... em đã dùng bốn từ” Tương kế tựu kế”. Hình Khải vờ tỏ vẻ cảnh giác nheo mắt lại.

“Anh đọc trộm nhật ký của em thì thôi lại còn dám nói ra một cách công khai như thế à?” Hình Dục xịu mặt.

Hình Khải thấy cô tỏ ra giận dữ, lập tức thi hành quân lễ với cô. Nha đầu này, anh nắm chắc trong tay rồi.

37. Chương 37

Chương 37 : Chuyện tình cảm

“Hình Khải, xuống nhà ăn cơm đi.” Hình Dục gõ gõ cửa phòng gọi, sau đó bỏ đi.

Hình Khải ừ một tiếng, đóng máy tính lại, vội vã chạy xuống nhà.

Công việc ở bộ bận rộn và gấp gáp, từ sau khi Hình Khải nhậm chức anh gần như chưa về nhà đúng giờ hôm nào, chuyện cả tuần anh không về nhà thường xảy ra như cơm bữa. Đương nhiên, những thứ anh phải học rất nhiều, anh biết, chỉ cần còn một hơi thở, thì biển học không có bờ.

Đúng cuối tuần, hiếm lắm Hình Khải mới có thời gian ở nhà nghỉ ngơi một hôm, Hình Dục bận rộn từ sáng tới trưa, làm một bàn đầy thức ăn đãi anh.

Hình Dục xới một bát cơm đầy đưa tới trước mặt Hình Khải, Hình Khải đang xem tivi, di động lại để chuông không ngớt, chắc chắn lại hỏi anh có rảnh không, có thể đi xem mặt không đây mà.

Cô thấy anh mặt mày nhăn nhó chán ghét, nói “Không thể tắt máy sao?”

“Ừ, không được, gần đây phải ra chính sách mới, nên lúc nào cũng phải mở máy để nghe sai khiến.” Hình Khải bất lực trả lời, lẩm bẩm như tự nói với mình “Chỉ cần anh còn độc thân thì họ quyết không tha cho anh.”

Hình Dục ho khẽ một tiếng, vừa đi vừa nói “Em đi lấy canh gà cho anh.”

Hình Khải liếc mắt nhìn cô một cái, không ngừng thở dài.

Sự việc phát triển không được thuận lợi như ý anh, dù hai người đã ngủ cùng một giường, nhưng cô vẫn không chịu nghiêng tức suy nghĩ đến hôn nhân.

Có điều về chuyện giới thiệu đối tượng Hình Khải cũng không thể làm bừa.

Từ sau khi các cấp lãnh đạo biết Hình Khải vẫn còn độc thân, được lắm, lần n thì náo nhiệt rồi, nhà ai có con gái, cháu gái cô lớn cô nhỏ, em họ chị họ gì gì cũng đem ra giới thiệu cho anh. Mặc dù Hình Khải năm lần bảy lượt khéo léo từ chối, nhưng các vị lãnh đạo quá nhiệt tình, dường như Hình Khải không dẫn vợ mình ra mắt họ thì hành vi của anh bị coi là “gian lận”

Ồ đúng rồi, còn một chuyện nữa không biết có được tính là chuyện tốt có duyên hay không nữa, Phó Gia Hào giờ đang làm phiên dịch ở cùng một bộ với anh, hai người thường xuyên chạm mặt nhau, thỉnh thoảng còn nói chuyện trong những bữa tiệc nhỏ. Phó Gia Hào bây giờ đã kết hôn và rất hạnh phúc trong hôn nhân, đã có con rồi, Hình Khải đã gặp con gái Phó Gia Hào, vừa đáng yêu vừa xinh xắn, giống hệt một con búp bê, Hình Khải rất ngưỡng mộ, đố kị và ao ước được như Phó Gia Hào.

Hình Khải nghĩ mãi nghĩ mãi, đột nhiên hỏi: “Tiểu Dục, liệu em có nên đi khám phụ khoa một lần không?”

“Kiểm tra cái gì?”

Hình Khải vò vò tóc: “tại sao mãi vẫn chưa có thai nhỉ?”

Hình Dục sững lại: “Tại sao đang yên đang lành lại nhắc tới chuyện này? Em cũng không rõ nữa, có lẽ là chưa rơi vào đúng ngày thôi mà.”

Hình Khải không hiểu chuyện này có gì mà còn phải đúng ngày với không đúng ngày, nhưng cả một năm rồi anh đều mờ mờ như tắm trong sự nghiệp “Trồng người”, ngoài những ngày cô “đến kỳ” ra, gần như cả năm không ngừng không nghỉ, không lẽ phận anh lại hẩm thế ư.

“Này có phải em cố ý tránh anh vào đúng ngày không đấy?”

“Anh nghĩ có thai dễ lắm à?”

Hình Khải tắc tặc lưỡi: “Em là bác sĩ anh đâu nói được em, nhưng mà cho dù anh không có bản lĩnh bách phát bách trúng, thì ít nhất tung lưới mãi cũng phải bắt được con cá tép chứ...”

Hình Dục nhướn mày, thần sắc rõ ràng là đang băn khoăn: “Ồ...”

“Chỉ biết ồ ồ ồ, em cũng sắp tới độ tuổi vàng để sinh nở rồi đấy, anh thật không hiểu, sắp đầu ba tới rồi, mà làm tới làm lui cũng không khiến cho” chúng nó” gặp nhau chứ? Tên tiểu tử Phó Gia Hào đó ngày nào cũng mang việc này ra trêu tức anh, hai năm nữa, con gái cậu ta có thể làm việc nhà được rồi.”

Hình Khải than vắn thở dài, anh thực sự sốt ruột, anh chắc chắn rằng đứa con có khả năng cải thiện tình hình hiện tại của anh, “tám năm kháng chiến” trường kỳ cũng đã kết thúc, anh đã kháng chiến mười ba năm còn chưa mãn hạn, nếu còn tiếp tục thế này, với tình luôn bị quá tải và áp lực vì công việc như hiện giờ, e là thể lực của anh không thể trụ được nữa.

Hình Dục lại suy nghĩ không nói, cụp mắt xuống, chăm chú nhai cơm.

Hình Khải nhướn mày tròng mắt với cô, anh đã thấy sự dằng co đấu tranh trong mắt cô rồi ha ha.

“Anh Dương Minh cũng đã kết hôn đâu, anh ấy còn lớn tuổi hơn anh mà người ta còn chưa lo kìa.”

“Cậu ta là lãng tử mà, tự do tự tại ngao du khắp nơi non xanh nước biếc, anh thấy cậu ta rõ ràng muốn “Hái hoa tươi” ở các vùng khác thì đúng hơn.”

Vừa nói xong, Đặng Dương Minh đã hăm hở bước vào: “Hình Khải cậu được lắm, cậu đang lên nói xấu mình đúng không?”

Hình Khải cười cười, gọi Đặng Dương Minh vào cùng ăn cơm, Đặng Dương Minh cũng không khách sáo, vốn anh đến để” ăn chực “mà, có điều đầu tiên phải chắc chắn Hình Khải ở nhà anh mới xuất hiện.

Hình Khải không quan tâm, đợi Hình Dục đi vào bếp, anh khoác vai Đặng Dương Minh, thì thầm: “Cậu hãy mau nghĩ cách giúp mình, làm sao có thể khiến một cô gái không muốn sinh con phải mang thai?”

“Ý cậu muốn nói ai, lẽ nào là Hình Dục?Ồ!” Đặng Dương Minh cố ý nói lớn tiếng, lập tức bị Hình Khải bịt miệng lại.

“Hét gì thế, để Hình Dục nghe thấy không ổn đâu. Minh chẳng phải đang muốn sinh con trước rồi mới cầu hôn sao?”

Hình Khải liên lảo nhìn quanh, căng thẳng vô cùng.

Đặng Dương Minh gạt tay bạn ra, rồi chán ghét đưa tay lên lau miệng, nhả nhó: “Giờ cậu cũng là nhân vật có sừng có sạm trong giới chính trị, sao đến một người con gái cũng không giành được thế? Cậu còn nhớ trước

khi vào trường quân sự cậu đã nói gì không? Cậu nói khi về sẽ lấy cô ấy, nhưng đã hơn mười năm trôi qua rồi Hình Khải, liệu cậu có làm được không? Dùng khả năng đối ngoại của cậu để thuyết phục cô ấy đi!”

“Được, mình thừa nhận với cậu mình vô dụng, mình không giành được cô ấy...” Hình Khải buồn bã nằm bò ra bàn “Tuổi thanh xuân của mình cũng bị cô ấy bào mòn tương đối rồi, tính khí cũng bị mài dũa rồi, giờ mình chỉ chờ ngày về với trời đất thôi...”

“Có cần mình nói chuyện với cô ấy không?” Đặng Dương Minh nghiêng tức hỏi.

“Cậu nói gì với cô ấy?”

“Hỏi cô ấy xem có phải thực ra cô ấy muốn lấy mình, nhưng lại ngại cậu...à, cậu dám...” Đặng Dương Minh bị đánh ngã xuống nền, Hình Khải ngồi trên người anh ra sức bóp cổ.

Lúc này, Hình Dục bưng nồi canh tới, thấy hai “tiểu tử” đang vật nhau lăn lộn dưới nền, cô mím môi cười: “Nghịch ngợm cũng không kém năm xưa nhỉ, cổ lên” nói xong lại đi vào bếp.

Hình Khải lúc này mới nhận thấy hai người đàn ông mặc vest lịch sự lại chơi một trò chơi không phù hợp với độ tuổi chút nào, con người đúng là loại động vật “Đòn sóc hai đầu”, trước mặt người khác thì làm bộ làm tịch, về tới nhà thì lập tức hiện nguyên hình.

Hình Khải, nghiêng người ngã nằm ra nền, lẩm bẩm nói: “Trong trận chiến này mình đã không ngừng hạ thấp tiêu chuẩn, yêu hay không yêu mình đã không còn bản khoăn nữa. Chỉ cần khi còn sống, cô ấy thừa nhận đã từng thích mình là được.”

“Hình Khải, mình vẫn biết cậu luôn là người trọng tình cảm, nhưng cậu có thể nghe mình khuyên một câu không, từ bỏ đi, nếu cô ấy muốn sớm đã làm rồi.” Đặng Dương Minh nằm bò trên ghế sofa, vỗ vỗ vai Hình Khải. Bộ dạng yếu đuối này của Hình Khải chỉ mình Đặng Dương Minh được chứng kiến, nhưng nhìn thì nhìn, trong lòng anh thực sự không dễ chịu chút nào.

Hình Khải cười chua xót: “Chỉ có cậu biết ngày nào mình cũng sống trong chịu đựng, trước mặt cô ấy mình không những phải tỏ ra vui vẻ mà còn phải đóng vai chính trong vở kịch tình yêu...nhưng, mình cũng muốn nói một câu mà nghe xong nhất định cậu sẽ buồn nôn, tình cảm mình dành cho Hình Dục không còn là thứ tình cảm mình có thể khống chế nữa, mình không thể từ bỏ cô ấy, cô ấy muốn bào mòn mình hành hạ mình mình cũng chấp nhận, cho tới khi già nua phải ngồi xa lẫn là xong chuyện...”

Đặng Dương Minh không chế nhạo tầm tình si của Hình Khải, nhưng vô tình anh cũng bị những lời chân thành đó cảm động, con người tùy tiện bá đạo trước kia của Hình Khải đã hoàn toàn biến mất, đứng trước mặt anh bây giờ, là một kẻ điên vì tranh giành tình yêu mà không ngừng giày dẫm bản thân.

“Thật là, tình yêu, mẹ kiếp không biết nó là cái trò gì?”

“Ha ha, vốn nó không phải là trò chơi rồi...” Hình Khải nhếch nhếch mép.

Đặng Dương Minh nhảy khỏi ghế sofa, ra sức lắc lắc vai Hình Khải, lo lắng hỏi: “Hình Khải, cậu hãy trả lời mình một cách nghiêm túc nhất, cậu chưa bao giờ nghĩ rằng vì không nhận được sự hồi đáp của em mới không chịu buông tay đấy chứ?”

Hình Khải cười khan, lắc lắc đầu một cách chắc chắn. Trời biết đất biết, anh chưa bao giờ mất Hình Dục, nhưng dường như cũng chưa từng có được cô. Mười ba năm rồi anh vẫn mãi đứng ở trên miệng vực trần trụi, bao giờ cô mới chịu đi đến kéo anh lại đây?

Đặng Dương Minh thấy nhói lòng khi anh chứng kiến những người đàn ông bên cạnh Hình Dục lần lượt bị đánh bại và phải lựa chọn từ bỏ trước sự lạnh lùng của cô, chỉ có Hình Khải là chưa bao giờ thay đổi, nói cách khác, trái tim của Hình Khải đã dành cho Hình Dục từ lâu rồi, anh không dám lấy lại nữa.

38. Chương 38

Chương 38: Em sống cùng anh

Hình Dục vẫn như mọi ngày đi làm ở phòng cấp cứu, lúc này, một tin tức chấn động như cuồng phong khiến cô gần như ngất lịm đi.

28 phút 0 giây ngày 14 tháng 5 năm 2008, ở Bắc Xuyên, Văn Xuyên, thuộc Tứ Xuyên xảy ra một trận động đất mạnh 8 độ richter, đây là trận động đất lớn nhất, có phạm vi ảnh hưởng và tàn phá rộng nhất khi tân Trung Quốc được thành lập cho tới nay.

Lần động đất này đã san bằng 50 vạn mét vuông diện tích, khu vực Triều Dương môn của thành phố này cũng chịu ảnh hưởng của trận động đất. Nhưng những tin tức liên quan chưa chính thức công khai, có bị thiệt hại về người hay không vẫn còn là một ẩn số.

Thực ra xung quanh bệnh viện cũng cảm nhận được sự rung chuyển, nhưng những nơi đông người là nơi thường tạo ra không khí khẩn trương nhất, trong ngoài bệnh viện hỗn loạn, bệnh nhân và nhân viên y tế xô nhau chạy, ai cũng đang ở trong trạng thái không an toàn, lo âu chờ đợi.

“Hình Khải, Hình Khải... nghe điện đi.” Hình Dục lẩm bẩm tự nói, ngón tay run run bấm máy gọi cho Hình Khải. Chính vì tất cả mọi người ai cũng lo lắng cho bạn bè và người thân, nên di động, mạng... các phương tiện truyền tải thông tin đều tắt nghẽn.

Hình Dục không kịp cả thay đồ, vừa tiếp tục gọi vào di động cho Hình Khải, vừa lao ra khỏi bệnh viện, bên ngoài ồn ào huyền não, cô len qua biển người, cũng chẳng buồn quan tâm xem chiếc xe taxi đang đậu bên đường có hoạt động không nữa, cô lập tức chui đại vào xe.

“Bác tài, Triều dương Môn .Nhanh.”

Bác tài vặn to radio trong xe, nhắc nhở Hình Dục: “Cô gái à, cô tự nghe tin tức đi, Triều Dương Môn, Kiến Quốc Môn đều đang động đất, cô đổi xe khác đi... Hả? Cô... cô thật quá đáng...” Anh tài xế hoảng sợ mở trường mắt, bởi vì một con dao sáng loáng đang kề vào cổ họng anh ta, còn “nữ sát thủ” mặc blu trắng này mặt đang đầy nước mắt.

Dân chúng trong thành phố này chỉ biết là đang có động đất, nhưng thật ra chưa ai ý thức được rằng lần động đất này rất mạnh, rào rào bàn tán, ai chẳng muốn sống chứ? Đáng tiếc trên đường ngoài ngõ chỗ nào cũng chực ních người, chẳng còn cách nào tránh né cho xa.

“Đi được bao xa thì đi, xin anh đấy.” Hình Dục quệt nước mắt, đặt mấy tờ 100 tệ lên phía trước xe.

Anh tài xế nào lại không nghe, tính mạng anh ta nằm trong tay nữ bác sĩ này mà ! Thế là, nhấn ga cho xe chạy.

Hình Dục thấy xe đã khởi động, lúc này mới thu con dao phẫu thuật về, trịnh trọng nói lời xin lỗi “Xin lỗi anh, người nhà tôi đang làm việc trong khu vực bị động đất, điện thoại lại không gọi được. Anh đưa tôi đến gần đường vành đai hai là được rồi, tôi sẽ tự nghĩ cách tiếp.”

“Không sao không sao, có thể hiểu được. Cô cũng đừng lo quá, lần nào tin tức chẳng sai với thực tế, báo mưa bão thì chỉ nửa phùng chứ? Tôi nhất định sẽ đưa cô đến tận nơi, ngồi vững nhé!” Anh lái xe tốt bụng an ủi. Đàn ông con trai thường chỉ ưa nhu chứ không ưa cương, bạn cứ nói chuyện khách sáo quá, đối phương lại còn cảm thấy ngại.

Hình Dục yên lặng không đáp, nhìn về phía đám người đang chạy nạn, lòng rối như tơ vò.

Hơn hai mươi phút sau, chiếc taxi đi lên cầu vào Triều Dương Môn. Cảnh sát giao thông vì muốn an toàn cho nhân dân, đã nhanh chóng phong tỏa khu vực bị động đất, vì vậy Hình Dục đành phải đi bộ vào khu vực nguy hiểm đó, đoạn đường này nói dài không dài, nói ngắn không ngắn, cô điên cuồng chạy suốt dọc đường...

Rất nhanh, cô đã đứng trước tòa nhà nơi Hình Khải làm việc, trước tòa nhà lớn hùng vĩ quốc kỳ bay phất phới, các đồng chí cảnh vệ vẫn đứng yên như pho tượng bên ngoài, từ ngoài nhìn vào, trông họ bình tĩnh dường như chưa từng có chuyện gì xảy ra vậy.

Khi Hình Dục nói rõ thân phận của mình cho anh cảnh vệ biết, di động của cô đổ chuông, ngay lập tức, mười mắt tin nhàn liên tiếp được gửi đến.

Nội dung đại khái khá giống nhau: Tiểu Dục, Văn Xuyên xảy ra động đất khá lớn, số người tử vong vẫn đang thống kê, khu vực bọn anh làm việc chỉ bị chấn động nhẹ, điện thoại hiện nay đang bị nghẽn, không cần lo lắng cho anh. Hình Khải.

Tin nhắn báo bình an của anh khiến Hình Dục thở phào nhẹ nhõm, cô ngồi chờ dẫn trước bậc thềm của tòa nhà. Nhưng trước khi liên lạc được với Hình Khải, trái tim cô thật chơi vơi.

Tín hiệu điện thoại một lần nữa lại gián đoạn, Hình Dục đáp lại anh ta một tiếng, rồi đi đến bãi đỗ xe chờ máy kết nối.

Cùng lúc ấy, một nhón nhân viên công vụ vội vàng vàng đi về phía bãi đỗ xe, Phó Gia Hào đang chuẩn bị mở cửa xe, thì nhìn thấy Hình Dục mặc áo blu trắng đứng gần đó.

“Tiểu Dục, sao em lại ở đây?” Phó Gia Hào nói với đồng nghiệp một tiếng, rồi chạy lại phía cô.

Hình Dục như gặp được cứu tinh, vội vàng chạy tới, lo lắng hỏi: “Hình Khải không sao chứ?”

“Không sao, có điều phòng cậu ấy đang bận lắm, đang bận an ủi đại sứ các nước.” Phó Gia Hào nhìn đôi mắt đỏ mọng của cô, nụ cười dần dần tắt lịm: “Thực sự không sao đâu, Tiểu Dục, vừa rồi tòa nhà này đúng là có rung lắc một chút, nhưng từ tầng 5 trở xuống thì không thể cảm nhận được.”

“Anh có thể đưa em vào gặp Hình Khải không? Em trốn ở một góc nhìn anh ấy cũng được.” Hình Dục vẫn không yên tâm.

Phó Gia Hào bối rối, suy nghĩ hồi lâu rồi gặt đầu.

Trong thang máy, Phó Gia Hào nghiêng đầu nhìn Hình Dục, thoát cái đã sáu bảy năm rồi không gặp, cô không thay đổi nhiều, hoặc nói cách khác là, từ thời thiếu nữ cô đã luôn thể hiện trước mặt người khác một vẻ mặt bình tĩnh nhàn tản.

“Tiểu Dục, anh phải thừa nhận với em một chuyện, anh đã từng đọc trộm nhật ký của em.”

Hình Dục khẽ khựng người lại: “Em biết là có người đọc trộm, sợi tóc em kẹp trong đó biến mất. Thì ra là anh.”

Phó Gia Hào cúi mình xin lỗi, ngượng ngùng nói: “Rất xin lỗi em, lúc ấy anh thực sự rất yêu em, em cũng là người con gái đầu tiên mà anh nghiêm túc theo đuổi, không nhận được tình cảm đáp lại của em anh rất đau khổ... anh cũng chỉ là đoán mò em có thói quen viết nhật ký, vì vậy đã... Xin lỗi.”

“Tại sao anh lại cho rằng em sẽ có thói quen viết nhật ký?” Hình Dục cười, nói: “Thôi, dù sao anh cũng đã không tiết lộ nội dung trong đó với người khác. Điểm này em có thể khẳng định.”

Phó Gia Hào nhún nhún vai: “Không sai. Anh chẳng nói với bất kỳ ai cả, nhưng em đúng là cô gái tự tin tới đáng sợ, khiến tất cả bọn đàn ông con trai đều cảm thấy mình thất bại. Còn việc anh nghĩ đến nhật ký...” Anh ta điềm nhiên nói: “Thời gian ấy vì theo đuổi em, anh có tham gia một khóa học về tâm lý, trong sách có viết người không muốn thổ lộ tâm sự của mình cho người khác, đa phần đều biểu lộ tình cảm bằng con chữ. Cuộc đời mỗi con người ai cũng có một cách để giải tỏa, bất luận là ôm búp bê khóc lóc hay đắm tay vào tường, đều giống nhau.”

Hình Dục lắc lắc đầu: “Em không phải muốn giải tỏa tâm sự qua con chữ, chỉ là em muốn ghi chép lại tất cả những gì xảy ra trong cuộc sống mà em trân trọng thôi.” Mắt Hình Dục thoáng buồn, nhưng rất nhanh cô đã lấy lại vẻ bình tĩnh.

Phó Gia Hào chau chau mày, đoán nói: “À há, không tưởng nào là không lọt gió, có phải Hình Khải cũng đọc được rồi không?”

“Đọc rồi, mà cũng có thể nói là chưa đọc được gì, vừa hay bị em phát hiện.” Hình Dục đưa tay lên miệng, suýt: “Đến đây thôi nhé, nếu anh đồng ý sẽ tôn trọng em.”

Phó Gia Hào đồng ý, bao nhiêu năm qua rồi, Hình Dục vẫn là kiểu con gái xinh đẹp bằng giá như thế, dường như trong thế giới của cô không tồn tại hi vọng, cô ấy có thật sự hiểu như thế nào là niềm vui không?

Phó Gia Hào đưa Hình Dục vào phòng nơi Hình Khải làm việc. Trong phòng điện thoại reo liên tục, nhân viên trong đó bận tới mức không có thời gian nói chuyện. Hình Dục đứng ở cửa tìm kiếm bóng dáng của Hình Khải.

Phó Gia hào chạy vào phòng, khẽ tiếng hỏi tin tức của Hình Khải. Nghe đồng nghiệp của anh nói, Hình Khải đang tham gia một cuộc họp khẩn cấp, lần động đất đột ngột này, đã gây ra sự chú ý mang tính toàn cầu, cuộc họp này không thể kết thúc sớm được.

Nghe xong, cuối cùng Hình Dục cũng có thể chắc chắn Hình Khải bình an vô sự rồi, đột nhiên cô nhận thấy tay mình vẫn còn đeo găng bệnh viện, trên găng tay dính đầy những vết máu do xử lý vết thương. Thế là, cô hỏi Phó Gia Hào dùng nhờ phòng tắm, vừa đi vào phòng tắm liền nghe thấy tiếng khóc nho nhỏ nghẹn ngào.

Hình Dục lần theo tiếng khóc rồi gõ cửa, hỏi thăm tình hình của đối phương. Không lâu sau, một nhân viên nữ mở cửa ra, bàn tay cầm di động của cô ấy toàn nước mắt, trông cô ấy thật bơ vơ, đột nhiên, ôm chầm lấy Hình Dục bật khóc nức nở.

Hình Dục loạng choạng hai bước rồi đứng vững, mặc dù không quen nhưng cô gái xa lạ này đã truyền sự bi thương vô tận của mình sang tim cô.

Hình Dục vỗ vỗ vai cô gái, nữ nhân viên đó áp chiếc di động vào tai của Hình Dục, trong ấy vang lên những động thái đang xảy ra của trận động đất. Rõ ràng là, trận động đất vẫn đang diễn ra, số người tử vong từ vài trăm lên đến vài nghìn, và con số kinh hoàng ấy vẫn đang không ngừng tăng cao.

Còn cô gái này lại đến từ Văn Xuyên, cô ấy đã mất liên lạc hoàn toàn với người nhà, nên rơi vào trạng thái khủng hoảng tột độ.

Cũng có thể mới một giây trước, cô ấy vẫn còn nói cười vui vẻ với người thân bạn bè, nhưng chỉ một giây sau, cơn ác mộng đã ập xuống.

Hình Dục đứng ngẩn ra tại chỗ rất lâu... câu chuyện liên quan tới hạnh phúc, ai cũng có thể kể ra một phiên bản không giống nhau. Nhưng chờ đợi mà không biết đối phương còn sống hay đã chết, cảm giác lo lắng thấp thỏm bất an đó, cô lại cảm thấy đồng cảm, mỗi buổi tối khi đi ngủ, mỗi buổi sáng khi tỉnh dậy, đều sợ rằng ngay giây sau sẽ là sự biệt li.

Cô hít một hơi thật sâu, ngay lập tức đưa ra quyết định, rồi cười nói với cô gái đó: "Tôi sẽ tham gia đội tình nguyện, muộn nhất là một tuần sau đó sẽ tới Văn Xuyên. Có ghi họ tên và địa chỉ của người nhà cho tôi, mặc dù khả năng tìm được không cao, nhưng tôi sẽ cố gắng tìm giúp cô. Đừng khóc, trước khi nhận được thông báo tử vong thì tất cả vẫn còn là ẩn số. Còn sống đương nhiên là tốt, nhưng nếu không may... cô phải hiểu rõ một điều rằng, khóc lóc chẳng giải quyết được vấn đề gì cả. Cô phải kiên định lên, lạc quan lên một chút được không?"

Cô gái đó khóc nức không thành tiếng, lúc này mới nhận ra Hình Dục đang mặc quần áo của bác sĩ, cô ta gật gật đầu, nhanh chóng ghi lại tên tuổi và địa chỉ của người nhà đưa cho Hình Dục, nhưng cô ta chưa kịp cúi người để cảm ơn cô, thì đột nhiên thấy phó cục trưởng Hình đi vào phòng tắm nữ.

"Ai cho phép em tham gia đội tình nguyện viên? Em còn sợ anh chưa đủ mệt, muốn anh lo lắng tới chết đúng không?" Ánh mắt Hình Khải tràn đầy phẫn nộ, anh hoàn toàn quên mất rằng đây là nơi... đàn ông không thể vào.

Khi anh nghe Phó Gia Hào nói Hình Dục vì lo lắng cho mình mà tới tận đây để tìm, có trời biết anh đã cảm động thế nào, nhưng khi anh chạy tới trước cửa phòng tắm đứng đợi chuẩn bị tặng cô một cái ôm siết, thì bị ngay một cú sốc đập thẳng vào đầu như thế.

Cô gái đó chưa từng nhìn thấy Hình Khải nổi giận bao giờ, ngượng ngùng hành lễ, sau đó lách qua người anh chạy mất.

Hình Dục cup mắt không nói, Hình Khải cầm tay kéo cô đi vào văn phòng mình, rầm một tiếng đóng cửa lại.

Trong văn phòng, Hình Khải tức giận tới mức đi tới đi lui, hét lên: “Em biết tình hình lúc này là như thế nào không?trận động đất có sức tàn phá mạnh nhất từ trước tới nay trong lịch sử Trung Quốc vừa xảy ra một tiếng trước!Em mau ra đây!”

Hình Khải kéo cô tới trước màn hình máy vi tính, mở báo cáo cơ mật về trận động đất ra cho cô xem,ấn vào gáy khiến cô phải cúi xuống tự mình nhìn xem:”Trời đất sụp đổ!Tất cả chỉ còn lại một đồng đồ nát hoang tàn! Em nghĩ với khả năng trời gà không chặt của em em sẽ sống sót mà ra khỏi đó sao?”

Hình Dục sững sờ nhìn vào màn hình máy tính, nhà cửa đổ nát,thị thể vãi vương,nhưng cô thể máu me be bét đang hiện ra trước mắt cô.

Cô chậm chậm nhấc tay lên,sờ vào màn hình,một cánh tay bị đè dưới tảng đá máu ma bê bết vẫn vẹn,nước mắt nhoe nhoét.

“Hình Khải,anh còn nhớ bố mẹ em đã chết như thế nào không?Lúc ấy em cũng nghĩ...cũng tức giận...Trung Quốc nhiều người như thế,có bao nhiêu ban ngành có thể lựa chọn,tại sao lại chọn họ làm vật hy sinh...nhưng bây giờ,em đã hiểu rồi,luôn phải có một đôi tay giơ ra níu kéo,nếu bây giờ em đang đứng cạnh đứa trẻ kia,có thể em đã nâng hòn đá lên và cứu nó ra rồi...anh cũng nhìn thấy rồi đấy,đứa trẻ đó chết thảm quá,em muốn cứu nó,chỉ hận là không thể chui vào màn hình mà tới thẳng đấy...”Hình Dục nức nở khóc,chậm chậm nằm bò ra bàn,khóc một cách rất thương tâm.

Nghe xong,Hình Khải lại thấy hoảng sợ thật sự,bởi vì Hình Dục là mẫu người một khi đã quyết thì sẽ làm bằng được,nhưng sao anh có thể để người con gái mình yêu dấu dấn thân vào nơi nguy hiểm?Sao anh có thể cho phép cô rời khỏi mình?

Thế là ,anh kéo vai Hình Dục thẳng dậy,ôm chặt cô vào lòng,nhưng anh còn chưa kịp nói,thì cảm giác bất lực đã lan tỏa khắp toàn thân.

“Tiểu Dục anh xin em,xin em đấy,chúng ta đừng đi có được không?Sau này chuyện gì anh cũng nghe theo em hết được không?Anh xin em đấy Tiểu Dục...”

Tiểu Dục vòng tay ôm lấy eo Hình Khải,anh run rẩy gần như không thể khống chế được,cho dù cách một lớp áo,Hình Dục vẫn cảm nhận được cơ thể lạnh toát của anh...

“Em sẽ không có chuyện gì đâu,em sẽ bảo vệ mình...anh yên tâm đi nhé?”

Hình Khải chăm chú nhìn đôi mắt bình thản của cô,trong lúc cấp bách,gân xanh nổi hết cả lên.Anh thực sự bị cô bức tới muốn phát điên rồi,anh đang trong trạng thái kinh hãi tột cùng,còn cô lại điềm đạm nhẹ nhàng như không.

“Không được, không được,tuyệt đối không được!Em bảo anh làm sao mà yên tâm chứ?Cuộc đời này chỉ sống có một lần,em đi ra để đảm bảo với anh?”

“Anh đừng giận vội...em đang bàn bạc với anh mà...”Hình Dục vừa vuốt vuốt ngực anh,vừa lau nước mắt,cô lại rút ra mấy tờ giấy ăn trên bàn lau mồ hôi trên trán cho Hình Khải,dịu dàng nói:”Mặc dù em cho rằng khả năng nguy hiểm không cao,nhưng cũng không muốn khiến anh lo lắng,thôi,em không đi nữa.”

Hình Khải không kịp phản ứng, nói cách khác thì là anh không tin trong một thời gian ngắn mà Hình Dục sẽ thay đổi quyết định của mình,anh giơ ngón tay chỉ về phía cô cảnh cáo nói:”Em đừng có lừa anh đấy,đừng tưởng bây giờ anh không thể về nhà mà tìm cơ hội trốn đi.Trước khi anh có thể về nhà,cầm em không được đi làm,anh sẽ điều mấy cảnh vệ tới nhà giám sát em 24/24.”

“Hình Khải,anh nói thật đi,khi anh nhìn thấy cảnh tượng ấy anh có buồn không?”Hình Dục chỉ vào màn hình máy tính

“Em nói lảng nhảng gì thế?Em nghĩ anh không muốn đi cứu người bị nạn sao?Nhưng anh có trách nhiệm của mình,cho dù trong lòng có buồn bã cũng không được thể hiện ra mặt.”Hình Khải day day huyệt thái dương,khi tai họa ập đến,tâm trạng ai cũng rất nặng nề.

Hình Dục vuốt vuốt mái tóc ngắn của anh,nhười khác nghĩ thế nào cô không biết,nhưng cô biết Hình Khải cũng muốn đi cứu người,bởi vì trong người anh cũng chảy một dòng máu đầy tinh thần nghĩa hiệp như thế,một tinh thần xả thân vì người khác.

Hình Khải vùi đầu vào người cô, bất lực nói:”Tiểu Dục,hãy hứa với anh là đừng đi nhé,hãy nói với anh em sẽ không bỏ anh lại.”

Hình Dục vòng tay ôm lấy cổ anh, dùng trán cọ cọ vào đầu anh:”Anh càng ngày càng nhát gan rồi đấy, khi còn nhỏ anh đâu có thế.”

“Đúng vậy, anh già rồi...già tới mức không còn sức lực để chịu đựng sự giày vò của lo lắng nữa,nếu anh định cho anh sống thêm vài năm nữa,thì đừng khiêu khích anh.”Hình Khải mệt mỏi thở dài,sớm biết yêu khổ thế này ,thà chết ngay vào đợt”Sars”năm đó cho xong.

Hình Dục cần tay anh lên nắm chặt trong lòng bàn tay mình,xoa xoa,cô mong tay anh sẽ nhanh chóng ấm lên.

Hình Dục viết trong nhật ký.

9 giờ tối ngày 12 tháng 5 năm 2008

Nói thực,trước khi quyết định học y,tôi chỉ muốn mình có thể chăm sóc Hình Khải được tốt hơn.

Nhưng,sau khi tôi nhìn thấy những hình ảnh liên quan tới trận động đất kinh khủng đó,không chỉ ảnh hưởng của nó khiến tôi đau lòng.Bây giờ tôi mới vỡ ra rằng,thì ra dòng máu trong người tôi có cả tâm nguyện của bố mẹ.

Tôi là một nhân viên y tế được huấn luyện bài bản chuyên nghiệp,trách nhiệm nặng nề.

Do vậy.Xin lỗi anh Hình Khải,trên đường về nhà em đã quay lại bệnh viện xin tham gia vào đội cứu hộ.Nhưng sau khi em tới đó,việc đầu tiên em làm sẽ là liên lạc với anh,chỉ cần di động có tín hiệu em sẽ liên tục gọi điện thoại báo bình an với anh,đừng lo lắng,em sẽ tự biết bảo vệ mình.

Nhưng lần này sẽ không biết đi bao lâu,vì vậy em sẽ mang theo hai thứ quan trọng nhất trong cuộc đời mình:Đôi giày trắng và cuốn nhật ký.

Em sẽ đi đôi giày trắng mà anh tặng,mang theo tinh thần kiên trì không từ bỏ của anh tới vùng đất đang lắc lư rung động đó,cố gắng hết sức mình cứu những người gặp nạn.

Hình Khải,em muốn nói với anh chỉ cần em hít một hơi thở,là em cảm thấy sự tồn tại của anh,cho dù phải nhảy vào nước sôi lửa bỏng em cũng không run sợ.

Em thề đây là lần cuối cùng em rời xa anh,đợi em trở về,nhé?

39. Chương 39

Chương 39 :Tiểu Dục, Anh đến đón em về

Từ sau ngày 12 tháng 5 năm 2008,dư chấn xảy ra liên tục,bầu không khí nặng nề tang thương đè khắp bầu trời Trung Quốc.Nhưng điều để đáng chúc mừng là,trong lúc sinh tử quan trọng này người dân Trung Quốc lại hết sức đoàn kết,một người gặp nạn ngàn người chi viện,đồng tâm hiệp lực để chống lại thiên tai.

Từ khi trận động đất xảy ra cho tới nay đã hai tháng trôi qua,ngoài khu vực bị ảnh hưởng nặng nề ra,cuộc sống ở những khu vực khác dần dần ổn định.

Nhưng trái tim Hình Khải vẫn luôn trong trạng thái thấp thỏm...

Mặc dù anh không ở trong khu vực địa chấn,mặc dù anh vẫn đang ngồi ở một tòa văn phòng sáng rực rộng rãi,nhưng,mỗi ngày anh đều bị giày vò như đang sống trong địa ngục.

Sự sụp đổ từng giây từng phút đó,gần như rút hết mọi suy nghĩ trong lòng anh,anh gọi vào di động của Hình Dục hết lần này tới lần khác,từng giây từng phút kiểm tra danh sách người gặp nạn được cập nhật

bằng hình ảnh, lo sợ thi thể người con gái anh yêu thương nhất đời sẽ nằm trong đồng cỏ nát kia. Nỗi lo lắng lan tỏa khắp cả người, anh cảm thấy mình sắp phát điên rồi

Đúng lúc này di động đổ chuông, Hình Khải vui mừng bắt máy, người gọi đến là bố.

“Bố, con mặc kệ bố đang làm gì, con muốn đến khu vực bị địa chấn...”

“Tiểu Khải! Đừng vì tình cảm nữ nhi thường tình mà quên đi trách nhiệm của mình, giờ tổ quốc đang cần con.”

“Con mặc kệ ai cần con, con chỉ biết con không thể mất cô ấy, bố hãy xin bộ trưởng cho con đi, con phải đi tìm Hình Dục!” Hình Khải tức giận đập mạnh xuống bàn, anh đã rất nhiều lần xin đi khu vực bị nạn, nhưng cấp trên không chịu phê chuẩn.

Hình Phục Quốc thở dài, bình tĩnh nói: “Tiểu Khải, con nghĩ bố không lo sao? Nhưng đây là lựa chọn của Tiểu Dục, ngồi lo lắng bố còn cảm kích nữa. Huống hồ đội cứu hộ Hoàng Khim mà bố đang điều động, chỉ cần gặp Tiểu Dục sẽ liên lạc với bố ngay, cho dù muộn tới đâu bận tới đâu, bố cũng sẽ thông báo cho con đầu tiên, quốc gia đã nuôi nấng bồi dưỡng con bao nhiêu năm, luận về công về tư, bố đều không thể để con mạo hiểm...”

Bụp một tiếng, chiếc di động trong tay Hình Khải bay lên không trung, đập thẳng vào tường.

Hai tháng rồi, những đội cứu hộ hết đội này tới đội khác trở về, rồi lại đội mới chuẩn bị đi, Hình Dục vẫn bất vô âm tín phía bệnh viện cũng mất liên lạc với cô.

Theo một nhân viên y tế đi cùng đợt với Hình Dục vào vùng bị nạn tả, trên đường xe vào khu vực địa chấn, đã gặp một cơn dư chấn khá lớn, cũng may lái xe xử lý nhanh nhẹn, thông báo cho những nhân viên cứu hộ ngồi trên xe chạy vào những khu mỏ hoang lánh nạn.

Lúc ấy, bọn họ tận mắt chứng kiến chiếc xe to kèn càng lật đổ, tình hình hỗn loạn, mỗi nhân viên cứu hộ đều cố gắng cứu số thuốc còn dư lại không nhiều, vì vậy phải tới hai ngày sau họ mới phát hiện Hình Dục và túi cấp cứu của cô biến mất.

Thiết bị định vị GPRS, các thiết bị dò tìm di động của Hình Dục, nói chính xác thì là, vị trí ấy không thể có sự sống tồn tại.

“Em đang ở đâu Hình Dục, Em đang ở đâu Hình Dục...” Hình Khải hai tay ôm trán, nước mắt theo kẽ tay chảy xuống, anh đã từng nói, nước mắt cả đời này của anh đã chảy cạn vì người con gái này, thì ra nó vẫn chưa cạn, thì ra trong lúc sợ hãi anh chỉ biết khóc.

Lúc này thì Phó Gia Hào gõ cửa, đợi một lúc không thấy có ai trả lời, anh ta mới khẽ đẩy cửa đi vào. Anh ta đi vào đứng cạnh Hình Khải, do dự hồi lâu, anh ta vỗ vỗ lên v anh, vốn định tiếp thêm cho anh chút sức mạnh, nhưng rồi chính bản thân anh ta lại rơi nước mắt...

Người đàn ông từng hừng hực sức sống, giờ đây bỗng trở nên tiêu tụy khổ sở, mà cho dù là thế, anh không thể trốn vào một góc nào đó mà gặm nhấm nỗi đau, vẫn phải mặt mày tươi tỉnh đón tiếp đại sứ các nước.

“Hình Khải, Hình Khải... cậu phải cố gắng lên! Tiểu Dục không sao đâu, khả năng võ công của cô ấy khá lắm, cậu còn nhớ không? Chỉ một chiêu của cô ấy thôi mà khiến tôi ngã chống vó, vì vậy cô ấy nhất định sẽ không sao đâu! Phải rồi, cả ngày cậu chưa ăn gì đúng không, hôm nay tôi mời! Ha ha...” Phó Gia Hào cố tỏ ra vui vẻ.

Hình Khải nằm bò trước bàn làm việc, chẳng nghe lọt tay bất cứ lời an ủi nào, trừ phi lúc này Hình Dục nguyên vẹn khỏe mạnh đứng trước mặt anh, nếu không anh không thể kìm nén sự run rẩy của cơ thể mình, cảm giác này thật đáng sợ, còn đáng sợ hơn cả việc trái đất bị hủy diệt.

Phó Gia Hào thâm thối dài, vuốt vuốt lưng anh, nhận ra cơ thể anh đang run lên bần bật... Một người luôn điềm tĩnh đối mặt với mọi thử thách như Hình Khải, thì ra người đàn ông kiên định vững vàng này, cũng có lúc suy sụp tới cùng cực.

Đột nhiên, Hình Khải đứng bật dậy, vòng tay ôm chặt lấy Phó Gia Hào, anh cần phải chứng minh rằng mình vẫn còn sống, anh cần nhiều hơn nhiều hơn nữa những lời an ủi, mặc dù những lời chúc phúc đó đều thật vô nghĩa.

Phó Gia Hào loạng choạng mấy cái rồi mới đứng vững, Hình Khải ghét nhất đàn ông con trai mà cứ ôm ôm ấp ấp, càng không bao giờ để lộ sự buồn đau ra ngoài mặt, nhưng giờ anh đã hoàn toàn vô vọng.

Phó Gia Hào ôm chặt anh, nói chắc chắn: "Cậu yêu cô ấy, chính vì cô ấy có những tố chất không giống những người khác, đúng không? Hãy cho bản thân và cô ấy nữa thêm chút thời gian chờ đợi, mình nghĩ, vì cậu, cô ấy cũng sẽ không để bản thân xảy ra chuyện gì đâu."

"Mình rất sợ cứ thế này mà mất đi cô ấy, mình thật hối hận vì đã tin khi cô ấy nói rằng "Em sẽ không đi", cô ấy biết rõ rằng mình sẽ lo lắng tới chết mà vẫn đi... cậu cho rằng cô ấy sẽ vì mình mà bảo vệ bản thân ư? Không đâu, cô ấy chỉ muốn dùng cách mà cô ấy cho là xứng đáng để hy sinh bản thân mình, trở thành tờ giấy chứng nhận liệt sĩ thứ ba của nhà họ An, người con gái ích kỷ đó, đáng ghét vô cùng..."

Cuối cùng Hình Khải cũng đã hiểu, anh không phải là thứ quan trọng nhất trong đời cô, cô thích mạo hiểm hơn anh, hoặc có thể trước khi bước chân vào nhà họ Hình cô đã đợi để đeo bó mẹ mình, vì vậy cô mới chấp nhận chuyện tình cảm của họ.

Thôi được, cho dù là không phải, anh hoàn toàn có thể chấp nhận chuyện cô không yêu anh, nhưng bây giờ tại sao còn khiến anh phải sống những ngày lo âu thấp thỏm?

"Cậu ưu tú như thế, Hình Dục có phải là kẻ gốc đầu, sao cô ấy nỡ rời xa cậu chứ? Đừng nghĩ ngợi linh tinh."

Phó Gia Hào không biết phải nói thế nào, thực ra cũng chẳng cần nói nhiều, Hình Khải giờ chỉ cần một người chịu lắng nghe anh mà thôi.

Hình Khải cười tự trào, giờ, anh chỉ còn cách nói liên tục mới không khiến đầu óc mình suy nghĩ lung tung.

"Khi cậu quen mình mình đã trở thành một kẻ tương đối chấp nhận được, nhưng mình của ngày xưa là một đứa trẻ hư, đi đâu cũng gây chuyện thị phi, cậu bố là cán bộ cao cấp mà gặp ai cũng bắt nạt, bỏ học, chơi gái, đánh nhau... Tóm lại, Hình Dục đã nhìn thấy con người xấu xa nhất của mình, nhưng cô ấy chưa từng nói một câu nào."

"Ngày đó mình thường xuyên mắng mỏ cô ấy, nói những lời rất khó nghe, động tí là đòi đuổi cô ấy ra khỏi nhà họ Hình, nhưng cô ấy chẳng nói gì cả, vẫn giúp mình giặt quần áo, nấu cơm, giống như một a hoàn để mặc mình giày vò trút giận..."

"Lâu dần, mắng mãi cũng mệt, từ từ mình chấp nhận sự tồn tại của cô ấy, thích những món ăn cô ấy làm, vì một bữa cơm, mình có thể vứt lại đám bạn hung hăng tan học là về thẳng nhà. Cô ấy sẽ ngồi ở ghế sofa đợi mình, dù mình nhăn nhó hay tỏ ra mệt mỏi, cô ấy cũng luôn tươi cười chạy đến đưa cho mình đôi dép lê, còn nói một câu là: "Em nấu cho anh món mà anh thích ăn, mau vào rửa tay đi". Cảm giác ấy, thật ấm áp... vì vậy vì cô ấy, mình nguyện trở thành người mà cô ấy muốn, còn cô ấy, chưa bao giờ thừa nhận chính cô ấy đã đưa mình về con đường đúng đắn."

Nghĩ đến Hình Dục, Hình Khải lại bắt đầu lo lắng, anh siết chặt vòng tay, vùi mặt, giấu đi bộ dạng đáng thương để Phó Gia Hào không thể nhìn thấy. Bộ dáng kém cỏi nhất của anh đã bị Hình Dục nhìn thấy hết, anh chỉ có thể để lộ nhược điểm của mình trước mặt cô mà thôi, cũng chỉ người con gái ấy mới biết tính cách ngoan cố ngang ngược của anh khó coi tới mức nào.

Phó Gia Hào cảm thấy vạt áo mình thấm nước, anh buồn bã thở dài, không ai có thể cứu vớt trái tim đang tan nát của Hình Khải. Bởi vì anh biết Hình Khải yêu Hình Dục biết bao, mười ba năm rồi, anh dùng thời gian mười ba năm đó yêu một người con gái, không gì có thể thay thế được, không gì có thể lay chuyển được.

Lúc này, điện thoại đổ chuông, thư ký của bộ trưởng mời Hình Khải sang gặp ông.

Hình Khải nhanh chóng chỉnh đốn lại hình thức, sau đó ra khỏi văn phòng.

Phó Gia Hào ngồi xuống trước bàn làm việc của Hình Khải, trên bàn đặt một tấm ảnh của Hình Dục, trong ảnh, Hình Dục nhón chân đứng giữa vườn hoa, cười rạng rỡ.

Phó Gia Hào bất giác nhếch miệng lên, rút một tờ giấy ăn, nhẹ nhàng lau mặt kính của khung ảnh, trong lòng dấy lên cảm giác chua xót, rõ ràng nước mắt của Hình Khải đã làm ướt cả khung ảnh, hết lần này tới lần khác anh dùng nước mắt để tưới lên khuôn mặt thanh tú và u buồn khiến người khác rung động này.

Hình Dục ,em có thể phớt lờ cả thế giới,nhưng không thể phụ bạc Hình Khải,cậu ta yêu em như sinh mệnh của mình.

Nửa tiếng sau,Hình Khải vui sướng đẩy cửa bước vào,nụ cười tươi tắn nở trên môi.

Bộ trưởng điều anh đi vào vùng địa chấn để thăm hỏi đại sứ các nước ,mặc dù thời gian chỉ có một tuần nhưng anh đã mãn nguyện lắm rồi.

Đương nhiên,Hình Khải hoàn toàn không biết rằng,Hình Phục Quốc đã đích thân xin bộ trưởng nhất định cho phép con trai ông đi vào vùng nguy hiểm.Đưa ra quyết định khó khăn này,người cha cần phải có dũng khí hơn người.

Ngay chiều ngày hôm ấy,Hình Khải lên trực thăng chuyên dụng bay tới nơi giáp ranh với huyện tự trị dân tộc Khương Bắc Xuyên,trong tình hình dư chấn có thể lên tới cấp 6 cấp 7,anh lại chỉ ước mình có thể mọc cánh bay tới nơi mà Hình Dục gặp nạn.

Trong tay Hình Khải cầm một tấm ảnh của Hình Dục,nhìn rồi lại nhìn,sờ rồi lại sờ,trên khuôn mặt tiêu tụy của anh cuối cùng cũng có thể nở một nụ cười...

Anh đến đây Hình Dục,đến đón em về nhà.

Cùng lúc này,Hình Dục và sáu người bị nạn khác đang bị giam ở trong một hang núi sụp.Trong đó có năm người lớn và một em bé.

Người bị thương nằm trên đất rên rỉ,không khí trong hang rất loãng,nhưng cũng may còn có nguồn nước,dòng nước róc rách chảy vào qua khe đá,vì vậy cho tới hiện tại chưa có ai tử vong.

Hình Dục vừa bận rộn làm sạch vết thương cho những người bị thương,vừa chỉ huy những người nông dân khác đào đất mở đường

Khoảng ba ngày trước,họ còn có thể nghe thấy tiếng trực thăng,nhưng bây giờ thì tất cả đã chìm vào trong sự yên lặng chết chóc.

Theo Hình Dục phân tích,vị trí mà họ đang ở rất hẻo lánh,xung quanh đất đá phủ lên,từ trên cao nhìn xuống ,có lẽ chỉ nhìn thấy một đồng đất đá lộn xộn bị vùi lấp mà thôi,xem ra,những người cứu hộ đã không tin khu vực này còn người có thể sống sót.

“Bác sĩ Hình,sao vẫn chưa có ai đến cứu chúng ta...”

“Đừng lo,có thể chúng ta cứ đào ra ngoài rồi sẽ gặp được đội cứu hộ đấy,cố lên!”

Qua ánh sáng yếu ớt,Hình Dục nhìn những người bị nạn đang mất dần niềm tin cười,cô tin rằng,lòng ham sống có thể tạo ta kỳ tích và sức mạnh vô hạn.

Quay ngược trở lại hai tháng trước,chính vào cái ngày xe chở đội cứu hộ bị lật,cô thấp thoáng nghe thấy tiếng trẻ con khóc vọng lại từ trong núi,vì vậy trong lúc khẩn cấp cô cầm theo túi thuốc của mình chạy vào trong núi,ai ngờ cô vừa đặt chân lên núi thì một trận rung lắc dữ dội nữa xảy ra,khi ấy cả quả núi lắc lư,chặn đứng đường về của cô.

Nhưng cô chẳng nghĩ ngợi nhiều,bởi vì tiếng khóc xé gan xé phổi kia đang văng vẳng ngay bên tai,cô tiến lên phía trước để tìm kiếm,và vô tình phát hiện ra một ngôi làng nhỏ đến cái tên cũng không có ngay dưới chân núi,dân số chưa đến ba mươi mấy người,bình thường sống bằng nghề săn bắn.Trận động đất xảy ra đột ngột,mấy người đàn ông trong làng đều bị mắc kẹt trong núi.

Hình Dục cùng với những người già và phụ nữ trong làng hợp lực đốt lên một đồng lửa hi vọng sẽ gây được sự chú ý với đội cứu hộ,cô vạch xẻng lên đào,tự mình đi tìm những người gặp nạn.

Song,cô không ngờ được rằng,dư chấn liên miên không ngớt,trên đường đi cô gặp không ít người bị thương.Trong tình hình không có dụng cụ gì thay thế,cô đành phải cứu giúp từng người từng người một,công từng người quay lại ngôi làng nhỏ kia để cứu chữa.

Trong lúc đi đi lại lại,cô đã giẫm lện con đường bị phong kín một nửa này hàng nghìn lần.

Năm ngày trước, trong một lần đi cứu hộ cô gặp phải động đất. Động đất lần này rất mạnh khiến cô bị kẹt giữa đường.

Ánh sáng yếu ớt xuyên qua những kẽ đá, đột nhiên rọi thẳng lên tấm thân đang bận rộn

Hình Dục xoắn tay áo lên, lau bùn đất trên mặt, trước mặt hiện ra cảnh Hình Khải đang hoảng loạn, cô không cầm lòng để nước mắt rơi.

“Cô ơi đừng khóc...chúng ta nhất định có thể thoát ra được, cô yên tâm, cháu là đàn ông, cháu sẽ bảo vệ cô!” Một đôi tay nhỏ mồm mồm sờ lên má Hình Dục, giúp cô lau đi vệt nước trên đó.

Hình Dục nghiêng đầu cười, ôm đứa bé trai lên nựng nịu: “Ừ có con bảo vệ cô rồi, cô chẳng sợ gì hết...”

Người ta xem nhẹ tính mạng của mình, bởi vì có người coi trọng sự tồn tại của bạn.

Do đó, có thể cô sẽ thất hứa, không bảo vệ được bản thân, người duy nhất cô thấy có lỗi, là Hình Khải.

Hình Khải, anh nhất định phải tha thứ cho em.

40. Chương 40

Chương 40 : Anh ở bên em

“Phó cục trưởng Hình, khu vực này đã được đào xới tìm kiếm nhiều lần, không còn ai sống sót đâu, người nào có thể cứu đều đã cứu cả rồi.” Đội trưởng đội cứu hộ có thể hiểu được tâm trạng lo lắng cho người thân của Hình Khải, nhưng năm ngày trước họ đã thuận lợi cứu ra một đám thôn dân bị thương, cho tới ngày hôm nay thôn trang đó hoàn toàn biến mất, tang thương phủ khắp nơi.

Hình Khải mặc quần phục rằn ri, nhảy lên đỉnh một đồng đở nát quan sát xung quanh.

Suốt dọc đường đi anh trầm mặc không nói, trong mắt vẫn lấp lánh niềm vui, bởi vì qua lời một người được cứu anh biết được rằng nơi cuối cùng Hình Dục xuất hiện ở gần đây, cô rời đi từ tám ngày trước, đối với anh mà nói, đây là một tin tức hết sức tốt đẹp.

Anh tin, Hình Dục còn sống.

Hình Khải chậm chậm ngẩng đầu, nhắm mắt lại, hít một hơi thật sâu, cố gắng giữ tâm trạng vui vẻ lạc quan .

Tiểu Dục, ngày 18 tháng 7 là sinh nhật 28 tuổi của em, rất xấu hổ, bao nhiêu năm chưa bao giờ ở bên em vào ngày sinh nhật, năm nay định xin nghỉ phép mấy ngày đưa em đi chơi, thì trời lại không chiều lòng người.

Sang năm! Anh hứa với em, nhất định sẽ cùng em tổ chức một sinh nhật vui vẻ.

Tiểu Dục, xin em, bằng bất cứ giá nào cũng phải tin vào lời anh đã hứa.

Mặc dù anh không biết em đang lâm vào cnh khó khăn như thế nào, nhưng anh tin em có thể nghe thấy tiếng anh gọi em. Mười ba năm rồi, mười ba năm rồi Tiểu Dục, chỉ cần đây là việc Hình Khải anh hứa với em, có việc nào anh chưa làm được, em nói xem có đúng không?

Vì vậy lần này, em nhất định phải tin tưởng nơi anh, dùng hơi thở yếu ớt hoặc mạnh mẽ của em, giúp anh chỉ ra con đường đi đến bên em. Con đường đó có khó khăn gặp ghềnh tới đâu, hay là phải dời núi lấp biển, chỉ cần tin được em, anh nguyện sẽ đi.

Tiểu Dục, xin hãy giúp anh tìm ra phương hướng, anh biết em còn sống. Mười ba năm nói dài không dài nói ngắn không ngắn, em chắc chắn không nỡ rời xa anh khi chưa nói lời tạm biệt, đúng không?

Chờ đợi một phút.

Hai phút...

Đúng vào lúc ấy,một cơn gió lạnh thổi tới,nhân viên cứu hộ người nào người nấy như bưng tỉnh,nhảy lên thang mà chia61c trực thăng vừa thả xuống.

“Cục phó Hình,mặt đất đang chuyển động,mau lên đi!”Đội trưởng đội cứu hộ túm lấy loa gọi lớn.

Hình Khải lơ đi như không nghe thấy,anh thậm chí còn không muốn nghe thấy những kết luận được đưa ra từ máy thăm dò nữa,anh phải dùng cách nguyên thủy nhất,dùng thính giác,hơi thở,dùng trái tim để cảm nhận,để tìm thấy người con gái anh trân trọng hơn cả bản thân mình.

Chậm chậm,Hình Khải gơ ba ngón tay lên,trái tim kiên định như thép không dễ gì lay chuyển.

Tiểu Dục,chẳng cần phải bàn bạc gì nữa,anh cảnh cáo em một lần nữa,hoặc là cùng chết,hoặc là cùng sống!

Cứ thế,lại chờ đợi thêm vài phút...

Không biết do ông trời cảm động sự si tình của anh,hay đúng lúc có một tia sáng rơi thẳng vào mắt,Hình Khải chậm chậm mở to đôi mắt,nhìn về hướng đông trong rừng sâu.

Rất dễ thấy rằng,những nơi có nước mới có đủ điều kiện cơ bản để sự sống sinh tồn.

Trái tim Hình Khải đập thành thạch,nhanh như một mũi tên nhảy lên thang dây,chỉ huy người phi công xuyên qua rừng cây rậm rạp,đi về phía nguồn nước.

Mặc dù không ai tin một nơi bị núi sập xuống như thế còn có sự sống,nhưng tất cả vẫn tuân theo mệnh lệnh của Hình Khải.Dù sao,kỳ tích vốn do con người tạo ra.

Trực thăng ù ù tiến về phía đó,nhưng khu rừng rậm rạp không có nơi để đáp xuống,dư chấn lúc nào cũng có thể xảy ra,Hình Khải không thể vì một mình mình mà hi sinh tính mạng của những thành viên trong đội cứu hộ,vì vậy anh tự mình nhảy xuống,ra lệnh cho mọi người tạm thời ở trên không trung,đợi anh thông báo tình hình.

Đầu tiên Hình Khải tìm tới nơi nguồn nước bị đứt dòng,một mô đất đỏ nát,con suối đó thuận theo kẽ đá chảy vào trong.Anh vội vàng mở máy dò tìm tín hiệu sống ra,lau mồ hôi,sau đó chậm chậm duy chuyển cái máy,chỉ đợi trên màn hình tĩnh lặng kia nhảy ra báo cáo về sự tồn tại của một sinh mạng.

Nửa tiếng qua đi,máy thăm dò trên trực thăng phát ra tín hiệu cảnh báo,đội trưởng đội cứu hộ vội vàng xin Hình Khải quay lại trực thăng,địa chấn có thể xảy ra trong vòng một giây sau đó.

Hình Khải tắt máy bộ đàm,đây là cơ hội cuối cùng của anh,người đã đến đây rồi,không định quay về một mình.

Thời gian chậm chậm trôi đi,dù mồ hôi thấm ướt bộ quân phục của anh,nhưng anh vẫn bình tĩnh,vẫn kiên trì tin rằng,nhất định sẽ tìm thấy cô.

Tiểu Dục,anh biết em ở ngay cạnh anh thôi,mặc dù đất đá làm mất liên lạc giữa chúng Ta,nhưng huyết mạch anh vẫn đang chảy rất mạnh mẽ,sự mạnh mẽ đó,cho thấy em đang ở rất gần anh,rất gần...

Trời không phụ lòng người,cuối cùng,bảy phút sau,từ máy dò tìm phát ra tín hiệu vui mừng”Tít tít tít”.

Hình Khải ngồi bệt xuống đất,rơi nước mắt vì chuỗi âm thanh liên tiếp này:”Tất cả mọi người mau tới đây,tìm thấy rồi,tìm thấy rồi.”

Nhận được mệnh lệnh,trực thăng quay vòng vòng trên trời,khi tới độ cao cho phép,nhân viên cứu hộ nhảy xuống,không có máy xúc máy khoan,họ phải dùng mìn để phá đá mở đường.

Tiếng nổ vang trời đánh thức thính giác của một người gặp nạn đang mắc kẹt,anh ta từ từ mở mắt sau khi bị hôn mê.

Vốn đang có bảy người gặp nạn trong hang này,nhưng qua những đợt dư chấn,giờ chỉ còn lại một người là chưa mất hoàn toàn tri giác.

Mặc dù người bị nạn này không nhìn thấy gì,nhưng từ ngày hôm qua,trong hang động tối om giờ bàn tay ra trước mặt cũng chẳng nhìn thấy gì,đã không còn ai nói với anh ta câu nào nữa,còn anh ta chỉ có thể nghe thấy hơi thở yếu ớt của chính mình.

Đồng thời, chân trái của anh ta bị đá đè nên anh ta không thể nhúc nhích, càng chẳng có hơi sức mà kêu cứu, trong bóng tối, anh ta loạn lần sờ, với ý tìm được vật gì đó có thể tạo ra âm thanh... nhưng, chỉ với những miếng giấy vụn rách nát, anh ta cố gắng lết về phía trước, thò một ngón tay khô gầy của mình ra ngoài khe sáng.

Rất nhanh, đội cứu hộ phát hiện ra người bị kẹt đầu tiên, tất cả mọi người đều nở nụ cười sung sướng. Nhưng bất hạnh là, phải tiến hành phẫu thuật cắt chân cho người này gấp. Thế là, được sự đồng ý của người bị nạn, đội cứu hộ chuẩn bị phẫu thuật.

Hình Khải lại chú ý tới mẫu giấy mà người được cứu đang cầm trong lòng bàn tay đầy máu của anh ta, anh vội vàng bóc tờ giấy ra, cố gắng nhìn những nét chữ trên đó và lơ mơ đọc được chữ "Hình Khải..."

Nước mắt của anh lại một lần nữa trào ra.

"Hình Dục ở trong đó, tôi chắc chắn cô ấy ở trong đó, đưa xẻng cho tôi, đưa cho tôi tất cả mọi dụng cụ có thể đào được..." Hình Khải đã không còn nói được theo thứ tự gì nữa, tâm trạng đó không thể diễn tả bằng lời, mặc dù không thừa nhận bằng lời nhưng trong lòng đã khẳng định chắc chắn. Bây giờ, Hình Dục của anh, đang ở một nơi rất gần anh, đang ở một nơi rất gần chờ anh tới cứu. Tìm lại được rồi, tìm lại được rồi!

Nhưng, khi hòn đá được lật ra, khi nhân viên cứu hộ phát hiện ra Hình Dục, trong lòng cô đang ôm một cậu bé trai, cả tảng đá lớn đè lên lưng cô, nếu họ không nhìn nhầm thì, xương sống lưng của cô đã bị gãy dập biến dạng, từng đám máu đen xì đọng lại xung quanh, đến đôi giày trắng đang đi ở chân cũng bị nhuộm đỏ... bộ dạng đó của cô, giống như đã chết rồi, hoàn toàn không còn sự sống.

Lúc này, ánh mắt của những đội viên cứu hộ đang chăm chú quan sát nét mặt của Hình Khải, còn Hình Khải thần thờ mở mắt nhìn trừng trừng vào cơ thể gần như bị đè nát của Hình Dục...

Anh rất muốn ôm lấy cô, nhưng hai chân anh không thể nhúc nhích nổi, thậm chí còn hoảng sợ giật lùi về phía sau lấp bấp nói "Không... Không"

Rầm một tiếng, Hình Khải ngất xỉu.

Ngay sai đó, ngón tay đứa bé cử động, rồi một tiếng khóc ré lên, xuyên thẳng lên trời cao. Ngón tay bị thương của Hình Dục nhét trong miệng đứa trẻ, máu tươi nhỏ ròng ròng, đây chính là kỳ tích giúp duy trì sự sống cho nó.

Không chỉ đứa trẻ, trong trận chiến với trời này, qua sự cố gắng không ngừng nghỉ của cô, đã cứu sống hơn mười mạng người. Mặc dù không ai biết tên họ cô, nhưng nụ cười không thỏa hiệp của cô mãi mãi khắc sâu trong lòng những người được cứu sống

Tối đó, Hình Khải tỉnh dậy, đã thấy mình đang nằm trên giường bệnh.

Đột nhiên, anh giật ống truyền trên tay ra, loạng choạng chạy khỏi phòng bệnh, nhưng anh vừa ra khỏi cửa, hai nhân viên cứu hộ đã đứng chặn đường anh.

"Cục phó Hình, xin anh hết sức bình tĩnh, các bác sĩ đang gắng hết sức để cứu Hình Dục."

"Cô ấy, chưa chết, phải không? Còn sống, còn sống, phải không?" Hình Khải chưa bao giờ nghĩ mình còn dễ khóc hơn cả con gái thế này, nước mắt anh túa ra như chiếc vòi hoa sen, chảy mãi không dứt.

Sắc mặt đội trưởng đội cứu hộ u buồn, nặng nề gặt đầu, rồi lại báo cáo tình hình: "Lần này đội cứu hộ tìm được tất cả bảy người, sáu người lớn và một trẻ em, trong đó bốn người đã chết, một người gãy chân, đứa bé bình an vô sự, còn Hình Dục... trước khi hôn mê có lẽ đã tự tiêm cho mình một loại thuốc cấp cứu nào đó, vì vậy may mắn vẫn còn chống đỡ được. Nhưng phần đầu của cô ấy bị thương rất nặng, toàn thân bị gãy bảy chiếc xương, đâm vào nội tạng khiến chảy máu trong... tạm thời không thể biết tỉ lệ sống sót là bao nhiêu."

Báo cáo xong, đội trưởng đội cứu hộ lại lấy ra một cuốn sổ ghi chép vắn vệt vết máu vết đất trên đó đưa cho Hình Khải, nói: "Quyển sổ này ở dưới tay Hình Dục, có một phần nội dung bị ai đó xé mất, chúng tôi đã cố gắng tìm kiếm, giao cho anh giữ."

Nghe xong, Hình Khải phải giơ tay lên tới ba lần mới cầm được quyển sổ. Đây là quyển nhật ký của Hình Dục, tất cả mọi bí mật của cô đều được cất giấu trong đó, nhưng, không có cô ấy, anh chẳng còn hứng thú tò

mò với bất cứ chuyện gì...

Đầu như bị rót thủy ngân vào,đau tới mức co giật,anh đã không còn dám nghĩ nữa,không dám đến gần phòng phẫu thuật,không dám nghe bất kỳ tin tức nào liên quan tới Hình Dục,tất cả những âm thanh xung quanh đều khiến anh hoảng sợ.

Anh quay về phòng bệnh,khóa cửa lại,ngồi thu lu ở góc tường,ngón tay bám chặt vào cuốn sổ nhật ký dính đầy máu,gục đầu vào giữa hai đầu gối,bóng tối cô đơn sao mà lạnh lẽo,còn anh dường như quay lại buổi tối nào đó của mười ba năm trước,những ngày tháng không có Hình Dục,không có cô,anh chỉ là một đứa trẻ mất phương hướng.

Xin em,đừng bỏ anh lại,đừng nhấn tâm như thế,xin em đừng được không...

Hình Phục Quốc mặc dù không thể tới hiện trường,nhưng đã tìm được bác sĩ ngoại khoa giỏi nhất trong thành phố về phối hợp với bệnh viện bàn bạc phương án chữa trị cho Hình Dục,đích thân gọi điện hỏi thăm tình hình của cô,khi từng tin tức không mấy khả quan lọt vào tai ông,đôi mắt khô khốc của ông lại trào dâng cảm xúc.

Hình Dục đã nằm trong phòng phẫu thuật mười tám tiếng đồng hồ rồi,bác sĩ các khoa đã lần lượt vào phòng phẫu thuật,nhưng vẫn chẳng có tin tức vui vẻ nào lọt ra.

Hình Dục nằm trên bàn phẫu thuật chịu đựng sự giày vò,còn Hình Khải cũng không ăn không uống ở lì trong phòng bệnh,về mặt tâm hồn anh cũng chịu sự giày vò như thế.

Anh có cảm giác trong nháy mắt mình già đi mười tuổi,chỉ hít một hơi thôi cũng mệt nhọc vô cùng.

Trong bệnh viện thường xuyên có những tiếng rên xiết yếu ớt,nhưng không ai la hét thất thanh đầy kinh hoàng cả,khi ông trời cho bạn một hoàn cảnh sống giống nhau,chúng ta gần như chỉ có thể khuất phục,chỉ có thể cố gắng để thích ứng,chỉ có thể bình thản chờ đợi nó hết giận

Còn nữa,đội cứu hộ lại tìm được trong đống đổ nát chiếc di động của Hình Dục...

Trong thẻ nhớ của máy di động,chỉ lưu ba số điện thoại:Số thứ nhất là số máy Hình Khải dùng để làm việc,số thứ hai là số máy bàn ở văn phòng của Hình Khải,số thứ ba là số máy cá nhân của Hình Khải.

Không muốn khóc lóc than vãn,không muốn tỏ ra yếu ớt như con gái,nhưng anh còn có thể làm gì,cầu nguyện ư?Đừng nói linh tinh nữa,tính khí ông trời rất khó chịu,nhân dân Trung Quốc,thậm chí dân trên toàn thế giới cũng đã từng linh giáo rồi.

Hình Khải nắm chắc chiếc di động,ngồi bên cửa sổ,nhìn vầng trăng treo lơ lửng trên không trung,lắm nhắm mắt,hát,lời bài hát anh muốn hát nhưng lại không nhớ rõ...

Đều là tai họa do ánh trăng mang tới,ánh trăng như thế này thật quá đẹp quá dịu dàng,trong giây phút ấy mới nảy ra ước muốn được sống cùng em tới khi đầu bạc,và giây phút ấy trở thành sự vĩnh hằng trong anh.Hình Dục,dù lần này có li biệt thật hay không,anh cũng phải khiến em hiểu rõ rằng,anh yêu em,em là hạnh phúc duy nhất của Hình Khải này...

Đợi khi nào chúng ta đều nghỉ hưu,sẽ thực hiện kế hoạch dưỡng lão hoàn mỹ đó.Chúng ta sống ở bên bờ biển,anh kể chuyện cười cho em nghe,không buồn cười em cũng phải cười giữ thể diện cho anh.

Em nướng cá biển cho anh ăn,cá em nướng chắc chắn là rất ngon,vì vậy anh không cần phải tỏ ra phối hợp cũng sẽ gơ ngón cái lên tán thưởng em.Em là người phụ nữ như thếviệc không chịu lấy anh ra,em là người phụ nữ không có tật xấu dù là rất nhỏ.

A,phải rồi,còn một việc nữa quên không nói với em,nếu em không chịu cùng anh thực hiện kế hoạch đó,thì anh cũng chẳng có hứng thú,đành cùng em đi đến nơi mà em muốn đến.

41. Chương 41

Chương 41 : Bí mật bị phủ bụi thời gian đã lâu

Võ não của Hình Dục bị tổn thương nghiêm trọng,hiện giờ cô đang ở trạng thái hôn mê sâu,hoàn toàn mất ý thức,nhưng vẫn duy trì được sự vận động của hơi thở và nhịp tim.

Không biết bao giờ Hình Dục mới tỉnh lại.Có thể,mãi mãi không bao giờ tỉnh lại.

Song,đây không phải là tin xấu nhất,bởi vì Hình Dục còn chưa qua được thời kỳ nguy hiểm,có thể qua được cửa ải này hay không hoàn toàn phụ thuộc vào cô.

Hình Khải ngồi trước giường bệnh,nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn trắng bệch với chằng chịt các vết thương trên đó,mái tóc dài không còn nữa,ống thở được cắm vào hai bên mũi,mu bàn tay cắm kim truyền,hai chân và tay trái đang bó bột,các loại máy móc títtít liên tục bên cạnh...có lẽ cô khó chịu lắm.

Anh nhẹ nhàng áp tay mình vào tay Hình Dục,vẫn nóng,những thứ khác không nói nữa,còn sống là tốt rồi.

“Chẳng phải em không cho anh đọc nhật ký của em sao?”Hình Khải giơ cao quyển nhật ký,tâm trạng bình tĩnh lại,cổ làm ra vẻ đắc ý,phá lên cười:”Đến nằm mơ em cũng không nghĩ là cuốn sách này lại tự động vào tay anh phải không?không muốn anh đọc thì tỉnh dậy mà cướp lại...ha ha,có điều vì em chậm chạp nên anh cho em mười phút suy nghĩ,nghe thấy không hả?bắt đầu đếm ngược...”

Nói rồi,anh không cười nữa,nhìn lên đồng hồ treo tường,mười phút chầm chậm trôi qua.

Hình Khải buồn bã thở dài,mở cuốn nhật ký rách nát tàn tạ không nguyên vẹn ra,lúc này phải cảm thấy nên mừng vì sự cố chấp của cô,lại có lúc tưởng tượng mình sẽ mù,nên viết nhật ký theo cách viết của người mù,chữ rất to,những nội dung bị mất không nhiều.

“Quang minh chính đại đọc lên nhật ký của em,ồ,không phục thì dậy mà giành lấy...”Hình Khải khịt khịt mũi,lật tới trang anh tò mò nhất mà chưa đọc hết...

Ngày 15 tháng 10 năm 1996

Có thể nói ,hôm nay là bước ngoặt trong cuộc đời tôi,chính vào ngày này,trong lúc mưa bụi bay đầy trời,đã xác định con đường mà sau này tôi phải Hình Khải vứt đôi giày trắng mà tôi yêu quý nhất...tôi buồn tới muốn chết...

+++++

Nhưng sau đó ,chuyển thẳng tới ngày 20 tháng 11...

Hình Khải đã làm một việc mà tôi không ngờ đến.từ sau hôm anh ấy đội mưa ngồi lật tìm đôi giày trắng ở bãi rác mà không có kết quả,chuyện này đã trôi qua hơn một tháng.Hôm nay,anh ấy lại mua một đôi giày trắng giống hệt đôi đã mất để an ủi tôi,thậm chí còn cố ý bịa ra một câu chuyện chẳng logic chút nào để làm tôi vui lòng...

Từ nhỏ tới giờ,tôi chẳng nhận được bất kỳ sự quan tâm nào của ai,cho dù là từ bố mẹ,cứ như tôi là vật thể sống dư thừa,dư thừa tới mức giống như cát bụi chẳng cần phải trân trọng,càng chẳng ai quan tâm tới hạt bụi này có tình cảm hay không.

Song, trong lúc tôi hoang mang trước giá trị sự tồn tại của mình,một người con trai tên là Hình Khải xuất hiện,cùng với sự biết lỗi chân thành,không những khẩn cầu xin tôi tha thứ,khi sự buồn tủi của tôi khiến anh quay qua tự trách mình,tôi sao có thể tiếp tục oán trách anh nữa?

Tôi phải thừa nhận rằng,tôi đã thực sự bị cảm động,chưa bao giờ có ai đối xử tốt với tôi như thế,càng không có người nào bù đắp cho tôi một cách thành khẩn như thế sau khi phạm lỗi.Đương nhiên,anh cũng giống như đại đa số khác,vì một vài việc không cần thiết mà hứa hẹn,vì vậy tôi cũng không coi là thật.

Nhưng tôi thật sự không ngờ,anh ấu lại không quên lời hứa của mình,cho dù không tìm được đôi giày trắng,cũng nghĩ cách để tìm một đôi khác tương tự trả tôi.

Lời hứa,là thứ tôi không tin nhất trên đời này.

Hành động của anh,có thể chỉ mang ý nghĩa muốn chuộc lỗi,và anh sẽ nhanh chóng quên đi,nhưng đối với tôi nó lớn tới mức đủ sức chinh phục tôi.

Do đó,vì anh ấy,tôi nguyện từ bỏ mọi oán hận,vui vẻ nỗ lực để sống.

...

Tóm lại một câu là,cho dù sau này anh ấy có thành người thế nào,bắt đầu từ hôm đó.Hình Khải là người đàn ông duy nhất trên đời này của An Diệu,tôi đã chọn anh.

Tôi sẽ cố gắng hết sức để chăm sóc anh,quan tâm anh bằng cách riêng của mình.

Ítbây giờ tôi phải làm sao cho anh đừng ghét tôi nữa đã.

+++++

Ngày 22 tháng 11 năm 1996

Hình Khải thích một bạn nữ trong lớp,cô ấy tên là Phùng Xuyên Xuyên.Khi anh nhìn thấy cô bạn gái xinh đẹp đó,trong mắt anh hoàn toàn không có tôi,tôi không ngừng an ủi bản thân rằng,ai chẳng yêu cái đẹp,anh ấy còn trẻ con,tôi không cần phải quá để ý tới chuyện này.

Trước khi tôi vào nhà họ Hình,chú Hình Không nói với tôi,tôi xuất hiện ở đây với thân phận vợ chưa cưới của Hình Khải,vì vậy khi chú làm rõ mọi chuyện trước mặt Hình Khải,tôi rất ngạc nhiên,nhưng không phản đối,dù sao chú Hình cũng là ân nhân của tôi.

Vào giây phút biết tin cha mẹ chết tôi đã không còn muốn sống nữa,tôi căm hận những vị quan chức nhà nước,căm hận họ không coi trọng tính mạng của binh sĩ,vì vậy tôi muốn chết trước đầu xe của một vị quan đó,làm ma cũng không tha cho họ.

Nhưng tôi chưa từng nghĩ rằng,chú Hình hoàn toàn không quát nạt mắng mỏ tôi,ngược lại còn dìu tôi lên xe tránh mưa,lại còn giúp tôi lau bùn đất ở chân,thậm chí bỏ dở công việc đang làm,dịch thân đưa tôi tới nơi quân trại xa xôi để tôi được nhìn bố mẹ lần cuối.

Tôi chỉ là một đứa trẻ quê mùa ốm không ai lo chết không ai thương,ông hoàn toàn có thể mặc kệ tôi,nhưng ông không làm thế.Chú Hình muốn tôi theo chú về nhà,sống cùng đức con trai mà chú thương yêu nhất đời,tôi đã đồng ý.

+++++

Ngày 29 tháng 11 năm 1996

Hình Khải hẹn Phùng Xuyên Xuyên,anh Dương Minh và tôi cùng đi xem phim,tôi mãi mãi không quên được ngày hôm đó.Trong rạp chiếu pphim tối mò Hình Khải đã cầm tay tôi,mặc dù ngồi ngay bên cạnh anh ấy là người bạn gái hiện tại,nhưng tim tôi đập rất mạnh,suýt nữa thì bị anh nhìn thấu.

Thực ra tôi muốn dùng hành động thực tế nói với anh rằng,tôi đang cố gắng,cố gắng tạo ra cho anh một chỗ dựa,khi anh mệt mỏi,có một người con gái,chỉ cần người con gái ấy còn sống,thì sẽ nguyện vì anh gọi mà tới vì anh đuổi mà đi.

+++++

Ngày 24 tháng 12 năm 1996

Hình Khải đưa ra đề nghị chia tay cùng Phùng Xuyên Xuyên,yêu nhau mới một tháng,Phùng Xuyên Xuyên lại tỏ ra rất buồn,Hình Khải thần nhiên.Nhưng trước đó thì sao,Hình Khải đã thích thú yêu quý Phùng Xuyên Xuyên biết bao,chỉ ước một ngày hai mươi tư tiếng được ở cạnh cô ấy.

Đúng như tôi nghĩ,trong điều kiện thông thường tình yêu không thể chiến thắng được thử thách,có mới nơi cũ là bản tính của đàn ông,Hình Khải lại chẳng phải là người khác thường,bởi vì anh ấy đã quá cô đơn rồi.Vốn nghĩ cả đời này anh ấy có lẽ cũng không thể sống ổn định,mặc dù luôn miệng nói với tôi không cần

tình yêu,nhưng khi tôi nhìn thấy anh ấy đi giữa vườn hoa đầy màu sắc,lòng vẫn rất khó chịu.Thậm chí còn oán giận.

+++++

Ngày 25 tháng 1 năm 1997

Hình Khải có kết quả thi cuối kỳ,điểm số trung bình là 84,5,lòng tự trọng của Hình Khải bị tổn thương,tôi không biết làm thế nào để khiến anh ấy nghĩ thoáng hơn,vì vậy mới cởi hết quần áo để thay đổi tâm trạng cho anh,chiều này rất hiệu quả,nhưng khi anh ấy nằm đè lên người tôi,đột nhiên tôi lại thấy hơi sợ,bởi vì tôi vẫn chưa biết làm thế nào để tránh thai,vì vậy tạm thời tôi từ chối anh.

+++++

Ngày 26 tháng 1 năm 1997

Qua thư ký,chú Hình biết được điểm thi của Hình Khải,chú không ngờ rằng con trai mình có thể giành được số điểm cao như thế,hơn nữa điểm tiếng Anh của anh còn đứng nhất toàn trường,vì vậy chú Hình vui sướng vô cùng,quyết định mua cho Hình Khải chiếc xe làm phần thưởng.Rõ ràng là ông đã nuông chiều hư con trai nhưng lại luôn đi hỏi người khác rằng,tại sao mình không thể quản giáo được con.

Tối hôm ấy,Hình Khải uống rất nhiều rượu.

+++++

Ngày 27 tháng 1 năm 1997

Thư ký của chú Hình mang đến một con chó lông vàng,nói là tặng cho tôi,mặc dù con chó nhỏ này rất đáng yêu,nhưng tôi chẳng muốn nuôi nó chút nào,tôi nhả tâm bắt nó ở ngoài vườn không cho vào nhà.

Hình Khải làm một cái chuồng cho con chó,mắng tôi không có tình yêu thương động vật,tôi thừa nhận,còn nguyên nhân thì...tuổi thọ của chó quá ngắn,một khi lún vào tình cảm say đắm với nó,tôi sẽ lại phải đối mặt với sự mất mát,xin lỗi Đại Dục,mày đừng hận tao nhé.

+++++

Ngày tháng 1 năm 1997

Chú Hình hỏi Hình Khải muốn học đại học nào hay vào trường quân sự,Hình Khải đến hỏi ý kiến của tôi,lựa chọn khác chính là câu trả lời của tôi,chưa bao giờ tôi quan tâm tới việc anh bay cao bay xa đến đâu,tôi chỉ quan tâm anh bay như thế có mệt mỏi hay không thôi.Hơn nữa,trong trường quân sự rất gian khổ,đương nhiên tôi không muốn anh vào đó,vì vậy tôi nói muốn anh học đại học trong thành phố này,nhưng anh ấy không nghe.

+++++

Ngày 26 tháng 8 năm 1997

Hình Khải nói anh ấy thích Porsche,tôi đến hiệu sách tra tài liệu,rẻ nhất cũng phải mất hơn bảy mươi vạn tệ,tôi nghĩ cả đời này tôi cũng chẳng kiếm đủ tiền để mua chiếc xe cho anh ấy,vì vậy,tôi dành lên lúc đi làm thêm kiếm chút tiền,định mua cho anh một chiếc mô hình Porsche.

Nhưng sau này,bên cảnh sát tìm ra được nơi làm của tôi,tôi bị giam trong đồn gần mười tiếng đồng hồ,trước khi đi,cục trưởng cục cảnh sát hỏi tôi có phải quen với Hình Khải không,tôi liền biết ngay chính Hình Khải báo cảnh sát.Tôi đoán,anh ấy muốn tôi cầu cứu anh ấy,nhưng tôi không thể làm thế,cho dù không phải anh báo cảnh sát,tôi cũng không cầu cứu anh.Bởi vì từ nhỏ bố đã dạy tôi rằng,tự mình phải học sống thật kiên cường,không ai có thể kiên cường thay mình cả.Dựa dẫm vào người khác quá mức sẽ khiến người quan tâm tới bạn cảm thấy nặng nề.

+++++

Ngày 18 tháng 7 năm 1997

Hôm nay là sinh nhật mười tám tuổi của tôi,nhưng tôi không nói với Hình Khải.Tôi đến trường thăm anh ấy,anh ấy cháy nắng nên rất đen,trông rần rở hơn nhiều,chúng tôi đã cùng nhau trải qua một buổi tối vui vẻ.Mặc dù trước khi rời khỏi trường quân sự đã cãi nhau,nhưng sau khi về đến nhà tôi vẫn cười thầm suốt mấy ngày,có Hình Khải cùng đón sinh nhật thật vui.

+++++

Ngày 21 tháng 1 năm 1999

Được sự cho phép của nhà trường,Hình Khải về thăm nhà nửa tháng,nhưng bố nuôi đúng lúc ấy cũng ở nhà,Hình Khải đành phải ở bên ngoài.Anh thường tìm cơ hội như muốn tâm sự với tôi,thực ra tôi cũng biết,nhưng sự xuất hiện của An Dao,con gái hiệu phó trường tôi cùng ánh mắt sùng bái của cô ấy dành cho anh, khiến tôi lại một lần nữa không tìm được ưu điểm gì trên con người mình.

Tôi có thể nấu cơm giặt quần áo cho anh,nhưng những này phàm là phụ nữ ai cũng biết làm cả,khiến tôi không thể trịnh trọng mà nói với An Dao rằng,tôi là bạn gái anh ấy.

Hình Khải, không phải em không tin tình cảm anh dành cho em,nhưng em thật không dám chia tay ra đón nhận.Anh còn nhớ không?Anh thường xuyên nói vu vơ trước mặt em rằng,anh thích người con gái này thích người con gái kia,anh cũng từng thề hẹn với những người con gái ấy,nhưng cuối cùng vẫn nói lời chia tay.Vì vậy,em sợ,đến một ngày,em và anh sẽ là hai người xa lạ.

Đợi thêm vài năm nữa nhé,đợi khi anh chơi bời đủ rồi,chín chắn rồi,nếu anh còn cần em...

+++++

Ngày 1 tháng 7 năm 2000

Hình Khải học xong quay về,người đàn ông tôi ngày đêm nhung nhớ đã quay về rồi,vui tới muốn quay vòng vòng.

Nhưng tối đó,anh ấy lại hẹn An Dao đến nhà ăn cơm.Lòng tôi bỗng dưng nguội ngất,tôi còn có thể tin anh không?

Trước khi nổi giận tôi ra khỏi nhà,lang thang khắp nơi trên đường,đầu óc không ngừng hiện ra cảnh anh và An dao chàng chàng thiếp thiếp,trong lòng buồn bực.

Nửa đêm về đến nhà,tâm trạng tôi vẫn hết sức bình tĩnh.Tôi cứ nghĩ ngủ hết một giấc rồi mọi chuyện sẽ ổn,nhưng không ngờ anh ấy lại đợi tôi,càng không ngờ là anh ép hỏi tôi bằng được về động cơ tôi rời nhà.Dường như là tôi cố ý tạo cơ hội cho họ được ở riêng với nhau.

Nghe xong những lời ấy,tôi thật sự rất giận,lần đầu tiên không thể khống chế được tâm trạng của mình.Tôi đâu phải người mờ An Dao tới,còn anh ấy biết rõ An Dao có tình ý với mình còn gọi cô ấy đến nhà?Thế là tôi liền nói ra một loạt những lý do khiến anh ấy nghe xong không thể nào chối cãi được,bao gồm cả những áp lực do sống trong gia đình cán bộ cao cấp vãn vãn...

Tôi thừa nhận,bây giờ tôi không thể giống như mấy năm trước coi chuyện anh yêu đương là trò chơi,tôi càng ngày càng không thể đặt mình đứng ngoài chuyện tình cảm của anh,đúng,tôi đang ghen,tức giận tới cùng cực.

Hình Khải cũng rất giận,chạy ra ngoài uống rượu,tôi không yên tâm về anh,len lén theo anh suốt dọc đường,định đợi anh ra rồi sẽ xin lỗi,nói với anh rằng những lời vừa rồi là do tôi quá giận.

Nhưng,tôi đã nhìn thấy gì,An Dao dìu Hình Khải lên taxi.

Viết đến đây,tim tôi như bị d đâm.

Hình Khải,em có thể máng anh là kẻ khôn nạn không ?Đến bao giờ anh mới có thể khiến một người con gái lúc nào cũng thiếu cảm giác an toàn này được yên tâm?

Giờ này phút này,em hiểu rõ một sự thật,em vốn chẳng có hấp lực để níu giữ trái tim anh.

Bởi vì,mặc dù em có bất mãn với anh đến đâu,cũng không thể nghe thấy một ngày anh nói với em rằng:"Hình Dục,tôi bắt đầu ghét cô rồi,cô cút đi."

Vì vậy,em đành nỗ lực để trở thành người thân của anh.Tình thân có thể tồn tại mãi mãi,còn tình yêu chỉ là chốc lát.Hình Khải,anh là kẻ đa tình khôn nạn,khôn nạn.

+++++

Ngày 7 tháng 3 năm 2001

Hôm qua là sinh nhật hai hai tuổi của Hình Khải, tâm trạng của anh không tốt,tôi cũng không biết làm thế nào để anh vui.Tôi vô tình được biết lớp Hình Khải có một học sinh mới chuyển đến,tôi đi gặp người đó,đúng như tôi nghĩ,là một anh chàng con lai tự yêu bản thân hơn cả Hình Khải,tên Phó Gia Hào.

Tôi đánh cho Phó Gia Hào một trận,mặc dù anh ta vô tội,nhưng tôi chẳng cảm thấy ăn năn áy náy,bởi vì người mà Hình Khải không thích thì tôi còn không thích hơn.Hình Khải vui,thế giới của tôi thật rực rỡ.

Song,khi tôi đang hăm hở vui vẻ đi về nhà,lại gặp An Dao và Hình Khải đang ôm ấp,đầu óc tôi trống rỗng,thật muốn xông tới cho anh một cái bạt tay,nhưng tôi không có quyền làm thế,họ mới là người yêu của nhau,Hình Khải thích An Dao,tôi nên yêu người yêu cả vật ,tôi là “em gái”anh...

Ngày 18 tháng 7 năm 2001

Hình Khải đột nhiên quyết định sẽ lấy An Dao, tôi mừng rỡ chúc mừng anh,anh lại không không chế được nổi trận lôi đình,biểu hiện phản kháng mạnh mẽ đó khiến tôi lần đầu tiên thay đổi cách nhìn với Hình Khải,cách nghĩ cho rằng anh có mối nối cũ,tôi rất đau lòng,suýt nữa thì nói ra tình cảm của mình dành cho anh,chỉ suýt nữa thôi.

Nhưng anh đã lựa chọn như thế rồi, tôi còn có thể nói gì nữa?

Chỉ có thể thường xuyên cảnh cáo mình, đây là con đường mà tôi đã chọn,cho dù phải quỳ cũng phải đi bằng hết.

Còn nữa,hôm nay là sinh nhật hai một tuổi của tôi.ôi

+++++

Ngày 8 tháng 8 năm 2001

Hôm nay là ngày Hình Khải và An Dao đính hôn.

Tôi đau đớn cầu cho anh ngày nào cũng vui vẻ và hạnh phúc.

+++++

Ngày 8 tháng 8 năm 2002

Hôm nay là ngày họ đính hôn được một năm, An Dao chính thức tuyên chiến với tôi,cô ấy nói tôi là vật cản giữa hai vợ chồng cô ấy,tôi biết ngày này sớm muộn cũng đến...thôi,không nhắc nữa,thực ra giờ tôi chỉ lo cho Hình Khải,rất sợ ảnh hưởng tới tâm trạng của anh ấy.Việc học nặng như thế,nhìn anh ngày một gầy mòn,tôi rất đau lòng.

+++++

Ngày 14 tháng 5 năm 2003

Dịch Sars xuất hiện,lôi cả Trung Quốc vào dòng xoáy.Hình Khải tiếp tục sốt nhẹ không rút,bề ngoài anh ấy tỏ ra bình tĩnh,thực ra trong lòng rất sợ,ai không sợ chết chứ?Có điều tôi sẽ không để anh ấy một mình cô đơn đi xuống tuổi vàng,cho dù tôi may mắn thoát khỏi đại dịch này,cũng sẽ lựa chọn tự sát để đi cùng anh ấy.Đừng sợ Hình Khải,nhân gian ,địa ngục,ở đâu em cũng sẽ bên anh.

Đọc đến đây,hai bên lông mày của Hình Khải nhíu chặt,trước kia nếu nói là hiểu lầm anh nên cô tự nhận mình xui xẻo,nhưng sau này thì sao?Mấy năm gần đây anh đâu có trêu hoa ghẹo nguyệt,Hình Dục tại sao vẫn không thể chấp nhận anh ?Nhưng không nghi ngờ gì cả,những hàng chữ này chứng minh một điều Hình Dục yêu anh.

Thế là anh lật thẳng sang mấy trang cuối cùng,đọc tiếp.

Thực ra khi đọc những dòng này Hình Khải rất bức bối,có điều thương xót nhiều hơn,anh không hề biết là nhân sinh quan của Hình Dục lại tiêu cực như thế.

Anh nặng nề thổ hắt ra,lật trang cuối cùng ướt đẫm máu.

Tay Hình Khải run run,anh đứng dậy,đi ra đứng trước cửa,đọc kỹ từng chữ từng từ một.

Bởi vì toàn bộ tâm sự của cô,đều tập trung ở đây.

Ngày 26 tháng 7 năm 200

Tôi bị kẹt trong một hang núi ở vùng xảy ra động đất,cơ thể tôi bị một phiến đá đè vào,nhưng còn một tay có thể hoạt động,vì vậy,có lẽ đây là những dòng nhật ký cuối cùng mà tôi viết.

Trong thời khắc phải đối mặt với cái chết,đầu tiên tôi cảm thấy mình may mắn khi vẫn có thể viết nhật ký trong đêm tối.Thứ nữa,tôi cảm thấy vô cùng may mắn vì những hành động tuyệt tình mà trước đó mình đã làm.

Hình Khải,em vẫn luôn muốn nói với anh rằng,con người thật nhỏ bé,không ai biết ngày mai sẽ ra sao,em sợ em sẽ giống bố mẹ mình vĩnh viễn lìa khỏi cõi đời này,càng sợ hơn anh sẽ giống em phải sống trong quá nhiều nỗi tiếc,quá nhiều nước mắt,muốn khóc cũng không biết ôm ai để khóc.

Càng sợ hơn cả là,anh vì em,hi sinh tính mạng quý báu của mình.

Trước khi chết em phải thả lỏng thần một lần.

Hình Khải,em yêu anh,em yêu anh.

Thực ra chỉ một từ “yêu”không đủ để thể hiện tình cảm mà em dành cho anh,em có thể khẳng định với anh rằng,anh chính là sinh mệnh của em,mỗi phút mỗi giây,em đều sống vì anh.

Mặc dù bây giờ mọi thứ đã được định đoạt,em cũng không từ bỏ,vì một tia hi vọng,em vẫn cố gắng thở,cố gắng giành giật sự sống cho mình,uống máu tươi của chính mình để duy trì sự sống...

Nhưng anh xem,không vì em yêu anh,mà cái chết không tìm đến em nữa.Không vì em yêu anh,mà tảng đá trên người em sẽ mọc cánh bay đi,càng không phải vì em yêu anh,mà anh sẽ xuất hiện trước mặt em...

Rõ ràng, tình yêu chẳng thể ngăn cản được bất cứ việc gì,tình yêu càng không phải kỳ tích.

Trải qua thăng trầm của mấy năm nay,thời gian chẳng khiến em kiên cường hơn,ngược lại khiến em ngày càng sợ hãi cái chết.

Đồn người có họa có phúc,nếu em chết rồi,anh làm thế nào?nói thật là...

Càng yêu anh,càng không có dũng khí để bỏ đi thế này.

Hình Khải,em sắp ba mươi rồi,đã qua cái tuổi đẹp nhất của đời người con gái,em cũng lo đến ngày mất mờ chân chậm.

Còn anh đang ở trong giai đoạn huy hoàng nhất cả trong độ tuổi lẫn sự nghiệp,em không nghĩ, nói yêu em,nhưng ngày mai anh sẽ yêu ai?

Thôi được,em thừa nhận mình vừa tự ti lại thiếu lòng tin,lúc nào cũng so đo sự chân thành của anh,em xin lỗi,chần chừ mãi bao nhiêu năm,phụ sự kỳ vọng anh dành cho em,em xin lỗi.

Nhưng , chỉ cần em còn sống,em mãi mãi vẫn đứng ở một góc nào đó trong cuộc đời anh,cho dù anh gặp phải bất kỳ sự tổn thương nào,bất kỳ tai họa nào,chỉ cần quay người ít nhất vẫn còn có em mỉm cười với anh.

Em có thể dành cho anh cái ôm yêu thương của người thân hoặc nụ hôn của người tình.Ít nhất trong cuộc đời này của anh có một người con gái như em,lặng lẽ yêu anh,anh không cần phải có trách nhiệm với người con gái này,nhưng người con gái này,nguyện mãi mãi ở bên anh.Người con gái này,có thể lắng nghe tâm sự

của lòng anh,giải tỏa tâm tư cho anh,quan tâm đến anh.Còn anh,không cần lo lắng căn nhắc cái gì nên nói cái gì không nên.Đúng không?

Thậm chí, người con gái này vì anh,có thể làm tổn thương bất kỳ ai,đương nhiên bao gồm cả bản thân cô ấy.

...

Đọc đến đây,xuất hiện vài trang giấy trắng,nói chính xác thì là, trạng thái khi đó của Hình Dục,gần như không còn sức để lật sang trang tiếp theo,vết máu vẩy trên mặt giấy,vì đau khổ,nên đã để lại những vết cào.

Hình Khải giữ chặt ngực,một tay tì vào bệ cửa,cố gắng chống đỡ cơ thể sắp khuỵu xuống của mình,anh run run lật đọc tiếp,cho tới tờ cuối cùng,chỉ còn vài hàng chữ...

Em không biết mình đã hôn mê bao lâu,cũng không biết bây giờ là ban ngày hay đã tối,thậm chí dần dần hỗn loạn,hít thở ngày một khó khăn hơn...Hình Khải ,em rất nhớ anh,có thể làm giảm sự đau đớn,nhớ đến anh em có thể cười và ngừng thở...

...

Em xin lỗi Hình Khải,trước khi chết em đã làm một việc thật nhẫn tâm,vĩnh viễn không để anh đọc được nội dung trong cuốn nhật ký này,bởi vì em đang dùng chút sức tàn lực kiệt của mình để tiêu hủy nó.

Mỗi lần xé một trang , liền khiến em nhớ tới những ngày đã qua của chúng ta,em nghĩ,khi nước mắt của em đã cạn,thì quyển nhật ký đồng hành cùng em suốt mười tám năm này cũng sẽ cùng em trở về với cát bụi.Cũng tốt,coi như chôn vùi tình bạn,tình thân,tình yêu vừa tròn mười ba năm của chúng ta và cả tính mạng em ở đây...

Em không còn nhiều thời gian nữa,đầu óc đã bắt đầu lún xộn,nhớ tới hồi em còn bé.

Trước năm mười lăm tuổi,em sống trong một ngôi làng"liệt Sĩ"những người già tóc hoa râm,cả ngày dùng nước mắt để rửa mặt.Còn em,ngày nào cũng sống trong sự hoảng sợ,sau đó lại kiên định nói với mình rằng,bố mẹ nhất định sẽ trở về khỏe mạnh,bởi vì họ đã hứa với em,sau khi chấp hành xong nhiệm vụ lần này,họ sẽ nhanh chóng về nhà,cùng em ăn sủi cảo.

Thế là,em mang bao chờ đợi ngóng trông,hàng ngày đều đứng ở đầu làng chờ bố mẹ,đợi khi mặt trời mọc cho tới khi mặt trời lặn,từ khi hoàng hôn cho tới tối muộn...

Nhưng cuối cùng,kết quả của sự chờ đợi là hai thi thể giá lạnh.

Vì vậy,Hình Khải ,yêu anh càng sâu đậm,em càng sợ.Có hứa hẹn là có chờ mong.Khi lời hứa một ngày nào đó trở nên vô dụng,chúng ta sẽ không thể quay về như trước kia được.Một khi mất anh,em không còn tìm được lý do để sống tiếp.

Nhưng,em vẫn không muốn chết,em muốn được sống bên anh cho tới già,cùng anh thực hiện tất cả những việc mà anh muốn làm,anh thích ở đâu em ở đó,cho dù em chỉ sống bên anh với thân phận là người em gái.

Tình yêu em dành cho anh,cuồn cuộn như nước,tình yêu em dành cho anh,nặng như đá.

Hình Khải,cảm ơn anh đã tặng cho em đôi giày trắng,cảm ơn anh đã mua quần áo đẹp cho em,cảm ơn anh bảo vệ em như người thân như người tình,cả đời này em đã mãn nguyện lắm rồi.

Hình Khải,khi một lúc nào đó anh nhớ tới em,đừng buồn,đừng bao giờ buồn,bởi vì những năm tháng được sống bên anh,vô cùng hạnh phúc...

Còn bây giờ,em đành phải nói lời vĩnh biệt.

Em gái cả đời sống vì anh,Hình Dục.

Người con gái cả đời chỉ yêu Hình Khải.An Diệu.

Vĩnh biệt.

Đọc xong,Hình Khải đột nhiên cảm thấy trời đất tối sầm.

Rầm một tiếng, anh đập quyền nhật ký vào tường.

“Sao em có thể ngu ngốc như thế? Em mau ngồi dậy cho anh! Ngồi dậy nói với anh sao em lại ngu ngốc như thế?!” Hình Khải điên cuồng đập tay vào cửa sổ, ngay sao đó nước mắt làm mờ tầm nhìn của anh, anh mở trừng đôi mắt đỏ mọng chỉ thẳng vào Hình Dục lúc này nằm trên giường bệnh, tức tới mức nghiêng rống trào trệu.

“Em đã lãng phí mười ba năm của anh em có biết không? khiến anh phải giày vò tự vấn bản thân xem mình đã làm sai chỗ nào, tại sao mãi vẫn không nhận được sự tha thứ của em, có điểm nào khiến em không chịu lấy anh! Mẹ kiếp, anh còn nghĩ em đã mắc bệnh nan y gì cơ! Em nói xem sao bố mẹ em lại có thể sinh ra một kẻ chỉ biết giày vò người khác như em chứ? Trời ơi...”

Mắt Hình Khải vẫn những tai máu đỏ, anh túm chặt lấy mũi bịt chặt lấy miệng, ngửa cổ cho nước mắt chảy ngược vào trong, cổ gồng như thế rất lâu rất lâu...

Anh cắn môi, ngồi cuống bên giường, dịu dàng thận trọng, cầm tay cô, cúi đầu nhìn vào khuôn mặt tiêu tụy bất động của cô, nước mắt gần như ước nhòa mặt, chảy xuống ướt cả tay Hình Dục, thấm xuống ga giường, những giọt nước mắt nóng hổi cứu vớt ngọn lửa trong lòng anh.

Đột nhiên, anh lau sạch nước mắt, mỉm cười, nói chắc như đinh đóng cột: “Cho dù em có mù, có điếc, có ngốc, hay sống thực vật, anh cũng sẽ không bao giờ rời xa em nữa, nghe thấy không hả, không ai có thể chia rẽ chúng ta, em càng không được.”

“Anh nói cho em biết, anh chưa bao giờ quên những lời đã nói với em năm mười bảy tuổi, anh đã nói em là hạnh phúc nửa phần đời con lại của anh, em còn nhớ em đã nói gì không? Em nói... vì anh chưa đủ trưởng thành nên mới nói ra những lời ngốc nghếch như thế, em còn bảo anh cứ chờ mà xem.

Nhưng chớp mắt đã mười mấy năm trôi qua, trái tim anh chưa bao giờ thay đổi, vẫn là tên tiểu tử ngốc nghếch đứng chênh vênh nơi bờ vực chờ em phán quyết, em còn định giày vò anh bao nhiêu năm nữa? Anh chơi cùng em tới ngày cuối cùng của cuộc đời, được không?”

“Tiểu Dục, anh yêu em, anh hận mình sao có thể yêu một người con gái có trái tim sắt đá như em, anh càng hận mình hơn khi không thể làm em cảm nhận được tình yêu anh dành cho em kên định vĩnh hằng như thế nào, anh xin lỗi Tiểu Dục, anh đã khiến em hoang mang, sợ hãi...”

Anh gục đầu vào mu bàn tay cô, run lên bần bật một cách vô vọng.

“Hãy tỉnh lại và nói rằng” em yêu anh” được không? Tiểu Dục, Hình Dục, An Diêu, cho dù em là ai, anh vẫn muốn chính miệng em nói với anh, xin em đấy, anh đợi câu này mười ba năm rồi, xin em, xin em hãy tỉnh lại...”

42. Chương 42

Chương 42 : Em là vợ anh

Nhưng ngón tay của Hình Dục không giống như những gì chúng ta vẫn nhìn thấy trên tivi – cử động, mắt cũng chẳng nhoe nước... máy đo nhịp tim vẫn không có gì khác biệt, mỗi phút mỗi giây vẫn chờ đợi, đợi sự phán quyết của sinh mệnh

Rõ ràng, dù là An Diêu của ngày ấy, hay là Hình Dục của bây giờ, cô cuối cùng vẫn bỏ lỡ điều quan trọng nhất.

Một khi bạn đã cho đi tất cả tình yêu, khi bạn coi đối phương là sinh mạng, điều đó cho thấy đối phương cũng yêu bạn sâu đậm như thế. Vì anh ấy yêu bạn, trong mắt chỉ có bạn, nên bạn mới cam tâm tình nguyện vì anh ấy mà cho đi nhiều như thế. Đối phương đáp lại bạn, ngoài tình yêu ra, còn cả tính mạng mà anh ta có thể chi phối. Nếu không có bạn, cuộc đời anh ta cũng trở nên vô nghĩa.

Vì vậy cái gọi là tình yêu đến chết cũng không thay đổi,tuyệt đối chỉ là tình yêu từ một phía.

Thành phố này,lại một lần nữa tiến hành cải cách cơ cấu.

Giống như mọi lần,mỗi lần cải cách đều là một cuộc”cách mạng”,và việc phân bổ nhân sự cũng như thay đổi về chức năng trong cơ cấu,là mấu chốt quan trọng quyết định thành bại của cuộc “cách mạng”

Cùng với cuộc cải cách kinh thiên động địa,thì vận mệnh mới của những viên chức nhà nước lại có chuyển biến lớn.

Nguyên phó cục trưởng cục lễ tân nhà nước mới ba mươi mốt tuổi Hình Khải,lại xuất sắc vượt lên trong lần cải cách này,phương án quy hoạch hệ thống của anh rất được khen ngợi.Sau khi qua rất nhiều lần thảo luận nghiên túc,toàn thể tán thành bỏ phiếu,bầu Hình Khải tiếp tục nhận chức phó bộ trưởng một bộ nào đấy.Trong thời đại mà bộ máy chính phủ đang ở giai đoạn già hóa,không nghi ngờ gì việc này chính là đòn cảnh cáo dành cho họ.

Sau khi nhận

ước tin,Hình Khải cũng chẳng có vẻ gì là kích động,nghi thức nhận chức diễn ra long trọng,song niềm vui của anh,chỉ muốn chia sẻ với người con gái mà anh yêu nhất.

Tay anh cầm tờ giấy bổ nhiệm màu đỏ tươi,tắt máy,tạm thời cách li bản thân với những lời chúc mừng từ khắp nơi gửi tới,lên xe,quay về căn nhà nhỏ nơi anh và cô đang sống.

“Tiểu Dục ,anh về rồi.”

Mùi thức ăn khét lẹt chờn vờn trong phòng khách,lại nghe thấy”Loảng xoảng”tiếng vật kim loại rơi,nụ cười trên môi anh vụt tắt,chạy thẳng vào trong bếp.

Trong bếp khói mù mịt,anh vội tắt bếp ga,nhìn thấy Hình Dục đang sặc sụa ngồi co lại một góc.

Anh ngồi xuống cạnh cô,ô lấy cô,gọng hơi có ý trách mắng”Anh đã bảo em không phải nấu cơm rồi mà,sao không nghe lời thế?”

Hình Dục không dám quay đầu,hai tay ôm chặt má,chu miệng,lắm bẩm tự trách mình:”Anh nói trước kia em nấu cơm rất ngon,em muốn nấu cho anh ăn,em xin lỗi,lúc nào em cũng làm hỏng hết,huhu.”

“Anh nói đùa thôi,em có bao giờ biết nấu ăn đâu,huống hồ thứ anh thích nhất chính là mì tôm do em nấu,các món khác cứ để anh,lẽ nào em không thích ăn thức ăn do anh làm sao?”Hình Khải vò vò mái tóc của cô,kéo cô ra ngoài phòng khách,nhưng không được đi quá nhanh,đi quá nhanh,cô sẽ bước tập tễnh.

Hình Dục nước mắt lưng tròng,lắc lắc đầu”Anh phải đi học,buổi trưa còn phải về nhà nấu cơm cho em ăn,em...”Cô còn chưa nói xong,hai mắt đã lại ứ đọng,biết mình vô dụng,chân tay vụng về chẳng làm được việc gì ra hồn.

Hình Khải kéo cô ngồi lên đùi mình,giúp cô lau nước mắt,cười nói:”Thật ra cũng có thể đặt cơm,nhưng vấn đề là...không nhìn thấy am anh không có tâm trạng để học.Nếu em biết nấu ăn rồi thì anh đâu còn cơ hội mượn cớ về buổi trưa nữa,coi như em vì anh,đứng vào bếp nữa nhé,được không?”Nói rồi,anh lấy từ trong hộp kẹo ra một chiếc kẹo sữa hình chú thỏ trắng,bóc vỏ,và bỏ vào miệng Hình Dục,Hình Dục ngậm viên kẹo ngọt ngào,khịt khịt mũi,gật đầu thật mạnh,cười vui vẻ.

Hình Khải thấy cô cười,cũng cười theo,chỉ cần nhìn thấy nụ cười của cô,sự mệt mỏi của anh liền tan biến.

Hình Khải vuốt vuốt tóc cô,ngón tay vô tình chạm vào vết sẹo trên trán Hình Dục,mỗi lần Hình Dục nhìn thấy vết sẹo kinh khủng này cô đều khóc,Hình Khải vì muốn tránh tình trạng vô xúc động,liền bỏ hết gương trong nhà đi.Thực ra,có thể phẫu thuật cấy da để xóa đi vết sẹo đó,nhưng làm phẫu thuật đều rất đau đớn,Hình Khải cho rằng không cần phải khiến cô đau đớn thêm nữa.

Quay lại một năm trước,cuối cùng Hình Dục cũng tỉnh lại sau thời gian hôn mê,câu đầu tiên khi cô nói khi tỉnh lại là gọi “Hình Khải”,gào khóc gọi Hình Khải,nhưng khi Hình Khải sung sướng chạy vào đứng trước mặt cô,cô lại nói không quen “Hình Khải “này.Nhìn thì rất giống,nhưng trong ký ức của cô,Hình Khải có lẽ chỉ tầm mười bảy mười tám tuổi.

Theo phân tích của các bác sĩ chuyên khoa ngoại, tổ chức não bộ của Hình Dục bị tổn thương, một phần ký ức không thể khôi phục lại được, đây cũng là một hiện tượng của mất trí nhớ, có điều hiện tượng này rất hiếm gặp, ký ức của cô quay trở lại mười năm về trước, trí nhớ giảm sút, không thể hoàn toàn tự lo cho cuộc sống của mình.

Để phù hợp với hình ảnh của Hình Khái mà Hình Dục muốn gặp, Hình Khái đã cắt tóc ngắn, cắt đầu cua như ngày xưa, đi khắp nơi để tìm những kiểu trang phục mà năm mười bảy tuổi anh thường mặc. Mỗi lần trước khi về nhà, anh đều cởi vest bỏ lại trong xe, thay đồng phục của học sinh, giày thể thao... rồi lại bỏ những tài liệu của cơ quan vào trong cặp sách, thay đổi hoàn toàn diện mạo rồi mới vào nhà.

Hình Khái học cách nấu ăn, học cách sử dụng những thiết bị điện trong nhà, học làm việc nhà, bón cơm cho cô ăn, tắm rửa, đỡ cô đi ngủ. Sau khi anh tận tay làm tất cả những việc ấy anh mới biết, thì ra làm việc nhà không hề đơn giản.

Còn Hình Dục, sau khi gặp nạn trong trận động đất ấy, phần đùi của cô cũng bị thương nặng, trước khi hồi phục hoàn toàn, cô đi hơi khập khiễng. Thông qua những bài tập trị liệu, phía bệnh viện đảm bảo khả năng đi lại của cô có thể hồi phục bình thường, nhưng cần phải cố gắng một khoảng thời gian dài.

Để cô đi lại được thuận tiện, Hình Khái chuyển ra khỏi khu biệt thự độc lập ba tầng, mua một căn nhà vườn nhỏ gần Bắc Hải. Trong vườn anh trồng một giàn nho, xung quanh còn trồng rất nhiều các loại rau mà Hình Dục vẫn còn có thể nhớ được, ví dụ như cà chua, khoai tây, tỏi tây, v.v... Dựa vào phương pháp nuôi trồng mà Hình Khái in ra mang về cho Hình Dục, cô chăm bón chúng và rõ ràng rất thích công việc này.

Mặc dù việc phục hồi này rất gian khổ, nhưng sau mỗi lần phục hồi kết thúc, Hình Khái sẽ đưa Hình Dục đi chèo thuyền trong công viên Bắc Hải. Hình Dục rất thích vừa ăn kem vừa nhào người ra ngoài mạn thuyền đùa nghịch dưới nước, cô sẽ quên cả những cơn đau, thỉnh thoảng còn cười vui vẻ không dứt. Hình Khái ngồi ở đầu thuyền chụp ảnh cho cô, thỉnh thoảng giơ cao máy, kể vai tựa đầu chụp chung, những bức ảnh của họ được anh rửa ra và nhét đầy vào ba bốn cuốn album.

Cứ như thế, suốt một năm nay, Hình Khái không chỉ phải giải quyết những công việc bề bộn, còn phải chăm sóc cho Hình Dục thỉnh thoảng lại khóc lóc gây chuyện như một đứa trẻ. Vài người hàng xóm không hiểu chuyện lại tỏ ra tốt bụng khuyên nhủ: Hình Khái à, mời một hộ lý về chăm sóc cho vợ cậu, cậu là đàn ông vừa phải đi làm lại phải chăm sóc cho một người vợ trí óc có vấn đề thân thể tàn tật, sao làm được chứ? Huống hồ cậu còn trẻ, trông cũng rất có phong độ, ngàn hoa đua nở ngoài kia, không cần phải tập trung toàn bộ tâm trí vào một người phụ nữ.

Đương nhiên, người hàng xóm này hoàn toàn không hề biết Hình Khái không những là con trai của một lãnh đạo cao cấp mà trong lần cải cách này anh còn được rất nhiều người trọng vọng.

Còn Hình Khái chỉ cười trước sự “Quan tâm thương yêu” của người hàng xóm. Hiện giờ Hình Dục rất sợ người lạ, đến bố anh và Đặng Dương Minh xuất hiện trước mặt cô cô cũng núp sau lưng anh run rẩy, nói gì tới việc tìm một hộ lý mà cô không hề quen biết về chăm sóc cô.

Huống hồ, cuộc sống của anh mười năm qua đều do Hình Dục chăm sóc lo lắng, mười năm sau, hai mươi năm sau, ba mươi năm sau, anh sẽ dốc toàn tâm toàn lực chăm sóc cho Hình Dục. Cho dù Hình Dục có chấp nhận sự chăm sóc đặc biệt của người khác thì anh cũng không thể giao bảo bối lớn của nhà mình vào tay người lạ.

Lời “yêu” chót lưỡi đầu môi ai cũng có thể nói được, nhưng chẳng mấy người có thể làm đến nơi đến chốn. Có điều Hình Khái anh, tuyệt đối có thể làm được. Cho dù Hình Dục có trở thành người thế nào, anh cũng không vứt bỏ cô, bởi vì anh đã nói, cô là hạnh phúc nửa phần đời còn lại của anh, trước kia là vậy, bây giờ cũng vậy, và mãi mãi về sau cũng vậy.

Trở thành người duy nhất cô có thể dựa dẫm, là vinh hạnh của anh

Mùa hè, sau buổi trưa ô ả nóng bức, họ ngồi dưới giàn nho hóng mát, Hình Dục dựa vào lòng Hình Khái ngủ trưa, gió mát thổi tới, khiến những tán lá nho rung rinh hoan hỉ.

Hình Khải ngồi trên chiếc ghế dựa thoải mái,một tay ôm Hình Dục,một tay cầm chiếc quạt giấy quạt cho cô,chăm chú ngắm nhìn khuôn mặt say sưa ngủ của cô,miệng anh nở một nụ cười vui sướng.

Vào giây phút anh sung sướng biết tin Hình Dục đã tỉnh lại sau cơn hôn mê,anh đã không muốn gì thêm nữa,chỉ cần cô không nằm im bất động trên giường như một cái xác,đối với anh đã là quá mãn nguyện rồi.Từ đó về sau,anh tin với sự nỗ lực không ngừng của mình,cuối cùng sẽ có ngày,cô nói với anh rằng:Hình Khải,việc đúng đắn nhất trong đời mà Hình Dục em làm ,là yêu anh.

Hình Khải cúi đầu,khe khẽ hôn lên trán cô,Hình Dục của anh vẫn xinh đẹp như thế,chính vì cô quá xinh đẹp quá thông minh,khiến ông trời phải đố kỵ,vì vậy mới vô tình vạch một đao trên trán cơ.Nhưng trong mắt anh cô vẫn xinh đẹp như thế,xinh đẹp khiến trái tim anh rung động.

Trong giấc mơ Hình Dục thấy mình đang lắc lắc chân,chân cô đi một đôi giày màu trắng sạch sẽ,bây giờ trong tủ giày của cô có mười mấy đôi màu trắng,không cần phải vì mất một đôi mà buồn bã khóc lóc nữa.

Cô dụi dụi mắt,ngẩng đầu lên,như một chú mèo con lười biếng,dụi dụi vào má Hình Khải.

“Đói chưa?” Hình Khải khẽ hỏi

Hình Dục lắc lắc đầu,mở đôi mắt to long lanh,trong mắt long lánh nước và cả sự bất an:”Em lúc nào cũng cáu gắt với anh,liệu một ngày nào đó anh có vứt bỏ em không?”

Hình Khải phì cười,vòng tay qua cổ cô ép cô nằm xuống vai mình,rồi vỗ vỗ lên lưng,treu:”Đương nhia6n là không,anh sinh ra là để làm người cho em trút giận,em thích đánh thì đánh,thích mắng thì mắng.”

Hình Dục lúc này mới yên tâm mỉm cười,cô ôm chặt cổ Hình Khải:’Đợi khi em lớn,chúng ta sẽ kết hôn nha...”

Hình Khải sững lại,đây là lần đầu tiên Hình Dục nói về vấn đề này,bất luận là khi vô còn khỏe mạnh hay thần trí bất định như bây giờ,đều là lần đầu tiên.Anh đưa tay lên bịt miệng,cố gắng không chế cảm xúc,tránh để Hình Dục kích động.

Hình Dục lại nôn nóng muốn câu trả lời,thấy bộ dạng của Hình Khải khác lạ,nhưng không hiểu được suy nghĩ của anh.Thế là,cô tách những ngón tay trên miệng Hình Khải ra,chu môi lên,chạm chạm vào môi Hình Khải,sau đó lên cười.

“Ai,ai dạy em?”

“Mấy cô mấy chú trên tivi dạy em...anh không thích à?”

Hình Khải sững sờ mất mấy giây,rồi liên tục gật đầu:”Thích,thích,rất thích.”

Hình Dục cười khúc khích,ngả đầu vào vai anh,im lặng lắng nghe nhịp đập của trái tim anh,cô cảm thấy trái tim của Hình Khải đập rất nhanh,vì vậy cô nhấc chân lên,ngồi lên người Hình Khải,vít cổ anh xuống,áp tai anh vào ngực mình:”Anh mau nghe xem...”

“Nghe gì?sao,sao hôm nay em không mặc áo ngực thế?”Khi đầu mình chạm vào phần ngực mềm mại của cô,phản sinh lí của anh nhanh chóng xuất hiện phản ứng.

“Nghe tiếng tim đập,có thể nghe thấy tiếng thành thịch thành thịch không?”Hình Dục trả lời xong câu hỏi thứ nhất,sau đó bắt đầu bêu môi,giống như một đứa trẻ vừa bị bắt nạt,ấm ức nói:”Mặc áo lót không thoải mái chút nào,cài khuy cũng khó,anh lại chẳng cài giúp em...”

Hình Khải tưởng tượng tới cảnh ấy thôi cũng đã muốn chảy máu mũi rồi,đúng là một cảnh tượng...thông tục.

Hình Dục không biết Hình Khải có nghiêm túc nghe nhịp tim mình hay không,chỉ biết anh ôm cô rất chặt,dùng môi cọ cọ vào ngực cô.

Hình Dục đẩy vai anh ra,mím môi cười:’Đừng đùa ,đừng đùa nữa,buồn lắm

Hình Khải nhìn nụ cười ngây thơ của cô,những suy nghĩ đen tối lập tức biến mất.

Anh vòng tay ôm eo Hình Dục,chăm chậm đưa cái ghế,buồn bã thở dài:”Haizz,bao giờ em mới lớn,không phải em định bắt anh chờ tới tận ngày tóc bạc trắng chứ...”

Hình Dục đưa tay lên miệng suýt một tiếng, khum hai ngón tay lại đưa sát vào tóc anh, bật, cô nhỏ được một sợi tóc bạc trong mái tóc đen nhánh của anh.

Hồng rồi hồng rồi, anh mới ba mươi tuổi đầu đã vì Hình Dục mà u sầu tới tóc bạc cả đầu.

Hình Dục thấy anh mặt mày nhảu nhó, cười ngọt ngào, thổi bay sợi tóc bạc trên tay, vuốt vuốt má Hình Khải, cười an ủi anh: "Hết rồi hết rồi, anh đừng lo."

Nói xong, cô hôn một cái vào má Hình Khải.

"Phải rồi giờ anh đang làm phó chánh văn phòng." Hình Khải nhướn nhướn mày.

"Phó chánh văn phòng là làm gì? lớn hơn lớp trưởng không?" Hình Dục hoang mang, cô chỉ nhớ chức vụ cao nhất trong lớp là lớp trưởng.

"Ồ, lớn hơn một chút."

"Thật không? Anh giỏi quá!" Cô vỗ vỗ tay, niềm vui lấp lánh trong ánh mắt.

"Hôn anh cái nữa đi." Hình Khải chỉ chỉ vào môi.

"Vâng" Hình Dục rất nghe lời, áp sát lại môi anh một cái thật kêu, sau đó giơ ngón cái lên tỏ ý khen ngợi. Mặc dù cô không hiểu phó chánh văn phòng là làm gì, nhưng Hình Khải đã nói là quan lớn thì chắc là quan lớn.

Hình Khải nhìn điệu bộ ngây thơ của cô, ánh mắt anh không còn thoáng buồn thương nữa, anh nở một nụ cười mãn nguyện. Nói thật, anh thích Hình Dục bây giờ hơn, một người con gái chỉ chịu ngủ khi nghe anh kể chuyện cổ tích, cho dù cả đời này cô như vậy, anh cũng không oán thán.

Vì anh yêu cô, mỗi lần cô nở nụ cười, chỉ khiến anh càng yêu cô hơn.

Chờ đợi mười lăm năm, anh mãi vẫn chưa đợi được cô nói một câu "em yêu anh".

Nhưng, ít nhất anh còn có hai lần mười lăm năm nữa để đợi, quá tam ba bận, cứ quyết định thế đi.

43. Chương Ngoại Truyện 1

Ngoại truyện 1 : Tỉnh lại

Hôm nay là sinh nhật hai mươi chín tuổi của Hình Dục.

Song, Hình Dục vẫn lặng lẽ nằm trên giường bệnh, cô gầy yếu như một tờ giấy, trên mu bàn tay có vô số vết kim châm.

Có điều may mắn là, nhịp tim trên máy vẫn đập ổn định.

Hình Khải vẫn bận rộn trong phòng bệnh như mọi ngày, mang vào một chậu nước để lau người cho cô, anh không thích người khác chạm vào cơ thể Hình Dục, bởi vì cơ thể Hình Dục đã quá mong manh gầy yếu rồi, ngộ nhỡ họ mạnh tay làm cô đau thì sao? Vì vậy, anh tình nguyện tự mình làm, làm tất cả những việc anh có thể.

Sau khi lau người cho Hình Dục xong, Hình Khải khẽ khàng mặc quần áo lại cho cô, sau đó ngồi bên giường massage cho cô.

"Tiểu Dục, hôm nay là sinh nhật của em, đã nói là sẽ đưa em đi du lịch, nhưng em vẫn lười chưa chịu dậy, thật là heo lười mà." Hình Khải nghiêng đầu hôn vào bàn tay cô một cái, nhìn thấy móng tay cô lại dài rồi, thế là, tạm thời bỏ công việc massage ở đây đã, lấy cái cắt móng tay ở chiếc tủ đầu giường ra, nhắc tay cô lên, cẩn thận giúp cô cắt móng tay.

“Trước kia, em luôn là người dậy sớm nhất nhà, khi trong nhà chỉ có hai chúng ta, ha ha, sau khi em dậy, bao giờ cũng nấu đồ ăn sáng, sau đó mới gọi anh dậy, nếu anh lười không chịu dậy, em liền gấp chăn cho vào tủ, rồi rút gối dưới đầu anh ra, cho tới khi trên giường chỉ còn lại anh và cái ga trải giường, anh nổi cáu quát em, thế là tỉnh luôn.”

Hình Khải đột nhiên cười, vuốt vuốt má cô, lẩm bẩm nói một mình: “Bác sĩ bảo anh phải nói chuyện với em thật nhiều, nghe nói có thể em vẫn nghe được, nhưng anh cứ cảm thấy như em không nghe thấy gì, nếu em có nghe được, sao em nỡ để anh phải buồn thế này, đúng không... gần đây công việc của anh bận rộn, họp hành suốt ngày, nếu em thật sự thương anh, chỉ chớp chớp mi mắt cũng được.”

Cùng lúc ấy, Hình Khải cầm những ngón tay của cô chà sát lên môi mình: “Phải rồi, tiểu tử Đặng Dương Minh sắp kết hôn, em còn nhớ không? Hôm qua còn mang vợ chưa cưới vào thăm em, mua cả hoa cho em nữa... mà sao em chẳng lễ phép gì cả, cũng không thềm ngồi dậy chào người ta một tiếng. Ồ còn nữa, anh nói riêng với em thôi nhé, tên tiểu tử Đặng Dương Minh đó còn đứng trong phòng tắm khóc đấy, suýt, anh còn tưởng hẳn ta không có cảm xúc cơ... Hắc hắc.”

Hình Khải khịt khịt mũi, rồi lại nghiêm túc chất vấn: “Cái gì nhỉ, cái tên ảo lả Phó Gia Hào sao lại biết hôm nay là sinh nhật em? Anh hỏi cậu ta, cậu ta bảo em nói cho cậu ta biết, anh nói không thể nào, cậu ta bảo anh tới hỏi em, em mau giải thích xem chuyện này là thế nào? Không nói rõ ràng không xong với anh đâu...”

Hình Dục mặt không cảm xúc nằm im trên giường, cả một năm nay rồi, cô vẫn chỉ một vẻ mặt ấy biểu hiện ấy, cho dù Hình Khải nổi giận gài thét hay lẩm bẩm tự nói với chính mình thì cô vẫn không buồn động tay động chân.

Hình Khải thở dài, nói tiếp: “Tiểu Dục, em đừng trách bố không đến thăm em, bố không dám đến. Đến thăm lần nào bố buồn thương lần ấy, bố cũng nhiều tuổi rồi, không thể chịu đựng được sự xúc động mạnh. Gì nhỉ, nếu em không nể mặt anh thì cũng nghĩ cho bệnh tim của bố có được không? Em mau dậy mà xem bố đã già thế nào rồi, em cứ để người khác lo lắng mãi thế...”

Hình Khải mím môi, vuốt vuốt đôi vai gầy guộc của cô, mắt cay xè.

“À, anh còn phải cải chính một quan niệm của em, trong nhật ký em viết, không vì em yêu anh, mà tàn đá trên người em sẽ mọc cánh bay đi; càng không phải vì em yêu anh, mà anh sẽ xuất hiện trước mặt em... Em nói tình yêu chẳng thể ngăn cản được bất cứ việc gì, tình yêu càng không phải kỳ tích... anh không nhớ nhầm chứ?” Hình Khải nghiêng đầu cười, quay người ngồi xuống cạnh giường, nhẹ nhàng xoa bóp cơ thể cô.

Hình Khải nhớ lại cảnh tượng khi ấy, trái tim như bị dao đâm: “Em sai rồi Tiểu Dục, bởi vì anh yêu em, anh nguyện mạo hiểm vì em, thế nên, anh mới tìm được em ở cái nơi không ai có khả năng sống sót ấy. Vì anh yêu em, anh mới có một sức mạnh vô tận như vậy, đẩy phiến đá ra khỏi người em. Vì anh yêu em, nên anh mới xuất hiện trước mặt em. Chính vì anh yêu em, anh càng không thể để em đi một mình... sự thực chứng minh, tình yêu, làm nên kỳ tích. Thật sự là có kỳ tích, anh tin, tình yêu có thể tạo ra kỳ tích, em sẽ tỉnh lại, nhất định là thế, chỉ bởi vì: Em yêu thương anh hơn bất kỳ ai...”

Lúc này, di động của Hình Khải đổ chuông, anh thấy là cuộc gọi quan trọng, liền rời tay khỏi người Hình Dục, đi ra ngoài nhận điện.

Đúng vào lúc Hình Khải quay người đi ra, mi mắt Hình Dục khẽ run run.

Ngoài hành lang, Hình Khải nhận được chỉ thị của cấp trên, yêu cầu anh quay về đơn vị xử lý công việc gấp, anh nhìn đồng hồ, cả đi và về chắc phải hai tiếng đồng hồ, đợi khi anh quay lại sẽ chúc mừng sinh nhật Hình Dục vậy.

Sau khi Hình Khải rời đi không lâu...

Hình Dục từ từ mở mắt, ánh mặt trời rực rỡ chiếu qua kính cửa sổ, cô nhắm mắt, vốn định nhắc tay lên chẳng, nhưng chợt thấy đau nhói.

Cô nhấc cao cánh tay lên, nhìn ống truyền dịch được cắm trên mu bàn tay mình, cô từ từ rút ra, sau đó lần lượt rút hết những thứ ống cắm trên người mình ra. Cô chỉ xử lý mọi thứ một cách vô thức, sớm quên mình đã từng là một bác sĩ được đào tạo bài bản.

Hình Dục chống tay cố ngồi dậy,nhìn quanh phòng bệnh toàn màu trắng,liếm liếm đôi môi khô nứt,thở lên tiếng tới ba lần,cuối cùng cũng bật ra được cái tên lúc nào cũng thường trực hiện ra trong đầu cô.

“Hình Khải,Hình Khải...”

Bật ra cái tên này,cô cũng không biết vì sao,nước mắt không ngừng chảy,dường như cả thế giới chỉ có một mình “Hình Khải”là nguồn năng lượng để duy trì sự sống cho cô.Giống như khát phải tìm nước uống,đói phải tìm cơm ăn,cô gọi ra một cách đầy bản năng.

Song,Hình Dục gọi mà không có kết quả.

Đối mặt với một môi trường hoàn toàn xa lạ,Hình Dục cảm thấy sợ,vòng tay ôm lấy cơ thể run lẩy bẩy,trón thối,đi tìm Hình Khải.Đầu cô xuất hiện ý nghĩ:Chỉ khi có Hình Khải bên cạnh cô mới an toàn.

Bụp một tiếng,Hình Dục ngã xuống đất,cô đấm đấm vào hai bên đùi nhứt không có lực của mình,cô muốn đi,nhưng hai chân không chịu nghe lời ,thế là cô bật khóc tức tưởi.

Những tiếng động trong phòng bệnh khiến y tá chú ý, họ vội đẩy cửa chạy vào.

Đột nhiên,y tá và Hình Dục đối mặt với nhau,sững sờ ba giây,rồi bất giác vui vẻ gọi to:’trời ạ, Hình Dục đã tỉnh lại rồi!”

Trong tòa bệnh viện lớn này,chỉ cần là những y tá có thâm niên làm ở đây trên một năm,đều biết trong phòng bệnh đặc biệt có một nữ bệnh nhân tên là :Hình Dục”

Sự tích anh hùng về việc hi sinh thân mình cứu người của Hình Dục là một trong những nguyên nhân.Có điều,cô chỉ là một trong những người may mắn thôi,dù sao khi trận động đất xảy ra,việc hi sinh thân mình cứu người rất được đề cao,có những người đã bỏ thân nơi đó.

Vì vậy mới nói,lãnh đạo cao cấp Hình Phục quốc đích thân tới bệnh viện thăm Hình Dục,khiến rất nhiều người chú ý đến Hình Dục.

Sau chuyện này,điều khiến mọi người xung quanh cảm động lại là Hình Khải,con trai của lãnh đạo cao cấp của quốc gia,viên chức trong một bộ ngành quan trọng,lại chăm sóc lo lắng cho Hình Dục suốt một thời gianngày nào cũng như ngày nào.

Chăm sóc người bệnh mất ý thức,không chỉ đơn thuần là lau người ,massage,lật người...những công việc đơn giản,mà còn phải đối mặt với những vấn đề người bệnh đại tiểu tiện một cách không kiểm soát.Mặc dù có máy móc trợ giúp người bệnh đưa chất thải ra ngoài,nhưng cơ thể con người không phải là một thứ máy móc dễ thiết lập,khi mất kiểm soát thì đây là điều khó tránh.

Mỗi lần gặp phải tình huống này,Hình Khải cũng không cau mày nhăn trán,mà ôm Hình Dục vào nhà tắm,giúp cô tắm rửa sạch sẽ.

Nghe thì có vẻ đơn giản,bạn thử làm một ngày xem sao,nhưng một năm ba trăm sáu mươi lăm ngày anh đều kiên trì như một,mỉm cười trước cơ thể vô tri vô giác của cô,sự khó khăn và chua xót cũng chỉ có đương sự mới cảm nhận được.

Có điều,Hình Khải thường nói ngắn gọn một câu là:”tôi không lo cho cô ấy thì ai lo?Cô ấy là vợ tôi.”

Lúc Hình Dục tỉnh dậy,Hình Khải đang trong phòng họp,cuộc họp khẩn cấp đang tiến hành được một nửa,Phó Gia Hào đột nhiên xông thẳng vào,anh ta thở hồng hộc,mắt lấp lánh những giọt lệ vui sướng.

“Hình Khải!Tiểu Dục tỉnh lại rồi!Cảm ơn trời phật,cô ấy tỉnh rồi...”

Hình Khải nhìn anh ta,từ từ đứng dậy,anh không dám tin vào tai mình nữa.

Hình Khải lay mạnh hai vai Phó Gia hào:”Cậu nói gì,nói lại xem nào?”

Phó Gia Hào khịt khịt mũi,lập tức cười sáng khoái,đập vai Hình Khải một cái rất mạnh:”Bên bệnh viện không liên lạc được với cậu,nên gọi cho mình,bác sĩ nói...Hình Dục của cậu,cô ấy tỉnh lại thật rồi!Có điều,giờ cô ấy từ chối lại gần bất kỳ ai,chỉ không ngừng gọi tên cậu!”

Đột nhiên, trong mắt Hình Khải không còn thấy ai nữa, anh lao ra khỏi phòng họp, chạy như bay, điên cuồng, nước mắt giàn dụa, đầu óc chỉ nghĩ được một điều Tiểu Dục, Tiểu Dục, đợi anh Tiểu Dục, Hình Khải lập tức bay đến bên em.

Cấp trên nhìn thấy thế, không những không trách Hình Khải, thậm chí còn lập tức thông báo cho cảnh sát giao thông trên tuyến đường đó, nhanh chóng giúp Hình Khải mở đường đi tới bệnh viện.

Mười phút sau, Hình Khải lách qua đám người, hào hứng lao vào phòng bệnh: "Tiểu Dục"

Hình Dục thu người ngồi trong góc nhà, giọng nói quen thuộc vang bên tai, cô từ từ ngược đôi mắt nhòe lệ, nhìn Hình Khải mặc vest đi giày tây, mặc dù rất xa lạ, nhưng trái tim mách bảo cô rằng, đây chính là Hình Khải.

Mấy giây sau, cô chầm chậm dang rộng hai tay, nước mắt lã chã rơi: "Hình Khải... Hình Khải... em sợ."

Hình Khải cuối cùng cũng tận mắt chứng kiến tất cả, Hình Dục của anh đang gọi anh, cô cần anh, vô cùng cần anh.

Thế là, anh lau nước mắt, tiện tay đóng cửa, chạy về phía người con gái anh yêu tới khắc cốt ghi tâm.

Anh ôm chặt cơ thể Hình Dục vào lòng, anh có bao nhiêu lời muốn nói với cô, nhưng lại không thể nói ra dù chỉ một từ.

Hình Dục dựa vào lòng Hình Khải, tâm trạng bất an dần lắng xuống, cô khóc rồi cười, cười rồi khóc.

"Hình Khải, sao anh lại già thế này? Chuyện gì đã xảy ra..." Hình Dục sờ sờ lên râu trên cằm của Hình Khải, hôm qua Hình Khải vẫn còn mặc đồng phục đi học mà.

Hình Khải cầm bàn tay nhỏ nhắn của cô đặt lên môi hôn: "Nhớ, em nhớ tới..."

Nghe xong, sắc mặt Hình Dục ửng hồng, cô cọ cọ trán mình vào ngực anh, vòng tay ôm anh, những ngón tay đan xen vào nhau, khẽ nói: "Em cũng nhớ anh, mặc dù mới không gặp nhau có một ngày, nhưng em rất nhớ anh..."

Hình Khải khẽ khựng lại, sự thẳng thắn và dịu dàng của Hình Dục khiến anh không kịp thích ứng. Nhưng, những việc ấy không còn quan trọng nữa, anh chỉ biết, Hình Dục của anh, vì không muốn anh đau buồn nữa, cuối cùng đã tĩnh lại.

Hình Khải bế Hình Dục, ôm cô đặt ngồi lên bệ cửa sổ, dồn bao nhiêu nhớ nhung tâm trạng của mình vào trong cái ôm này.

Tình yêu có thể cảm động trời đất, tình yêu có thể biến sự hoang đường thành kỳ tích, nhất định có thể. Chỉ cần không từ bỏ, kỳ tích không còn là kỳ tích nữa.

"Tiểu Dục, chúc mừng sinh nhật."

Hình Dục sững lại, không biết hôm nay là sinh nhật của ai, nhưng có ai đó từng nói sinh nhật là một chuyện vui vẻ, cô nghiêng đầu cười, tươi tắn như hoa, dựa đầu vào vai Hình Khải sưởi nắng... thật hạnh phúc quá!

Khi hai từ "hạnh phúc" lướt qua đầu, mắt cô lại hiện lên một bức tranh ảm áp.

Vào một buổi tối trời mưa rất to, một chàng trai mười sáu mười bảy tuổi đạp xe trong mưa, còn cô lại ngồi trên giồng xe ấy, cố gắng cầm ô che mưa cho chàng trai. Chàng trai hư này, thường xuyên thích trêu chọc cô, cũng sẽ vì cô mà cố gắng, đau lòng khi thấy cô buồn.

Không biết từ bao giờ, cô lặng lẽ tự nói với mình, cuộc đời này, cô sẽ chỉ tit61 với một mình anh, quyết không rời xa anh.

Chỉ cần cô sống một ngày, sẽ yêu anh một ngày.

Và người con trai đó tên là Hình Khải.

Thế là trong tim cô thầm ước, mong rằng sinh nhật mỗi năm đều có Hình Khải ở bên, không cần bất cứ món quà nào, chỉ cần Hình Khải cười và nói với cô rằng: Chúc mừng sinh nhật.

Nghĩ đến đây,ký ức của cô bị đứt đoạn,chỉ là theo bản năng giơ cao tay lên,vui vẻ.

“Hình Khải, sinh nhật vui vẻ!”

“Tiểu Dục,sinh nhật vui vẻ!”

Hình Khải vuốt vuốt tóc cô,hôn lên trán cô.

Hạnh phúc,chính là được dựa vào nhau cùng sưởi nắng.

Hạnh phúc,chính là khi em cười anh cũng cười.

Hạnh phúc,chỉ đơn giản như vậy,nhưng lại khó đến vậy.

Tiểu Dục,anh yêu em.

Dù em có nhớ anh hay không,anh vẫn mãi là Hình Khải yêu em sâu đậm.

Không hối hận,không bao giờ hối hận.

44. Chương Ngoại Truyện 2 Part 1

Ngoại truyện 2 : Hình Khải,em muốn trở thành vợ anh

Năm 2011,thành phố tràn ngập sắc xuân.

Công việc của Hình Khải ngày càng bận rộn,thoáng cái anh đã nhậm chức phó chánh văn phòng được một năm.Biểu hiện xuất sắc của Hình Khải khiến cấp trên không ngừng tán thưởng còn cấp dưới thì vô cùng kính phục.

Nhưng chỉ có một điều kém vui đó là,Hình Khải không chấp nhận bất kỳ một công việc khảo sát nào ở nước ngoài.Về điểm này những người biết chuyện đương nhiên hiểu anh vì Hình Dục,anh có thể thức cả đêm để làm việc chứ không thể một ngày không gặp cô.

Vì vậy, lâu dần,tất nhiên ít nhiều sẽ xuất hiện những lời bàn tán,những nhân viên công vụ mới vào không hiểu đầu đuôi câu chuyện,mặc dù không nói ra miệng,nhưng thầm đưa ra những lời xì xầm chính vì Hình Khải là con trai độc nhất của một vị lãnh đạo cao cấp nào đó,nên bộ trưởng mới nhẹ tay với anh như thế.

Mặc dù Hình Khải có thể hiện xuất sắc tới đâu cũng khó tránh được những lời bàn ra tán vào dù ít dù nhiều.

Không phải Hình Khải không nghe thấy những lời xì xầm ấy,và trong lòng anh cũng chẳng dễ chịu gì.Nhưng sao anh có thể để Hình Dục ở nhà một mình chứ?mặc dù lại thêm một năm nữa”Trưởng thành”hơn,Hình Dục có thể tự chăm sóc cho việc ăn uống ngủ nghỉ của mình.Anh một ngày không gặp được Hình Dục là không yên trong lòng.

Nghĩ đến Hình Dục,Hình Khải khẽ bất giác bật cười thành tiếng.

Gần đây không biết do Hình Dục xem quá nhiều phim truyền hình hay thấy hàng xóm nói chuyện mà cô bắt đầu chú ý tới việc ăn mặc nhiều hơn,tóc buộc lệch một chút cũng không được.

Tối qua,Hình Khải hết giờ làm về nhà,Hình Dục đòi ăn kẹo bông.Hình Khải vốn định đợi mua cho cô,nhưng cô lại không giống mọi ngày ngoan ngoãn gật đầu ở nhà đợi,mà tự ý tahy quần áo,kéo tay Hình Khải,muốn đi cùng anh.

Người đi chợ đêm đông đúc,Hình Khải nắm chặt tay Hình Dục,chỉ sợ cô bị lạc.Hình Dục lại tỏ ra bình tĩnh,cầm cao cây kẹo bông vừa đi vừa ăn,những cảnh vật lọt vào mắt cô đều thấy rất mới mẻ.

Khi đi qua một gian hàng bán dây và cặp tóc, bước chân cô chậm lại, kéo kéo ngón tay Hình Khải, ánh mắt thêm muốn nhìn anh.

Hình Khải chỉ cười không nói, vuốt vuốt tóc cô, bước ngang sang một bên, lấy thân người chắn cho cô được thoải mái lựa chọn.

Cứ thế, Hình Dục vốn là một người chẳng mấy mặn mà thiết tha với những đồ nhỏ nhỏ xinh xinh, lại ngồi thụp xuống trước quầy hàng, chọn một ôm những đồ vật nhỏ xinh đó.

Trả tiền xong, Hình Khải định cầm hộ cô, nhưng cô không chịu, nhất định tự mình ôm cái túi đó trong lòng, vẻ mặt vui sướng khó tả.

Hình Khải thấy cô vui, ánh mắt anh cũng cười theo. Thích vòng vèo hoa tai chẳng phải rất dễ sao? Chỉ cần cô vui, anh thậm chí còn tìm cho cô được nhiều thứ đẹp hơn thế, tinh tế hơn thế.

Trong văn phòng của phó chánh văn phòng, tiếng gõ cửa khiến Hình Khải bừng tỉnh.

“Phó chánh văn phòng, bưu phẩm của anh.” Thư ký cười vui vẻ mang đồ lên.

“Cảm ơn! Ồn lấy cái túi.

Đợi thư ký ra khỏi phòng, Hình Khải mới gác công việc sang một bên. Anh mở phong bì ra, cẩn thận mở hộp trang sức, lấy từ trong hộp ra một chiếc vòng cổ bằng thủy tinh lỏng lánh bắt mắt. Đây là chuỗi vòng cổ được coi là chiếc vòng thất lạc của “nữ thần hạ lạc”

Hình Khải móc nó trên tay... Hình Dục đeo chắc chắn sẽ rất đẹp.

Nhưng, trước khi Hình Khải chuẩn bị về, phó bộ trưởng tìm anh để nói chuyện.

Lúc đầu, hai người nói chuyện phiếm, sau đó phó bộ trưởng lại một lần nữa nhắc đến chuyện Hình Khải không chịu đi công tác.

Hình Khải cũng hiểu công việc là công việc, lãnh đạo không có nghĩa vụ chăm sóc đến cuộc sống riêng tư của anh. Nhưng anh đã tận tâm tận lực với công việc rồi, anh không cần tăng lương thăng chức, chỉ đổi lại chút quyền lợi này, mà cũng không được sao?

“Hình Khải, tạm thời không nói đến khả năng thiên tài về ngoại ngữ của cậu, mà chỉ nói đến trách nhiệm cậu đang mang trên vai, cậu thân là phó chánh văn phòng, không ai thích hợp hơn cậu trong việc tiếp đãi tổng thống nước M đến thăm Trung Quốc lần này, tháp tùng họ suốt chuyến công du cũng chỉ cần một tuần, hãy đặt quốc gia lên trên lấy đại cuộc làm trọng, dù cậu có bất kỳ khó khăn nào, thì cũng phải nhận nhiệm vụ quan trọng lần này.” Phó bộ trưởng thấy Hình Khải chần chừ không tỏ thái độ, nên thẳng thắn đưa ra mệnh lệnh.

Cái gọi là tháp tùng suốt chuyến công du, chính là phải theo sát họ một bước cũng không được rời. Một mặt có thể đưa ra những giảng giải chính xác và đúng lúc, mặt khác là giám sát hành vi của đối phương. Không có tâm hại người nhưng nên có tâm phòng người, đây là tính cảnh giác mà bất kỳ nhân viên chính phủ nào cũng phải có.

Hình Khải đồng ý một cách khó khăn.

Anh có thể gọi điện cho bố, bởi vì phó bộ trưởng là cấp dưới của bố, không nhìn mặt tăng cũng nể mặt phạt. Anh cũng có thể từ chối tiếp đón tổng thống nước M tới thăm Trung Quốc lần này, nhưng sẽ tự vạch thêm một vết đen nữa lên cái lý do cũ khó hiểu của mình. Ôi, làm người thật khó.

Trên đường lái xe về nhà, tâm trạng Hình Khải có phần nặng nề, một tuần không được gặp Hình Dục, một tuần là bấy ngày... Hình Dục chính là “thuốc kích thích” giúp anh vượt qua mọi thử thách, không có Hình Dục, anh chẳng còn tâm trạng tập trung toàn tâm toàn ý vào công việc.

Anh đi qua một quán bar lộ thiên, không nghĩ nhiều, dừng xe, gọi một chai bia, mư rượu giải sầu.

Gió xuân mát lạnh thổi loạn tâm tư của Hình Khải, anh biết làm thế nào để giải thích với Hình Dục về sự thật tàn khốc anh phải xa nhà một tuần đây?

Bởi vì,sự dựa dẫm của Hình Dục vào anh thật sự không có thuốc chữa nữa.Mỗi ngày khi hoàng hôn xuống,Hình Dục cầm một chiếc ghế ra vườn,hai tay khoanh trước ngực,vừa chăm sóc cây cỏ vừa đợi Hình Khải.

Dần dần,cô có thể nhận ra tiếng động cơ của xe anh trong rất nhiều những tiếng động cơ hỗn tạp khác.Vì vậy,mỗi lần Hình Khải đẩy cổng bước vào trong,Hình Dục đã mỉm cười đứng trước mặt anh,ngay sau đó lao vào lòng ôm chặt lấy anh.Mỗi lần như thế,tâm trạng Hình Khải thật vui vẻ ấm áp.

Cô không cần giặt quần áo nấu cơm cho anh,càng không phải lo lắng về công việc của anh,chỉ cần ôm và quét sạch sự mệt mỏi trên người anh thôi.

Hình Khải nhìn bầu trời đầy sao,anh lắc lắc đầu vội vàng đứng dậy trả tiền rồi đi,có điều bước chân không vững vàng lắm.

Ngồi vào xe,khi tới lần thứ ba anh vẫn không thể cầm đúng khóa trong ổ để khởi động,anh lập tức xuống xe,giơ tay đón taxi.

Có điều lần này anh đã không cẩn thận,trước khi vào nhà quên mất thói quen phải thay vest bằng đồng phục trường.

Hình Dục chỉ nhớ Hình Khải năm mười bảy tuổi,khi cô tỉnh dậy là vậy,bây giờ vẫn vậy.Vì Vậy trước khi vào nhà Hình Khải bao giờ cũng thay bộ đồng phục anh mặc lúc mười bảy tuổi,sau đó nhét cặp tài liệu vào trong cặp sách,hết ngày này tới ngày khác,dường như nó trở thành một thói quen.Đồng thời Hình Khải cũng không tìm cách đánh thức trí nhớ của Hình Dục,cô nhớ được bao nhiêu thì nhớ,anh không miễn cưỡng ép buộc.

Một giây sau,Hình Khải lê bước vào vườn,anh thì gọi là lê bước nhưng thật ra đã lắc lắc lư lư.

Đợi khi anh đi vào tới cửa,cảnh tượng trước mắt khiến anh vừa kinh hãi vừa lo lắng.Cổng mở toan,Hình Khải lao như tên bắn vào trong nhà,nhìn khắp xung quanh,thấy các chậu hoa đổ ngã nghiêng dưới đất,thức ăn trong chuồng thú cũng không có,mặc dù không lộn xộn lắm,nhưng cũng rất khác thường.

“Tiểu,Tiểu Dục...”

Hình Khải hoảng sợ,vừa chạy vừa hét lao vào phòng ngủ chính,trong phòng sạch sẽ không một hạt bụi,đi vào bếp,cũng không thấy bóng dáng Hình Dục đâu,căn nhà này không lớn,nếu Hình Dục ở trong nhà nhất định đã nghe thấy tiếng gọi.

Anh lao ra khỏi nhà,trong lúc lo lắng phát điên anh chỉ còn biết gào lên gọi,tiếng gọi xuyên qua cả khu dân cư,anh chẳng còn nghĩ được đến việc mình làm phiền tới họ nữa,chỉ biết là anh không thấy Hình Dục đâu.

Hình Khải nhanh chóng chạy về phía hồ nước,bóng đêm từ từ bao phủ khiến anh càng thêm kinh hoàng.

Anh chỉ về nhà muộn vài tiếng,Hình Dục đã biến mất.

Ngộ nhớ Hình Dục xảy ra chuyện gì,anh có khóc cũng không kịp nữa.

Sau nhiều phút điên loạn tìm kiếm,đằng sau Hình Khải thấp thoáng vang lên giọng nói quen thuộc:

“Anh...em ở đây.”

Hình Khải đột ngột quay phắt đầu lại,anh thở phào nhẹ nhõm,sau đó lao về phía cô.

“Em chạy đi đâu thế,có biết anh lo tới phát điên rồi không?”

Hình Dục biết mình đã sai,cô lo lắng giật lùi về phía sau hai bước,vội vàng giấu đôi tay lấm bẩn ta sau lưng.

Nhưng cô lại không biết rằng,trong khi chạy nhảy đùa giỡn với Đại Dục,khắp người cô đã dính đầy bùn đất rồi.

Hình Khải thấy cô giật lùi lại phía sau,tâm trạng dần bình tĩnh lại,đi tới trước mặt cô,ngồi thụp xuống,kéo cô ngồi lên đùi mình.

Hình Dục chỉ cúi đầu không nói,ngồi trên đùi Hình Khải,lặng lẽ khóc.

“Tiểu Dục,anh xin lỗi...tại anh lo quá,không định quát em đâu,thật sự là vì quá lo lắng...”Hình Khải không muốn cô thấy đau lòng,vội vàng lau nước mắt cho cô,nhưng không ích gì.Anh lại bế cô lên,ôm cô vào lòng vỗ lưng nhẹ nhẹ.

Hình Dục vừa khóc vừa lắc đầu,nói với giọng hối lỗi:”Là em không tốt,không nghe lời anh chạy lung tung,anh đừng giận...”Nói rồi cô lấy trán cọ cọ vào má Hình Khải,hoàn toàn không để ý Hình Khải ăn mặc khác ngày thường.

Thực ra,khi Hình Khải ra sức gào thét gọi tên cô,cô cũng cố gắng tìm tới nơi phát ra tiếng gọi,nhưng Hình Khải bước đi nhanh quá,còn chân cô hồi phục chưa lâu,vì vậy trong lúc đuổi theo anh vấp ngã mấy lần,có điều cô không khóc,cũng không cảm thấy đau,chỉ bò dậy chạy tiếp.

Có thể,trong lúc tất cả mọi người không ai để ý,Hình Dục đã không còn quan tâm tới việc rốt cuộc Hình Khải có còn là Hình Khải năm mười bảy tuổi nữa không rồi,thứ mà cô quan tâm,chính là sự vui buồn của Hình Khải,nếu anh lo lắng,cô có thể cảm nhận được sự lo lắng của anh chạm vào tim cô,cũng khiến cô lo lắng và tự trách mình.

Hình Khải đang định nói gì đó thì thấy thấp thoáng cái đuôi thò ra từ trong bụi cây.

Hình Dục nhìn theo ánh mắt của Hình Khải,kinh ngạc khi thấy chú chó bị phát hiện,cô vội vàng hít một hơi thật sâu,rồi gơ tay bịt mắt Hình Khải lại.

Hình Khải gỡ tay cô ra,rồi nắm luôn lấy tay cô trong tay mình.

Hình Dục bĩu bĩu môi,cúi đầu nhận lỗi.

Hình Khải nhìn chăm chăm về phía con chó,trời ơi,sao càng nhìn càng quen...

“Đại Dục!Mau cút ra đây cho tao!”

“Gâu gâu gâu...”Đại Dục so vai rục cỏ chạy ra từ bụi cây,hai mắt chớp chớp tội nghiệp.

Đúng là Đại Dục,sao nó có thể chạy từ quân khu đại viện tới đây,mặc dù nơi anh ở cách bắc Hải không xa,nhưng cũng bảy tám cây số chứ có gần đâu.

Nhớ lại một năm trước,khi Hình Khải xây dựng xong căn nhà này,anh chưa vội mang Đại Dục sang đây,bởi vì sau khi tỉnh lại tâm trạng Hình Dục không ổn định,vì vậy tạm thời anh giao Đại Dục cho Đặng Dương Minh nuôi.

Hình Khải thỉnh thoảng rẽ qua nhà Đặng Dương Minh để thăm Đại Dục,cũng kể qua về tình trạng của Hình Dục cho Đại Dục nghe.Mỗi khi Hình Khải nhắc tới hai chữ”Hình Dục”thì cái tai lười biếng của Đại Dục khẽ động đậy,nó chăm chú nghe như là nó vẫn nhớ người con gái đã từng cứu mạng nó một lần,tên là Hình Dục.

Nhưng nghĩ thì nghĩ thế,còn...tại sao một con chó như nó có thể tìm tới tận đây chứ?

Hình Khải chẳng quan tâm tới Đại Dục,ôm Hình Dục về nhà,Đại Dục thấy Hình Khải quay người bỏ đi,nghet mặt đứng đó.

Hình Khải đột nhiên đứng lại,bất giác ngộ ra,chính vì Đại Dục tìm được tới căn nhà này nên mới gọi Hình Dục ra ngoài?

Lại nhìn cả chó cả người đều lấm lét,sắp không thể phân biệt được lông chó trên người ai nhiều hơn rồi.Nghĩ tới đây,Hình Khải đá đá nhẹ vào mông Đại Dục,có điều vẫn khiến Đại Dục loạng choạng vài b

“Đừng có đi theo tao,cút sang một bên!”Hình Khải trừng mắt nhìn đại Dục.

Đại Dục khịt khịt,nằm mọp xuống đất,đợi Hình Khải đi,nó lại nguẩy mông đi theo.

Hình Dục thấy vậy đau lòng,vòng tay ôm cổ anh lắc lắc:’Đại hoàng rất ngoan,đừng thấy nó to mà sợ,thực ra nó rất dịu dàng,anh đừng bắt nạt nó...”

“trời ơi trời,giờ có Đại Dục rồi hắt hủi anh phải không?”Hình Khải nhướn mày trên.

Hình Dục vội vàng xua tay,giải thích:’Không phải không phải,tiểu Dục thích anh mà...”Nói rồi cô không kìm được liếc mắt về phía con chó lông vàng,Đại Dục nhìn cô lắc lắc đầu,Hình Dục phì cười,tự phân tích nói:”chó vàng này tên Đại Dục phải không?Em là Tiểu Dục,chẳng trách nó lại chịu chơi với em...”

Hình Khải phì cười:”Ừ,nấu Tiểu Dục thích Đại Dục,thì chúng ta giữ nó lại nuôi,được không?”

“Được không anh?”Hình Dục vui mừng.

“Được,nhưng em phải phụ trách việc cho nó ăn.”

“vâng,vâng.”Hình Dục kiên định gật đầu,cô trượt khỏi tay anh đứng xuống,cười ngọt ngào,ngồi xổm trước mặt Đại Dục.

Đại Dục lần đầu tiên thấy Hình Dục dang hai tay ra với mình,rõ ràng nó ngớ ra mắt một giây,sao đó,lao vào lòng Hình Dục,đồng thời,cọ cọ cái đầu to trong lòng cô một cách rất...biết điều,chứ không dùng cái thân hình khổng lồ của mình để đè ngã Hình Dục.

Hình Dục ôm Đại Dục thuần phục đáng yêu,cọ cọ vào người nó,vui sướng vô cùng.

Nhưng đúng lúc này,mắt cô hiện lên một cảnh.

Vào buổi chiều một ngày nào đó,Hình Khải chạy đuổi theo một con chó vừa tắm xong khắp vườn,vì giúp nó lau nước trên người,Hình Khải đã gọi Hình Dục,gọi cô mau mang khăn bông ra,vội vàng giúp lau khô nước trên lông con chó.Đúng lúc Hình Dục cầm khăn ra,cả con chó và Hình Khải đều hất cô ngã,hai người một chó cười đùa vui vẻ,sau đó...

Soạt một tiếng,Hình Dục đỏ mặt,bởi vì cảnh tượng tiếp theo hiện ra trong đầu,Hình Khải và cô dính chặt lấy nhau trong nhà tắm,Hình Khải vuốt ve và hôn khắp người cô.

“Tiểu Dục,em làm sao thế?”

Hình Khải kinh ngạc khi thấy Hình Dục đột nhiên ôm mặt,rồi lại đẩy Đại Dục ra,anh cứ nghĩ tại Đại Dục liếm vào mắt cô.

“Không,Đại Dục rất ngoan,không cắn em,em chỉ là...”Hình Dục định nói lại thôi,kéo cái vòng trên cổ đại Dục,đi thang về không cả ngoảnh đầu lại.

Hình Khải vò vò tóc,chuyện gì thế này

Về đến nhà Hình Dục,cho Đại Dục ăn trước,sau đó nó nằm bò trước cổng trông nhà.

Rõ ràng là Đại Dục cuối cùng đã tìm được vùng đất mà nó yêu quý,cì vậy,bất luận là xe hay người đi qua,nó cũng đều cảnh fialc đứng thẳng người dậy.Cho dù nó không làm hại người lạ,nhưng những kẻ mập mờ thì nó cũng nhe nanh múa vuốt để dọa dẫm người ta.Đại Dục bây giờ đã thực sự trở thành một chú chó cảnh sát được đào tạo chuyên nghiệp rồi.

Còn Hình Dục bắt đầu giở chứng,sống chết không chịu để Hình Khải tắm cho mình,thậm chí còn khóa cửa nhà tắm lại.

“Tiểu Dục,hôm nay em làm sao thế?”

“Không,em có thể tự tắm.”

Hình Dục trong lúc chạy đuổi theo Hình Khải,không cẩn thận bị vấp ngã đập đầu gối,thực ra cô không muốn Hình Khải phát hiện,và nguyên nhân chủ yếu là,hình ảnh nóng bỏng của cô và Hình Khải trong nhà tắm đó khiến cô không thể tiếp tục để anh tắm cho mình.

Cô vuốt vuốt khuôn mặt nóng bừng của mình,mặc dù nghĩ đến đã thấy xấu hổ,nhưng cô lại vẫn nghĩ theo hướng đó,thậm chí còn thấm thở hi vọng cảnh tượng ấy thành sự thật...có phải cô bị ốm rồi không?

Hình Khải vốn uống không ít bia,vừa rồi lại chạy ra ngoài vội vàng và hét gọi,nên giờ tâm trạng khi bình tĩnh lại bỗng cảm thấy có chút mệt mỏi.

Anh lười biếng cởi bộ vest ra,nói lỏng cà vạt.Tivi đang chiếu cái gì anh cũng chẳng biết,chỉ biết mình nằm trên ghế sofa nhắm mắt mơ màng.Nhưng anh không thể ngủ,bởi vì Tiểu Dục vẫn còn đang tắm,từ sau khi tỉnh lại đây là lần đầu tiên cô tự tắm,vì vậy anh không thể lơ là,ngộ nhờ cô bị ngã thì thật phiền phức.

Đồng hồ trên tường gõ mấy tiếng,Hình Khải ngược mắt lên,chớp mắt đã mười một giờ rồi.

“Tiểu Dục,em tắm gần một tiếng rồi đấy,có cần anh vào giúp không?”Hình Khải quay đầu lại gọi.

“Không,em sắp xong rồi.”Hình Dục trả lời vọng ra.

Hình Khải nghe giọng cô vẫn bình thường,lúc này mới hơi yên tâm,có thể anh đã bảo vệ cô quá mức cẩn thận,nhưng ai có thể hiểu được tâm lý vượt mất rồi lại tìm thấy của anh?sinh li tử biệt trải nghiệm một lần là đủ rồi.

Trí nhớ của Hình Dục vẫn chưa khôi phục lại hoàn toàn, trên trán vẫn còn một vết sẹo,như vậy theo lý sẽ không có ai chú ý tới cô ấy.Ai ngờ,mấy hôm trước anh đưa Hình Dục đi kiểm tra sức khỏe ở bệnh viện,Hình Khải chỉ lơ là một khắc,Hình Dục đã bị một nam bác sĩ tới bắt chuyện.Bác sĩ!Chẳng có tự trọng nghề nghiệp gì nữa!Đồ mặt dày,lại dám lén lút lút nhét số di động vào tay Hình Dục.

Cũng may Hình Dục từ trước tới nay vẫn là một cô gái ngoan, lập tức đưa danh thiếp cho Hình Khải xử lý.

Hình Khải chẳng buồn nể mặt liên tố cáo vị bác sĩ kia, thì ra là một bác sĩ thực tập, nếu không phải là vì thấy đối phương còn trẻ và có thái độ xin lỗi thành khẩn,Hình Khải đã định mang cậu ta ra luyện tập tay chân rồi.

Anh khe khẽ thở hắt ra,cô cũng gần ba mươi tuổi rồi,nhưng đôi mắt to long lanh kia,khuôn mặt trái xoan xinh xắn thanh tú thật lạnh lợi.Một vết sẹo căn bản không thể che giấu được vẻ đẹp trời ban của cô,trời ơi,khiến người ta yêu muốn chết.

Nghĩ mãi nghĩ mãi, Hình Khải ngáp dài,ngả người trên ghế sofa,chớp chớp đôi mắt nặng trĩu,sắp ngủ mất rồi.

Không biết bao lâu, những giọt nước lách tách rơi xuống ngực Hình Khải, anh mơ màng mở mắt ra,bất giác sững lại.

Lúc này,Hình Dục đang ngồi trên người anh,mái tóc ướt đầm đang nhỏ nước,người cô chỉ quấn một cái khăn tắm,đôi tay trắng nõn và cặp chân dài xinh đẹp...lộ lộ trước mắt anh.

Hình Khải vô thức nuốt nuốt nước miếng,mặc dù ngày nào anh cũng được chiêm ngưỡng cơ thể Hình Dục,nhưng hôm nay có lẽ do anh uống quá nhiều,hay ánh đèn mờ ảo rơi lên người Hình Dục khiến cô trở nên hấp dẫn đầy ma mị,bất giác anh nảy sinh tà ý.

“Tiểu,tiểu Dục...anh giúp em sấy tóc trước nhé.”Hình Khải lắc mạnh đầu,bản tính lỗ mãng suýt nữa thì lộ ra.

Song,anh định ngồi dậy,Hình Dục lại ép vai anh nằm xuống,nhìn anh chăm chăm không rời.

Hình Khải chậm chậm chớp chớp mắt,không những nhắc nhở bản thânHình Dục tới bây giờ vẫn chỉ coi anh là một đứa trẻ.

Tâm lý và trí nhớ của Hình Dục lúc này chỉ như đứa bé mười hai tuổi.Đồng thời,ký ức của cô gần như là trắng,ngoài việc nhận ra Hình Khải,thì đến bố anh cô cũng không nhớ .

Có điều,chuyên gia tâm lý chẩn đoán tâm trí cô không theo kịp với độ tuổi,nhưng không có nghĩa nói cô kém thông minh,chỉ là cô sẽ quên đi tất cả những thứ khác trong cuộc sống,ví dụ như không biết sử dụng các thiết bị điện trong nhà,xào rau cho dầu trước hay bật lửa trước,đại loại là những kiến thức thông thường trong cuộc sống.Không phải dần dần mà là bị quên.

Đồng thời,chuyên gia ngoại khoa cũng cảm thấy rất kinh ngạc về cách ghi nhớ đặc biệt của Hình Dục.

Phải là một tình cảm khắc cốt ghi tâm nên trong khi cô hoàn toàn không nhớ gì về những chuyện khác,nhưng không thể quên Hình Khải.

“Anh,có phải em đã quên mất một người nào không...”Hình Dục nghi ngờ hỏi.

Gần đây Hình Dục thường rất buồn bực, trước mắt luôn hiện ra những hình ảnh kỳ lạ, trong hình ảnh đó có cô, còn có cả những người lạ cô chưa gặp bao giờ. Những người đó dường như rất biết cô, già có, trẻ có, còn cả làng quê, dê bò... nhưng mỗi lần như thế cô lại rất đau đầu, không muốn nghĩ tiếp nữa.

Hình Khải thấy cô như sắp khóc, anh cảm nhận được , cô đang giằng co trong đau khổ, thấ là, anh kéo Hình Dục vào lòng.

“đừng nghĩ nữa, chỉ cần am nhớ anh là ai là được... nghe lời anh.” Hình Khải hôn nhẹ lên đầu cô, cô thấy Hình Dục khẽ run lên, Hình Khải hận mình không thể chia sẻ bớt đau khổ với cô.

Hình Dục lẳng lặng gật đầu, rồi lại siết chặt vòng tay, nói: “Em sợ mơ thấy ác mộng, tối nay ngủ cùng em, được không?”

Hình Khải cười đồng ý, ôm cô về giường, nhẹ nhàng đặt cô xuống, lấy máy sấy tóc, để cô ngồi dựa vào vai mình, bắt đầu sấy khô tóc cho cô.

Tâm trạng Hình Dục đến đi như gió, cô ngồi khoanh chân trên giường, lòng ôm con thú bằng bông, thỉnh thoảng lại ngửa cổ cười đùa với Hình Khải.

45. Chương Ngoại Truyện 2 Part 2

Hình Khải cúi đầu xuống làm mặt quỷ với cô, dùng cằm tì vào vai cô cù cù, khiến Hình Dục thỉnh thoảng lại cười phá lên vui vẻ.

Sấy khô tóc xong, Hình Dục chui vào chăn trước, đầu xuân nên thời tiết vẫn se lạnh, rõ ràng cô đã rùng mình, nhưng rút cái khăn cuốn quanh rồi vút ra ngoài chăn, bởi vì chỉ như thế khi cuốn vào chăn mới ấm hơn, đến khi Hình Khải chui vào sẽ không lạnh ha ha...

Hình Khải ngồi bên giường cởi quần áo, lúc này mới nhận ra , Hình Dục không còn để ý việc anh mặc vest đi giày da nữa.

Anh quay đầu lại hỏi: “Tiểu Dục, em không cảm thấy hôm nay anh ăn mặc rất lạ sao?”

Hình Dục dụi dụi mắt, mơ màng hỏi: “Lạ ở chỗ nào?”

“Ồ, không có gì. Mau ngủ đi.” Hình Khải chậm chậm quay đầu, về mặt Hình Dục bình thản, ngược lại chính anh lại thấy mình không bình thường, thế là thế nào?

Hình Khải đang suy nghĩ về sự thay đổi của Hình Dục, vì vậy không để ý cô hoàn toàn không mảnh vải che thân đang nằm trong chăn. Trước khi lên giường anh tiện tay với tất luôn ngọn đèn trong phòng.

Trong bóng tối, một tay Hình Khải đặt dưới đầu làm gối, tay kia vòng qua ôm lấy Hình Dục, nhưng thứ mà anh chạm vào không phải làn áo ngủ, mà là làn da của Hình Dục.

“Trời ơi, anh quên lấy áo ngủ cho em, đợi anh một lát.” Nói rồi, Hình Khải lần mò để bật đèn, Hình Dục kéo tay anh lại, ôm trong lòng, đồng thời gối đầu lên ngực anh, giống như chú mèo nhỏ đang tìm hơi ấm.

Phần ngực mềm mại của Hình Dục áp sát vào sườn ngực anh, hương thơm nhẹ nhàng lan tỏa trong không khí hấp dẫn biết chừng nào.

Cơ thể Hình Khải bắt đầu căng thẳng, anh là một người đàn ông khỏe mạnh về tâm sinh lý, đừng có làm thế này để thử thách sự kiên định của anh!

“Tiểu Dục, Tiểu Dục, thế này không được... không được.” anh khẽ rút tay ra, anh không muốn làm Hình Dục tổn thương, nhưng cơ thể anh lại không bị tổn thương sao? Nha đầu này rõ ràng muốn sống để giày vò cho anh chết đây mà!

“ ... ”

Hình Khải đột nhiên nhắm chặt mắt hít thở thật sâu, hít hết hơi này tới hơi khác, ra sức giữ sự điềm tĩnh cho mình.

Không phải anh muốn có phản ứng, thật sự không phải, rõ ràng là hơi rượu đang hoành hành, đúng thế.

Nhưng Hình Khải vừa cố gắng bình ổn tâm trạng thì một lần nữa anh lại bị sự “to gan” của Hình Dục làm tổn thương lòng nhân ái của anh.

Hình Khải ngửa cổ thở dốc, huyết mạch vẫn nóng bỏng chảy rần rật, thật muốn khóc chẳng ng.

Hình Dục vốn đã lơ mơ ngủ, nhưng cô lại cảm giác như mình đang ngủ trong một lò lửa nóng bức, hơi thở nặng nhọc và nóng bỏng của anh phả vào tai cô, cơ thể cô càng lúc càng nóng lên, gần như đưa cô rơi vào một trạng thái mà cô chưa từng được biết đến.

“Anh...có thể ôm em ngủ không?”

Cho dù nóng vậy nhưng Hình Dục vẫn muốn được Hình Khải ôm trong lòng, rất muốn.

“Không, không được.” Hình Khải quả quyết từ chối.

Hình Dục sững lại, bất mãn bĩu môi, đột ngột ngồi dậy, lật người ngồi lên đùi Hình Khải.

Ánh trăng mờ ảo chiếu qua cửa sổ vào phòng, thứ ánh sáng màu bạc đỏ bao trùm lên cơ thể trắng nõn của Hình Dục, tỏa ra một sức hấp dẫn ma mị. Tối nay, ánh mắt cô đã mất đi vài phần ngây thơ, lại thêm bài phần mơ hồ.

Hình Khải vội quay đầu đi, không thể nhìn tiếp được nữa, nhìn tiếp không chừng anh sẽ gây ra một chuyện xấu mà “Trời đất không dung” mất.

“Mau xuống đi Hình Dục, nghe lời anh, nghe lời, em ngoan...” Giọng Hình Khải bắt đầu khàn khàn, anh không dám động vào người Hình Dục, ít ra là bây giờ không được.

“Anh, không tốt với em nữa...” Mắt Hình Dục ầng ầng nước, thái độ của Hình Khải hôm nay rất đáng ghét, đầu tiên là không chịu ôm cô ngủ, giờ lại muốn vứt cô sang một bên, có phải bắt đầu ghét cô rồi không?

Nước mắt bắt đầu lăn rơi xuống chiếc áo T-Shirt của Hình Khải, anh cuộn quýt, nhưng không dám mở mắt nhìn thẳng vào mắt cô, anh sao có thể giải thích với Hình Dục “Ngây thơ” về hành động bất thường của mình chứ?

“Anh không trả lời là thừa nhận rồi, anh không còn cần em nữa...” Hình Dục nức nở, đau lòng không thôi.

“Đương nhiên là không phải, cho dù anh không cần mình thì cũng vẫn cần em...”

Hình Khải lắp bắp trả lời, Hình Dục khóc thì khóc nhưng xin em đừng dùng cơ thể” không mảnh vải che thân của mình đi qua đi lại...nữa thân dưới của anh nữa! Những mạch máu của anh sắp nổ tung rồi!

“Anh quát em...hu hu...” Hình Dục ngửa cổ khóc lớn, Hình Khải chán ghét bản thân.

Tiếng khóc của Hình Dục khiến anh đau lòng, thế là, anh lau sạch nước mắt cho cô, lại một lần nữa hít sâu, rồi bật dậy, kéo Hình Dục ôm vào lòng, khẽ vỗ vỗ lên lưng cô an ủi.

“Đừng khóc, đừng khóc, kiếp này cả kiếp sau nữa Hình Khải cũng không thể rời xa Hình Dục, em chính là tính mạng của anh...”

“Thật không?”

“Thật” Hình Khải cười, hôn lên má cô.

“Có thể em nghe không hiểu anh đang nói gì, nhưng em chỉ cần nhớ một điều thôi là được...anh yêu em.”

Dần dần, tâm trạng Hình Dục bình ổn trở lại, cô ngừng khóc, nâng mặt Hình Khải lên, cứ thế lẳng lẳng nhìn anh, rất lâu, rồi đôi môi bắt đầu hé cười.

Hình Khải thấy cuối cùng cô cũng đã cười, thậm chí phào nhẹ nhõm.

Hình Dục cũng thích nhìn nụ cười rạng rỡ của Hình Khải, cô nghiêng đầu nhìn anh, lẩm nhẩm "anh, anh rất đẹp trai..."

Hình Khải mím môi, bất giác đưa tay lên vò vò tóc, già đầu rồi mà còn xấu hổ nữa.

Đúng vào lúc Hình Khải đang dắc ý, thì đôi môi mềm mềm chạm vào khoe môi anh. Hình Khải khẽ khựng người lại. Hình Dục đã đẩy lưỡi mình vào trong miệng anh, tự nhiên như cô đã từng hôn anh rất nhiều rất nhiều lần rồi vậy.

Khi ba từ "em yêu anh" vang lên trong đầu cô, không ai dạy cô bước tiếp theo phải làm gì, cô chỉ muốn hôn anh theo bản năng, dùng nụ hôn để thể hiện tình cảm của mình.

Còn Hình Khải, không còn sức lực mà đẩy cô ra nữa, tâm trí vỡ tung, nhấn chìm lý trí của anh.

Ánh trắng trắng lóa chiếu lên bóng hai người đang quấn lấy nhau.

Lưỡi quấn lưỡi, giống như một bản tình ca, đánh thức khối ký ức mờ nhạt trong Hình Dục, khơi gợi ngọn lửa ngàn ngụt bị chôn vùi của Hình Khải.

Hơi thở của Hình Khải càng lúc càng nhanh "Tiểu Dục, anh..."

Hình Dục đưa hai ngón tay ra chặn trên môi anh, cười khúc khích, sao đó, cô hơi nghiêng đầu, ngậm lấy dải tai đang nóng rực của Hình Khải, dùng chiếc lưỡi nhỏ nhắn của mình từ từ đánh thức dục vọng của Hình Khải.

Đôi tay Hình Dục tùy tiện buông lơi nơi bờ vai anh. cô thích bộ dạng lúng túng ngượng ngùng của Hình Khải, anh ấy đẹp trai như thế, dịu dàng như thế, cô rất sợ những cô gái hàng xóm cướp mất Hình Khải của mình... bởi vì họ đều là cô gái xinh đẹp, không những biết làm việc nhà mà còn biết cách nói chuyện khiến Hình Khải cười.

Cô biết những chị em cô ấy không đến đây vì cô, mà mượn cơ mang thứ này thứ kia cho cô ăn để tới gặp Hình Khải, cô không ngốc, cô hiểu được thứ cảm giác ấy, chua chua, giống như ăn phải cả bình dấm.

Song, cô không biết phải làm thế nào để thu hút sự chú ý của Hình Khải, không nên biểu đạt thế nào về nỗi thương cảm nếu như cô mất anh.

Cô rất muốn lớn tiếng nói với những cô gái với đôi mắt hổ đói ấy rằng: Hình Khải là của cô, không ai được tơ tưởng, chỉ cần cô còn sống một ngày, thì không cho phép ai nhớ nhung tới người con trai coi trọng hơn tính mạng mình ấy.

Đúng thế, trong lòng cô Hình Khải không phải là anh trai, không phải là cha, càng không phải là bạn.

Vì vậy, cô muốn trở thành một người phụ nữ dịu dàng hiền thực.

"Tiểu Dục!"

Tạm thời lúc này Hình Khải đang rơi vào trạng thái bị động, để mặc Hình Dục hôn lên tai anh, cổ anh, nhưng anh không ngờ, cô lại mạnh mẽ chuyển sang môi anh, ngay sau đó ra sức cắn mạnh một cái.

Mùi máu nhàn nhạt lan tỏa trong miệng của cả hai, Hình Dục không rút lưỡi ra, mà càng cuốn lấy lưỡi anh chặt hơn, cô dùng đầu lưỡi liếm sạch máu trên môi anh, hi vọng máu của anh sẽ hòa vào cơ thể mình, như thế, sẽ không bao giờ bị chia cắt nữa.

Mặc dù Hình Dục không nói gì, nhưng Hình Khải biết vì cô giận nên mới cắn anh, anh hiểu cô, cho dù cô có quên cả thời giờ nhưng sự bất an trong lòng không biến mất cùng trí nhớ.

Thế là, anh ôm chặt cơ thể run rẩy của Hình Dục, cuồng nhiệt hôn lên người con gái đang nằm trong lòng mình... anh không thể nhượng bộ nữa, cũng có thể càng cần thận chăm sóc cô, càng khiến cô hiểu nhầm rằng thứ tình cảm đó không phải là tình yêu.

"Ôi!"

Một lúc sau.

"Hình Khải... Hình Khải... em..."

Hình Dục thở dốc, không thể dùng lời để diễn đạt cảm xúc mình lúc này, cô chỉ biết không ngừng gọi tên anh. Đôi môi Hình Khải như có ma lực, cơ thể cô từng chút từng chút một bị hút rỗng, cổ họng khô khốc khó chịu, cô chắc chắn, chỉ có Hình Khải mới có thể giải cứu cô.

“Hình Khải

Cô khẽ chau mày, bắt giác liên tục gọi khẽ. Có điều, tiếng gọi của cô, sớm đã chuyển từ trong sáng sang trạng thái dịu dàng như nước, cô vòng ôm lấy đầu anh, những ngón tay thon dài lùa vào tóc anh.

Từ bao giờ, cô đã từng cùng anh tận hưởng niềm vui hoan hỉ này, anh thân thuộc cơ thể cô, giống như cô thân thuộc nhu cầu của anh vậy, như có sự thỏa thuận ngầm đầy ắp ý.

Nhưng có chỗ không giống là, Hình Dục ngày ấy không dám thả lỏng bản thân trong lúc “yêu”, cô chọn cách nằm chờ đợi bên dưới anh như một khúc gỗ, cẩn thận che giấu sự mãnh liệt của mình.

Còn bây giờ, cô dùng những tiếng ren xiết để thể hiện niềm vui, cô thể hiện tình yêu sâu đậm của mình dành cho anh không chút do dự, trong mắt cô viết rất rõ ràng là: Cô cần anh, không thể không có anh.

Sau đó.

Hình Dục nằm gối đầu lên cánh tay Hình Khải, lười biếng, nheo mắt cười.

Hình Khải hôn lên khuôn mặt nhỏ xinh đẹp.

“Tiểu Dục, anh yêu em...”

Hình Dục dựa vào vai anh, mắt sáng lên, cô siết chặt vòng tay, ra sức gấp đầu.

“Hình Khải, em cũng yêu anh.”

Động tác chuẩn bị châm thuốc của Hình Khải đột ngột dừng lại, anh vờ nghe thấy gì?

Hình Dục cảm thấy cô thể mình khựng lại, cô nghĩ Hình Khải nghe không rõ, vì vậy nhắc lại từng câu từng chữ một cách rõ ràng:

“Hình Khải, em yêu anh.”

“Em...có biết yêu nghĩa là gì không?” Trái tim Hình Khải sắp vỡ tung rồi.

Anh thầm cầu nguyện trong lòng, hi vọng lời thổ lộ của cô là thật lòng, nhưng...

“À, yêu ạ...chính là thích, chính là không bao giờ rời xa, chính là không thể không có anh, hihi.”

Hình Dục từ từ ngẩng đầu lên, giơ một ngón tay ra nâng cằm Hình Khải, kiên định nói: “Đợi bao giờ em lớn, nhất định sẽ làm vợ anh, anh là của em.”

“Ừ, em là của anh.” Hình Khải xịu vai xuống, cô ấy vẫn nghĩ mình chỉ là một đứa trẻ.

Song, vào lúc Hình Khải buồn bã.

Đột nhiên, Hình Dục ngồi thẳng dậy, giữ thẳng mặt Hình Khải, đầu tiên là lấy tay vuốt những nếp nhăn trên trán anh, sau đó nghiêm túc nói “Em quyết định rồi, sau này ngày nào em cũng sẽ nói với anh. Hình Khải, em yêu anh.”

Hình Khải ừ một tiếng, vuốt vuốt tóc cô.

Anh kéo Hình Dục nằm xuống ngực mình, một sự thất vọng nho nhỏ dậy sóng, nhưng không có nghĩa anh không cảm động, có người nói câu “em yêu anh”, rõ ràng chỉ là nói suông, nhưng anh biết Hình Dục không như thế, cô ấy cái gì cũng cho mình cả rồi, một câu “em yêu anh”, dường như trở thành thừa thãi có cũng được không có cũng không sao, hoặc, anh chỉ là vì muốn thỏa lòng than của mình mà thôi.

Lúc sau.

“Đúng rồi, Hình Dục, anh phải đi công tác một tuần, anh sẽ gọi vợ của Dương Minh tới săn sóc em.”

Hình Khải suy nghĩ,cuối cùng cũng phải nói ra câu chuyện không vui này.

Phản ứng của Hình Dục khá bình tĩnh, cô lắc lắc đầu, nũng nịu nói:”Không,anh đi đâu em đi đấy.”

“Anh sẽ cố gắng rút ngắn thời gian,có thể chỉ hai ba ngày thôi.”

“Không đâu!Mang em theo đi,em ăn ít lắm...”Hình Dục chu môi,ôm chặt Hình Khải.

Hình Khải nhìn bộ dáng đáng thương của cô,thật lòng chỉ muốn cho cô vào hành lý rồi mang theo luôn,nhưng nhiệm vụ lần này không phải thường,vì vậy anh chỉ có thể ngăn ý nghĩ đó lại,nghiêm mặt nói:”Không nghe lời rồi...”

Hình Dục chau mày,cô tin Hình Khải chắc chắn là bắt đắ dĩ nên mới phải rời nhà đi công tác xa,nhưng thật sự cô không nỡ,môi cô run run,giật phắt chăn ra,nhấn tâm đập một cái,chỉ một cái đã khiến Hình Khải rơi khỏi giường.

“ ... ”

Hình Khải ngã bụp xuống đất,trời ơi,đạp cũng chuẩn quá nhỉ!

“Tiểu Dục!”

“Xì!anh ra ngủ ngoài ghế sofa đi.”

Hình Dục cuộn chần lăn ba vòng,khiến cả cái chần ôm gọn lấy cô,quay lưng về phía Hình Khải,tức giận nhắm mắt lại.

Hình Khải nằm chần ngang cả cái giường,anh chắc chắc lười,lấy chiếc đồng hồ báo thức trên tủ đầu giường kẹp dưới nách,ôm gối đi ra ngoài phòng khách.

Anh nằm trên ghế sofa,vốn muốn suy nghĩ xem nên giải thích với Hình Dục thế nào,nhưng anh đã mệt tới không chịu nổi nữa,vừa rồi lại lao lực quá sức,nên vừa đặt mình xuống đã ngủ luôn.

Cho tới sáng hôm sau,đồng hồ báo thức đúng giờ reo inh ỏi.

Hình Khải đau khổ ấn nút tắt,đang chuẩn bị lật người ngủ tiếp,nhưng phát hiện ra cánh tay mình không thể cử động được,anh mơ mơ màng màng mở mắt,phát hiện ra Hình Dục không biết chạy ra từ lúc nào,đang cùng anh chen chúc nằm trên ghế sofa chật hẹp.

Hình Khải từ từ chớp chớp mắt,cúi xuống nhìn Tiểu dục đang ngủ say trong lòng.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của cô vẫn còn hằn vệt nước mắt,Hình Khải bắt giác thấy đau lòng vô cùng,khe khe siết chặt cô trong lòng.Anh định gọi cô dậy,nhưng nghĩ đến chuyện xảy ra tối qua chắc chắn khiến cô không dễ chịu,anh nhẹ nhàng hôn lên tóc cô,hồi hận.

Lúc này, di động đổ chuông,Hình Khải nhận ra áo khoát ngoài đang vắt trên ghế sofa,ví vậy tiện tay móc di động ra,đầu tiên phải tắt tiếng,sau đó nhắn tin cho đồ phương:’Phó bộ trưởng,mười giờ tôi sẽ đứng giờ có mặt ở sân bay.’

Xong việc, anh thở dài,Tiểu Dục làm thế nào đây?

Anh vừa suy nghĩ vừa nhét di động vào lại trong áo khoác,ngón tay lại chạm phải một hộp gì đó cứng cứng,anh dừng lại,lấy thứ đồ đó ra xem,trí nhớ kiểu gì thế này,sao anh lại quên tặng cho Tiểu Dục chiếc dây chuyền được anh chọn lựa kỹ càng này chứ.

Hình Khải liếc mắt về phía Hình Dục đang say giấc,cười gian xảo,một tay tiếp tục ôm Hình Dục,một tay thò ra ngoài,xé cái hộp,dùng răng giật móc ra.

Anh cẩn thận đeo chiếc vòng vào cổ Hình Dục, thủy tinh sáng lóng lánh nổi bật trên làn da trắng ngần,phập phồng theo hơi thở của cô,thật đẹp tới huy hoàng.

Song anh đã không còn nhiều thời gian để ngắm nhìn tiểu tiên nữ xinh đẹp của mình nữa,vì vậy sau khi than ngắn thở dài,anh rón rén đi vào phòng tắm.

Hình Khải lấy mấy bộ quần áo, vừa sắp xếp vừa liếc Hình Dục trên ghế sofa, Hình Dục chưa tỉnh dậy, xem ra đúng là cô rất mệt.

Hình Khải khe khẽ thở dài, một tuần không gặp Hình Dục, anh còn khó chịu hơn cô, cỡ hơn cô. Trong lúc tức giận thì nói vậy, thật không thể không đi, huống hồ ai bảo anh là phó chánh văn phòng chứ, đã nhận lời rồi không có cơ hội rút lại.

Trước khi xuất phát, anh đã liên lạc với Đặng Dương Minh, đợi khi xác nhận chắc chắn vợ Đặng Dương Minh sẽ dẫn nhà mình trong vòng một tiếng nữa, Hình Khải mới thấy yên tâm. Anh lẳng lặng lấy chiếc áo khoác bên cạnh Hình Dục, rón rén đi ra cửa, khi đóng cửa, lại không kìm được quay đầu nhìn cô mấy lần, sau khi ngập ngừng chừng mười phút, cuối cùng anh đành bất lực khép cửa lại.

Đi ra đến sân, Đại Dục lập tức ngoáy ngoáy đuôi quần lấy chân Hình Khải, Hình Khải vực một nắm thức ăn dành cho chó bỏ vào bát của Đại Dục, su đó nghiêm mặt ra lệnh "Tao cảnh cáo mày, đừng chỉ biết ăn rồi lại ngủ! Phải bảo vệ Tiểu Dục, nghe chưa?"

"gâu gâu gâu" Đại Dục vẫy vẫy đuôi mặt mày hớn hở.

Hình Khải đang định nói thêm gì đó, thì bên ngoài đã vang lên tiếng còi xe giục giã. Anh lập tức xì mắt, cầm cặp đi ra ngoài, ngay sau đó ngồi vào xe không chút do dự.

Trong con ngõ chật hẹp, xe công vụ lại to, vì vậy đi với tốc độ khá chậm.

Hình Khải ngồi ở ghế sau, lập tức giở xem tài liệu vừa được đưa vào tay. Đúng lúc này, một thân hình mảnh khảnh xuất hiện ở gương sau...

Chỉ thấy Hình Dục người mặc áo ngủ, chân đi dép lê, ra sức chạy đuổi theo sau đuôi chiếc xe, Đại Dục chạy ngay sau cô, đuổi theo Hình Khải.

"Gâu gâu gâu!"

Mấy tiếng sủa rất lớn khiến lái xe và Hình Khải chú ý.

Hình Khải nghe thấy tiếng quay lại nhìn, kinh ngạc khi thấy Hình Dục đang chạy đuổi theo mình, anh lập tức kêu lái xe ngừng lại.

Anh vội vàng nhảy xuống xe, quay người đón Hình Dục, Hình Dục ngay lập tức lao vào lòng Hình Khải, nước mắt giàn giụa.

"Tiểu Dục, đừng khóc, Tiểu Dục, ... Anh sẽ về nhanh thôi, không bỏ lại em một mình đâu, em có tin anh không?"

Hình Khải thực ra rất sợ Hình Dục tỉnh dậy, chỉ là một tuần xa cách nhưng với anh mà nói lại quá lâu. Anh ôm Hình Dục trong lòng, vốn lơ đãng muốn đi, Hình Dục lại đuổi theo như thế, anh càng tâm trí hỗn loạn.

Hình Dục vừa khóc vừa lắc đầu, ôm chặt lấy mặt Hình Khải hôn lấy hôn để.

"Cái vòng, rất đẹp, cảm ơn anh, em chỉ chạy theo để nói một tiếng cảm ơn..." Cô cầm chiếc vòng cổ lên, mặc dù nước mắt vẫn rơi lã chã, nhưng vì không muốn Hình Khải lo lắng, cô thà tự mình cố tỏ ra kiên cường mỉm cười.

Hình Khải ra sức mím chặt môi, cố gắng đè nén tâm trạng của mình.

"Tiểu Dục nhà anh đeo cái gì cũng đẹp hết, ha ha!"

Hình Dục lẳng lặng gật đầu, ngón tay nắm chặt cổ áo Hình Khải, nhưng không sao thuyết phục mình buông tay ra được. Cô biết mình rất trẻ con, nhưng liệu có thể để Hình Khải ở lại với cô mấy phút không...

"Phó chánh văn phòng, sắp không kịp nữa rồi." Lái xe biết mình phiền phức, nhưng không thể không lên tiếng nhắc nhở.

Hình Khải quay đầu ừ một tiếng, ổn định lại tâm trạng, bình tĩnh buồn Hình Dục ra, không biết nên nói gì, bởi vì nói gì cũng đều khiến cả hai buồn bã, đến một câu "tạm biệt" cũng không muốn nói.

Thế là anh quay người đi lên xe.

Hình Dục vẫn cúi gầm đầu, cho tới khi bánh xe chậm chậm lăn đi, cô đột nhiên lao lên phía trước, vồ vồ vào cửa sổ xe.

“Hình Khải, hôm qua em đã nói. từ nay về sau mỗi ngày, em đều nói với anh rằng” em yêu anh” Anh còn nhớ không?”

Nhưng, Hình Khải chỉ biết là cô đang hét gì đó, chứ không nghe rõ nội dung mà cô muốn nói, khi anh thả cửa sổ xe xuống, thì lọt vào tai anh là những lời tự đáy lòng Hình Dục, nhẹ nhàng dịu dàng nhưng khiến Hình Khải cảm động vô cùng.

Thứ hai, Hình Khải ,em yêu anh.

Thứ ba ,Hình Khải ,em yêu anh.

Thứ tư, Hình Khải ,em yêu anh.

Thứ năm, Hình Khải ,em yêu anh.

Thứ sáu, Hình Khải ,em yêu anh.

Thứ bảy, Hình Khải ,em yêu anh.

Thứ chủ nhật, Hình Khải ,em yêu anh.

Em yêu anh Hình Khải, anh chính là hạnh phúc duy nhất của cuộc đời em!

Anh phải nhớ nh

Em chính là Hình Dục người anh yêu sâu đậm sâu đậm nhất...

Hình Dục dừng lại không chạy đuổi theo nữa, đứng nguyên tạo chỗ, hai tay bắc lên miệng làm loa, cười nói:”Em yêu anh Hình Khải! Đợi anh trở về cưới em!”

Cô nhìn theo hướng chiếc xe chậm chậm lăn bành, cười tươi như hoa, nước mắt cô dưới ánh nắng mặt trời trở nên lóng lánh.

...

Nước mắt nóng hổi làm nhòe tầm nhìn của Hình Khải, đột nhiên, anh bịt chặt miệng ngón tay kích động run run...

Đây không phải ảo giác, tuyệt đối không phải ảo giác, Hình Dục của anh, hạnh phúc của anh, cuối cùng đã trở về rồi.

“Dừng xe, dừng xe!”

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/anh-han-anh-yeu-em>